

Anh yêu em rất nhiều

Contents

Anh yêu em rất nhiều	1
1. Chương 01+02	2
2. Chương 03+04	8
3. Chương 05+06	13
4. Chương 07+08	18
5. Chương 09+10	25
6. Chương 11+12	31
7. Chương 13+14	37
8. Chương 15+16	43
9. Chương 17+18	50
10. Chương 19+20	56
11. Chương 21+22	61
12. Chương 23+24	67
13. Chương 25+26	74
14. Chương 27+28	81
15. Chương 29+30	86
16. Chương 31+32	91
17. Chương 33+34	97
18. Chương 35+36	102
19. Chương 37+38	109
20. Chương 39+40	114
21. Chương 41+42	120
22. Chương 43+44	126
23. Chương 45+46	131
24. Chương 47+48	136
25. Chương 49+50	143
26. Chương 51+52	148
27. Chương 53+54	155
28. Chương 55+56	161
29. Chương 57+58(end)	169
30. Phiên Ngoại 1	175
31. Phiên Ngoại 2	178

Anh yêu em rất nhiều

Giới thiệu

Hứa Diệc Dương: Khi đó, chúng quy còn trẻ, tâm khí cao ngạo, nghĩ đến không ai có thể chiếm được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-rat-nhieu>

1. Chương 01+02

Chương 01

Nhất Hạnh cảm thấy thật đau đầu, ngồi ở trên sofa, nghe bà nội tả một câu Tử Diễm, hữu một câu Tử Diễm, trong lòng cô thầm nghĩ Lâm Tử Diễm này thật không hổ có tiếng là hoa hoa công tử, cũng không biết hẳn là sử dụng thủ đoạn gì mà già trẻ cũng không thoát được.

Bà nội đeo vào kính lão viễn thị, một bên xem phim truyền hình dài tập, còn không quên tiếp tục dò hỏi.

“Tử Diễm gần đây làm gì?”

“Đã lâu rồi không gặp hẳn.”

“Này, Nhất Hạnh, gần đây con cùng Tử Diễm thế nào?”

“Nhất Hạnh a, con nên gọi điện thoại cho Tử Diễm, tốt xấu gì cũng nên liên lạc giữ lại cảm tình, bà thấy trong TV những người yêu nhau khi cách xa thường nhung nhớ, như thế nào bà không thấy con cùng Tử Diễm liên lạc qua điện thoại?”

.....

Nhất Hạnh nặng nề mà thở ra một hơi: “Bà nội ngủ ngon, con đi ngủ.”

Trong lúc đứng dậy, cô âm thầm nói: “Ai, khi nào thì mình cùng Lâm Tử Diễm luyện ái.”

Trở về phòng, lấy di động, nhấn vài dãy số, rồi tạm dừng, đơn giản tắt máy.

Kỳ thật Nhất Hạnh cùng Lâm Tử Diễm quen biết nhau là vì hai lão nhân gia. Bà nội Nhất Hạnh cùng bà nội Lâm Tử Diễm từ nhỏ là bạn tâm giao. Sau khi hai người xuất giá, bởi vì bà nội Tử Diễm có một đoạn thời gian dài đều ở nước ngoài vì vậy mới mất liên lạc.

Trước đó không lâu, bà nội Tử Diễm về nước, hai lão bằng hữu nhiều năm không gặp, cảm tình tự nhiên như trước không cần phải nói. Tuy nói Lâm gia là nhà giàu, nhưng lại rất hiền hòa. Tuổi già sợ tịch mịch, cho nên bà nội Tử Diễm rất hay ghé thăm người bạn cũ.

Cha mẹ Nhất Hạnh đều là giáo viên trung học, bình thường đều ở lại trường học, ở lại trong khu nhà giành cho giáo viên, nên trong nhà chỉ còn lại Nhất Hạnh cùng bà nội. Bà nội Tử Diễm đến chơi nhà rất nhiều lần, lần nào Nhất Hạnh cũng có ở nhà nên rất thân mật cùng gần gũi.

Nhất Hạnh nhớ rõ, một hôm công ty tổ chức hoạt động ngoài trời cho nhân viên tại công viên. Thật là chẳng êm đẹp gì, Nhất Hạnh vốn không thích vận động. Sau một ngày mệt mỏi, đêm ấy về nhà, cô gần như

là ngủ quên trong phòng tắm. Vì vậy mà cô cũng quên bém lời bà nội nói, chỉ mơ hồ nhớ là hình như buổi tối sẽ có khách tới, hình như còn ngàn vạn lần dặn dò là phải hảo hảo tiếp đón.

Sau đó, Nhất Hạnh ra khỏi phòng tắm, mái tóc còn ướt nước, rủ xuống phía sau gáy, mặc chỉ mỗi một cái áo thun thật dài.

Đi được vài bước, cô mới phát hiện có người lạ ngồi trên sofa trong phòng khách. Vì anh ta ngồi quay lưng lại, nên Nhất Hạnh không nhìn thấy mặt anh ta, chỉ cảm thấy tấm lưng kia trông thật đẹp mắt.

Có vẻ như nghe được tiếng bước chân phía sau, anh ta quay đầu lại, khẽ mỉm cười nhìn Nhất Hạnh. Nhất Hạnh lúc này mới nhìn kỹ gương mặt anh ta. Anh ta có đôi mày rậm, đôi mắt to đen cũng đang nhìn lại Nhất Hạnh đánh giá. Chỉ là không hiểu sao, hai khóe miệng anh ta cứ cong lên, lộ ra một nụ cười mê người khiến Nhất Hạnh cảm thấy tim mình đập có chút loạn nhịp, cảm giác nụ cười này rất quen thuộc. Nhìn nhau một hồi, Nhất Hạnh bắt đầu thấy bối rối cùng quần bách hạ tầm mắt xuống. Thật không biết phải làm sao, bỏ đi cũng không được mà tiếp tục nhìn cũng không dám.

Hai lão nhân gia từ trong phòng bếp đi ra, vừa đi vừa trò chuyện. Bà nội Nhất Hạnh nhìn bộ dáng Nhất Hạnh có chút ngạc nhiên, còn chưa nói gì thì bà nội Tử Diễm đã vẫy tay “Này, Nhất Hạnh, đây là cháu nội của bà, Tử Diễm.”

Nhất Hạnh rốt cục quyết định bước tới một bước, biểu tình hơi xấu hổ nói “Vâng” lúng túng một lát lại nói thêm “Xin chào.”

Anh ta từ trên ghế sofa đứng dậy, tướng tá thật cao ráo, chiếc áo sơ mi màu đen trên người càng tôn thêm vóc người cao to. Anh ta nghe Nhất Hạnh lên tiếng chào hỏi cũng không có trả lời làm cô sưng sờ ngừng đầu nhìn anh, đập vào mắt cô đầu tiên là đường cong duyên dáng của cái cằm, tiếp đến là cái mũi rất thẳng, sau cùng là đôi mắt ôn nhuận như ngọc.

Bà Lâm tựa hồ như rất cao hứng “Tử Diễm, đây là cháu gái bà Tổng, Nhất Hạnh.”

Anh ta lập lại tên cô “Nhất Hạnh.”

Cô đứng ở nơi đó thấp thỏm suy nghĩ có nên về phòng thay bộ quần áo khác hay không. Nhưng bà nội đã dọn cơm hết trên bàn, đang hồi hải dục mọi người.

Cuối cùng cô đành ngượng ngùng cúi đầu, dùng sức kéo vạt áo thun xuống thấp, đi về phía bàn ăn.

Anh ta đi đến bên cạnh người cô, cúi đầu nói nhỏ “Đừng có kéo nữa, không phải là không mặc quần áo đâu.”

Chỉ một câu nói thôi cũng làm Nhất Hạnh thoáng chốc đỏ hết cả mặt mày, ấp úng nửa ngày cũng không nói nổi một câu, đành phải cầm đũa vui đầu ăn cơm.

Hai bà nội vừa ăn cơm, vừa nói chuyện ý tứ, đại khái là muốn tác hợp hai người. Nhất Hạnh không ngu ngốc, sao lại không hiểu lời của hai người là ý tại ngôn ngoại.

Hai người đang nói, thỉnh thoảng anh ta nói một câu “Con gái nên ăn nhiều một chút.” Lại nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá: “Chà, em rất gầy, nên ăn nhiều để béo lên một chút, ôm mới thoải mái.”

Bàn ăn đột nhiên im lặng, Nhất Hạnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy hân cười tà mị. Đồ ăn mới nuốt xuống tắc lại ở yết hầu khiến cô mắc nghẹn, mãnh liệt khụ khụ.

Hai lão bà cuối cùng cũng hiểu ý, nhìn nhau cười.

“Ai, đúng là Nhất Hạnh nhà ta hơi gầy.” Bà nội Nhất Hạnh phụ họa.

“Ăn nhiều một chút, tóm lại không cần quá béo hay quá gầy, chỉ còn thon thả để nhìn là được.” bà nội Tử Diễm vẻ mặt tươi cười nói.

Nhất Hạnh cuối cùng cũng hiểu được ý đồ hai bà, chính là muốn để hai người gần gũi, cố ý an bài cả hai ngồi đối diện nhau. Nhìn vẻ mặt hưng phấn dị thường của hai lão nhân gia, cô nhìn kẻ bày ra cái không khí hài lòng đó đang ngồi trên sofa, xem như không có chuyện gì vừa xảy ra, nói “Uy, anh nói gì đi chứ.”

Không ngờ là hân thần nhiên không thèm quay đầu lại “Không liên quan đến tôi.”

Kỳ thật sau lần đó, bọn họ căn bản không có gặp lại. Lần thứ hai tái kiến, là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại khiến Nhất Hạnh vô cùng xấu hổ.

Lần đó, công ty Nhất Hạnh nhận một hợp đồng quảng cáo, phía đối tác ý có tiền lại quá xoi mói nên phải tiêu phí hai tháng mới hoàn thành được hợp đồng đó. Ngày kết thúc, mọi người trong công ty đều mừng rỡ, kéo nhau tới một nhà hàng lớn nhất trong thành phố ăn mừng, gọi một bàn lớn, vừa ăn vừa thao thao nói chuyện phiếm.

Lúc đó là buổi tối mùa hè, tuy trong phòng có máy lạnh, mọi người vẫn cảm thấy nóng. Nhất Hạnh uống chút rượu, đang ăn cơm một nửa thì cảm thấy cần đi toilet, vội vã đứng dậy đi.

Toilet của khách sạn ở lầu hai, Nhất Hạnh đứng trước gương, sửa sang lại quần áo tóc tai. Cô cúi đầu lấy khăn giấy, lại cảm giác có người ở phía sau, vội quay đầu nhìn thấy Lâm Tử Diễm, sắc mặt nhìn cô có chút khó coi.

“Tổng Nhất Hạnh, cô ở trong này làm gì?” Nhất Hạnh chưa có phản ứng gì, anh ta đã hỏi trước.

Nhất Hạnh cảm thấy có chút mơ hồ khó hiểu, đến toilet, đương nhiên là đi toilet. Nhưng đợi chút, nơi này là toilet nữ, anh ta sao có thể vào trong này?

“Ách, nơi này là toilet nữ, anh sao lại vào.” Cô xấu hổ hỏi.

Anh ta kéo tay cô đi ra cửa, nhìn lên phía trên đầu. Nhất Hạnh nhìn theo, đập vào mắt là chữ “Toilet Nam”. Trong nháy mắt cô thấy thật khốn quẫn không có đường lui, chỉ cảm thấy mặt mình nóng hết cả lên, vội vàng quanh co giải thích “Tôi, tôi không phải cố ý, thực không phải cố ý ... tôi rõ ràng là nhìn thấy toilet nữ, sao có thể là toilet nam ...”

Anh căn bản không có nghe cô giải thích “Cô ăn ở lầu mấy?”

“Tôi, ở tầng dưới cùng.”

“Đi.” Anh ta quay người đi, để lại Nhất Hạnh ngơ ngác đứng tại chỗ. Anh quay đầu lại, cau mày “Đi mau.”

“Ừ.” Nhất Hạnh đi theo anh xuống cầu thang, anh lại quay đầu hỏi “Bàn nào vậy?” Nhất Hạnh liền chỉ vào chiếc bàn tròn ở giữa phòng. Nghĩ anh ta sẽ đi, Nhất Hạnh đang nghĩ nên nói lời tạm biệt thế nào thì anh ta ngừng bước, nói một câu “Ăn xong, tôi đưa cô về.”

“Không cần, không cần đâu, tôi đi cùng đồng nghiệp.”

Anh ta làm như không nghe thấy, cứ thế quay đầu đi.

Sau khi mọi người ăn uống no, nghỉ ngơi một lát mới chuẩn bị ra về.

Ra tới cửa khách sạn, mọi người liền nhìn thấy trước cửa một chiếc xe thể thao màu đen bóng loáng. Lý Xu uống hơi nhiều, nhìn thấy chiếc xe liền gào lên “Oa, lớn như vậy chưa từng thấy chiếc xe thể thao nào phong cách vậy.” Vừa nói lại vừa xoay người nhìn hiệu xe “Ông trời à, là Maybach.” Sau lại chấp tay, về mặt kính hỉ “Thật là người lắm của nhiều tiền.”

Trùng hợp làm sao, Lâm Tử Diễm cũng từ khách sạn đi ra, thấy Nhất Hạnh cùng đồng nghiệp, khách khí chào hỏi bọn họ. Đồng nghiệp của Nhất Hạnh mới đầu rất ngạc nhiên, không hiểu sao từ đâu lại có một đại soái ca tới chào hỏi mình, đến khi thấy anh ta nhìn Nhất Hạnh, mới kinh ngạc hiểu ra.

Lý Xu tay vẫn để ở thắt lưng, híp mắt nghiên cứu chiếc xe thể thao, hơi tựa người vào Nhất Hạnh, cảm thấy bốn phía nhất thời yên tĩnh liền quay lại, mới nhìn thấy một nam nhân xa lạ đứng bên cạnh Nhất Hạnh, mọi người chung quanh thần sắc từ kinh ngạc đang chuyển dần qua ái muội. Cô liền lập tức hiểu ra, thở hắt ra bên tai Nhất Hạnh: “Nhất Hạnh, thật tốt, cậu câu được một ...” Cô kéo dài giọng, cuối cùng bật ra “Con rùa vàng.”

Cô vừa nói xong, các đồng nghiệp khác cùng nở nụ cười.

Các đồng nghiệp nữ khách cũng bắt đầu thì thầm, nhỏ giọng bàn tán.

“Nhất Hạnh, cậu có bạn trai từ lúc nào mà bọn này không biết?” Một đồng nghiệp huých tay Nhất Hạnh, cười hỏi.

Nhất Hạnh cũng biết, lúc này càng giải thích càng thêm áy náy, đành cười than vài tiếng: “Không phải bạn trai.”

Lý Xu bên cạnh còn làm phiền thêm: “Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo.”

Lâm Tử Diễm một câu cũng không nói, chỉ cười cười nhìn bọn họ, tư thế nhã nhặn, phong độ đứng bên cạnh Nhất Hạnh.

Mọi người bốn phía bắt đầu ha ha cười rộ lên, cuối cùng vẫn là lão tiên bối trong công ty lên tiếng: “Nhất Hạnh, mau đi đi, đừng để người ta chờ.”

Cuối cùng, Nhất Hạnh cùng Lý Xu lên xe Lâm Tử Diễm. Ban đầu, Lý Xu sống chết cũng không chịu lên xe, nhưng Nhất Hạnh thấy cô uống quá nhiều rượu nên bắt về cùng cho an toàn, hơn nữa, đông người sẽ bớt xấu hổ hơn.

Đưa Lý Xu về nhà, tên xe chỉ còn lại hai người bọn họ. Bởi vì không quen lắm nên dọc đường đi hai người cũng không tìm thấy đề tài gì nói chuyện. Nhất Hạnh mới này đụng phải hấn vì vào nhầm toilet, rất xấu hổ, liền cố gắng tìm một chủ đề: “Cái kia, bà Lâm có khỏe không?”

Anh ta “Ừ.” một tiếng. Xe đang đi trên đường, trong xe lúc sáng lúc tối, Nhất Hạnh cẩn thận liếc mắt nhìn anh ta một chút, quá mờ, không thể nhìn rõ thần sắc trên mặt anh.

Cuối cùng, trên đường đi, hai người bắt đầu nói thêm được mười câu, đối qua đáp lại.

Khoảng hai mươi phút sau xe dừng, Nhất Hạnh mở cửa xe, nói cảm ơn.

Anh ta giữ cửa xe, đột nhiên nói: “Lần sau đừng đi nhầm nữa.”

Chợt nghe anh ta nói, Nhất Hạnh thống khổ không chịu nổi, cúi đầu thấp giọng nói: “Anh, anh đừng nói cho người khác.” Anh ta lập tức nở nụ cười, ngay cả đôi mắt cũng phảng phất ý cười.

Về sau, Nhất Hạnh cũng không rõ khi nào bắt đầu tìm hiểu chuyện của anh ta. Anh ta nổi tiếng là một kẻ lẳng tử, tiền nhiều, tướng mạo rất tốt, nhiều bạn gái ...

Kỳ thật Nhất Hạnh cũng không thường gặp anh ta. Lâm Tử Diễm thường xuyên đi công tác nước ngoài. Thỉnh thoảng rảnh, anh thường tới công ty Nhất Hạnh, mời cô ăn cơm. Anh thường đi xe hơi màu đen, dừng trước cửa công ty cô mà chờ. Bộ dáng anh ta vốn đã rất ưa nhìn, khiến cho nhân viên nữ trẻ trong công ty bị anh ta làm thất điên bát đảo. Lúc nào cũng có một cô bé đồng nghiệp cẩn thận đi theo Nhất Hạnh hỏi: “Chị Nhất Hạnh, soái ca thường đến đón chị có phải bạn trai chị không?” Nhất Hạnh làm sao không hiểu được tâm tư các cô bé ấy, cười cười lắc đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười khấn trương mong chờ của các cô bé ấy rồi đi.

Sau đó, khi gặp Lâm Tử Diễm, Nhất Hạnh liền nói: “Anh về sau đừng tới đón tôi nữa, làm mấy cô bé đồng nghiệp của tôi mê muội đến đầu óc choáng váng.”

Anh ta vừa nghe liền bày ra biểu tình vô tội: “Tôi đâu có làm gì sai, cũng không có trêu chọc đến các cô ấy.”

Nhất Hạnh nếu cứ kiên trì chủ đề này, anh ta liền nhận vợ rằng: “À, em ghen tị?”

Kỳ thật anh ta thường dùng kiểu nói chuyện này, không thể biết lúc nào là nói thật, lúc nào nói giỡn. Cũng khó trách nhiều nữ nhân vây quanh anh ta như vậy. Một đám thiếu thân cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.

Bọn họ quen biết nhau cũng ba năm, hai lão nhân gia cũng không từ bỏ hi vọng, bà nội Nhất Hạnh còn nói “Dưa hấu xanh không ngọt.” để tránh bị kịch cho ngày sau, vẫn là nên từ từ bồi đắp. Cho nên ngay từ đầu, hai người không có tiến triển gì, hai lão nhân gia cũng “mặc kệ”. Lúc ấy, Nhất Hạnh thở phào nhẹ nhõm, tưởng đã thoát kiếp nạn. Nhưng ai ngờ, gừng càng già càng cay, hai lão nhân gia tuy bề ngoài đứng đưng nhưng kỳ thực là đang ngầm ngầm sắp đặt cho cả hai.

Cho nên mới xảy ra tình trạng như hôm nay, kỳ thật vừa rồi nói buồn ngủ chẳng qua chỉ là cái cớ.

Trần trọc một hồi, Nhất Hạnh bỏ sách xuống, nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, liền tắt đèn đi ngủ sớm.

Không ngờ rằng, cô ngủ rất say, ngày hôm sau dậy hơi muộn, chạy thử hồng học vào công ty, lại gặp ngay văn kiện cần xử lý, thế là nguyên buổi sáng, Nhất Hạnh làm việc không ngừng, buổi sáng còn chưa ăn gì nên làm việc được vài giờ, đã đói đến mức ngực dán vào lưng, chỉ trông ngóng sớm đến giờ ăn cơm trưa.

Buổi trưa mọi người thường ăn cơm tại nhà ăn của công ty, Nhất Hạnh cùng Lí Xu đi song song đến đó. Lí Xu là đàn chị của Nhất Hạnh ở trường đại học, khi Nhất Hạnh vừa vào “Ích Dương” làm, không hề quen với Lí Xu, khi công ty có một buổi hội thảo, các đồng nghiệp vây quanh nhau nói chuyện phiếm, trong lúc vô ý nói đến chuyện học đại học, Nhất Hạnh đứng giữa mọi người, nghe Lí Xu sinh động kể lại, cảm thấy thân quen, liền lại gần hỏi, mới biết được thì ra hai người chẳng nhưng cùng tốt nghiệp một trường đại học mà còn học cùng khoa, chỉ khác khóa. Từ đó, hai người thường cùng nhau đi dạo phố, uống trà, mãi cho đến tận bây giờ cũng không có gì dấu dếm bạn mình.

Nhà ăn cách nơi nghỉ trưa ở đại sảnh một tầng lầu, lộ trình không xa, hai người đi dọc theo cầu thang bộ, về mặt Lí Xu đột nhiên biến lạ, thậm mình có chút không tự nhiên nhìn Nhất Hạnh: “Ai, cho cậu xem cái này.”

Nhất Hạnh nhìn thấy bộ dáng thần thần bí bí của bạn mình, nhin không được trêu chọc: “Cái gì mà thần bí vậy.” Đi được vài bước, cô đột nhiên tỉnh ngộ: “Cậu sẽ không cho mình xem mấy cái thứ kia chứ?” Cái gọi là “thứ kia” chính là mấy cuốn tạp chí hương diếm nóng bỏng!

Thật ra, theo như ngôn ngữ trong Internet mà nói, Lí Xu chính là một hủ nữ không hơn không kém. Nhớ lần trước, khi Lí Xu lần đầu tiên đưa cho Nhất Hạnh xem những “thứ kia” khiến Nhất Hạnh hơi hoảng sợ, tuy đã là người trưởng thành, nhưng mà hình ảnh nóng bỏng như vậy trực tiếp nhảy vào tầm mắt, vẫn không biết ứng phó ra sao, xấu hổ hay đỏ mặt là không thể tránh khỏi. Mà khi Lí Xu nhìn thấy Nhất Hạnh mặt đỏ tai hồng, phản ứng quần bách hiện trên mặt thì nhin không được cười ha ha. Sau này, Đỗ Y xuất hiện, năm ấy Tô Nhiên kết hôn, những người bạn cùng phòng đại học năm ấy có cơ hội gặp lại nhau, vì Đỗ Y sau đó về lại nhà, cho nên sau khi hôn lễ của Tô Nhiên kết thúc vẫn ở lại một tuần. Chi Đình đi nước ngoài, Lâm Vi bận việc học, mà Đường Thanh thì phải trông con nhỏ, không có cách nào ở cạnh Đỗ Y cả ngày, nên Đỗ Y hầu như luôn ở cùng Nhất Hạnh. May mắn vào ngày thứ mười một tuần trăng mật của Tô Nhiên, thì công ty Nhất Hạnh cho nghỉ, nên mới cùng Đỗ Y du ngoạn. Đỗ Y luôn hiếu động, nên Nhất Hạnh nghĩ du ngoạn chính là phương pháp giết thời gian không thể tốt hơn đối với Đỗ Y, không ngờ, chỉ hai ngày, Đỗ Y liền ồn ào kêu nhảm chán, không muốn đi ra ngoài nữa.

Nhất Hạnh không còn cách nào khác, đành phải nhờ tới Lí Xu, nghĩ rằng ba người dù sao cũng hơn hai người. Sau lại không ngờ rằng, cũng không biết là duyên cơ nào, Lí Xu và Đỗ Y nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, nói chuyện liền phát hiện hóa ra cả hai cùng chung chí hướng, chỉ vừa mới khởi đầu đã không muốn dứt ra.

Tình cảm của Lí Xu và Đỗ Y cũng bắt đầu từ giờ phút ấy như lửa cháy lan ra từ đó, không những học cùng trường, lại còn có sở thích giống nhau, thậm chí còn hận sao không thể sớm gặp nhau.

Mà người “làm mai” cho Lí Xu và Đỗ Y là Nhất Hạnh lại không thể có hứng thú với sở thích của hai người kia. Không những lúc nào cũng kè kè bên người mấy cuốn tiểu thuyết hay hình ảnh nóng bỏng đam mỹ, thậm chí còn muốn bồi dưỡng cô giống như họ, không phải là chuyện chơi chữ. Cho nên lâu lâu, Lí Xu lại bắt Nhất Hạnh cùng cô thương thức, còn nói thật mỹ miều là “có phúc cùng hưởng.”

Vì thế, chỉ cần nghe thấy Lí Xu bắt đầu thao thao nói về anh chàng ngôi sao nào với anh chàng ngôi sao nọ, hay nhân vật nam trong tiểu thuyết này với nhân vật nam khác cũng trong tiểu thuyết đó, đầu Nhất Hạnh lại ong ong cả lên. Nên đối với biểu tình bí hiểm mờ mịt vừa rồi của Lí Xu, Nhất Hạnh thật sự không dám tưởng tượng lại là cái gì đây. Hơi chột dạ, cô bất giác thốt ra: “Đừng, đừng bắt mình nhìn bảo bối của cậu nữa, xin cậu tha cho kẻ bắt tài này.”

“Thật ra không phải, cho cậu xem một thứ mình mới phát hiện, chờ cậu nhìn thấy sẽ biết” Lí Xu lơ đãng, trước khi đi còn không quên quay đầu bồi thêm một câu: “Bảo đảm cậu xem sẽ không hối hận.”

Trở về văn phòng vào nửa giờ sau, Nhất Hạnh liền nhìn thấy Lí Xu ôm một xấp văn kiện, vững vàng đi vào văn phòng, đang thắc mắc, lại nhìn thấy cô ấy rút trong tập văn kiện ra một quyển tạp chí bìa màu đen, không ngoại lệ lại là ảnh chụp các ngôi sao. Lí Xu mở cuốn tạp chí ra, ngoắc Nhất Hạnh lại, chỉ vào một hình ảnh chàng ngôi sao nào đó hỏi: “Ai, Nhất Hạnh, lại đây xem, lại đây!”

Nhất Hạnh nhìn qua, trên tranh giấy trắng là hình ảnh một anh chàng “lung linh”, mặc đồ tây màu đen, khí thế lãnh liệt mà ấm áp, có điểm quen thuộc mà cũng khiến người ta ngây ngất, liền hỏi: “Cậu muốn mình coi cái này?”

Lí Xu gật đầu, chờ Nhất Hạnh tiếp tục nói chuyện, không ngờ Nhất Hạnh quay đầu lại thoáng nhìn qua, chỉ nói: “Ừ, đáng người không tồi, khí chất tốt, nhất định rất “được”.”

“Không phải, không phải, cậu nhìn lại đi.” Dường như Lí Xu không vừa lòng đáp án này, chưa từ bỏ ý định đem tạp chí dúi dứ trước mặt Nhất Hạnh, “Cậu không hề nhận ra?”

Vừa nghe câu hỏi, Nhất Hạnh buồn bực hỏi lại: “Nhận ra cái gì?”

“Ai.” Lí Xu thở dài, quay đầu chán nản hỏi: “Bao lâu rồi cậu không liên lạc với soái ca đại gia xe thể thao của cậu?”

Nghe xong câu hỏi của Lí Xu, Nhất Hạnh cảm thấy không hiểu: “Xin hỏi, hai người biết nhau sao?” Vừa hỏi vừa kéo tạp chí qua nhìn, xác định hình ảnh chàng trong tạp chí không phải là Lâm Tử Diễn.

“A, trời ạ.” Lí Xu nghe câu trả lời như vậy, muốn dậm chân cho đỡ tức, “Cậu không thấy là người trong tạp chí bộ dạng rất giống soái ca đại gia xe thể thao của cậu sao, nhìn đi, hình dáng, dáng người, khí chất, quả thực giống như là phiên bản vậy.”

Bị Lí Xu nói như vậy, Nhất Hạnh giật mình: “Mình còn tưởng cậu nói với mình người này là anh ta.” Nghĩ một lúc lại nói: “Dù sao nói thật, nửa tháng rồi mình không liên lạc gì với anh ta.”

“Nửa tháng, cậu không phải nói là cả nửa tháng rồi hai người không có liên hệ gì?” sắc mặt Lí Xu kinh ngạc cực điểm.

Thực sự có lỗi, sự thật là như thế.” Nhất Hạnh đứng dậy, thuận tay lấy sấp văn kiện buổi chiều.

“Tổng Nhất Hạnh, con bé này, cậu rốt cuộc có biết cái gì gọi là nắm chắc không buông không?” Lí Xu vừa nói vừa làm động tác nắm chặt tay.

“Quan hệ của mình và anh ta chỉ là bạn bè, không cần để ý nắm chắc hay không.”

“Phải không, hai người trong lúc chỉ coi như là “bằng hữu”, trừ việc “kiss” và “make love”, những việc khác đều có thể xem là hành vi của tình nhân à.”

“Ách...” Nhất Hạnh theo bản năng tính trả lời, lại cẩn thận ngẫm lại, phát hiện mình có điểm sai, quả thật như lời Lí Xu nói, trừ hôn hay quan hệ, bọn họ bên cạnh nhau cũng có điểm giống như người yêu.

“Thế nào, mình nói đúng phải không. Ai, mỗi lần Lâm Tử Diễn gặp cậu toàn bị cậu phá hỏng không khí, đáng tiếc cho một cái “túi da” bị bỏ qua.” Thấy Nhất Hạnh không có trả lời, Lí Xu nói xong nhìn thấy ánh mắt mắt ai oán của Nhất Hạnh “Xi” cười, “Để mình bữa khác giới thiệu cho cậu người khác, nếu không phải ngày đó cậu không thấy cậu và Chu Hán Thiên không thích hợp, anh ta vẫn có thể xem là mục tiêu tốt, cũng sẽ không thấy tiếc cho cậu khi bỏ qua một cái “túi da” tốt như vậy.”

“Hừ, nói thì nói vậy, cũng không biết đến lúc đó cậu có từ bỏ được không, dù sao nói thêm, nếu có ngày Lâm Tử Diễn nghèo túng, mình nhất định xúi anh ta đi làm nam nhân vật chính trong mấy phim mình thích, đến lúc đó mình sẽ làm người đại diện cho anh ta, dựa vào dáng người và diện mạo của anh ta, nói thật là rất có tiền đồ nha!”

Lí Xu vẫn chìm đắm trong ảo tưởng của mình, mà Nhất Hạnh nghe xong chủ ý của bạn mình, không khỏi cau mày lắc đầu thờ dài.

5 giờ, Nhất Hạnh sắp xếp lại bàn làm việc, trên bàn truyền đến từng đợt rung nhẹ. Bởi vì gần sắp tan tầm, cho nên cũng không nhìn xem là ai, cô trực tiếp nhấn nút nghe: “Alo” một tiếng.

Một tiếng cười khê truyền đến tai: “Có nhớ anh không?”

Thật đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới: “Lâm Tử Diễm, anh trở về khi nào?”

“Buổi chiều, anh đang ở dưới lầu công ty em, mau xuống đi, đói muốn chết.” Ngữ điệu trêu tức mới vừa rồi lập tức chuyển thành ngữ khí đáng thương vô tội.

Nhất Hạnh nghe giọng anh ta, có vẻ vừa mệt vừa đói, dường như anh ta nhất định là vừa xuống máy bay, chỉ nói lập tức xuống rồi cúp máy.

Chiếc xe thể thao màu đen phản ánh sáng chói mắt đổ ngay cửa công ty Ích Dương, một thân hình đàn ông cao to đi ra, khoác ngoài một chiếc áo gió thanh lịch, đeo kính râm màu đen, nhìn về cô gái ở phía cửa, khoe miệng nở nụ cười.

Nhất Hạnh cùng Lí Xu từ phía sau cửa thủy tinh đi ra, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lí Xu liền huých khừ tay vào Nhất Hạnh: “Thấy không, thật đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.” Nhất Hạnh cười vẻ cam chịu: “Anh ta luôn luôn xuất hiện bất thành hình.” Vừa mới dứt lời, Lí Xu liền cười lên: “Tốt lắm, tốt lắm, không nói, soái ca người ta chờ cậu, cậu sẽ không buồn nữa nhỉ, nhanh đi đi.”

2. Chương 03+04

Chương 03

Edit + beta: mèo Kat

Vì nhớ lại luận điệu của Lí Xu, tâm tình Nhất Hạnh có chút vui vẻ: “Ừ, rất nhớ, nhớ đến mức ngày đêm cũng không yên tâm được.” Rất hiếm khi cô và anh ta phối hợp diễn trò, ai kêu anh ta mỗi lần nói chuyện đều không đứng đắn, ba năm quen nhau như một, nếu không, dù là loại phụ nữ khôn khéo cũng sợ rằng không thoát khỏi anh ta.

“Như vậy, chúng ta chạy nhanh về thương lượng cùng bà nội một chút, sớm đem chuyện hai chúng ta tác hợp, ai, em cũng nên quý trọng anh một chút, nếu em cứ đối xử với anh như trước, nói không chừng một ngày, anh sẽ bỏ đi à, em cũng biết, anh rất được phụ nữ hoan nghênh, nếu ngày đó anh thực sự đi, anh xem em làm sao?”

Bị anh ta nói như vậy, Nhất Hạnh lại hì hì nở nụ cười: “Em cũng muốn bám lấy anh thật nhanh, nhưng mà đáng tiếc anh luôn nghĩ tới công việc, mà em, trời sinh mềm lòng, không đành lòng, nên để cho anh tiêu dao tự tại một thời gian, chờ một ngày nào đó em bỗng nhiên cảm thấy đã đến lúc, đến lúc đó anh không muốn em em cũng sẽ theo anh, như thế nào?”

Xe cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng quần áo, Nhất Hạnh có chút nghi hoặc, nghiêng mình hỏi: “Tới đây làm cái gì?”

Anh ta cười: “Buổi tối bạn anh đính hôn.”

Cô tựa hồ đoán được chút gì: “Em không đi.”

Anh ta ung dung nhìn cô, cuối cùng kéo cô từ trong xe ra. Chủ cửa hiệu là một phụ nữ, xem ra khá quen với Lâm Tử Diễm, thấy hân hoan người đến nên rất nhiệt tình.

Lâm Tử Diễm cùng bà chủ nói vài câu, bà chủ trẻ trung nhìn qua Nhất Hạnh, lại gật gật đầu với anh ta, liền tiến lại kéo Nhất Hạnh vào bên trong.

Nhất Hạnh nguyên bản không nhúc nhích, chỉ lo lắc đầu, nhìn Lâm Tử Diễm nói: “Em không đi, bạn gái anh nhiều như vậy, chọn đại một người đi cùng để trai tài gái sắc, anh tìm các cô ấy đi, dù sao em cũng không đi.”

Anh ta nghe cô nói như vậy, khoe miệng nhếch lên, có chút vô lại: “Dù sao hôm nay em nhất định phải đi cùng anh.”

Nhất Hạnh có chút thất bại, còn muốn nói, anh ta lại cười, mặc kệ cô nói thế nào vẫn chỉ đáp lại một câu cũ, cuối cùng cô vẫn phải vào phòng thử đồ, tức giận ngồi trên sofa, nhìn bà chủ ở phía đối diện lựa đồ cho mình, thầm nghĩ, anh ta muốn cô đi, cô sẽ cho anh ta chờ, nếu thử đồ lâu, nhất định anh ta sẽ phiền chán, nói không chừng sẽ đi cùng người khác.

Cuối cùng, rốt cục Nhất Hạnh thử không biết bao nhiêu bộ, đến tận cùng là ở trong phòng thử đồ không biết bao lâu, ngay cả chính mình cũng mơ hồ, mở di động nhìn, mới biết đã hơn hai giờ.

Thời điểm cô đi ra, anh ta đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, chống tay lên thành, thấy cô đi ra, vẫn tươi cười hỏi: “Còn muốn thử nữa sao?”

Cô đột nhiên cảm thấy chính mình có chút quá đáng, nhưng mà, hình như cô có thử mấy tiếng, cũng không trốn thoát, đành phải nói quanh co vài tiếng, cầm túi xách, nói: “Không được.”

Cô vẫn không hiểu, bên người anh ta nhiều phụ nữ như vậy, tùy tiện gọi điện thoại sẽ có cả một đoàn. Cho nên lúc ở trên xe, cô nhìn không được lại hỏi: “Anh sao cứ phải kéo em đi, bạn gái anh nhiều như vậy kia mà, em không thích hợp với những nơi như vậy.”

Lâm Tử Diễn vừa nghe, khóe miệng có ý cười, cợt nhả: “Em với các cô ấy không giống nhau.”

Nhất Hạnh có chút nghi hoặc: “Làm sao mà giống, bên cạnh anh toàn là ngôi sao, người mẫu, toàn là mỹ nhân, anh nên mang theo các cô ấy đó.”

Anh ta nghe xong, nở nụ cười: “Nói cũng đúng, em thì, mặt cũng không đẹp như các cô ấy, dáng người cũng không tốt như họ.” Dừng một chút, trên khóe miệng ý cười càng lúc càng dày đặc. “Nhưng mà chỉ có dẫn theo em, mới có thể phụ trợ tốt cho vẻ anh tuấn của anh.”

Nhất Hạnh chán nản, nhìn anh ta dương dương tự đắc cười, quay đầu không thèm để ý tới anh ta. Tâm tình anh ta vui vẻ, quay đầu trêu chọc: “Này, em đừng như vậy, anh nói đùa thôi, Nhất Hạnh, đừng giận.”

Cô hung tợn trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái: “Nhiều phụ nữ như vậy, anh không sợ HIV à.”

“Sao, thấy anh có nhiều bạn gái mất hứng, ghen tị?”

“Hừ, em không có rồi hơi đi ăn dấm chua của anh, thiên hạ thiếu gì đàn ông khá, nhìn một cái là có thể có thể thấy...vv...vv” Trước mấy câu hồ ngôn loạn ngữ của anh ta, Nhất Hạnh đơn giản kể ra vài tên nam nhân vật trong tiểu thuyết.

Anh ta nghe xong, cười hất ra: “Em nói gì đâu, thật là nói bậy, ai nói anh có nhiều phụ nữ, chỉ toàn liên quan tới công việc thôi. Nhưng nếu em hoài nghi anh không khỏe mạnh, không tốt lắm.” Anh ta kéo cô qua, nói thầm bên tai: “Hai chúng ta thử không phải sẽ biết sao.”

Nhất Hạnh nghe xong, cảm thấy cả người nóng bừng, cuối cùng lửa nóng tập trung ở mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lâm Tử Diễn, anh là đồ lưu manh, để em xuống xe, em không đi, không đi.”

Thấy cô muốn nhấn cửa xe, anh ta nắm lấy tay cô: “Có biết nguy hiểm hay không.” Về sau lại nói dỗ dành: “Được rồi, là anh sai, được chưa, anh mới uống vào, nói năng không nghĩ gì, em đừng để ý anh.”

Nhất Hạnh quay đầu đi, không quan tâm anh ta, thời gian còn lại trên xe, phân nửa là anh ta xin lỗi, một bên lái xe, một bên không ngừng quan sát sắc mặt của cô. Cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Nhất Hạnh, em đừng vậy, chúng ta đi dự lễ đính hôn của người ta, em tức giận như vậy không tốt, dù gì cũng là bạn của anh, rất mất mặt. Không thì em nén giận lại đi, chờ lễ đính hôn xong em lại tiếp tục giận, được không?”

Nhất Hạnh buồn bực trừng anh ta, hai người xuống xe, cô cũng không nói chuyện, nghĩ tới mấy lời vừa rồi của anh ta, thật ra cũng không phải tức giận, mà là nghe anh ta không hề kiêng kỵ gì mà nói ra, xấu hổ quá thành tức giận. Vì thế đành phải làm bộ hừ: “Lần sau anh còn vậy em giận nữa.” Thấy cô rốt cục cũng nói chuyện, anh ta mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn biểu tình của cô: “Nhất Hạnh, em vui lên một chút, đây là ngày vui của người ta mà.”

“Biết rồi.” Nhất Hạnh bị anh ta nói, bất đắc dĩ đành phải cười cười.

Người bạn đính hôn là bạn thời đại học của Lâm Tử Diễm, cùng nhau ăn chơi nhiều năm như vậy, nhớ ngày trước người bạn cùng phòng này của anh từng nói không kết hôn, thế mà mới bốn năm sau khi tốt nghiệp đã chạy đi đính hôn.

Lễ đính hôn tổ chức tại một khách sạn năm sao trong nội thành, đối với người bình thường, chỉ sợ cả đời cũng chưa vào đây ăn một bữa, mà chủ nhân lại có thể thuê toàn bộ đại sảnh.

Lúc Lâm Tử Diễm cùng Nhất Hạnh đến, sớm đã có người ở ngoài khách sạn chờ, thấy Lâm Tử Diễm tới, vội vàng chạy ra tiếp đón, nói là đã sớm chờ.

Nhất Hạnh cũng không quen đến những nơi thế này, bình thường cũng ít đến những tiệc mừng thế này, vì thế không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đi theo Lâm Tử Diễm. Lâm Tử Diễm quay đầu, thấy Nhất Hạnh dừng lại ở phía sau mình, đi trở lại mấy bước, kéo tay Nhất Hạnh, Nhất Hạnh không hề đề phòng, cũng không nghĩ tới nên có chút kinh ngạc, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mặc anh ta kéo tay đi vào.

Đại sảnh được bố trí rất đẹp mắt, bách hợp, hoa hồng từng bó từng bó lớn làm nền trang trí, lúc họ đi vào, ánh mắt nhiều người đều dõi theo Lâm Tử Diễm.

Chú rể bưng chén rượu, từ phía trước đi tới, vừa thấy Lâm Tử Diễm, dấm nhẹ một cái: “Cậu cũng không nể mặt mũi tôi, lại đến trễ như vậy.”

Nghe anh ta nói vậy, Nhất Hạnh có chút quẫn bách, bởi vì lúc trước cô không nghĩ đến, nên mới không ngừng thử đồ.

Chú rể nói xong, tầm mắt chuyển tới trên người Nhất Hạnh, lại nhìn Lâm Tử Diễm: “A, đây là chị dâu tương lai của tôi nhỉ.”

Nhất Hạnh nghe anh ta nói vậy, vội lắc đầu giải thích là không phải.

Chú rể nhìn Nhất Hạnh không ngừng giải thích, vẻ mặt không hiểu, lại nhìn về phía Lâm Tử Diễm, Lâm Tử Diễm chỉ cười cười nói: “Ai, người ta thẹn thùng.”

Anh ta vừa nói, Nhất Hạnh liền giận, sớm biết rằng anh ta sẽ nói hươu nói vượn, nhưng ngại ở đây nhiều người, cô không tiện phát tác, chỉ âm thầm muốn rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh ta.

Anh ra không buông tay, dùng sức nắm chặt tay cô, vỗ vỗ vai chú rể: “Cậu đi tiếp người khác đi.”

Nhất Hạnh không thể thoát khỏi tay anh ta, biểu tình căn giận, anh ta thấy Nhất Hạnh cứ muốn tránh, ý cười trên mặt càng lúc càng nhiều: “Ai, đừng tức giận, cái gì anh cũng chưa nói nha.”

Nhưng đi được vài bước, quanh mình liền bị vây quanh bởi những cô gái rất xinh đẹp, tinh tế, xem ra cũng là bạn bè của Lâm Tử Diễm. Anh ta có nhiều bạn, lại là người mới sinh ra đã giàu, bối cảnh từ nhỏ đã tốt, không có nơi nào chưa từng đến, không có loại người nào chưa từng gặp, giao tiếp tốt, lại có tiếng phong lưu, trọng yếu hơn là tướng mạo cũng anh tuấn, cho dù mang tiếng phong lưu, cũng không thiếu phụ nữ bên cạnh.

Nhất Hạnh lặng lẽ thở dài, bỏ qua ánh mắt ái muội hoặc không cam lòng của những cô gái xung quanh, thấp giọng nói với anh ta: “Em đi qua bên kia.” Nâng ngón tay chỉ về phía góc phải. Chương 4

Edit: Bảo Nhi

Beta: mèo Kat

Nhất Hạnh lặng lẽ thở dài, bỏ qua ánh mắt ái muội và không cam tâm của những cô gái trước mặt, thấp giọng nói với anh “Em đi bên kia”. Nâng cao tay chỉ về phía bên phải.

Anh nương theo tầm mắt của cô nhìn qua, nói “Đừng đi loạn, đợi anh một lúc anh quay lại ngay “.

Nhất Hạnh một mình đi về phía góc bên phải, lướt qua người phục vụ bưng chén rượu đưa cô, kỳ thật lúc họ bước vào, liền có nhiều ánh mắt chăm chú nhìn bọn họ. Nhất Hạnh ghét nhất là những cảnh tượng như vậy, hơn nữa còn phải bỏ qua ánh mắt của những người khác nếu như vô tình trông thấy. Quay bước, đi về

phía bên trái, hướng bên đó có một cái ghế sofa dài, Nhất Hạnh cảm thấy thực nhàm chán, nhàn nhã ngồi xuống.

Đại sảnh trang hoàng rất đặc sắc, đúng là khách sạn năm sao, hơn nữa chủ nhân là người có tiếng tăm, một buổi lễ đính hôn so với những hôn lễ khác còn có phần hơn. Ngay cả đèn chùm màu trắng đặt ngay trung tâm đại sảnh cũng được trang trí với một vòng tròn hoa hồng xung quanh, hoa hồng chưa nở, mỗi hoa có kích thước ước chừng khoảng một móng tay, có vẻ được khảm bên ngoài các đèn treo.

Cô đưa mắt nhìn về phía anh, chỉ thấy ánh sáng ngọn đèn bao trùm lấy anh, màu trắng ngà lan toả, chạm vào khuôn mặt anh, khoảng cách giữa cô và anh khá xa, kỳ thực nhìn từ phía cô nhìn sang, khuôn mặt anh có chút mờ ảo, nhưng cô rõ ràng thấy được, mày kiếm đen dày, con ngươi đen sắc bén, cánh mũi cao thẳng, và bạc môi nhếch lên thành vòng cung. Bộ dạng anh thật đẹp mắt, cùng với người trong trí nhớ của cô rất giống nhau, thật sự rất bắt mắt, ngay cả khi chỉ lặng lẽ đứng đó cũng sẽ phát ra một loại khí chất như ngọc trên toàn thân.

Đúng vậy, khuôn mặt anh cô đã quá mức quen thuộc, ngay cả khi anh cười lộ lên, khoe miệng cong lên tạo thành hình vòng cung, hình ảnh ấy cũng quen thuộc.

Kỳ thật cô cũng không rõ, bản thân cùng Lâm Tử Diễm ở chung một chỗ quan hệ thật không rõ ràng, là vì hai người bà, hay là vì lần đầu nhìn thấy anh, bị khuôn mặt anh làm kinh ngạc nghĩ đến bóng dáng người khác.

Anh tựa như đang nói điều gì đó, cô có thể nhìn thấy những phụ nữ bên cạnh anh cười hoan hỉ, vẻ mặt ngọt ngào.

Bên tai truyền đến âm thanh nói chuyện của những nữ nhân bên cạnh, cô liếc mắt nhìn sang, thoạt nhìn có vẻ là những phụ nữ đã kết hôn, tay cầm ly rượu, đứng bên phải của cô.

“Chắc, các người nhìn xem, Lâm Tử Diễm kia, bên cạnh anh hôm nay lại là một cô gái khác”

“Đại sảnh ai không nhìn thấy, anh ta là loại đàn ông trời sinh là tai hoạ của phụ nữ a.”

“Nhưng mà, cô gái đó, trước kia chưa từng thấy qua.”

“Đàn ông như anh ta, muốn dạng phụ nữ nào không có, haiz, những cô gái này nha, chỉ cần thấy anh ta là hơn phân nửa tự nguyện hiến dâng nha.”

“Ngoài việc có tiền, có bề ngoài, còn có, đồ dành nữ nhân cũng thật thành thực, đàn ông như vậy, ai lại không mê đắm.”

“Haiz, nếu tôi chưa kết hôn, tôi cũng muốn anh ta.”

Kỳ thật, không phải cô muốn nghe lời người khác nói chuyện, chính là khoảng cách giữa cô và họ rất gần, hơn nữa tiếng nói của bọn họ không nhỏ. Vào thời điểm bắt đầu, là tò mò, cũng không hề biết trong mắt phụ nữ Lâm Tử Diễm lại nổi tiếng như vậy, và sau đó lại không muốn cùng đi với anh ngày hôm nay, trở thành đề tài nói chuyện phiếm của người khác, nghe thấy có tiếng thở dài, cô ngẩng đầu lên, phát hiện người nói cuối cùng là người thân mặc váy áo rực rỡ, là một phụ nữ tuổi chừng bốn mươi.

Thật sự là nhìn không được, thấp đầu cười thành tiếng, thì ra Lâm Tử Diễm có mị lực thật lớn a, lớn đến nỗi ngay cả những phụ nữ đã có chồng cũng tơ tưởng anh.

Cô cười, những phụ nữ đang nói chuyện phía trước liền đảo tầm mắt, không muốn khuấy động bất cứ chủ đề nào, cũng không muốn bọn họ nhận ra cô là “Tình nhân mới” của Lâm Tử Diễm như trong lời bàn tán của bọn họ, cô đành giả vờ đánh mất thứ gì đó, ngồi xổm trên mặt đất để tìm kiếm, đến khi bọn họ bắt đầu tám chuyện, cô mới lặng lẽ rời đi.

Đứng thẳng người, Nhất Hạnh cựa cựa bàn chân. Đúng là giày cao gót thật không thích hợp với cô, dù rằng đã ngồi một lúc, vẫn cảm thấy thực đau nhức.

Còn nhớ, khi học đại học, cũng từng như vậy một lần, đang mang giày cao gót bỗng phát hiện Tô Nhiên cùng Hứa Diệc Dương gặp nhau, cô bỏ chạy, hồi phục tinh thần anh lo lắng đuổi theo rất nhanh, hại cô

suýt lẫn xuống cầu thang, may mắn thay lúc ấy bên cạnh có một bạn học không quen biết giúp đỡ, cô mới không ngã, nhưng trật chân, ngày hôm sau, mắt cá chân và bàn chân đã sưng to như một quả bóng.

Có lẽ vì áy náy, thời gian mắt cá chân của Nhất Hạnh bị trật, Hứa Diệc Dương mỗi ngày đều đến phòng ngủ đưa cơm.

Sau đó cảnh báo rõ ràng rằng Nhất Hạnh không được mang giày quá 3 li, nói cách khác bắt Nhất Hạnh đem toàn bộ giày của cô ném đi, bảo cô đi chân trần a.

Sau khi tốt nghiệp và đi làm, không tránh khỏi phải mang giày cao gót, nhưng mà mang nhiều năm như vậy vẫn không thích ứng được, chưa được vài giờ liền cảm thấy rất đau.

Cô đứng thẳng, ánh mắt thoáng giật mình, có lẽ bầu không khí quá mức tốt đẹp, đêm nay, giọng nói của anh, bộ dáng của anh, không ngừng ùa về, thật sự cô che dấu rất tốt, làm mọi người ai cũng tin tưởng rằng, hình bóng của anh đã nhạt phai trong tâm trí cô.

Nhưng lúc đêm dài thanh tĩnh, chỉ mình cô hiểu được, tất cả mọi thứ về anh đều khắc sâu trong trái tim cô.

Xa xa, chú rễ thân thiết thì thăm với cô dâu điều gì đó, nhân lúc không ai để ý còn khe hôn môi, thu hút tiếng cười ngọt ngào của mọi người xung quanh.

Một lần, Đỗ Y các cô từng nói, Nhất Hạnh, phải nắm bắt hạnh phúc thật chặt, chờ tốt nghiệp liền đem Hứa Diệc Dương kéo vào giáo đường, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ bỏ lì xì thật khá, người sẽ không đau lòng vì tiền vào buổi tối.

Như thế nào cô chưa từng nghĩ qua, nghĩ đến ngày kết hôn của chính mình, nghĩ về sau cùng Hứa Diệc Dương có cuộc sống vô cùng hạnh phúc?

Dù rằng phát hiện người Hứa Diệc Dương yêu là Tô Nhiên không phải cô, biết Hứa Diệc Dương hẹn hò cùng cô để trêu tức Tô Nhiên, ngay cả khi như vậy, suy nghĩ kia cũng không bị phá vỡ.

Cô luôn tìm cách để Hứa Diệc Dương thích cô một chút, dù là một chút thôi cũng đủ rồi. Cô luôn cố gắng, luôn chờ mong, kết quả là, anh đi rồi, không nói gì cả, như một trò đùa để lại cho cô sự thương tổn sâu sắc.

Nhớ lại, khi đó chính mình hèn mọn cỡ nào.

Ngọn đèn tỏa sáng, bọn họ hoan hỉ cười đùa, nơi này có rất nhiều người, thành phố cũng nhiều người lắm, quen thuộc có, xa lạ có, thích có, chán ghét cũng có, chỉ tiếc, không có một người tên Hứa Diệc Dương.

Vào lúc, Lâm Tử Diễn nói, hôm nay là một ngày vui, mọi người đều muốn vui vẻ.

Cô muốn vui vẻ, thật sự, muốn vui vẻ một chút, nhưng vào lúc này sống mũi cô cay nồng, hốc mắt ướt át.

Lắc lắc chén rượu trong tay, ngửa đầu uống cạn, không biết loại rượu gì, chất lỏng màu cam chảy xuống cổ họng, có hương vị của chua xót, kéo theo hương vị ngọt ngào, lạnh lẽo tiến vào dạ dày.

Giờ phút này, cô cần an ủi chính mình, ký ức ủa về quá nhanh, cô không kịp ngăn cản. Cô cần đem nước mắt cùng thương tâm vứt bỏ, mà ngoại trừ uống rượu, cô không còn cách nào khác.

Vì thế ngồi ở sofa, cô bưng chén rượu, một ly, lại một ly.

Cô nghĩ cô say rồi, bởi vì trước mắt mọi vật bắt đầu mơ hồ, cô thậm chí không phân biệt được trước mặt là Lâm Tử Diễn hay là Hứa Diệc Dương, bởi vì cô uống quá nhiều, uống nhiều như vậy lại làm cô cảm thấy muốn khóc.

Trên trán cảm giác có chút mát mẻ, là cái gì đặt trên mặt cô, cô cố gắng mở to mắt, chăm chú nhìn xem “A, là anh nha, Lâm Tử Diễn, vì sao anh lại đây?”

Giọng nói anh có chút bất đắc dĩ: “Em đã uống bao nhiêu rượu, anh chỉ mới rời khỏi chốc lát, sao lại uống thành như vậy?”

“Em chỉ uống có một chút, thật sự chỉ một chút thôi nha.” Chỉ chỉ vào vài ly trống phía trước, Nhất Hạnh cười nói.

Lâm Tử Diễn nhìn cô chỉ lung tung vào những ly rượu trước mặt, vừa định nói, vừa quay đầu lại, bỗng thấy mắt cô tuôn rơi từng giọt, từng giọt nước mắt..

Anh lập tức luống cuống chân tay: “Nhất Hạnh, làm sao vậy, sao em lại khóc rồi?”

Cô không trả lời, chỉ ô ô khóc, dùng cũng dùng không được. Cuối cùng anh nóng nảy lo lắng, có chút kích động, đành vỗ về lưng cô: “Haiz, anh nói em đừng khóc mà , hôm nay là ngày bạn anh đính hôn nha, anh nói, em đừng khóc nữa mà.”

Nhất Hạnh chỉ thấy mình choáng váng, mơ màng, muốn cầm lấy ly rượu, liền bị Lâm Tử Diễn đoạt lấy.

“Lâm Tử Diễn, anh khi dễ em.” Nhất Hạnh ủy khuất, cảm giác say càng tăng, lặng lẽ vùi đầu, dùng sức khóc.

Cô khóc như vậy, thu hút vô số ánh mắt. Chỉ thấy hoa hoa công tử Lâm Tử Diễn đang vòng tay ôm một người, mà cô gái kia khóc như mưa. Vì thế, không khỏi cảm khái, khẽ nói:

“Nhìn đi, lại một cô gái bị bỏ rơi.”

Còn có người âm thầm lắc đầu: “Nói xem, đàn ông trên đời nhiều như vậy, sao lại dây dưa với Lâm Tử Diễn? Ai mà không biết anh có tiếng là hoa tâm?”

Nhất Hạnh khóc thật lợi hại, Lâm Tử Diễn không có biện pháp, cuối cùng nhẹ nhàng nâng cô dậy, hướng chú rể chào một tiếng, nhanh chóng lái xe rời đi.

Cô say rượu, anh lo lắng, liền lái xe đưa cô về nhà. Từ khi bắt đầu lên xe, Nhất Hạnh càng không ngừng khóc, mãi cho đến khi vào nhà trọ, cô vẫn khóc, có lẽ là dọc đường đi cô khóc đến mệt mỏi, thanh âm cũng chỉ còn lại tiếng nức nở. Kỳ thật anh không biết, cô tửu lượng quá thấp, sau khi uống rượu hạnh kiểm cũng không tốt, uống rượu xong không âm ỹ cũng không nháo, chỉ khóc, khóc không dừng được.

Anh cúi đầu xem cô, mặt cô thoáng đỏ ửng, có lẽ bởi vì khóc lâu, nhìn thấy trên mặt cô vẫn còn đọng lại nước mắt.

Cuối cùng anh đem cô đặt ở trên giường, nhìn cô rồi xoay người, cô nằm trên gối không tiếng động. Nguyên tưởng rằng cô đang ngủ, không nghĩ nửa đêm lại nôn ra. Lâm Tử Diễn đành phải đem cô ôm đến sofa, thay trải giường rồi dọn dẹp, lại đem cô ôm trở về giường. Còn bản thân nằm ở sofa, tay chân co ro tê cóng cả một đêm.

3. Chương 05+06

Chương 5

Edit: Zun

Beta: mèo Kat

Ngày hôm sau anh tỉnh lại, là bị tiếng cười của cô đánh thức. Thời điểm anh trợn mắt, thấy cô híp mắt cười: “Này, anh tỉnh rồi.”

“Ngượng thật, tối hôm qua chiếm giường của anh, Lâm công tử, ủy khuất anh.” Ngủ một đêm, cảm giác say của cô đã hết.

Anh lập tức ngồi xuống, không nhớ rõ tối hôm qua uống say bất tỉnh, dường như ngủ một đêm, tinh thần lại tỉnh táo gấp trăm lần, tựa như chuyện gì cũng không có.

Anh dùng tay cào cào tóc: “Tối hôm qua anh chịu đủ ủy khuất, em hãy ngẫm lại, như thế nào báo đáp anh.”

“Ha ha, tiểu nữ tử không có gì báo đáp, chỉ lấy thân hứa, mong rằng công tử không chê.” Cô nhìn anh cười nói, vẻ mặt nghịch ngợm.

Anh dừng một chút, ánh mắt lóe ra: “Tốt, nếu tiểu nương tử tự nguyện, kia đại gia ta liền miễn cưỡng thu người làm chi thứ hai, như thế nào?” Thấy cô thè lưỡi, còn nói thêm: “Lại đây, tiểu nương tử, lại đây đại gia nhìn kỹ một cái.” Đứng lên, làm bộ tóm cô.

“Hừ, miễn anh đi.” Cô lắc lắc đầu, lui từng bước ra sau.

“Ai, sớm biết rằng em lừa gạt anh như thế, tối hôm qua anh không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, hai ta trực tiếp gạo nấu thành cơm không phải là thành sao, cũng đỡ phải phiền toái.”

“Cho dù hai chúng ta gạo nấu thành cơm, em cũng không tất yếu phải gả cho anh.” Cô nhìn anh biểu tình giả bộ hối hận nói.

“Nếu như có chuyện đã xảy ra, đến lúc đó, trinh tiết của anh đều cho em, em còn không gả cho anh, là đối với anh không phụ trách.”

Còn chưa có nói xong, cô liền lập tức ngồi xổm xuống đất, bả vai hơi hơi co rúm.

Lâm Tử Diễn nhìn bộ dáng của cô, nghĩ rằng cô đã khóc, cũng không biết có phải hay không vừa rồi nói quá câu nào, vội vàng ngồi xổm xuống: “Ai, Nhất Hạnh, em đừng khóc a, anh cũng chưa nói cái gì nha, thật sự, anh vừa rồi đều là hồ ngôn loạn ngữ, hay nói giỡn, em đừng khóc a.”

Hai người ngồi, một người kéo một người tránh.

Hơn nửa ngày, Nhất Hạnh mới ngẩng đầu lên, ghen cười nói: “Này, Lâm Tử Diễn, anh có nhiều phụ nữ như vậy, anh còn có trinh tiết sao?”

Sau đó không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc đến không nói gì của anh, tự bản thân cười ha ha.

Anh nhìn cô mím miệng, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại thấp đầu tiếp tục cười. Vì thế tiến lên vài bước, kéo cô, chỉ vào grab trái tối hôm qua cô phun bắn: “Tổng Nhất Hạnh, đây là em tối hôm qua phun bắn, em giặt sạch cho anh.”

Sau đó vì che giấu xấu hổ, cầm quần áo tiến đến phòng tắm, để cô một mình đứng ở trong phòng khách.

Thời điểm anh từ phòng tắm đi ra, cô đang đứng ở ban công, bóng dáng dưới ánh mặt trời di động. Grab trái giường màu trắng ở trong tay cô, vắt ra nhiều bọt xà phòng. Quay đầu thấy anh ngẩn người, hì hì nở nụ cười.

Anh vì che giấu mình thất thần, chẳng hề để ý ném một câu: “Giặt cái gì mà giặt, bỏ đi là được.”

Cô mắng anh: “Tài đại khí thô.” (Ý nói hống hách, ngang ngược) Dùng tay mình ném bọt xà phòng khắp đầu cổ và mặt anh. Anh bị cô ném đầy người chật vật, đơn giản cũng vốc một đồng lớn bọt xà phòng hướng cô ném đi, cô vừa la vừa khiêu khích, còn là chưa kịp né tránh, bọt xà phòng đã dính đầy người, quần áo ẩm ướt một nửa.

Anh yên lặng nhìn cô, cô đang cúi đầu xử lý bọt xà phòng trên người, ngẩng mặt nhỏ giọng than thở, gặp phải ánh mắt anh thất thần, nhướn mày lên: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mẹ hiền vợ đảm a.”

Anh bị cô khiêu khích lại có ngữ điệu chút hồ nháo, nở nụ cười, cũng học bộ dáng của cô, chân mày nhướn lên: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua người chồng mẫu mực a.”

Hai người trên tay, trên người đều dính bọt biển, ban công còn có tấm màu grab trái giường trắng, rèm cửa sổ uốn lượn theo nếp phủ gần sát đất, thời tiết bên ngoài rất tốt, ánh mặt trời tinh tế chiếu vào, trong ánh sáng phản chiếu trên mặt gỗ bóng loáng tạo nên một hình ảnh ấm áp tràn trề. Trên người cô mặc quần áo của anh, vạt áo quá dài, cô phải thắt lưng lại, bởi vì giặt đồ nên cô xắn ống quần lên thật cao, lộ ra đôi chân trơn bóng, ánh mặt trời lấp lóa chiếu vào, có chút chói mắt, có híp mắt nói chuyện với anh, hàng lông mi dài mỏng khê cong, ở trên khuôn mặt anh ở cuối khóe mắt li ti những giọt hạt nước.

Cuối cùng, là cô “ha ha” một tiếng, cười đến không thể ức chế. Trong miệng còn lặp lại câu kia của anh “người chồng mẫu mực”, thật vất vả dừng cười, khóe mắt còn dính chút ẩm ướt ý:” Anh là người chồng mẫu mực của ai a.”

“Vậy em là mẹ hiền vợ đảm của ai a ?” Anh sờ sờ bọt biển dính trên mặt, nhìn cô nheo nheo khóe mắt hỏi lại.

Cô ưỡn thẳng lưng, “Của chồng em.” Đáp đúng lý hợp tình.

Anh hừ một tiếng: “Chồng em là ai, không phải là anh sao.”

Cô không dự đoán được anh nói như vậy, cảm thấy là mình lại để anh chiếm tiện nghi, thầm mắng một câu đáng chết, trong lòng không thoải mái, lại không biết nói cái gì, luống cuống cự mình, nhìn thoáng qua phía sau là chậu rửa mặt, bưng chậu lên, rửa, hắt hết nước lên người anh. Anh như thế nào cũng không có nghĩ đến cô bưng chậu lên hắt nước vào mình, cho nên, căn bản vốn không có né tránh, một chậu nước đổ ập lên, toàn thân cao thấp đều ướt đầm.

“Tổng Nhất Hạnh.” Anh ngay cả họ tên cô đề kêu, sắc mặt có chút âm trầm, cô nhìn anh, có chút ủy khuất:” Ai kêu anh nói hươu nói vượn đâu.”

Anh bước nhanh vài bước, lập tức đến trước người cô, vóc dáng anh cao, Nhất Hạnh ngửa mặt nhìn, chỉ thấy anh tới gần mình một chút, hơi thở phủ quanh tai cô, cô đột nhiên cảm thấy kinh hãi, cảm giác cái nóng kia như thấm vào da. Cô có chút bối rối, vươn tay, chuẩn bị đẩy anh ra, không ngờ anh tới gần bên tai cô nói: “Nếu em tắm cho anh, anh sẽ tha thứ.”

Cô nghe xong, chỉ cảm thấy cái cảm giác tê dại vừa rồi lập tức biến mất hầu như không còn, ngược lại trong lòng phùng phùng lửa giận, không chút suy nghĩ, tay phải còn cầm lấy cái chậu rửa mặt, vung tay, một tiếng “Bộp!”, chậu rửa mặt văng vàng nện trên ót anh, chỉ nghe anh “A!” lên một tiếng.

“Nhất Hạnh, sao em đánh anh.”

Mà cô trừng mắt nhìn anh, cảm giận nói: “Đáng đời anh.”

Thật không ngờ, ngày hôm sau, anh lại bị bệnh.

Cô mới đầu cũng không biết, bởi vì lần trước để quên đồ ở nhà anh, cho nên gọi điện thoại, đến lấy lại. Kỳ thật không có dự đoán anh đang bị bệnh, lúc nghe điện thoại, chỉ cảm thấy thanh âm anh nói chuyện so với trước thấp một ít.

Ngồi xe taxi, thời điểm tới nhà trọ anh đã bảy giờ tối. Trong phòng không có ánh sáng, một mảnh tối đen, cô đứng ở ngoài cửa nhà trọ, phát hiện cửa để mở, gọi vài tiếng, không ai đáp, nghĩ rằng trong phòng kẻ trộm vào. Đứng ở cửa, đột nhiên trong lòng khiếp đảm, cầm di động, nhấn số của anh, thật lâu, anh cũng không tiếp điện thoại, âm thanh vẫn vang, cô chờ thật lâu, như trước không ai tiếp, càng lúc càng sợ, vì thế cô lại nhấn điện thoại.

Tiếng chuông liên tục, cô đột nhiên quay đầu, phát hiện có một loại âm thanh là từ trên sô pha cách đó không xa truyền đến. Cô sờ soạng công tắc trên vách tường, mở đèn trong phòng khách. Trên sô pha có áo khoác của anh, cô mới đi vào, thì mới phát hiện điện thoại của anh ở bên trong áo khoác. Cô gọi một tiếng, trong phòng thực tĩnh lặng, chỉ nghe thấy âm thanh của chính mình, Tử Diễm, Tử Diễm.

Cô có chút lo lắng, mở hết đèn ở đại sảnh, trong phòng nháy mắt trở nên sáng ngời. Cô đẩy cửa phòng ngủ, cửa cũng không có khóa, nhẹ nhàng, mở ra, bởi vì không xác định hay không có người, cô không lên tiếng, trong phòng không có gì khác ngoài tiếng vang, cô âm thầm đoán hẳn không phải là kẻ trộm, đứng ở cửa một lát, cho đến khi mắt quen dần với bóng tối mới từ từ bước tới phía trước, mơ hồ thấy trên giường hình như có người. Cô đi vào, tính thử gọi vài tiếng, thấy có đèn ngủ đầu giường, bèn mở đèn.

Một vật thể cuộn mình trong chăn, bởi vì đột nhiên có ánh sáng, phát ra một tiếng rên rĩ.

Thanh âm quen thuộc, cô nhìn quanh bốn phía một chút, đầu giường chỉ có nửa li nước, còn có viên thuốc màu trắng, rót ở trên sàn nhà.

Xem ra, hơn phân nửa dự đoán là sinh bệnh, bởi vì anh trùm kín người ở trong chăn, cô không nhìn thấy mặt anh, không biết anh đến tột cùng bệnh nặng nhẹ hay không, vì thế một bên kêu anh một bên nhẹ nhàng mà kéo chăn ra.

Anh nhú nhú mày, hai mắt hơi hơi mở một chút, mơ mơ hồ hồ thấy đầu giường có người, thấp giọng than thở một câu: “Đừng ầm ỹ.” Quay thân mình, thu chăn lại nhắm mắt. Chương 6

Edit: Zun

Beta: mèo Kat

Cô chỉ cảm thấy hơi thở của anh nóng nóng, mới sờ thử trán anh, phát hiện thật sự nóng. Nhìn trên vỏ thuốc, biết anh nhất định không có uống thuốc.

Buông túi thuốc, cầm cái cốc đi ra phòng ngủ, đến phòng bếp rót thêm nửa cốc nước ấm, quay lại đầu giường lấy mấy viên thuốc hạ sốt. Chuẩn bị đâu đó xong hết, cô mới tính kêu thử anh.

Anh cảm thấy ầm ỹ, trở thân mình, y như cũ ngay cả đầu đều không lộ ra. Cô nhìn anh cuộn tròn, buông cốc nước, trực tiếp vạch chăn ra. Anh bị nhiều mồ hôi ra, mới nhìn rõ là cô, kêu nóng. Cô ngồi ở mép giường, điều tiết ánh sáng đèn phòng ngủ, anh ngủ một ngày, mắt chưa kịp thích ứng, lại sốt cao, mặt mày nhăn nhó.

Cô không có biện pháp nâng anh dậy, đành phải tìm vài cái gối đầu chồng vào nhau, miễn cưỡng nâng anh tựa nửa người vào đầu giường.

Cổ họng của anh khực khặc, thanh âm đều là khàn khàn, thấy cô bưng cốc nước, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Cô đem cốc nước đưa cho anh: “Em tới lấy vài thứ.” Lại đem viên thuốc đưa cho anh: “Nhanh chút uống thuốc.”

Anh không tiếp lấy viên thuốc từ tay cô, nhú mày: “Anh không uống thuốc.”

Cô có chút bức tức, phát sốt thành thế này, thế nhưng không muốn uống thuốc, vì thế cũng không quản anh, trực tiếp kéo anh qua, đem viên thuốc để đặt ở tay anh, ngữ khí cũng có chút nhấn mạnh: “Nhanh chút uống thuốc, anh phát sốt.”

Anh ngẩng đầu cô liếc mắt một cái, trực tiếp thả thuốc đi: “Đáng lắm.”

Cô nhìn anh, bỗng cảm tức: “Em đi đây.” Quay người, bức tức bước đi. Anh nhìn cô xoay người, không lên tiếng.

Kỳ thật cô căn bản không có rời đi, chính là đi tới cửa, lập tức lại quay trở lại, đến phòng tắm, vắt khăn mặt ẩm ướt.

Thời điểm cô lại vào, anh khép dần hai mắt dựa vào đầu giường, nghe thấy tiếng bước chân, mới mở mắt ra, có chút suy yếu: “Không phải đi về sao?”

Cô không quan tâm anh, cầm khăn mặt, đặt trên trán anh. Lại nghe anh nói: “Anh không sao, em về sớm chút, anh hôm nay không có cách nào đưa em trở về, quá muộn bắt không được xe, cũng không an toàn.”

Cô lại lần nữa cầm mấy viên thuốc, quay đầu: “Nếu anh không uống thuốc, em không đi.”

Anh thật ra không nói, liếc mắt nhìn mấy viên thuốc: “Đáng chết.”

Cô nhìn anh có biểu tình đáng thương, đã lớn như thế, còn không hiểu chuyện giống đứa trẻ, sinh bệnh không muốn uống thuốc.

Lại nghĩ tới bọn họ ngày hôm qua cãi nhau, chính mình hất anh một thân nước, còn lấy chậu rửa mặt đánh anh, trong lòng mềm nhũn, nói chuyện ngữ khí cũng nhuần nhuyễn xuống: “Không đáng, không đáng. Chỉ là một viên thuốc nhỏ, anh nhấp một ngụm nước, nuốt xuống là xong.” Sau đó lấy cốc nước cùng thuốc đưa cho anh: “Đến, ngoan, nuốt xuống liền đi.”

Anh có chút hồ nghi, rốt cuộc vẫn là cau mày, ngửa đầu đem thuốc hạ sốt nuốt xuống.

Cô thu xếp lại một chút, nhìn anh ngủ lại, mới đi ra ngoài.

Sửa sang lại đôi chút, sau đó cầm ba lô, ra khỏi nhà trọ. Nhà trọ của anh là khu cao cấp, an toàn, trang thiết bị đều tốt, môi trường cũng tốt, đáng tiếc khoảng cách đến khu phố trung tâm quá xa. Cô bắt xe taxi, đi siêu thị gần nhất, anh ngủ một ngày, cái gì cũng chưa ăn. Cô ở siêu thị mua một ít gạo, lại mua một ít dụng cụ hằng ngày. Anh giống như không sống ở khu nhà kia, phòng ở tuy rằng sạch sẽ, trang hoàng cũng đầy đủ hết, nhưng những thứ đó phần lớn đều là đồ trang trí, nhất là phòng bếp. Để phòng vạn nhất, cô vẫn là mua một số đồ dùng hằng ngày khác. Thời điểm đi ra, là tám giờ hơn, trở lại nhà trọ đã muốn xấp xỉ gần mười giờ. Kỳ thật là cô muốn chờ anh uống thuốc xong, liền đi về, bởi vì ngày mai còn phải đi làm. Nhưng là thời điểm ra khỏi cửa, cô lại lo lắng, nghĩ anh dù sao sốt cả một ngày, cũng vừa mới uống hai viên thuốc, vạn nhất cơn sốt không hạ, anh lại chỉ có một mình, cho nên mới quyết định buổi tối chăm sóc anh.

Theo trên đường từ siêu thị trở về, Nhất Hạnh gọi điện thoại về nhà, nói vài câu đơn giản, tránh để bà nội lo lắng.

Sau khi uống thuốc, anh dường như ngủ càng sâu, nửa đêm, cô sờ trán anh vài lần, phát hiện nhiệt độ cơ thể đã có biểu hiện giảm xuống, mới trở về phòng khách, ghé vào trên sofa nhắm mắt ngủ.

Rạng sáng năm giờ, cô vào phòng ngủ của anh, cơn sốt của anh đã lui, vì thế trở về phòng bếp, vo gạo, nấu nửa nồi cháo.

Thời điểm trước khi đi, để ở đầu giường một tờ giấy. Lúc này mới trở về nhà sửa sang lại, sau đó đi làm.

Thời điểm Lâm Tử Diễm tỉnh lại, cơ hồ đã là giữa trưa, sốt một ngày một đêm, sắc mặt của anh có chút tái nhợt, tóc dính sát tai, anh xưa nay chưa từng cho rằng, thoát nhìn anh thanh tú như vậy, cũng có lúc thật giống đứa nhỏ lớn tướng.

Trong phòng rất yên tĩnh, buổi sáng, anh mơ hồ nghe được bên ngoài có động tĩnh, tối hôm qua cô không rời đi, anh biết. Anh lấy tờ giấy nhỏ trên đầu giường, mặt trên là chữ viết của cô, nét chữ thanh tú: “Phòng bếp có cháo, đói bụng phải ăn, phải uống nhiều nước, không được bỏ uống thuốc, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, tan tâm em lại đến xem anh.”

Anh cầm tờ giấy kia, bỗng nhiên liền nở nụ cười.

Rời khỏi giường, anh đi vào phòng tắm tắm rửa, dừng lại bên cửa sổ sát đất trong chốc lát, trong tay còn cầm tờ giấy cô lưu lại.

Sau đó đi phòng bếp, ăn cháo xong, lại ở trên sofa ngồi chốc lát, ngày hôm qua sốt nặng, hôm nay còn có chút mệt mỏi. Anh nhìn tờ giấy kia, đi về phòng ngủ, đem túi thuốc ra, lấy hai viên thuốc, để ở lòng bàn tay, nhìn nửa ngày, cau mày, vẫn là đem viên thuốc uống.

Tan tâm, Nhất Hạnh liền đi đến nhà trọ của Lâm Tử Diễm.

Từ thời điểm cô rời khỏi nhà trọ sáng nay, lo lắng khi mình đến nếu anh vẫn đang ngủ, sẽ đánh thức anh.

Lúc cô đi vào, anh quả nhiên là ngủ, nằm ở trên sofa phòng khách, cái chăn đơn chỉ phủ nửa người. Cô thay dép lê, bước nhẹ bên anh, thay anh kéo cái chăn.

Sắc mặt anh có chút thay đổi, chỉ mặc áo ngủ màu trắng, vài sợi tóc rơi xuống trên trán, thoát nhìn giống đứa trẻ to xác.

Thời điểm cô xoay người, anh tỉnh lại, ở sau kêu một tiếng: “Nhất Hạnh.”

“Khỏe không?” Cô hỏi.

Anh “A” một tiếng, đứng lên, nói: “Chết đói.”

Cô cầm lấy đồ ăn đã mua từ trong túi ra: “Em đi nấu.”

Anh bỗng nhiên nở nụ cười, khoe miệng cong lên, lộ ra lúm đồng tiền không rõ: “Nhất Hạnh, anh muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

“Không được.” Cô lập tức từ chối, “Anh hiện tại không thể ăn cái gì nhiều dầu mỡ.”

Cô vào phòng bếp, buổi sáng cô nấu nửa nồi cháo, mở nồi ra, oa dĩ nhiên là không, nhiều cháo như vậy, đều đi nơi nào.

Cô có chút buồn bực: ” Lâm Tử Diễn, anh đem cháo đổ?”

Về mặt của anh so với cô càng kinh ngạc: “Anh không đổ.”

“Em buổi sáng nấu nhiều cháo như vậy, đều đi nơi nào?” Cô nhìn anh hỏi.

“Anh ăn.” Anh nói.

“.....”

” Anh ăn hết?” Cô do dự hỏi.

“Làm sao?” Ngữ khí của anh có ồm ồm, tựa hồ như bị xem thấu cái gì.

Nửa ngày, anh đột nhiên lại hỏi: “Buổi tối cũng không thể ăn sườn?”

“Không thể.” Cô xoay người về phòng bếp.

“Thế ăn gì?”

Thanh âm của cô xuyên qua cửa kính truyền đến, dĩ thường rõ ràng,

“Ăn cháo.”

4. Chương 07+08

Chương 7

Edit: Zun

Beta: mèo Kat

Thời điểm Lâm Tử Diễn gọi điện thoại Nhất Hạnh, Lý Xu bức bách Nhất Hạnh đêm nay trở về cùng cô chuyện “Có phúc cùng hưởng”. Nhất Hạnh vừa nghe, lắc đầu, liên tục xua tay, biểu tình thống khổ.

Lúc mới vừa rồi, tiếp điện thoại của anh. Anh kêu Nhất Hạnh ăn cơm, đây là trường hợp ưu tiên, đừng nói là cùng nhau ăn cơm, nếu là uống rượu, Nhất Hạnh cũng đều đáp ứng.

Trả lời điện thoại, có chút “bất đắc dĩ” nói cho Lý Xu, cô cùng Lâm Tử Diễn đi ăn cơm. Lý Xu nghe xong, cúi mắt, biểu tình thật là đáng tiếc: “Ai, vậy được rồi.”

Cô đi ra cửa công ty, Lâm Tử Diễn sớm chờ ở cửa. Một ngày trước, anh sinh bệnh, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, ăn hai ngày cháo, cả ngày đó anh bị dày vò so với hòa thượng còn thê thảm hơn.

Cho nên, bệnh hết không bao lâu, liền gọi điện thoại cho Nhất Hạnh.

Bình thường, Nhất Hạnh có lẽ sẽ không đi cùng anh, nhưng hôm nay, vừa vặn gặp gỡ Lý Xu, đã tiếp điện thoại đáp ứng rồi, cho nên khi đi ra ngoài thấy xe thể thao của anh, liền trực tiếp ngồi xuống.

Lúc lái xe, Nhất Hạnh hỏi anh hôm nay gặp gỡ ăn cơm lại là sự tình gì.

Kỳ thật rất nhiều lần anh mang theo cô đi ra ngoài ăn cơm, đều là gặp vài người. Anh tiền nhiều, bạn gái nhiều, anh em cũng nhiều, có đôi khi Nhất Hạnh hỏi anh, anh nói chung chung như vậy: “Anh nhiều bạn bè.....”

Lần này cũng không chút nào ngoại lệ, anh “A” một tiếng: “Anh có người bạn cũ từ nước ngoài trở về, cũng nên vì anh ấy tổ chức tiệc vậy?”

Xe cuối cùng là dừng lại ở một nhà hàng nội thành. Anh thu chìa khóa xe, nhét vào trong túi, kéo Nhất Hạnh đi, Nhất Hạnh kinh ngạc. Anh lần đầu tiên cầm tay cô, thời điểm hai người cùng nhau qua đường, lúc ấy Nhất Hạnh cũng không biết phản ứng lại như thế nào, vì chính mình vẫn sợ qua đường lớn, mà anh qua đường lớn liền buông tay cô ra.

Lúc trước, anh chưa từng cầm tay cô, chỉ trừ lần trước cùng anh đi lễ đính hôn của bằng hữu, cô ngượng ngùng trước mặt nhiều người như vậy liền tránh ra.

Cô thầm nghĩ, nhưng vẫn giẫy khỏi tay anh. Anh quay đầu nhìn cô, không nói gì, miệng nở nụ cười.

Chỗ ngồi là đặt lúc sáng, dựa vào cửa sổ. Khi đến nơi, người còn chưa tới.

Lâm Tử Diễn gọi điện thoại, hỏi đối phương khi nào thì đến, Nhất Hạnh đang dịch xem thực đơn. Chỉ nghe điện thoại truyền đến một tiếng: “Sắp.” Thanh âm có chút trầm thấp.

Không ngờ nghe thấy Lâm Tử Diễn cười hỏi: “Ở nước ngoài lâu như vậy, hay là lạc đường?”

Bên kia cũng truyền đến vài tiếng cười, có lẽ là ở nội thành, thanh âm có chút ồn ào, nghe không rõ ràng lắm, Lâm Tử Diễn vẫn không nói gì. Cắt đứt điện thoại hỏi Nhất Hạnh ăn cái gì.

Nhà hàng lớn, Nhất Hạnh có đi vài lần, nhưng nhà hàng Pháp là lần đầu tiên, xem thực đơn cũng không hiểu gì, liền nói tùy tiện.

Người Pháp thích lãng mạn, nhà hàng trang trí hoa lệ, lại không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, phòng ốc cùng cửa sổ đều là thiết kế cao cấp, nội thất sử dụng chất liệu gỗ hồ đào cao cấp, toàn bộ phòng ăn dùng màu đỏ rượu, màu xanh ngọc, màu hổ phách làm chủ đạo, sắc thái phối với nhau thật diễm lệ, hòa cùng một chỗ lại có không khí lãng mạn. Dưới chân trải thảm rất dày, cửa sổ hai bên có màn che màu nâu, xuyên thấu qua cửa sổ, có thể thấy phố giang.

Đợi chừng mười phút, thảm quá dày, không thể nghe thấy tiếng bước chân. Nhất Hạnh chuyên chú ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, Lâm Tử Diễn “A” một tiếng, cô chuyển tầm mắt.

Anh ấy cười, mặc duy nhất áo gió màu đen mạnh, tóc cắt hơi ngắn, mặt mày như trước rõ ràng, không có gì thay đổi, lông mi, ánh mắt, cái mũi, thậm chí độ cong khéo miệng. (Kat: Amen, cuối cùng Dương ca cũng xuất hiện, chương thứ 7 rồi đấy ca nhé!)

Nhất Hạnh chưa từng có nghĩ tới lại gặp anh trong hoàn cảnh thế này nên không kịp phản ứng, thời điểm anh vừa rời đi, cô luôn mong chờ, ảo tưởng rất nhiều tình cảnh bọn họ gặp nhau. Mỗi một cảnh tượng cô đều dự tính hết, chuẩn bị hết.

Kỳ thật cô nên hận anh, dù hành vi lúc trước của anh tổn thương người, cho dù đó là do cô tình nguyện, cô đều cố gắng làm cho anh thích. Nhưng trong lòng anh cô chỉ là một cái bóng mờ ảo, đến cuối cùng, ngay cả một tiếng cáo biệt cũng không có liền đi nước ngoài.

Nhất Hạnh không ngờ tới cảnh tượng hiện tại, phải phản ứng như thế nào, là vui quá mà khóc hay tức giận. Có lẽ anh chưa bao giờ dự đoán được chính mình trở về ngày đầu tiên sẽ gặp gặp gỡ cô, sự khiếp sợ hiện lên trong mắt anh quá mức rõ ràng.

Lâm Tử Diễn cùng anh nói xong cái gì, tầm mắt của anh cơ hồ không có chạm đến cô. Phòng ăn thực tĩnh, mà cô lại cảm thấy tai mình ồn ào.

Cô rốt cục nghe gọi tên mình, là Tử Diễn giới thiệu cô với anh.

Anh nói: “Chúng ta biết nhau.” Rốt cục nhìn về phía nàng: “Đã lâu không thấy.”

“Đã lâu không thấy.” Cô chết lặng nói.

Nhất Hạnh biết biểu tình chính mình giờ phút này nhất định rất khó xem, cô cố gắng biểu đạt một nụ cười lâu ngày gặp lại, đáng tiếc quá khó khăn. Lâm Tử Diễn có chút kinh ngạc, cô mở miệng muốn nói, chung quy một câu cũng không có nói ra.

“Bọn anh là bạn học cùng thời đại học.” Vô cùng đơn giản vài nói quan hệ bọn họ.

Bồi bàn bưng đồ ăn đến, gan ngỗng, hồng rượu.

Cô dường như không nhận ra hương vị Pháp, vài thứ gì đó, dao nĩa trong tay cô thế nhưng ở bàn ăn không hoạt động. Trái tim nhảy lên không có gia tốc, một chút một chút, ầm ĩ mà lại đau đớn.

Thẳng đến lúc chấm dứt, cô đều không một câu nhiều lời, Lâm Tử Diễn nghĩ đến cô không thoải mái, hỏi cô vài thứ, cô đều mở to hai mắt nhìn, nghi hoặc nhìn anh, cô biết đêm nay bản thân mình quá mức không bình thường, cô không nghĩ làm người khác hiểu lầm cái gì, vì thế lắc lắc đầu chỉ nói chính mình uống không quen rượu nho.

Ăn cơm xong Lâm Tử Diễn đưa cô về nhà, dọc theo đường đi cô đều không có nói chuyện, suy nghĩ bay tán loạn, lộn xộn. Thời điểm về nhà tựa hồ nghe đến Lâm Tử Diễn nói gì đó, thầm nghĩ nhanh chút trở về, có lẽ chính mình hẳn là nên ngủ một giấc.

Tắm sạch sẽ, tắt đèn, lên giường.

Phòng rất tối, Nhất Hạnh vẫn tròn tròn mắt, không hề buồn ngủ, rốt cục mở đèn đầu giường, chân trần đi hướng ngăn tủ.

Trong tay là một quyển sách, đều là thời điểm đại học chụp ảnh chung, sách sau cùng là một tờ, là cô cùng Hứa Diệc Dương chụp ảnh chung, chỉ hé ra, vẫn là tấm ảnh Đỗ Y chụp.

Ảnh chụp là anh cùng cô đồng thời ngoảnh mặt bên, lúc ấy hẹn cùng đi leo núi, dọc theo đường đi, anh đều đi ở đằng trước, Đỗ Y từ phía sau kêu, bọn họ đồng thời quay đầu, Đỗ Y chụp ngay cảnh đó.

Kỳ thật lúc trước Nhất Hạnh đã kêu Đỗ Y xóa, bởi vì khó coi, hai người, một trước một sau đứng, đồng thời quay đầu, có vẻ rất ngốc. Cô nhớ rõ lúc ấy Đỗ Y đã đáp ứng rồi, cũng không quá vài ngày, cô ấy liền rửa ảnh chụp, tùy tay đem tấm ảnh ném cho cô, nói cái gì mà rửa thì rửa hết cả cuộn, cho nên cô mới đưa ảnh chụp đặt ở cuối sách.

Cô nhớ rõ, khi đó mình rất ngốc, như thế nào liền trở thành người như vậy, biết anh rõ ràng không thích mình còn ngây ngốc nỗ lực, chờ mong. Mãi cho đến hiện tại, thương tâm, khoái hoạt, đều rõ ràng chiếm cứ trong lòng. Nghĩ lại, dường như năm năm qua tình cảm cũ vẫn lặp lại, chưa bao giờ mất đi.

Khi đó, vẫn đang năm hai Đại học, hệ Trung văn, thời gian rảnh rỗi nhiều, nhất là nửa đầu học kỳ, cho nên cùng Tô Nhiên tìm việc làm thêm, ở tiệm cà phê nội thành.

Nhìn thấy anh, là vì anh đến tiệm cà phê tìm Tô Nhiên. Khi đó, Nhất Hạnh vẫn không biết anh cùng Tô Nhiên có quan hệ gì, hơn nữa trước kia chưa bao giờ gặp qua anh, sau mới biết được anh là chuyển trường tới. Lúc ấy cũng chỉ là kinh ngạc, sao học đại học vậy mà lại muốn chuyển trường.

Anh lúc đó, khuôn mặt thanh thoát, ánh mắt trong sáng, xa xa đứng ngoài cửa ở quán cà phê, ánh mắt lại cẩn thận nhìn về phía bên trong.

Thẳng đến Tô Nhiên đi ra, cô mới nghe được thanh âm của anh, anh nói, Tô Nhiên, hóa ra em ở chỗ này.

Nhất Hạnh ngẩng đầu, tầm mắt chạm phải mắt của anh, quán cà phê sau giữa trưa, khách nhân thưa thớt, cả cửa hàng đều tĩnh lặng, cô đứng ở lối nhỏ, trong tay còn nâng chén đĩa, nheo mắt nhìn bộ dáng anh cùng Tô Nhiên nói chuyện. Khi đó, trong mắt Nhất Hạnh, tướng mạo của nam sinh chỉ có đẹp hay là khó coi, không hề giống như Đỗ Y phân loại soái ca: đáng yêu, ngôi sao, thư sinh.

Cô đứng ở đó, chính là nghiêng đầu nhìn anh, không có gió, nhưng cô lại cảm thấy có cơn gió rất nhỏ thổi qua đáy lòng, chốc lát trong lòng như có biến động.

Kỳ thật không hề nghĩ tới, như vậy thật may mắn, Tô Nhiên và anh quen biết, như vậy chính mình cũng có thể dễ dàng quen anh.

Sau cùng cô cũng không có chuyện nói bóng nói gió gì, về điểm này trong tâm tư, không hiểu sao cô lại giấu diếm Tô Nhiên. Cho nên vào một tối nọ, khi cô nhỏ giọng hỏi Tô Nhiên anh đã có bạn gái hay không, Tô Nhiên cúi đầu cười nói cô đã rơi vào vòng tình. Mà khi ấy, dù chính mình mặc dù bị người ta đoán được tâm tư, đã có chút ngượng ngùng không trực tiếp thừa nhận, tiếp tục quanh co lòng vòng hỏi hết thấy chuyện về

anh. Thẳng đến lần đó Tô Nhiên gõ đầu cô nói, cậu nha liền thừa nhận đi, cậu nếu không thừa nhận mình về sau chuyện gì cũng không nói. Cho nên cô thừa nhận, vội vội vàng vàng, về sau nhìn Tô Nhiên cười cười nói, anh ấy tốt như vậy, làm sao có thể không thích.

Tô Nhiên chỉ hỏi: “Tổng Nhất Hạnh, cậu lại không quen anh ấy, cậu làm sao mà biết tốt.” Cô đáp ứng, bị dồn phải nói, đành liếc nhìn lại: “Tốt chính là tốt”.

Tuy là thừa nhận, nhưng không có nghĩ tới chủ động đi thổ lộ, do sợ hãi, cũng là do không dám. Trong mắt cô, anh là một người cực kì vĩ đại, tuy là chuyển trường, cũng là trường học kinh tế nổi danh toàn người tài, mà bản thân cô, bất quá là cái người không lý tưởng cả ngày nằm lười. Cô có dũng khí thích, có dũng khí thừa nhận, lại không có dũng khí thổ lộ.

Quan hệ của anh cùng Tô Nhiên vô cùng tốt, Nhất Hạnh chỉ nhớ rõ anh thường thường đến tìm Tô Nhiên, người bên ngoài đều cho rằng anh cùng Tô Nhiên là một cặp.

Hỏi Tô Nhiên, cô ấy chỉ nói bọn họ bất quá là có quen biết mà thôi.

Nếu không phải Tô Nhiên, có lẽ cả đời này, cô sẽ đem tình cảm này chôn giấu.

Ngày ấy ở quán cà phê, Tô Nhiên hỏi cô có phải hay không thực thích Hứa Diệc Dương, cô gật đầu, ánh mắt kiên định thản nhiên.

Tô Nhiên nói nếu cậu thực thích anh ấy, mình nói thay một chút.

Có chút xấu hổ, vẫn là gật gật đầu, “Ừ” một tiếng. Để cho Tô Nhiên nói như thế nào cũng tốt hơn chôn giấu, nếu anh ấy cự tuyệt, chính mình cũng có cái lý do lừa mình dối người.

Ngày đó Tô Nhiên trở về, sắc mặt bình tĩnh, cũng không cùng Nhất Hạnh nói cái gì, kỳ thật kết quả sáng sớm đã đoán trước, Tô Nhiên chưa nói bất quá là vì mình giữ mặt mũi.

Ngày hôm sau, cô ở trên ban công, thấy anh đứng ở dưới lầu. Anh ngẩng đầu lên, cô trong miệng chứa bàn chải đánh răng, bên môi còn có màu trắng bọt biển.

Cô thăm dò, lại rút trở về, quay đầu hướng phòng ngủ kêu: “Tô Nhiên, tìm cậu.”

Thời khắc đó nghe thấy thanh âm của anh, anh đứng ở dưới tầng cây, màu xanh bóng lá xanh um, loang lổ dưới ánh sáng, anh thoáng ngửa đầu, cầm ngẩng lên, nói: “Em xuống dưới, tôi tìm em.”

Cô vẽ mặt kinh ngạc, vẫn mơ hồ: “Tô Nhiên ở bên trong.”

Anh vừa lặp một lần: “Tôi tìm em.”

Tô Nhiên từ trong phòng đi ra, một đường đá đập lẹp xẹp, thấy cô còn chưa phản ứng lại, lắc lắc cô: “Nhanh chút đi xuống, xem anh ấy nói cái gì.”

Cô lúc này mới tỉnh táo lại, chạy nhanh rửa mặt, thay đổi quần áo xuống lầu.

Đi theo anh, bước chân của anh rất nhanh, có chút theo không kịp, thời tiết giữa hè, cô đành phải một đường chạy chậm, từ nhà trọ ra của chính, khoảng cách cỡ mấy trăm thước. Chờ cùng anh đi vào quán giải khát bên ngoài trường, Nhất Hạnh đầy mồ hôi, thở hổn hển đứng ở trước mắt anh, chân tay luống cuống giống đứa nhỏ không hiểu chuyện, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đưa cho cô một ly nước đá cùng cái khăn tay: “Tô Nhiên nói em thích tôi.”

“Khụ, khụ.” Cô vừa ngồi xuống, đột nhiên bị sặc, nửa ngày cúi đầu nói: “Ừm.” Lại thất bại hạ vai, tận lực che giấu vẻ khó xử của chính mình.

Anh không nói lời nào, ngồi im lặng, ánh mắt nhìn về phía rất xa.

Có chút mất mát, như đứng đồng lửa, ngồi đồng than, lập tức đứng lên: “Không sao, không sao, tôi đi trở về.”

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhất Hạnh, Nhất Hạnh đành phải lặp lại: “Thật sự không có gì.”

Thanh âm của anh chậm rãi cất lên: “Chúng ta thử xem.”

Nhất Hạnh hoàn toàn không có dự đoán anh đột nhiên nói như vậy, hành vi ngôn ngữ của anh rõ ràng đều là không thích hợp.

Khóe miệng Hứa Diệc Dương cong cong, nhìn về mặt hoài nghi đối diện, như trước lặp lại với Nhất Hạnh: “Em có đáp ứng hay không?”

Cứ như vậy, Tổng Nhất Hạnh thành bạn gái của Hứa Diệc Dương. Chương 8

Edit: Tiểu kê

Beta: mèo Kat

Ngày đó trở về, ngay cả Tô Nhiên cũng không thể tưởng được, bởi vì ngày đó khi Tô Nhiên cùng Hứa Diệc Dương nói chuyện, thời điểm đó sắc mặt của anh rõ ràng không tốt, Tô Nhiên cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng cuối cùng lại đúng là như vậy.

Vào lúc ban đêm, bạn cùng phòng của Nhất Hạnh phòng đều nói: “Chúc mừng Nhất Hạnh câu được bạch mã hoàng tử, nhất định phải đi ăn mừng”. Một đám con gái vốn nhả nhận thực nữ đột nhiên hóa sói, trước đi ăn lẩu, sau lại đi KTV rống đến quá nửa đêm, hung hăng nuốt bay của Nhất Hạnh một châu, cả đêm tốn của cô mấy trăm tệ, tiếc muốn rơi nước mắt.

Đỗ Y vỗ vai Nhất Hạnh: “Nhất Hạnh, cậu phải cố lên, chờ tốt nghiệp lập tức cùng Hứa Diệc Dương kết hôn, bọn mình khi đó liền đưa đại lễ cho cậu, đại lễ a, bảo đảm cậu không lỗ vốn.”

Nhất hạnh nghe xong cười ha hả.

Đúng vậy, kết hôn, khi đó, rất ngây thơ, ngay cả kết hôn cũng muốn, toàn tâm toàn ý nghĩ được làm bạn gái Hứa Diệc Dương, chờ tốt nghiệp kết hôn là tốt rồi, có thể làm vợ người ta.

Nhưng mà cô vẫn không thể hiểu được, anh vì sao phải đi, cô không có làm sai cái gì, chưa từng, cho dù sau này phát hiện anh thích Tô Nhiên, cô cũng làm bộ không biết, không ghen không tranh cãi, chỉ cần anh không nói, cô vẫn có thể như vậy mà bỏ qua. Chỉ tiếc, không yêu chính là không yêu, cô cố gắng như thế nào vẫn là không yêu, cô không lừa được chính mình, anh cũng không lừa được chính mình, cho nên, anh lựa chọn rời đi.

Trước khi đi để lại cho cô một cảm giác vừa trải qua một câu chuyện thật nực cười.

Đỗ Y nói rất đúng, cô là quá ngu ngốc. Quả thực ngốc đến mức nghĩ đến anh nguyện ý cùng cô ở một chỗ liền cho rằng anh cũng thích mình. Cô như thế nào cũng không có ngờ, người trong lòng anh khi đó là Tô Nhiên.

Anh luôn đứng ở dưới lầu, đều chỉ là vì để nhìn thấy Tô Nhiên. Mà anh ở bên cạnh cô, chẳng qua là vì bực bội Tô Nhiên, đơn giản là vì Tô Nhiên nói không thích anh, luôn cự tuyệt anh, Tô Nhiên nói: “Nhất Hạnh rất thích anh, anh nên một lần nữa tìm người hợp với chính mình”.

Lúc ấy anh còn trẻ, tâm cao khí ngạo, nghe Tô Nhiên nói xong, bực bội quay đầu rời khỏi. Vì thế ngày hôm sau, Nhất Hạnh liền ở dưới lầu nghe được anh gọi tên mình.

Có phải hay không cô cũng nên oán hận Tô Nhiên, bởi vì lời nói của cô ấy, mà mình mới bị trở thành trò cười, làm Nhất Hạnh ám ảnh đến bây giờ.

Anh đi rồi, cô mới hiểu được, ánh mắt phức tạp của Tô Nhiên khi đó, có xin lỗi, có lo lắng, cũng có chúc phúc. Tô nhiên biết hành vi của Hứa Diệc Dương có lẽ chính là không cam lòng, nhưng đêm đó Tô Nhiên thấy vẻ mặt hạnh phúc của Nhất Hạnh, cô liền im lặng, âm thầm hy vọng Hứa Diệc Dương có thể từ từ cảm thấy Nhất Hạnh tốt, hy vọng anh có thể yêu Nhất Hạnh, như cô ấy thích anh ta.

Đúng vậy, Tô Nhiên đã sớm biết được, thậm chí đến những người khác cũng đều dần dần nhận ra, cô làm bạn gái Hứa Diệc Dương chẳng qua là vật thay thế, thậm chí ngay cả thay thế cũng không bằng.

Ngày đó Lâm Vi nói cho cô đã nhìn thấy Hứa Diệc Dương bên cạnh Tô Nhiên, cô cũng không có lo nhiều, chỉ nói một câu: “Bọn họ là có quen biết từ nhỏ, cảm tình rất tốt.”

Cô giả vờ rất tốt, lừa dối trốn tránh mọi người, thế cho nên tất cả mọi người nghĩ cô cái gì cũng không biết.

Cô thích anh như thế, làm sao có thể nhìn không ra ánh mắt của Hứa Diệc Dương, ánh mắt của anh luôn nhìn về nơi nào đó, rất nhiều lần, Nhất Hạnh theo ánh mắt của anh nhìn lại, chỉ nhìn thấy Tô Nhiên.

Nhất Hạnh rất sợ đường lớn, bởi vì mới trước đây từng chính mắt chứng kiến một vụ tai nạn xe cộ, máu tươi chảy tràn, cốt nhục chia lìa, cảnh tượng máu tươi đầm đìa tiếng kêu la lúc còn bé đó khiến run sợ trong lòng, từ đó về sau khi ra đường lớn thường rất sợ hãi.

Nhưng mà những lúc anh cùng cô ở cùng nhau, anh cũng không sẽ nghĩ đến nắm tay cô, che chở cô mỗi khi cùng nhau qua đường, rất nhiều lần, Nhất Hạnh ở phía sau của anh muốn nói lại thôi, nhìn bóng dáng của hắn, cảm giác như đứa trẻ nhỏ, mặc cho đầu mình choáng váng mắt hoa đi qua đường.

Cô yên lặng ở sau lưng của anh làm nhiều việc. Nhưng anh vẫn luôn đi trước, chưa bao giờ nghĩ sẽ quay đầu, nhìn lại cô ở phía sau.

Có rất nhiều thứ, Nhất Hạnh rất muốn hỏi, nhưng tiếng nói đến cửa miệng, vẫn là nuốt trở về, cô sợ nếu hỏi, anh có thể hay không không thêm quan tâm nói chia tay.

Bởi vì sợ hãi, bởi vì yêu anh, mới có thể càng không ngừng ở phía sau anh, hy vọng xa vời có lẽ một ngày nào đó anh sẽ chậm rãi phát hiện tình cảm của chính mình.

Cho nên cô hay ngẩn người, thường nhìn về nơi nào đó, thật lâu. Ngẫu nhiên, Hứa Diệc Dương sẽ sờ sờ đầu cô, hỏi cô: “Nhất Hạnh, em đang nghĩ cái gì vậy? Sao mà vẻ mặt mờ mịt không nói gì?”

Kỳ thật chính cô cũng không biết, rốt cuộc như thế nào, mới có thể làm cho anh nhìn lại mình ở phía sau.

Đỗ Y từng trêu ghẹo hỏi Nhất Hạnh cùng Hứa Diệc Dương tiến tới đâu rồi, làm hai bên má Nhất Hạnh đỏ hồng, cuốn quýt không biết có nên nói hay không. Mà các bạn của cô kêu cô kể lừa đảo, sau đó lôi kéo hỏi mãi không thôi.

Cho nên ngày đó, cô mới có thể cố lấy dũng khí, kiễng mũi chân hôn môi của anh. Cô chỉ nhớ rõ lúc ấy anh kinh ngạc, sau đó khóe miệng nở nụ cười, sờ sờ đầu của mình.

Nếu không có lần chủ động hôn môi đó, thì ngay cả việc xoa đầu sờ tóc cũng coi như là một loại thân mật, có thể nói đó hành động thân mật nhất của họ, không hơn.

Đêm đó Tô Nhiên không có ở nhà, anh cũng không, Nhất Hạnh không biết chính mình làm thế nào đợi được Tô Nhiên trở về, Tô Nhiên là do Hứa Diệc Dương đưa về phòng ngủ, ngày đó quần áo Tô Nhiên mùi rượu đầy người. Nhất Hạnh đỡ Tô Nhiên đến trên giường, sắc mặt Hứa Diệc Dương rất kém, chỉ nói một câu “Em chiều cổ Tô Nhiên một chút, cô ấy uống rượu”. Sau đó liền rời đi.

Nhất Hạnh đứng ở nơi đó, đuổi theo, kéo góc áo của anh hỏi: “Anh ở cạnh Tô Nhiên?” Anh nói: “Phải!”. Nhất Hạnh lại hỏi: “Anh cùng cô ấy đã đi đâu?”

Anh quay đầu, nói: “Em đừng hỏi”. Quay đầu bước đi, bỏ lại cô ngơ ngác đứng ở đó, thật lâu thật lâu...

Trong phòng ngủ, những người khác đều đã về, chỉ còn Nhất Hạnh cùng Tô Nhiên.

Tô nhiên quá say, vừa nằm xuống liền ngủ. Nhất Hạnh vẫn ngồi ở mép giường. Nửa đêm Tô Nhiên tỉnh lại, thấy Nhất Hạnh ngồi ngẩn người, kéo tay nàng nói: “Cậu sao lại ngồi như vậy, cậu sao lại cũng ngốc giống như mình. Sau đó Tô Nhiên an vị ở trên giường cùng Nhất Hạnh, kể chuyện tình của mình trước đây, nói rất nhiều, đứt quãng, nói đến lúc thiếp đi... không ngừng khóc không ngừng kêu anh ơi, anh ơi.

Tại thời điểm đó Nhất Hạnh mới biết được chuyện của Tô Nhiên, Tô Nhiên nói cô ấy không yêu Hứa Diệc Dương, cô ấy yêu người khác, nhưng người kia cũng không yêu cô ấy, nhưng cô ấy cũng ngu ngốc như thế, sống chết ở phía sau đuổi theo một người.

Nhất Hạnh không biết tối hôm đó cô làm thế nào mà lên giường đi ngủ, có lẽ căn bản không ngủ, chỉ nằm trên giường mà thôi.

Ngày hôm sau, đi đến phòng phát thanh tìm Hứa Diệc Dương, mà Hứa Diệc Dương là trưởng đài. Lúc Nhất Hạnh đi tìm anh, anh đứng trong phòng một mình, trước cửa sổ, bóng dáng cô đơn.

Nhất Hạnh nói anh nói cho cô biết, anh quen cô có phải vì Tô Nhiên?

Anh không quay đầu, thật lâu sau, tựa hồ đã quyết định điều gì, mới chậm rãi nói rõ “Phải”.

Cứ nghĩ là đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng khi nghe anh nói như vậy, Nhất Hạnh vẫn không kìm được nước mắt.

“Nói như vậy, anh ở bên cạnh tôi, chỉ là lợi dụng tôi mà thôi?” Nhất Hạnh cơ hồ cảm giác được giọng của mình đang run.

Trả lời cô vẫn là một giọng nói không hề xúc động “Phải”.

“Hứa Diệc Dương, có phải anh hoàn toàn không thích tôi?..”

.....

“Phải, Tổng Nhất Hạnh, tôi hoàn toàn không thích cô.” Hứa Diệc Dương rốt cục cũng quay đầu lại, ánh mắt kiên định nói cho cô, cũng như cô lúc trước ánh mắt kiên định nói thích anh.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, cuộc nói chuyện vừa rồi thông qua radio khiến cho toàn bộ người qua lại trong sân trường, cơ hồ đều dừng lại nghe, ban đầu còn tưởng là quảng cáo. Cho đến khi bọn họ nghe rõ tên, Hứa Diệc Dương, Tô Nhiên, còn có Tổng Nhất Hạnh, sau đó có người thấy Nhất Hạnh hồn bay phách lạc đi ra.

Sau sự kiện đó, Nhất Hạnh đi ra ngoài nghe được rất nhiều lời đàm tiếu: “Cậu có biết cô gái đứng kia là người trong câu chuyện radio...” Lúc đầu, Đỗ Y cùng bọn họ cả ngày đi theo Nhất Hạnh, sợ Nhất Hạnh nhất thời xúc động làm điều gì ngu ngốc. Cho nên ăn cơm, đi học, vô luận đi nơi nào đều đi theo Nhất Hạnh, mãi cho đến khi bọn họ thấy Nhất Hạnh vẫn như trước, vẫn đi học, kiểm tra, vẫn như trước cùng họ đùa giỡn, mới dần dần yên lòng.

Tô Nhiên ôm Nhất Hạnh khóc, càng không ngừng nói xin lỗi, thực xin lỗi. Nhất Hạnh cười nói: “Mặc kệ chuyện của cậu, mình đã quên, đã quên rồi”

Từ đó, Hứa Diệc Dương không còn có tới phòng Nhất Hạnh. Ngẫu nhiên từ xa thấy anh, cũng liền né tránh. Có những lúc, lơ đãng nhìn thấy anh, mà anh ta cũng vô tình nhìn lại, khuôn mặt đầy vẻ mâu thuẫn.

Nhất hạnh sợ hãi, vội vàng bỏ đi.

Lúc cô học năm ba, anh năm tư, thì anh đi Mi. Nhất Hạnh biết là do Đỗ Y nói cho, bạn trai Đỗ Y cùng Hứa Diệc Dương học cùng lớp. Nhất Hạnh nhớ rõ ngày đó, Đỗ Y úp úp mở mở nói: “Nhất hạnh, hình như, Hứa Diệc sẽ đi Mi.” Nhất Hạnh: “Ừm” Một tiếng, tiếp tục đọc sách.

Đỗ Y thở dài: “Nhất Hạnh, cả khu rừng rộng lớn, nhiều cây như vậy, ngoài Hứa Diệc Dương ra, còn có rất nhiều cây đại thụ để che mưa đỡ gió cho cậu.”

Nhất Hạnh cầm sách ngẩng đầu, nói: “Đúng vậy, trên đời nơi nào không có đàn ông.” Nhưng vì sao mình lại cố tình, chỉ yêu mỗi Hứa Diệc Dương này, mà tiến thoái lưỡng nan, ngay cả đường lui cũng không có. Nhất Hạnh chỉ nói câu đầu tiên, còn câu sau, cô đặt ở đáy lòng.

Rốt cục cô cũng tốt nghiệp, lúc chia tay mọi người đều uống rượu, cùng ôm nhau khóc. Tô Nhiên ôm Nhất Hạnh, vẫn khóc nói: “Thực xin lỗi”. Nhất Hạnh ôm vai Tô Nhiên nói: “Đã lâu như vậy mà cậu vẫn còn để trong lòng, Tô Nhiên, cậu có biết, cậu nhắc lại chuyện này, làm cho mình thật muốn uống thêm một ly rượu vừa cay vừa nồng này. Chị em tốt !Vì một người con trai, khóc thành như vậy, rất không đáng”. Mãi cho đến cuối cùng, Tô Nhiên nín khóc mà cười.

Nhưng không ai biết, đêm đó, khi mọi người đã về, Nhất Hạnh còn một mình, ngồi khóc một giờ ở bên hồ. Sau khi tốt nghiệp cô làm việc ở công ty Ích Dương, đồng âm với tên anh, nhưng lại khác chữ, mới đầu thậm chí còn ảo tưởng rằng, liệu có thể hay không cô làm chung công ty với anh, Nghĩ rằng mình còn có thể gặp lại anh.

Hứa Diệc Dương đã đi một thời gian, Nhất Hạnh không biết chính mình làm sao đối diện được. Có đôi khi, một mình ngấm lại, bản thân hẳn là hận Hứa Diệc Dương. Nếu về sau lại gặp anh, nhất định sẽ không tránh mặt anh, nhất định phải nói cho anh biết: “Dù anh không yêu tôi, tôi vẫn sống tốt như trước.”

Nhưng mỗi lần cũng chỉ giới hạn trong suy nghĩ, tự trách mình không không tốt, tự trách mình quá ngốc, từng ấy năm tới nay, bản thân không thể quên được Hứa Diệc Dương.

Mỗi tình đầu tựa như phần mộ, một khi trượt chân rơi xuống, trừ phi có người đến cứu vớt, bằng không, chỉ sở trong cả sinh mệnh cuộc đời này chỉ có thể giẫy dụa mà không thoát khỏi tầm lưới của ý trời.

Năm năm rồi, ký ức của cô, vẫn như những xúc tu bám chặt, những tưởng niệm của cô không còn muốn nhìn lại, mà sự chờ đợi của cô, lại không có điểm dừng.

5. Chương 09+10

Chương 9

Edit: Trái Táo

Beta: mèo Kat

Ngày hôm sau tỉnh lại, hiển nhiên đôi mắt sưng lên, Nhất Hạnh đứng trước tòa nhà Ích Dương, lắc lắc đầu, nhớ lại tối hôm qua ngủ không tốt, ánh nắng chói chang chiếu xuống, tất cả đều trở nên mơ hồ choáng váng.

Sau 5 năm tốt nghiệp, ở công ty này cô lặng lẽ từ một nhân viên nhỏ một đường trèo lên, hiện tại đã là một người quản lý, mặc dù chức vị không cao, nhưng đối với cô mà nói, nhận tiền lương ổn định, sống một cuộc sống yên tĩnh là đã đủ rồi, trời sinh cô chính là người tâm không có chí lớn, mọi chuyện đều xem nhẹ, đừng phải việc tức giận, cũng nóng một chút, nhưng quay người, lại khôi phục bình tĩnh.

Lý Xu luôn hâm mộ cô:” Nhất Hạnh, tính tình cậu tốt như vậy, tương lai Lâm Tử Diễm cưới cậu, là anh ta cực may mắn.”

Nhất Hạnh nghe xong, cười cười lại lắc đầu, cùng Tử Diễm kết hôn, cô chưa từng có nghĩ tới.

Cô đang vui đầu sửa sang lại văn kiện trên bàn, sớm đã có người đến thông báo, mười giờ có hội nghị quan trọng. Bởi vì Ích Dương là công ty quảng cáo, bình thường nhận hạng mục đều chế tác rất lớn, lui tới trao đổi cũng đều là nhân vật chút có uy tín, thời gian trước, nhận một quảng cáo lớn, lợi nhuận rất tốt, công ty xem trọng, tự nhiên các ngành ở dưới không dám xem nhẹ.

Nhất Hạnh không dám lơ là, vui đầu nhìn từng chữ một, nhìn điện thoại di động, công việc mới làm một chút, thế nhưng đã đến họp thời gian, vì thế vội vàng cầm văn kiện tới phòng họp. Không biết khi nào trên vách tường phòng họp dán thông báo điều động nhân sự mới, Nhất Hạnh vội vàng đi vào, khi ngang qua chỉ thoáng nhìn lướt qua, nội dung cụ thể cũng không thấy rõ.

Toàn bộ quản lý các ngành đều đã đến đông đủ, Nhất Hạnh vào cửa, liền tìm chỗ ngồi xuống, thở ra một hơi, nguy hiểm thật, kém chút đã muộn.

Lí phó tổng anh giong, đứng ở trước bàn hội nghị hình bầu dục: “Tốt lắm, mọi người đều đến đông đủ, hôm nay chúng ta mở hội nghị, chủ yếu là hai sự kiện, ngày hôm qua ở trên đã gửi xuống thông báo nhân sự mới, mọi người hẳn là đều đã biết, tôi cũng không nhiều lời, cấp dưới chúng ta cùng nhau hoan nghênh với Tổng Giám đốc mới nhiệm chức.”

Vỗ tay vang lên, Nhất Hạnh mới ngồi xuống không lâu, vừa rồi một đường chạy chậm, giờ phút này còn có chút thở hổn hển, thông báo nhân sự mới gì, cái gì Tổng Giám đốc mới, còn không kịp tự hỏi, cũng cùng mọi người vỗ tay.

Lúc vỗ tay mới nhìn rõ mặt, lúc trước anh ta vẫn ngồi, cúi đầu xem văn kiện, Nhất Hạnh chưa kịp chú ý. Khi tiếp chuyện Lí phó tổng, anh ta mới đứng lên, áo sơ mi màu trắng, âu phục màu đen, đứng trước bàn hội nghị, thân cao tôn quý, tao nhã, trên mặt lộ vẻ cười nhợt nhạt.

Lí phó tổng giới thiệu lần lượt với Hứa Diệc Dương, đến Nhất Hạnh, cô đứng lên, giống như những người khác, nói: “Xin chào Hứa tổng.” Thanh âm nhỏ, nghe không ra cảm xúc gì.

Đứng dậy, chào hỏi, tỏ vẻ hoan nghênh, lại ngồi xuống, giới thiệu xong, Lí phó tổng tiếp tục nói chuyện, là dự án mới nhận, Nhất Hạnh không dám lơ là, phục hồi tinh thần, cầm bút, ghi lại trọng điểm.

Công ty quảng cáo Ích Dương là của xí nghiệp gia tộc Hứa Diệc Dương, năm đó ông nội của anh du học mười năm, sau khi về nước một tay sáng lập công ty quảng cáo này, Hứa gia ba đời đơn truyền, người lớn vất vả bận rộn nửa đời, con trưởng học thành tài trở về, đương nhiên lui về phía sau, đem công ty giao cho con cháu quản lí.

Thật vất vả kết thúc hội nghị, liền bị Lí Xu lôi kéo đi căn tin, mới giữa trưa, Nhất Hạnh rõ ràng không yên lòng.

Lí Xu chủ yếu thao thao bất tuyệt tám chuyện tổng tài mới với Nhất Hạnh, giữa chừng còn không quên nhét cơm vào miệng mình.

“Ai, biết không, toàn bộ công ty mọi người đều bàn tán chuyện Tổng Giám đốc mới nhận chức.”

” Phải không?” Nhất hạnh trả lời có chút hoảng hốt.

“Nghe nói anh ta ở nước Mĩ 5 năm.”

“Uh.”

“Cậu đoán xem mọi người bàn tán cái gì?”

” Cái gì?”

“Nói năm đó Tổng Giám đốc mới qua nước Mĩ là vì chữa trị tình cảm.”

“Chữa trị tình cảm.” Nhất hạnh thấp giọng, trái tim co rúm lại một cách vô thức.

“Ai, nói cho cậu một chút, người này rất cuồng dại, đều đã lâu như vậy, nghe nói còn đối với người yêu mới tình đầu nhớ mãi không quên?”

“Này, Tổng Nhất Hạnh, cậu đang nhìn cái gì, cậu có hay không nghe được mình nói chuyện.” Lí Xu cầm thìa gõ xuống bàn ăn, nhìn Nhất Hạnh hoàn toàn mộng du, biểu tình rất mơ mịt, lại” Này” vài tiếng.

“Ừ, cậu đi ăn.” Lần nào ăn cơm, Lí Xu cũng thêm muốn thức ăn của Nhất Hạnh, vừa rồi Nhất Hạnh không hề nghe Lí Xu nói, chỉ nhìn thấy cô không ngừng hấp háy môi, còn nghĩ rằng cô lại nhìn thức ăn của mình. Lại thấy Lí Xu không có phản ứng, liền đứng lên nói một tiếng: “Mình có việc, mình về văn phòng trước, cậu một mình từ từ ăn.”

Để lại Lí Xu một người thập phần khó hiểu, ở phía sau kêu vài tiếng, vẫn không thấy Nhất Hạnh phản ứng quay đầu.

Buổi chiều, trong đầu Nhất Hạnh thường xuyên xuất hiện câu nói của Lí Xu, ” Chữa trị tình cảm”, bốn chữ này, thật châm chọc không ít, cũng thật chà đạp đáy lòng Nhất Hạnh, miệng vết thương rất nhỏ, nhưng cô dùng thời gian vài năm cũng không có biện pháp cho nó hoàn toàn khép lại.

Đứng trước gương trong toilet, hắt nước vào mặt, giọt nước mát theo hai má, một đường uốn lượn, làm khuôn mặt đều ướt sũng. Ngón tay trắng gầy đụng mặt kính, hít sâu, thấp giọng thì thầm, bắt đầu điều tiết mình: “Tổng Nhất Hạnh, người tỉnh táo đi, đều đã qua lâu như vậy, mọi người đều nói không thích người, người còn định làm cái gì đây,..... Người như thế nào không học thông minh, tự làm tự chịu cái gì..... Người cũng không còn trẻ, cũng không thể vẫn mãi như trước đây..... Nếu người vẫn như vậy, tương lai ai cưới người làm vợ..... Nếu người không thể chọc vào, người có thể né tránh”

Cô đi ra ngoài đưa văn kiện, nghĩ có thể đi qua người, nhưng không thể đi qua, bởi vì, anh ta đứng trước mặt cô.

” Nhất Hạnh.” Sau khi anh trở về, bọn họ gặp hai lần, đây là sau khi anh trở về gọi tên cô lần đầu tiên, thanh âm vẫn giống năm đó trong sáng, lắng lắng từ phía trên truyền xuống cô.

Tuy rằng mới điều tiết mình, nhưng Nhất Hạnh không có cách nào làm bộ không nghe thấy, vì thế thân nhiên đón nhận ánh mắt của anh, nói một tiếng:” Hứa tổng.”

Trong mắt của anh có ánh sáng chột lóe qua, nhìn không rõ là xấu hổ hay là gì.

” Anh không nghĩ tới em làm việc ở đây.”

” Tốt nghiệp xong em làm việc ngay tại đây.....” Nhất Hạnh cố gắng làm cho giọng điệu trở nên bình thản,” Nếu không có chuyện gì, em đi làm việc, Hứa tổng.”

Hứa Diệc Dương vẫn đứng ở nơi đó, im lặng nhìn bóng dáng cô rời đi, đi đến chỗ lúc này cô vừa rồi kêu lên tiếng ” Hứa tổng”, theo thói quen nhướn mày.

Cuối cùng hiểu được, đúng là 5 năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện, anh thay đổi, cô cũng thay đổi.

Lúc tan tầm mới phát hiện bên ngoài không biết khi nào lại đổ mưa, Nhất Hạnh cầm túi, đứng ở đại sảnh, thành phố này, thời tiết thất thường, buổi sáng vạnh dăm không mây, một mảnh trong sáng, chỉ cách vài giờ liền tích tí đổ mưa.

Nhất Hạnh ngẩng đầu lên, nhìn màn mưa dày đặc, từng hạt từng hạt từ trên trời giáng xuống, mặt đường đã ướt đầm, không khí trên đường ẩm ướt, truyền đến từng đợt mát lạnh. Nơi này cách trạm xe buýt một khoảng cách, sớm biết liền đã mang ô đi che.

Lúc Hứa Diệc Dương đi ra khỏi tòa nhà, Nhất Hạnh đang đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn màn mưa ngăn người, anh đứng phía sau cô, trông thấy hình dáng mảnh mai của cô, nhớ tới lúc học đại học, cô cũng thích ngăn người, thường không nhúc nhích nhìn một chỗ, ánh mắt mù mờ mê mang. Mỗi lần anh đều sờ đầu cô, cô mới lập tức phục hồi tinh thần lại, về mặt mơ hồ, như ngủ một giấc mơ dài.

Hỏi qua cô vài lần:” Em nhìn cái gì vậy?”

Cô đều lắc đầu:” À, không nhìn cái gì.”

Anh lại hỏi:” Vậy em nghĩ cái gì vậy?”

Cô vẫn sẽ lắc đầu:” Không nghĩ cái gì.”

Tình huống như vậy nhiều lắm, anh luôn đoán không ra lòng của cô, đoán không ra cô vì sao thích ngăn người, hoặc lúc cô ngăn người suy nghĩ cái gì.

Anh đi qua bãi đỗ xe, mở xe ngồi vào, qua cửa kính xe, thấy cô một bộ biểu tình vô thức.

Đưa xe chạy đến bên cạnh người cô:” Lên xe, anh đưa em về.”

Cô ” Ừ” một tiếng, thấy là anh, biểu tình lập tức biến chuyển:” Không, không cần, không cần phiền toái anh.”

” Lên xe, em không mang ô.” Anh kiên trì.

” Thật sự không cần.” Không thể trêu vào, tóm lại không thể giống ban đầu, cô không thể luôn ngốc như vậy, dễ dàng chìm vào, đến lúc đó lại là một mình một người giãy dụa, trải qua như vậy, khiến người sợ hãi, vì thế cần rằng nói:” Bạn trai em sẽ đến đón.” Trời biết cô muốn từ nơi nào tìm bạn trai hiện tại cho mình, chưa kể Lâm Tử Diễm không ở đây.

.....

” Phải không, tốt lắm, gặp lại sau?” Giọng điệu của anh có chút áp lực, cửa kính xe một lần nữa đóng cửa, xe quay đầu, chạy hướng ngược lại.

” Gặp lại sau.” Nhất Hạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại trống trơn, dâng lên một cỗ mát mát, nhìn màn mưa nhỏ dần, lấy ra di động, bấm dãy số quen thuộc.

” Đây, Tổng Nhất Vận, cho em 20 phút, đến công ty đón chị, chị không mang ô.” Không để ý trong điện thoại tiếng la lớn, bấm tắt di động.

20 phút sau, một chiếc xe máy loại nhỏ đứng trước tòa nhà Ích Dương, truyền đến một trận tiếng la to:” Ai, chị a, chị thật tàn nhẫn, 20 phút, chị cho em là tay đua xe quốc tế, nghĩ em giống như là người đua xe à.”

Tổng Nhất Vận đưa áo mưa, có chút thăm oán:” Không phải em đã nói chị, trí nhớ của chị thật kém, lúc đi còn dặn chị mang ô, lại đã quên.”

Nhất Hạnh nhận áo mưa, mặc vào, trèo lên sau xe ngồi:” Có thể, đi thôi.”

” Ngồi xong?”

” Uh.”

Không lâu sau khi xe máy rời đi, phía sau màu một chiếc xe màu đen đi ra, mưa dần dần lớn lên,” Bộp, bộp, bộp” Đánh vào trên thân xe, theo cần gạt nước chảy xuống tạo thành một vùng nước nhỏ, từ giọt lại từng giọt, cách màn nước mờ hồ có thể thấy được mặt của anh bên trong xe, con người một mảnh đen tối ẩn nhẫn.Chương 10

Edit: Trái Táo

Beta: mèo Kat

Tối hôm đó trở về nhà, Nhất Hạnh mất ngủ nghiêm trọng, nhắm mắt lại, trong đầu đầy ắp quang cảnh thời đại học.

Dáng người mặc áo sơ mi của anh, cách anh cười, cách nói chuyện của anh, thanh âm của anh, hình bóng của anh..... Cho tới giờ đều chiếm cứ xoay quanh điều đó.

Vì thế, đơn giản từ trên giường ngồi dậy, ngồi xếp bằng, đối diện bức tường, âm thầm nói: Lại một lần nữa điều tiết mình.

Thật ra, Hứa Diệc Dương rời đi 5 năm, bên người Nhất Hạnh không phải là không có con trai theo đuổi, đều không có ngoại lệ, tất cả cô đều cự tuyệt. Nhiều năm qua, Nhất Hạnh vẫn đều sống trong mâu thuẫn, Hứa Diệc Dương vừa đi vài ngày, nhớ tới anh, thậm chí cô còn hận, bởi vì lời nói của anh, làm cô mất hết mặt mũi, làm cô bị nhiều người chê cười. Nhưng mãi cho đến bây giờ, bản thân mình cũng không thể hận.

Nghĩ rằng thời gian thật sự có thể làm dịu tất cả, có thể giúp cô quên anh sạch sẽ, từ nay về sau, cô có thể có cuộc sống yên ổn, nhưng căn bản không thể. Bởi vì cách nhiều năm như vậy, cho dù từ lâu nghĩ mình không giống như năm đó, nhưng ngày đó ở nhà hàng Pháp lần đầu tiên nhìn thấy anh, ở chỗ sâu trong trái tim đau đớn âm ỉ luôn luôn không thể xem nhẹ.

Bởi vì đau lòng, cho nên lựa chọn trở nên xa lạ, dù như thế nào cô cũng không thể quên câu nói rành mạch ” Không thích.” Từ lâu đã có vết xe đổ xảy ra trước mắt, cô luôn luôn không phải mình đồng da sắt, cho nên cho dù không có cách nào quên anh, cô cũng muốn nói với chính mình không cần hy vọng xa vời, không cần chờ mong, nếu không, vẫn như cũ bị thương chính là mình, cô không chịu nổi thương tổn như vậy, nếu lại đến một lần, có lẽ đời này, cô cũng không dám đi yêu người khác.

Ngày hôm sau đi làm, mí mắt thâm đen, Lí Xu thấy còn trêu ghẹo Nhất Hạnh, nói hôm nay là một ngày đặc biệt nên trang điểm đậm. Toàn bộ công ty đều thảo luận tiệc tối “Chào mừng Tổng Giám đốc mới”, cũng không biết là ai ra chủ ý, ý định thật tốt, dù cái gì cũng phải làm tiệc chào mừng gì đó. Lí Xu rất hưng phấn, từ sáng đến tối đều lú lú, từ khi nhìn thấy Hứa Diệc Dương, “Lý luận đặc biệt của hủ nữ(*)” của cô bắt đầu không ngừng xâm nhập, nói cái gì mà khó gặp gỡ được Hứa Diệc Dương và Lâm Tử Diễm là hai cái “cực phẩm”, dù sao trên đời này tất cả đàn ông sở hữu khuôn mặt đẹp trong mắt cô đều là công hoặc thụ(*).

(Traitao: (*) cái này bạn nào đã rành thì khỏi giải thích, còn không biết thì cũng không nên biết, để giữ lại một thể hệ trẻ thơ trong sáng @Kat: ss cũng thấy vậy ah)

Nhất Hạnh vốn dĩ không thích những trường hợp quá náo nhiệt, hơn nữa cũng không thích hợp, gặp gỡ Hứa Diệc Dương, khó tránh khỏi lại một lần nữa xấu hổ, lúc tan tầm liền nói với Lí Xu mình bị cảm, buổi tối sẽ

không đến, Lí Xu còn thay cô tiệc nuối, nói cái gì mà khó được gần gũi nhìn thấy “cực phẩm soái ca”, nếu không phải thật nghiêm trọng thì nhất định phải đi.

Buổi tối lúc nhận được điện thoại, Nhất Hạnh đang ở nhà ăn cơm, gọi điện thoại đến là Lí Xu: “Nhất Hạnh, toàn bộ nhân viên trong công ty đều đến đông đủ, Lí phó tổng nhìn mình hỏi cậu đâu, nói công ty khó được tụ hội, cậu nếu thật sự không nghiêm trọng, chạy nhanh lại đây.”

Trong miệng Nhất Hạnh còn một ngụm cơm, dứt quãng nói: “Mình rất nghiêm trọng, thật không đến được.”

Một trận trầm mặc, giống như cùng người khác nói xong cái gì, cách vài giây lại truyền đến thanh âm: “Mình nói, Tổng Giám đốc đang đứng bên cạnh mình, sếp nói bị bệnh nên nghỉ ngơi cho khỏe, chờ tiệc tàn sếp đại diện công ty đến thăm cậu.”

” A.....” Vừa nghe xong, Nhất Hạnh choáng váng, chiếc đũa xem chút rơi xuống, vài giây phản ứng lại, vội vàng nói, ” A, không cần phiền toái, thật ra mình cũng không phải thật nghiêm trọng, mình hiện tại sẽ đến đó, lập tức đến.”

Nói xong liền vội vàng cắt đứt điện thoại, Lí Xu còn cảm thấy kỳ lạ: “Không phải bệnh thật sự nghiêm trọng sao.”

Trở về phòng, vội vàng thay quần áo đẹp, lại lao ra phòng khách:” Nhất Vận, Nhất Vận, mau đưa chị tới công ty.”

Tổng Nhất Vận đang cầm chén ăn cơm như hổ đói, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái:” Chị a, em không phải tài xế của chị, hơn nữa em còn đang ăn cơm.”

” Tổng Nhất Vận, dừng chậm chạp, nhanh chút, em không muốn giày của em a.”

” Lập tức.” Vừa nghe đến giày, Tổng Nhất Vận chạy nhanh ném bát cơm, trong chỉ chớp mắt từ oán giận chuyển sang thúc giục:” Chị, nhanh chút, chạy nhanh đi.”

Một trận gió rít rào chạy qua, Tổng Nhất Vận chỉ cần 15 phút liền mang Nhất Hạnh an toàn đưa đến công ty.

Lầu 3 đèn đuốc sáng trưng, lúc Nhất Hạnh đến bữa tiệc đã bắt đầu, đi đến vội vàng, quên mang kính sát tròng, đại sảnh người nhiều lắm, Nhất Hạnh thoáng đi vào, nơi nơi tìm kiếm hình bóng Lí Xu. Âm nhạc vang lên, mọi người bình thường lịch sự nho nhã giờ giống như cuồng điên, Nhất Hạnh đi qua đám người, thỉnh thoảng lại cùng người ngoài chào hỏi, đi một vòng cũng không thấy Lí Xu, cuối cùng đứng ở yên một chỗ, trong lòng thầm nghĩ, sớm biết vậy đã không đi.

Đang tự mình thầm oán, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu, là Hứa Diệc Dương, biết là không hề cố ý, nếu đến đây, đã biết sẽ gặp nhau, cô cố gắng tự điều tiết, vẫn là có chút hiệu quả.

” Hứa tổng.”

” Nghe nói em bị bệnh.” Nhất Hạnh thoáng ngẩng đầu, anh hôm nay mặc một bộ âu phục màu đen thủ công, để lộ áo sơ mi màu tím, toàn thân đều lan tỏa ra một hơi thở trầm ổn. Thật ra, cô chưa thấy anh mặc âu phục bao giờ, trước kia, ở trường học anh đều mặc T-shirt, kiểu dáng đơn giản cực kỳ, màu trắng chiếm đa số. Khi đó, mỗi khi thấy anh mặc T-shirt, cô đều cảm thấy nhìn qua giống thiếu niên, từ trong người phát ra thanh tịnh, đúng thật, mỗi lần chỉ cần nhìn thấy anh, lòng đều vui sướng. Hiện giờ anh mặc âu phục đứng trước mặt cô, lại vẫn làm cô cảm giác giống năm đó khi anh mặc T-shirt, năm đó, tất cả đều ở trong lòng cô bén rễ, phát ra đau.

Mặt Nhất Hạnh có chút nóng lên, cô đứng trước mắt anh, nói dối bại lộ, nhưng còn giả vờ:”Không có gì, có chút cảm mạo mà thôi.”

” Em lại đây.” Cho tới nay, anh cùng cô nói chuyện giọng điệu đều như vậy, như mệnh lệnh, không cho cãi lại.

Cô không di chuyển, cũng không nói, lắc đầu, sau một lát mới nói:” Có việc sao?” Cố gắng lảng đi ánh mắt của anh.

Hai người đều đứng thẳng bất động, không khí nặng nề, anh xoay người:” Ở chỗ này chờ anh.” Sau vài phút, anh trở về, đưa cho cô một ly giấy, bên trong là nước chanh trị cảm mạo.

Nhất Hạnh ngừng một chút, không lên tiếng, tiếp nhận ly giấy, cổ họng có chút chua chát.

Anh lại quay lại đứng trước cửa sổ, bóng dáng thật dài bao phủ xuống dưới, vị trí bọn họ đứng là góc đại sảnh, không biết từ khi nào ngọn đèn hơi tối, bên cạnh tiếng người ồn ào, tiếng tán gẫu, tiếng nói chuyện, còn có dư âm tiếng nhạc, nhóm nhân viên bình thường khó gặp được trường hợp thả lỏng như vậy, hôm nay rất náo loạn, không có khả năng khống chế, cho nên không chú ý tới hai người ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó.

Nhất Hạnh trong tay còn cầm ly nước chanh, một ngụm cũng chưa uống. Nhớ rõ lần đó Tô Nhiên cảm mạo, thuận tiện uống nước chanh, khi đó Nhất Hạnh chưa biết nước chanh còn có công hiệu trị cảm mạo, cho nên gặp Tô Nhiên cầm lên uống, liền ngạc nhiên hỏi, sau mới biết được là vì anh, Tô Nhiên uống cũng là anh tự mình đưa tới.

Quả thật, chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, chỉ thoáng nhớ một ít, liền cảm thấy chính mình càng thêm vô lực.

Kỳ thật cô luôn như vậy, giống một đứa nhỏ, đứng trước mắt anh chân tay luống cuống, trước kia là vậy, hiện tại cũng là vậy, mù mờ nói không ra lời, lại càng không dám ngẩng đầu lên cùng anh nhìn thẳng, hiện tại cũng là như vậy, cũng không biết từ khi nào thì trở thành thói quen, vẫn như vậy đến giờ.

Anh đột nhiên thở dài một hơi, rất nhỏ, nhưng Nhất Hạnh lại nghe rõ ràng, cô thật ra chưa từng có nghe anh ca thán, lúc anh không vui, mặt mày luôn có thói quen nhăn lại.

Có lẽ là cô lâu không có động tĩnh, anh rốt cục xoay người lại, trong mắt một mảnh ảm đạm, thê lương làm người đau lòng: “Em không muốn nhìn thấy anh?”

Nhất Hạnh có chút khiếp sợ:”..... Không phải.”

“Có phải hay không đã quên chuyện trước kia?” Anh nhìn thẳng cô, trong mắt bỗng nhiên nổi lên ra mấy điểm sáng.

.....

”Ừ.” Nhỏ đến không thể nghe một tiếng, giống như tiếng thở dài nhỏ của anh mới vừa rồi.

Trong mắt anh xẹt qua một tia phức tạp, cứ như vậy, nhìn cô thật lâu, không khí mới truyền đến một tiếng vang, mang theo một chút khàn khàn: “Anh không quên.”

Nhất Hạnh cảm thấy mình nhất định là nghe lầm, một khắc kia, cô thậm chí hy vọng mình thật nghe lầm, đến tận cùng là ý gì, câu kia của anh” Ta không quên”, là nhắc nhở cô sớm ngày tỉnh táo, hay ám chỉ qua 5 năm, anh vẫn yêu Tô Nhiên mà không phải là cô. Cô không thể nhận rõ hàm nghĩa sâu xa của câu nói kia, trong mắt anh, trên mặt anh, có ẩn nhẫn, có thống khổ, có bất đắc dĩ..... Tất cả cảm xúc hướng đến cô, chậm rãi hóa thành vô hình, đâm lòng cô bị thương.

Cô không thể liên tục ngẩng đầu nhìn sắc mặt anh, ý tưởng duy nhất trong đầu cô là trốn, chỉ có cho rằng cái gì cũng không có nghe thấy, cái gì cũng không có thấy, mới có thể lừa mình dối người an ủi chính mình.

Cô hoảng sợ trốn đi, chặt vật không chịu nổi thoát ra, anh ở phía sau cô, không nói nhiều lời, cũng không có đuổi kịp, thực tế, anh không đuổi theo, đáng thương cỡ nào, lại một lần, cô ở trước mắt anh chặt vật đến đáng thương, cho nên, cô chỉ để lại một câu:”Thật xin lỗi, tôi còn có việc gấp, tôi đi về trước, tạm biệt Hứa tổng.”

Mặc dù trốn chạy đến đáng thương hoảng sợ, nhưng trên đường đi, trong lòng trống trải, giống như quần áo bị xé rách, luôn vá vào không được, chỉ có trơ mắt nhìn nó rách càng lúc càng lớn, mưa gió vù vù thổi qua, thổi qua da, đau đớn đột kích đến, nhưng cô không có cách nào, cho dù tìm được phương thuốc hay, trị vết thương trên thân thể, cũng trị không hết vết sẹo trong lòng.

Thành phố ban đêm, phồn hoa như mộng, tòa nhà chọc trời, ánh đèn lấp lánh. Đèn chiếu sáng một hàng dài, kéo dài tới thật xa, xa xa nhìn lại, thật rực rỡ, tạo thành một dải dài. Màn hình lớn trên siêu thị không ngừng truyền phát quảng cáo về chiếc nhẫn kim cương nổi tiếng, hình ảnh cả trai lẫn gái, tươi cười sáng lạn.

Cô vẫn đi, bồn hoa ven đường hoa cúc màu vàng nở rộ, đèn đường xếp từng cặp. Đèn rực rỡ nổi lên, cô mới nhớ ra thì ra cô muốn về nhà.

Ngồi trên xe buýt, trong xe, hành khách chỉ có một mình cô, đi cuối cùng hàng ghế, mở cửa kính xe, xem phong cảnh ngoài phố, từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra ngoài.

Gió đêm từ từ thổi qua, lạnh lẽo, thành phố này, ban đêm, cũng chỉ có cô một người cô đơn.

6. Chương 11+12

Chương 11

Edit: Yuki

Beta: mèo Kat

Hiếm khi có thời gian rảnh, vừa sáng sớm cô đã bị gọi dậy, cũng không biết hai người bà của mình rốt cuộc có chủ ý gì, liền gọi cô cùng đi chùa.

Thời điểm đi trên đường, cô cũng không cần phải suy đoán nhiều, mọi việc sau một hồi đều là: nếu như bản thân mình đi cùng hai bà, nhất định có thể gặp Tử Diễm, anh bình thường luôn thần thần long kiến thủ bất kiến vĩ (nghe danh khó gặp mặt), mười ngày nửa tháng, khó có thể gặp mặt một lần. Mỗi khi đáp máy bay quay về, anh sẽ lái chiếc xe thể thao của mình tới công ty cô, quần lấy cô đến chết, nhất định phải cùng anh ăn cơm .

Từ sau khi tốt nghiệp, cô gần như không đi đến chùa nữa, nghĩ lại khi còn học đại học ấy, trong những ngày nghỉ lễ, cô cùng vài người trong phòng ngủ cầm camera, đồ ăn vặt, chạy một vòng quanh ngôi chùa, bốn năm đã qua, không nói là chùa của thành phố, thậm chí ngay cả những ngôi chùa gần thành phố cô cũng đã từng đi tới. Ảnh chụp từng xấp từng xấp, cô lật lại xem, đều không ngoại lệ, phong cảnh ảnh chụp đều không phải là toà tháp cao mà là miếu sừng (miếu hình tê giác). Có một hồi, những tấm ảnh này chụp không cần thận làm cho Tử Diễm nhìn thấy, khi ấy anh còn giễu cợt cô : “Mọi người nghĩ đây là nhà ư? Không có việc gì cũng chạy trong miếu, có lẽ là coi trọng tiểu hoà thượng nào đó rồi”, anh chỉ kém nước không ôm bụng cười to, thiếu chút nữa làm hình tượng công tử hai mươi mấy năm của anh bị huỷ hoại trong chốc lát.

Có lẽ đã lâu lắm không vận động, thể lực của cô lại không bằng hai bà, mới đi được một nửa đã bắt đầu thở dốc, những bậc thềm bằng đá, uốn lượn quanh co dọc đường đi lên, bốn phía đều là những cây đại thụ hàng trăm tuổi, đi vào thời gian sớm, buổi sáng sương mù vẫn chưa tiêu tan, nhìn lại xung quanh một mảnh mơ hồ, thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo, âm thanh lọt vào tai thanh thúy, mặc dù có nhiều mồ hôi, hơi ẩm buổi sớm vẫn còn nhiều, cho nên cô không cởi áo khoác. Nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tiếp tục bước lên trên những bậc cầu thang ẩm ướt, cũng may núi không cao, ước chừng đi phân nửa vài giờ mới vừa tới đỉnh núi.

Trên đỉnh núi là kiến trúc toà tháp bảy tầng, Nhất Hạnh một mình trên đỉnh tháp, cúi người dựa vào lan can màu đen, phóng tầm nhìn ra xa, hơn một nửa thành phố đều ở trong tầm mắt, từ xa đến gần, phản vào trong mắt thật sâu là màu xanh cây lá. Sương mù dần dần đã tan ra, những tia nắng ấm áp xuyên qua khe hở giữa các lá cây, lẻ loi phân tán, chiếu xuống mặt đất, tường trắng ngói đen phía dưới càng lúc càng hiện lên rõ ràng.

Khách hành hương tăng lên dần dần, bởi vì rất cao nên sương mù cũng tan đi, cho nên bây giờ cũng đã nhìn rõ. Nhìn mãi không thấy bóng dáng hai người họ, bình thường cô có thói quen không đeo kính mắt, cho nên nhìn một lúc lâu cũng không thấy. Nên cuối cùng xuống dưới tháp, sườn bên phải có trạm nghỉ ngơi, dù sao nơi này cũng không lớn, có lẽ có thể tìm thấy hai người.

Trạm nghỉ chân ngoài trừ cô, còn có một bà mẹ trẻ cùng hai đứa bé sinh đôi, hai bé con đang chạy nhảy đùa giỡn, tiếng cười lanh lảnh, trong trẻo, trong đó một bé chạy nhanh đến va vào chân cô, bé con quay đầu lại thấy bé kia đang đuổi theo, liền túm lấy góc áo cô né trái né phải. Bà mẹ trẻ mỉm cười đi tới, dắt một bé lại giữ chặt một bé, nhìn Nhất Hạnh cười cười, lại cúi đầu nói với hai đứa nhỏ “Chào cô đi”. Hai bé trai lắc đầu đầy mồ hôi, đứng ở hai bên sườn, hai con mắt đen nhánh chớp chớp, cất tiếng “Chào cô ạ”. Nhất Hạnh luôn luôn thích trẻ con, trong bụng vui vẻ, vươn tay: “ Tới đây, cô ôm một cái nào”. Hai đứa nhỏ cũng không sợ người lạ, ngược mắt lên nhìn thoáng qua mẹ mình, liền vươn bàn tay mập mập nhỏ bé ra, kết quả cả hai bé đồng thời đều muốn ôm một cái, cô không có cách nào khác, đành phải trước ôm một bé, lại đi ẵm một bé. Cũng không nghĩ đến, hai bé con lại dính lấy cô, cuối cùng giữ lấy bàn tay cô cùng nhau đùa giỡn. Bản thân cô nghĩ, dù sao mình cũng không muốn đi nơi khác, vì thế liền ngồi ở trạm nghỉ chân cùng hai bé trai chơi đùa.

Hai đứa nhỏ đeo ống nhòm trên cổ, đứng trên một băng ghế đá, giơ ống nhòm hướng về nơi xa để nhìn, cô cũng không biết hai đứa trẻ nhìn thấy những gì, một bé lấy ống nhòm xuống đưa cho cô, hét to: “Cô ơi, cô nhìn xem”

Nhất Hạnh bật cười, đưa tay cầm lấy ống nhòm đặt sát lên vị trí hai mắt, cuối cùng có thể nhìn thấy rõ ràng phong cảnh từ xa xa. Trái tim nhất thời dậy lên sự hứng khởi, cũng học theo hai đứa nhỏ, một cao một thấp, một trái một phải từng chút từng chút nhìn xem, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó.

Anh đưa lưng về phía cô, đứng trước mấy nữ sinh viên, dường như họ nói điều gì đó, sau khi nói xong thì đưa cameras cho anh, thì ra là anh giúp họ chụp ảnh. Anh nhận lấy camera trong tay, sau đó lui lại vài bước, tay làm động tác chụp ảnh, sau khi chụp được vài bức ảnh liền đem máy ảnh trả lại, các cô sinh viên mỉm cười và vẫy tay tạm biệt anh.

Cô từ sáng sớm đã đoán được, về điểm này bản thân cô không thể đấu nổi với hai người bà của mình. Còn có chút ngoài dự tính, không phải gần đây anh đều đi công tác, sao sáng sớm hôm nay xuất hiện ở nơi này, khó có thể là tối qua đã đi máy bay trở về.

Cô bỏ ống nhòm xuống, xoay người trở lại bên cạnh hai đứa trẻ, chạm vào hai đứa nhỏ: “Cô trông thấy chú ấy, nên không thể chơi cùng các cháu nữa rồi”. Hai đứa nhỏ không hiểu ý nghĩa, thấy cô phải đi, liền trưng ra bộ dáng lưu luyến không nỡ, kéo lấy tay cô không rời, luôn miệng hét muốn chú cùng nhau đến chơi cùng. Sau cùng vẫn là mẹ hai đứa bé chuyển sự chú ý của chúng, cô mới có thể rời đi.

Ra khỏi nơi nghỉ chân, cũng đã gặp lại hai bà đã “biến mất”, nhìn thấy cô lại tỏ biểu tình giật mình: “Nhất Hạnh, sao cháu đi có một mình?”

Cô đương nhiên vẫn đi một mình, những người khác vẫn đi ở đằng trước, cô nói với họ tìm không thấy nên ở phía dưới thấp chờ. Ngay cả Tử Diễm cũng không liên hệ với cô, chính là vừa rồi cô đeo ống nhòm mới nhìn thấy bóng dáng anh ở đó.

“Tử Diễm còn chưa đi lên”. Nhất Hạnh chỉ nói như vậy.

Cô vừa nói, hai người đứng đối diện đã kinh ngạc: “Tử Diễm cũng đến đây, ở đâu vậy?”

“Ở nơi đó”. Cô vừa nói vừa chỉ về nơi cô nhìn thấy

Thời điểm quay đầu lại cô liền sững sờ, Diệc Dương đang đứng ở đây, trong tay anh là áo khoác, toàn thân mặc đồ thể thao, nhìn thấy cô, trên mặt cũng không có một chút kinh ngạc.

Cô thật sự không biết nên nói gì, vào giờ phút này, cô thà rằng chính mình trở thành con khỉ đá, dù nhỏ lại cũng được, chỉ cần trên trái đất có nơi để trốn, dù có là nơi không ra được cô cũng không quan tâm.

“Nhất Hạnh, đây cũng là cháu bà, mới từ Mỹ trở về không lâu”. Bà Lâm dường như bỏ qua vẻ mất tự nhiên của cô.

“Tử Diễm là cháu nội, Diệc Dương là cháu ngoại”. Bà nội còn không quên bổ sung thêm.

Nhất Hạnh vừa nghe, thiếu chút nữa là to lên, cô chưa từng nghĩ tới quan hệ của hai người họ thì ra là như vậy, chẳng trách thời điểm lần đầu tiên gặp Tử Diễm, cô mơ hồ thấy anh có dáng vẻ giống Diệc Dương, thảo nào bọn họ có nhiều điểm tương tự như vậy, cô cảm thấy đau đầu, tâm hoảng ý loạn, áp lực mà không nói

ra lời, dường như muốn trốn cũng không được, tựa như có người cầm dây, đem cô buộc chặt lại từ đầu đến cuối, hít sâu một hơi, cô ngáp ngừng một tiếng: “Bà nội, chúng cháu là bạn cùng học đại học”. Lại xoay người lên tiếng: “Hứa tổng”. Khi ngẩng đầu thấy sắc mặt anh u ám.

Sau đó cô cũng không nói gì nữa, chỉ còn lại hai bọn họ, ngây ngốc đứng đó.

Sau khi Nhất Hạnh lên tiếng “Hứa tổng”, sắc mặt anh vẫn không tốt, dọc theo trên đường đi đều không nói lời nào, khuôn mặt tựa như có chút khó chịu, cô từ đó cũng chưa nhìn về phía anh. Hai người liền cứ như vậy, không nói lời nào, ánh mắt đều nhìn về nơi xa nào đó.

Sương mù tan hết, ánh mặt trời chiếu xuống rõ ràng, đứng ở nơi này, Nhất Hạnh khắp người khô nóng, trên trán mồ hôi cũng chảy ra, hướng hồ tình hình bọn họ lúc này có chút xấu hổ, cô đành phải quay đầu lại nói với anh: “Chúng ta xuống dưới trạm nghỉ chân được không?”

Mới xuống được vài bậc thang đá, cô nghe thấy âm thanh tinh tế của trẻ con không ngừng gọi: “Cô ơi, cô ơi”. Nhất Hạnh cảm thấy quen thuộc, cả hai người đều quay lại, thì ra là hai đứa trẻ sinh đôi vừa nãy, từ xa nhìn thấy Nhất Hạnh, hoạt bát hiếu động chạy lại, không may đụng vào cô, Nhất Hạnh không đứng vững, loạng choạng ngã người ngã về phía sau, Hứa Dương vươn tay đỡ lấy cô, cả người cô ngã vào trong lồng ngực anh, tư thế thân mật

Hai đứa nhỏ nở nụ cười khanh khách, hơi thở nóng rực của anh phả vào gáy cô, cô chỉ cảm thấy nóng rực, vẻ mặt đỏ bừng. Hai tay anh đặt trên lưng cô, tư thế như vậy, khiến cho người ngoài nhìn vào cảm thấy dường như là anh kéo cô từ phía sau, trong lòng cô bỗng căng thẳng, cả người lập tức đứng thẳng, tay anh cũng theo đó mà buông ra.

Mẹ hai đứa nhỏ hoảng hốt vội vàng kéo hai người con trai lại, nhưng không ngờ hai đứa nhỏ không muốn, nghĩ đến vừa rồi cô còn cùng chúng đùa giỡn, liền đuổi tay ra, luôn miệng nói: “Cô ơi, con cũng muốn ôm một cái”. Mẹ hai đứa nhỏ cảm thấy xấu hổ, liên tục kéo chúng trở lại. Héo miệng hai đứa nhỏ xì xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại dường như chuẩn bị khóc. Nhất Hạnh vội vàng nói không sao, cô vươn tay ôm lấy một bé, nhưng còn một bé đang đứng, cô nghiêng người nhìn Diệc Dương rồi hỏi bé: “Để chú ôm con có được không?” Bé nhỏ gật gật đầu dang tay hướng về phía anh, khoe miệng anh rất cục cựa cũng hiện lên ý cười, anh mặc lại áo khoác rồi nhanh nhẹn ôm lấy bé.

Cuối cùng mọi người vẫn dừng chân ở trạm nghỉ ngơi, hai đứa nhỏ quấn quýt lấy cô, không rõ là bé nào khởi đầu, nhưng lại ôm cô rồi dùng sức hôn một cái, vừa hôn vừa la hét thơm thơm, làm cho mọi người đỏ mặt, lại chạy tới chỗ Diệc Dương: “Chú cũng hôn nhé, chú cũng hôn nhé”.

Anh nở nụ cười, đây là lần đầu tiên từ sau khi anh trở về Nhất Hạnh thấy anh cười, khi cười khuôn mặt dần ra, anh đứng bên trái cô, tuy cả người mặc đồ thể thao nhưng vẫn không mất đi khí chất tao nhã lịch sự vốn có, cô ở giữa hai bé cũng nhẹ nhàng cười, nhưng trong lòng lại có chút mất mát, nhìn hình ảnh bây giờ cô cũng hi vọng mình sẽ có một gia đình êm ấm với những đứa nhỏ. Cô đã từng nghĩ rằng cô và anh sẽ có thời gian dài lâu với nhau, chờ cho đến khi hoàng hôn buông xuống, anh sẽ nắm lấy tay cô, nhưng cuối cùng cô đã xem trọng chính bản thân mình, mãi cho đến ngày hôm nay cô vẫn không thể quên được quá khứ với anh.

Anh dường như chú ý tới sự mất mát trong mắt cô, yên lặng nhìn cô, muốn nói điều gì đó lại thôi, vẻ mặt cô giống như đang cố gắng đấu tranh, một lúc lâu anh chỉ nhìn cô, một lời cũng không nói.

Một bên chơi đùa, một bên nháo loạn, hai đứa trẻ hình như không để ý đã đến giữa trưa, đúng lúc đó hai ông bà lại xuất hiện, Diệc Dương cũng vừa rời đi không lâu, anh mới nhận chức cho nên chắc chắn ở công ty còn nhiều tài liệu chờ anh về giải quyết, cho nên vừa nhận được điện thoại nói chuyện xong liền rời đi.

Bữa trưa là ăn cơm chay, vì hai đứa nhỏ cũng phải đi, cô cũng cảm thấy đã trưa rồi nên nói chuyện đã lâu liền nói với bà nội một tiếng rồi cũng quay trở về. Chương 12

Edit: Yuki

Beta: mèo Kat

Ngày hôm sau vừa thức dậy cô cảm thấy đầu vô cùng đau nhức, cổ họng khô rát, ở nhà uống vài viên thuốc giảm nhiệt, sau đó mới đến công ty.

Cả buổi sáng đầu óc không tỉnh táo, cổ họng khô khốc mặc dù cô đã uống vài cốc nước. Cô một bên nhìn văn kiện, một bên âm thầm cầu nguyện bản thân đừng lên cơn sốt. Thực tế, mỗi lần cô bị cảm, triệu chứng thường chia làm hai loại, một loại là có xu hướng trầm trọng, có thể sốt tới 39 độ hoặc hơn, hai má đỏ bừng dường như hai mắt có thể hoa cả lên như nhìn thấy sao, sau đó chỉ cần truyền dịch nửa ngày, ngày hôm sau lại sinh khí dồi dào như bình thường. Loại hình thứ hai thì nhẹ hơn, mới đầu chỉ là cổ họng sưng lên rồi ho khan, cuối cùng là choáng váng đầu, sau đó cô không ngừng uống thuốc, liên tục trong một tuần liền đều như vậy.

Buổi trưa cùng Lý Xu ăn cơm cũng không có cảm giác ngon miệng, làm cho Lý Xu tưởng rằng tâm xuân cô nãy nằm, liên tiếp lấy cái muỗng gõ vào bàn ăn khiến cho cô phải chú ý.

Cô thực sự khó chịu, trình độ quấy rầy người của Lý Xu và Lâm Tử Diễn tương xứng, như tình huống hiện tại tuyệt nhiên khiến cô vô lực chống cự đành phải nói sang chuyện khác: “Lâm Tử Diễn cùng Hứa Diệc Dương không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Vì sao thế?” Từ khi ý nghĩ kỳ lạ lần trước đem Lâm Tử Diễn cùng Hứa Diệc Dương hợp thành một đôi, Lý Xu dường như từng giờ từng phút đều ở trong lòng ảo tưởng.

“Hai người là anh em họ, nếu ở cùng một chỗ chính là loạn luân”. Cô đau đớn uống xong một ngụm nước.

“Aaaaa...Vì sao? Đây là vì sao?” Âm điệu đầu tiên cao lên, sau đó lại trùng xuống thất vọng. Biểu tình Lý Xu thương tiếc, chỉ biết thở dài, một lúc lâu mới nhìn về phía cô: “Sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”

“Mình bị cảm cúm một chút”

Lý Xu nhìn kỹ cô, hỏi có nghiêm trọng không, nếu nghiêm trọng để cô ấy dẫn đến bệnh viện khám.

Cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói nghiêm trọng, hướng hồ hôm nay là ngày kỉ niệm yêu nhau của Lý Xu và Chu Hán, từ sáng liền hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm, xem phim.

Uống xong ngụm nước cuối cùng trong cốc, cô lắc đầu nói không có việc gì. Lúc tan tầm cô mới biết bản thân đã xem nhẹ sức chống cự của chính mình, cô ngồi lâu, hơn nữa choáng váng đầu, chưa đi được vài bước, bước chân mạnh mẽ không có thực, cô chỉ cảm thấy từng đợt trời đất quay cuồng mù mịt, hai chân mềm nhũn không có sức, tưởng như ngồi xổm trên mặt đất không đứng dậy, may mắn đúng lúc phía sau có người đỡ cô.

Cho dù cô dần dần, cô cũng có thể cảm giác người xuất hiện phía sau mình là ai, hơi thở quen thuộc như vậy phả vào mặt cô. Thân thể khó chịu, trong lòng khó chịu, vì sao mỗi lần gặp anh bản thân cô luôn ở trong tình trạng chật vật quá chừng, cô không chịu đựng được việc giày vò liên tục như thế này, cô quá mức sợ hãi, sợ chính bản thân mình cuối cùng có một ngày sẽ không nhìn được, không nhận được mà trở lại như trước đây, sẽ không chịu được giống như năm năm trước đây bản thân hăng hái tiến lên, biết rõ phía trước sẽ không có kết thúc, cô vẫn cố chấp một đường đi xuống.

“Có chỗ nào không thoải mái?” Giọng nói của anh từ phía trên truyền xuống.

Nhất Hạnh miễn cưỡng đứng thẳng cơ thể: “Không có việc gì, em chỉ bị cảm mạo chút thôi”

Anh không buông cô: “Đứng ở đây chờ anh”

Cô không dám, cô cũng sẽ không, lưu lại nơi này mà chờ đợi anh dường như là không cần thiết. Ổn định lại cơ thể, đợi ý thức cùng thể lực thêm chút khôi phục, cô mới đi ra khỏi toà nhà.

Trùng hợp trước cổng toà nhà có người đi taxi vừa đến, cô ngăn cản xe, ngồi dựa vào trên ghế nói với lái xe đến bệnh viện.

Taxi nhanh chóng rời đi, trong túi xách liền truyền đến tiếng di động vang dội, cô lấy điện thoại ra xem, là một dãy số xa lạ, cô do dự vài giây sau đó nhấc máy.

“Kêu lái xe dừng xe”. Trong điện thoại truyền đến âm thanh vô cùng đơn giản của Hứa Diệc Dương.

Cô còn chưa phản ứng lại, chiếc xe màu bạc của anh đã đứng ở phía trước taxi, lái xe bắt đầu dừng lại. Anh từ trong xe bước xuống lấy tiền trong ví đưa cho lái xe, mở cửa xe sau, cầm lấy cổ tay cô kéo cô ra khỏi xe.

Cô đứng trước mặt anh, bản thân có chút mờ mịt, trong mắt anh một mảng hờn giận, cô tủi thân muốn khóc, mặc dù anh cũng đã nói rõ ràng như vậy, cô không quên, anh từng nói không thích cô, cô cũng vì như vậy đã cố gắng tránh xa anh, nhưng anh vì sao một lần lại một lần đùa giỡn cô.

Cô không phải không có tính khí, yếu đuối đến mức bị khi dễ, thở sâu vài hơi: “Hứa Diệc Dương, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Anh gắt gao bóp chặt cổ tay cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng trầm thấp nói một câu “Trước tiên đi bệnh viện”. Anh không giải thích mà mang cô tiến vào trong xe.

Đến bệnh viện, đăng kí, nhận thuốc, bởi rằng bệnh tình của cô có chút nghiêm trọng nên phải ở lại truyền nước biển. Kim tiêm vừa đâm vào tay cô đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đã thật lâu không mơ giấc mơ như vậy, trong mơ cô và anh đứng cùng nhau trong phòng phát thanh trống rỗng, sự lừa dối của anh, thẳng thắn của anh, từ chối của anh, từng hình ảnh từng khoảng khắc một lần nữa hiện lên, cô đứng ở nơi đó, không thể cự tuyệt chỉ biết trở mắt nhìn thấy chính bản thân ở trước mắt anh mà trở nên yếu đuối mệt mỏi.

Cô giật mình tỉnh giấc, cả phòng bệnh chỉ có cô cùng một bệnh nhân khác, bức rèm cửa sổ từ lâu được kéo lên, trong phòng ánh đèn mờ mịt, bóng đêm từng chút xuyên qua khe hở của bức rèm. Cô đột nhiên nhớ lại mọi chuyện, mò mẫm tìm kiếm di động, anh từ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm ấm giữ nhiệt. Thấy vẻ mặt của cô, anh mơ hồ đoán được, tiến lên nói với cô: “Anh đã thay em gọi điện thoại về nhà rồi”. Lúc này cô mới ngẩng đầu lên rồi cúi đầu nói tiếng cảm ơn.

Anh đưa cho cô ấm giữ nhiệt trong tay mình: “Em mau ăn cháo đi”

Cô tiếp nhận, thì ra là trứng muối cùng cháo thịt nạc nóng hổi, cô đang đói bụng vì thể liền cầm lấy thìa đưa lên miệng ăn. Đợi cô ăn xong cháo, trong bình truyền nước biển cũng không còn nhiều lắm, liền gọi y tá vào rút ống tiêm, nghỉ ngơi một lát mới trở về.

Trời đã vào thu, ra khỏi bệnh viện cô bắt gặp cảm thấy ớn lạnh, anh đem áo khoác ngoài choàng lên vai cô, anh cầm lấy túi xách của cô, tiếp đó lấy chìa khóa xe, cô ở phía sau nhắm mắt đi theo.

Xe của anh chạy chậm rãi, thành phố ban đêm, đèn neon thấp sáng trải khắp trên đường. Áo anh choàng trên vai, cô nghiêng đầu chăm chú nhìn thành phố về đêm, áo của anh mặc ở trên người cô, cả thân mình bao phủ trong đó, cô lại vừa mới sinh bệnh, sắc mặt nhợt nhạt nên nhìn cô càng thêm gầy.

Anh dừng xe dưới nhà cô, cô đã dựa vào cửa kính xe nặng nề ngủ thiếp đi, lông mi dài run nhẹ, hai gò má còn lưu lại vẻ ửng đỏ.

Nghiêng mình nhìn cô, sau năm năm cô theo đuổi anh đây là lần đầu tiên anh nhìn kỹ cô. Có lẽ ngay cả chính bản thân anh cũng không hiểu được, vì sao sau khi cô rời đi, anh mới phát hiện cô đã sớm chiếm đóng ở trong lòng anh.

Lần đó cùng với Tử Diễm ăn cơm anh không ngờ ngày đầu tiên trở về có thể gặp lại cô. Anh kinh ngạc, giờ phút kia nhìn thấy cô chỉ cảm thấy trong lòng sóng lớn cuộn trào, thế nhưng cô hầu như không ngẩng đầu lên nhìn về phía anh. Ngày hôm sau ở công ty gặp lại, cô lạnh lùng thản nhiên tiến về phía anh chào hỏi, anh đứng cách đó không xa, nhìn thấy bóng dáng cô rời đi, trong lòng một mảng trống rỗng.

Năm ấy, anh tuổi trẻ không có chí khí, luôn luôn nghĩ rằng trái tim không chỉ dành cho duy nhất một ai, cho nên mới vì kích thích mà lựa chọn cùng Tô Nhiên ở một chỗ. Mãi cho tới khi rời đi anh mới hiểu được, Tô Nhiên không yêu anh, tại sao lại cùng anh hoà hợp một nơi. Mà anh, vì thế mà thương tổn cô. Năm đó ở trong phòng phát thanh, cô đã trở thành chủ đề của trường, từ đó về sau anh thường xuyên không nhìn thấy cô. Ngẫu nhiên gặp lại, cô cũng sẽ cúi đầu xa cách rời đi. Còn anh đứng ở một nơi rất xa cô, nhìn thấy trong tấm ảnh kia ánh mắt cô hoảng sợ cùng âm ỉ trong lòng sinh ra đau đớn cùng sợ hãi. Khi ấy anh còn không hiểu rõ ý nghĩa của sự đau đớn cùng sợ hãi ấy, cho nên sau khi tốt nghiệp bốn năm đại học anh nghe theo sự sắp xếp của gia đình xuất ngoại du học. Đã từng tưởng rằng, chỉ cần không thấy cô, sự đau

đón này sẽ dần dần biến mất, nhưng anh thật không ngờ, càng cách xa, hình ảnh của cô lại xuất hiện càng lúc càng thường xuyên, lại càng rõ ràng.

Ngày đó cô nói cho anh cô có bạn trai, cho dù anh ở phía sau thấy bạn trai xa lạ tới đón cô, anh cũng sẽ không tin tưởng bởi vì anh nhớ rõ, cô sẽ không nói dối, cô vừa nói dối hai tai sẽ ửng đỏ, mà ngày đó, khi cô nói ra câu kia, anh rõ ràng thấy viền tai cô đỏ một mảnh. Cho nên anh hiểu được, cô muốn trốn anh, thậm chí không muốn gặp anh.

Thời điểm quyết định trở về, anh tự nói với chính mình, nếu còn có thể gặp lại cô, nếu cô đã kết hôn sinh con anh sẽ buông tay. Nếu cô vẫn chỉ có một mình, như vậy, cho dù thế nào, anh cũng sẽ làm cho cô trở lại bên anh, làm cho cô hạnh phúc.

Nhất Hạnh “Ừm” một tiếng, dường như phát hiện xe sớm dừng lại, tỉnh lại phát hiện Hứa Diệc Dương đang có chút đăm chiêu nhìn mình, thần sắc phức tạp.

Cô cởi áo khoác của anh, từ trong túi xách lấy ra ví tiền, cầm tiền và quần áo cùng đưa cho anh. Anh không nhận, cô mang quần áo cùng tiền để ở cùng một chỗ, còn nói một tiếng “Cảm ơn anh”.

Anh đột nhiên giữ chặt cô, cúi người hung hãn hôn xuống, tay anh siết chặt ở thắt lưng, gắt gao đem cô đặt trên ghế dựa, cứ như vậy kịch liệt hôn cô, anh chưa từng hôn cô trước đây (Yuki: ss ới soái ca chữa hôn thật à??? @Kat: hắc, chưa hôn chị thôi, còn có hôn ai khác không thì hờm biết, hắc hắc) , nụ hôn áp đảo mang theo khao khát đau đớn cùng điên cuồng. Cô đỡ đầu vài giây, nước mắt cứ như vậy rơi xuống, cô đẩy anh ra, trước đây cô chưa từng thấy phản ứng quyết liệt của anh như vậy, nhưng cho dù là vậy, cô cũng không muốn lại lần nữa trở thành thể thân của người khác.

Cô gần như dùng hết khí lực của bản thân mới kêu lên tiếng: “Hứa Diệc Dương, tôi không phải Tô Nhiên”

Anh cơ bản không nghe, một tay kéo cô vào trong lồng ngực, vội vàng mà hôn, mặc cho cô giãy dụa như thế nào trong lòng anh cũng không lay chuyển. Cô dần dần bình tĩnh lại, tay anh đặt ở phía sau người cô rất cục cùm chậm rãi buông ra. Mặt cô chôn trong lồng ngực anh, trên mặt một mảnh ẩm ướt.

Anh khàn giọng nói một tiếng: “Thực xin lỗi”. Trong xe nhất thời im lặng, hai người đều không lên tiếng, Qua thật lâu, anh lại kéo cô vào lòng: “Anh biết em không phải Tô Nhiên, anh xin lỗi, Nhất Hạnh, tất cả đều là lỗi của anh”

Gương mặt cô đầy nước mắt, nước mắt lạnh lẽo mặc ý chảy xuống, ngay cả giọng nói cũng nức nở: “Em vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn.... Vì sao anh còn muốn thế này”

Anh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, gương mặt co rút, gấp gáp: “Anh thật xin lỗi.... Nhất Hạnh, chúng ta có thể một lần nữa đến với nhau?”

Cô cứng ngắc, từ đầu đến cuối hoài nghi câu nói kia, tới mức không dám nhìn anh. Cô rõ ràng vẫn luôn chờ đợi kết quả như vậy, nhưng vào giờ phút này, cô lại cảm thấy sợ hãi, hạnh phúc đến bất ngờ như vậy, giống như cách đây 5 năm, nhưng sao vào thời điểm cô muốn bỏ đi, anh lại xuất hiện? Vết thương của cô vẫn còn, cô có thể nghe âm thanh run rẩy của chính mình, ban đêm mùa thu, trong xe tràn ngập sự lo lắng, cô không biết phải nói như thế nào, sợ run hồi lâu, tay phải bị anh nắm bởi vì thật chặt nên truyền đến chút đau.

Ở cùng một chỗ với anh, đó là giấc mơ ao ước từ đại học vẫn tồn tại ở trong lòng cô, tình cờ giờ đây lại toát ra.

Nhưng là cách năm năm, cho dù hiện tại anh đã trở về, cô cũng biết bọn họ không có hi vọng, cho nên trong khoảng thời gian này vẫn luôn trốn tránh anh, phòng ngừa anh, chỉ là cô không thể tưởng được, anh lại nói sẽ bắt đầu lại, nói quá nhanh như vậy, cô gần như cũng không dám tin tưởng, sợ chính bản thân mình sẽ lại bị thương, có lẽ cô nên lắc đầu cự tuyệt, thế nhưng lại luyến tiếc, không mở miệng được...

Trong mắt anh có cảm xúc chợt loé qua, là đau lòng cùng áy náy, một lúc sau, anh chậm rãi buông tay cô: “Đừng quá gây áp lực với bản thân, nghĩ cho tốt....rồi cho anh đáp án.”

7. Chương 13+14

Chương 13

Edit: Tiểu Kê

Beta: mèo Kat

Nhất Hạnh ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn hai bàn hồ sơ, cô xuyết muốn khóc. Cô mới có nghỉ ngơi vài ngày, vì sao có nhiều việc như vậy, huống chi bây giờ sức khỏe của cô còn yếu, làm sao có thể làm nhiều việc như vậy.

Giữa trưa ăn cơm với Lí Xu, nghe cô ấy cảm khái. Từ lần trước Nhất Hạnh nói cho Lí Xu biết, Lâm Tử Diễn cùng Hứa Diệc Dương quan hệ sau, nên mỗi lần gặp Hứa Diệc Dương, đều tránh không được liên tục nói tiếu.

Chuyện của mình với Hứa Diệc Dương, Nhất Hạnh cũng không dám nói cho cô ấy biết, nếu để Lí Xu biết có thể sẽ bày ra bộ mặt muốn giết người. Cho nên khi ăn cơm, Lí Xu có hỏi đến chuyện của Hứa Diệc Dương, cô giả ngu không biết. Kết quả làm Lí Xu không hiểu, trách móc nói: “Không phải cậu cùng Lâm Tử Diễn khá thân sao, chung quy cũng nên biết chút chuyện của anh ta”. Nhất Hạnh kỳ thật cũng không nghĩ mình cùng Lâm Tử Diễn có loại quan hệ kia, suy nghĩ một chút, cũng không biết nên nói như thế nào, cuối cùng hàm hồ cho qua.

Tan tầm, Hứa Diệc Dương gọi điện thoại cho Nhất Hạnh, lúc cô còn ở nhà nghỉ ngơi, anh đã tới vài lần, mỗi lần đều chỉ đứng ở dưới lầu, gọi điện thoại cho cô, đợi Nhất Hạnh từ trên lầu xuống dưới, liền đem thuốc điều trị Đông y đưa cho cô.

Trước khi đi làm một ngày, anh hỏi cô: “Có nguyện ý làm bạn gái của anh một lần nữa?”. Mấy ngày nay, cô cũng đã suy nghĩ nhiều, trong lòng giống như xuất hiện thêm một cánh tay nhỏ bé, vội vàng muốn bắt trụ lại tình cảm đã chôn giấu của bản thân mình. Lúc anh hỏi, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, cũng không nói lời nào, ánh chiều tà chiếu xuống dưới, màu đỏ rực rỡ phía chân trời, cô ngẩng đầu lên, híp lại mắt, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Nhất Hạnh sợ lời đàm tiếu, tuy đã đồng ý quay lại với anh, nhưng cũng không có quang minh chính đại cùng nhau đi. Đợi anh tới bãi đỗ xe đem xe chạy ra, công ty cũng không còn nhiều người.

Lên xe, anh cũng không nói là đi đâu, Nhất Hạnh đã mệt, anh tới chỗ nào ăn cơm, cũng không hỏi nhiều. lát sau, xe chạy đã nhiều giờ vẫn không dừng lại, cô mới hỏi: “Đi đâu vậy?” Xe chạy vòng vo một hồi, anh quay lại nói với cô: “Sắp đến rồi.” Cô nhìn bên ngoài, thấy cảnh vật xa lạ. Đang nghĩ, thì xe ngừng lại. Ra cửa vừa ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện, hóa ra là trường đại học, bởi vì khung cảnh xung quanh có chút thay đổi, nên không còn giống như trong trí nhớ của cô. Sau khi tốt nghiệp, Nhất Hạnh cũng không trở lại, thấy anh hôm nay đi một giờ xe mang cô trở lại trường cũ, nhin không được kinh ngạc đứng lên:” Sao anh lại đưa em tới đây?”

“Ăn cơm.” Anh đi đỗ xe, quay đầu lại thấy cô còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, liền cười nói:” Đi thôi.”

Nhất Hạnh thấy vậy mới:” Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn theo sau anh đi chưa được mấy bước, anh liền quay lại, kéo tay cô:” Em đi chậm vậy?”

Cô đâu có đi chậm, tại anh chân dài, hại cô theo không kịp. Giống như trước đây, lúc đầu đi song song với nhau, đi một lát cô sẽ bị bỏ lại ở phía sau cách, khi đó Nhất Hạnh, đi cách anh một đoạn xa, nhìn theo bóng dáng anh, hy vọng anh có thể quay đầu nhìn mình một lần. Nhưng anh từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại, rất nhiều lần, lần nào anh cũng đi thẳng tới nơi mình muốn. Khi xoay người, không thấy cô đâu, mới quay đầu xem, sau đó thấy cô cách anh không xa, một đường chạy chậm, hướng anh cười nhẹ.

Kỳ thật cô chưa từng nghĩ tới, sau 5 năm, mình có thể cùng Hứa Diệc Dương trở lại, trong ý thức, Nhất Hạnh vẫn không muốn trở về, cũng không dám trở về, sợ lại nhìn thấy cảnh vật cũ, lại nghĩ tới anh. Sợ nhớ tới buổi chiều ở phòng radio đó, sợ mình lại như trước là người bị người khác đàm tiếu, sự việc đã cách

nhiều năm, đứng xa xa nhìn những phòng học kia, lại nhớ đến cái phòng phát thanh kia, nhớ tới cái buổi chiều u ám, khiến cô rơi lệ đầy mặt, cô vẫn sợ hãi.

Trên đường dọc theo trường học, bọn họ không nói nhiều, thời điểm 6 giờ, đúng là lúc sinh viên tan học về đi ăn cơm ở Cao Phong, trường học bỗng nhiên đông đúc người ra vào. Đường đi một bên là kí túc xá, bên kia là hàng cây Tử, cành lá xum xuê, xuân ý dạt dào. Toàn bộ trường học cũng không thay đổi gì, dưới lầu kí túc xá có khóm trúc cao đến lầu hai, năm đó lúc đọc sách, Nhất Hạnh cùng bạn ở lầu hai, ngoài ban công là những phiến trúc. Vào mùa hè, ban đêm, mỗi khi đi ngủ đều nghe tiếng ong kêu phía trước phòng ngủ, thường thường ngày hôm sau rời giường liền soi gương thấy nhiều chấm đỏ, một đám nhú mào thở dài :“A..a...a”.

Bởi vì nhà ăn Cao Phong rất đông, bọn họ liền đi dạo vườn trường một vòng. Nơi nơi đều là tình nhân, có vẻ rất nhân bản, vừa đi vừa cười, vẻ mặt ngọt ngào.

Nhất Hạnh nhớ tới mình trước, ngẫu nhiên thấy tình nhân thân mật ở trên đường, rất hâm mộ, nhưng khi nhìn Hứa Diệc Dương đi phía trước mình, nhìn lại tay mình trống rỗng, trong đáy lòng bỗng dâng lên phiền muộn. Lại nhớ đến mình lúc trước, thật ngốc, biết rõ anh không thích mình, nhưng vẫn đi theo sau anh, vẫn còn một mực chờ mong làm bạn gái “hữu danh vô thực”, thậm chí đem 5 năm tuổi xuân để quên anh.

Anh nắm chặt tay cô, thấy cô buồn bã liền hỏi:” Nghĩ gì vậy?”

Nhất Hạnh thấy vậy mới tỉnh táo lại, trong chớp mắt, trùng hợp thấy thầy giáo cũ, vì thế chỉ chỉ về phía người đàn ông trung niên: “Kia là thầy giáo cũ, em nhớ rõ.” Nói xong lại nhớ tới lúc đi học, bất giác nở nụ cười,”Thầy ấy, nhất định không nhớ em, ông ấy là giáo sư có tiếng, sinh viên thuộc khóa của thầy ấy luôn ngồi chật cứng giảng đường, nhưng mà ông ấy, chính là người được cả phòng em lần đầu tiên chọn:

“Cái gì lần đầu tiên?” Anh hỏi.

Mỗi lần nói lên chuyện đó, mọi người trong phòng cô đều dở khóc dở cười. Lần thứ hai chọn môn học, bởi vì nghe nói giáo sư cực hài hước, cho nên toàn phòng chạy tới đăng kí môn của ông ấy, đi nghe xong mới phát hiện thật là tốt. Không lâu sau, giáo sư kia liền nói: “Muốn cho mọi người xem phim”. Trước kia cũng có giáo sư nói như vậy, bình thường đều là đầu học kỳ cho đến khi học kỳ kết thúc. Giáo sư kia dạy văn học phương Tây, vậy đích thị là xem phim điện ảnh. Đỗ Y nói : “Không dễ dàng có nhiều người cùng nhau xem như vậy, cò hơn so với sáu người ở phòng ngủ, tóm lại là không khí tốt nhiều lắm, coi như đi rạp chiếu phim”.

Cho nên, ngày hôm sau Tô Nhiên sáng sớm liền chạy tới phòng học chiếm vị trí, chiếm được là chính giữa hàng thứ hai cơ hồ đối diện màn hình lớn, thiên thời địa lợi. Trong phòng học đã ngồi đầy người, từ sau đến trước, đông nghịt nghịt toàn đầu người. Khoảng chừng 20 phút, sau vài tiếng thở dài thườn thượt, Đỗ Y chép miệng: “Cái gì mà phim điện ảnh, là phim AV thì có, cải biên thành phim dạy giới tính!”, càng không ngừng thoát ý không nói, nhưng toàn đối thoại bằng tiếng anh. Phía sau không ngừng có người rời đi, chưa đầy một tiết, mấy trăm người đã bỏ đi. Cuối cùng, bộ phim nhựa chấm dứt, cả gian phòng học chỉ còn sáu người bọn họ, ngay cả nói đều nói không được.

Đi được một lúc, Đường Thanh Hoàn vẻ mặt mê hoặc, hỏi Nhất Hạnh : “Nghe hiểu không?”.

Nhất Hạnh bình tĩnh, gật đầu nói: “Chỉ nghe hiểu một câu”.

Đoàn Nhân Nhân hỏi cái gì, Nhất Hạnh mới ghen cười nói: “Your body is beautiful.”

Nhất Hạnh vừa nói như vậy, chọc Hứa Diệc Dương cũng cười lên. Anh ít khi cười, hiện tại tỉ mỉ xem, mới phát hiện anh cười lộ lên trông rất đẹp. Làn mi thanh tú đôi mắt lãng tử đúng như người ta thường hình dung về vẻ đẹp như ngọc.

Cô có chút ngây ngốc, đợi nửa ngày, anh sờ đầu cô, nhìn dáng mơ mơ màng màng của cô, hỏi:” Nhìn cái gì?”

Nàng cảm thấy rất xấu hổ, làm sao lại có biểu hiện như vậy, người ta cũng chỉ là cười một chút, cũng không phải chưa thấy qua “người đẹp” cười, trên tạp chí của Lí Xu các loại hình ảnh về mỹ nam đều có, còn có Lâm Tử Diễm, tuy rằng luôn thể hiện bộ dáng tự kỉ, nhưng khi đi chơi với cô, anh ta cũng thường cười với cơ.

Nhất Hạnh thu hồi tầm mắt, vội vã nói sang chuyện khác, bọn họ vòng quanh trường học gần nửa giờ, trên đường học sinh cũng dần giảm bớt, vì thế nói: “Đi ăn cơm, đói bụng.”

Mấy hàng ăn trước cổng trường đều đã thay đổi. Hứa Diệc Dương lôi kéo Nhất Hạnh, đi từ đầu đường đến cuối đường, mì, miến, bánh sủi cảo, cá mực nướng..... là những thứ trước đây cô và anh thích ăn. Ăn xong, anh đưa cô đến một quán nhỏ. Quán này rất quen thuộc, thậm chí đến bây giờ, ngay cả hương vị cô đều nhớ rõ. Nhìn mỳ thịt bò trước mặt, Nhất Hạnh vừa muốn khóc, buổi sáng là một muốn khóc, hiện tại lại là kìm nén muốn khóc.

Cầm lấy chiếc đũa, miến cưỡng ăn mấy miếng, thật sự là ăn không vô.

Cô nói: “Em ăn không vô” Anh ngừng đầu nhìn cô một cái: “Không phải trước kia em rất thích ăn sao?”

.....

Ai, Nhất Hạnh thầm thở dài, khi nào thì thành cô thích ăn, không phải anh thích ăn sao. Năm đó, mỗi lần hai người đi ra ngoài ăn cơm, anh đều đến ăn mỳ thịt bò. Nhất Hạnh vẫn tưởng anh thích ăn, cho nên lúc đi ăn cơm không hỏi anh, trực tiếp đi tới đây, ước chừng một năm học, đến cuối cùng, ngay cả chủ quán cũng biết mặt cô. Có một lần, cô một mình tới đây ăn, đã quên mang tiền, xấu hổ không biết làm sao bây giờ, cuối cùng ông chủ quán nói: “Đều là khách quen”, ngay cả tiền cũng không lấy.

“Làm sao là em thích ăn, rõ ràng là anh thích ăn.” Buông đũa xuống, Nhất Hạnh vẫn quyết định không ăn.

Kỳ thật anh cũng chỉ mới ăn mấy miếng, thấy cô buông đũa, cũng buông đũa nói: “VẬY không ăn.”

Nhất Hạnh có chút không hiểu: “Sao anh không ăn nữa.”

Anh đứng lên thanh toán tiền, hai tô mì vẫn còn nguyên trên bàn, Nhất Hạnh vẫn cố hỏi: “Hứa Diệc Dương, sao anh không ăn?”

Trời đã bắt đầu tối, các cửa hàng hai bên đường đều mở điện, ánh đèn chiếu trên mặt đường. Anh nhìn cô một hồi, khóe miệng cong lên, cũng nói một câu giống cô: “Làm sao là anh thích ăn, rõ ràng là em thích ăn.”

Cô ngẩn ra, hiểu được, là cô nghĩ đến anh thích ăn, mà anh lại nghĩ đến cô thích ăn. Trong đầu xấu hổ một chút, nhin không được vụng trộm hé miệng nở nụ cười.

Bọn họ dạo phố một vòng, nơi này đã khác xưa nhiều. Nhất Hạnh còn nhớ rõ, trước kia nơi này có quán bar nhỏ, đó là nơi cô uống say lần đầu. Lần đó phòng phát thanh trường tổ chức liên hoan, được đưa theo người yêu, Nhất Hạnh liền theo Hứa Diệc Dương cùng đi. Ngồi trong phòng, nhìn một đám cả trai lẫn gái, hào khí bức người, cầm chén rượu trái cụng một ly, phải cụng một ly, cuối cùng tới chỗ Nhất Hạnh, nói: “Trạm trưởng phu nhân”, Nhất Hạnh biết mình tửu lượng có hạn, một chai bia đã là cực hạn, hướng chỉ trong chén kia toàn là rượu, nhưng vì tình huống lúc đó ép buộc, cho nên ngửa đầu uống cạn một hơi, kết quả là nằm bất tỉnh nhân sự trên sô pha. Đợi Hứa Diệc Dương từ bên ngoài trở về, vào trong quán bar đã thấy Nhất Hạnh thần trí hỗn độn đang nằm khóc nức nở trên sô pha. Khi đó, Hứa Diệc Dương không biết, cô có thói quen khóc sau khi say rượu.

Cuối cùng Hứa Diệc Dương công cô trở về, tiệc liên hoan kết thúc thì cũng đã gần 10 giờ, mấy cửa hàng bên đường cũng bắt đầu đóng cửa, cô nằm trên lưng anh, gió lạnh thổi tới, ý thức cô lập tức thanh tỉnh rất nhiều. Kỳ thật khi đó, cô đã biết Hứa Diệc Dương thích Tô Nhiên, cũng biết anh vì sao làm bạn trai mình, nhưng cô luôn luôn chịu đựng, luôn luôn chờ đợi. Đầu cô chôn ở vai anh, nước mắt vẫn rơi xuống, làm vai áo anh ướt một mảng. Anh đưa cô về kí túc xá, sau đó gọi điện thoại cho Tô Nhiên cùng Đỗ Y xuống điu cô về phòng

Anh đứng dưới lầu một lúc, nhìn Tô Nhiên lên lầu mới đi, lúc đi cũng không để lại câu nào.

Ban đêm, gió nổi lên, Nhất Hạnh cảm thấy có chút lạnh. Trở lại trường nhìn cũng đã nhìn, ăn cũng đã ăn, cũng không còn gì để nhớ nữa, vì thế gọi Hứa Diệc Dương đi về.

Anh đưa cô đến tiểu khu dưới lầu, nhìn cô đi lên lầu. Anh đứng đó, dường như đang suy nghĩ, cho đến lúc phòng cô sáng, anh mới rời đi.Chương 14

Edit: Tiểu Kê

Beta: mèo Kat

Vài ngày sau là sinh nhật Nhất Hạnh, đêm đó cùng Hứa Diệc Dương đi ăn. Di động hết pin, về nhà thay bin mới phát hiện có vài cuộc nhớ, mở ra xem tất cả đều là Lâm Tử Diễn. Tắm rửa sạch sẽ đi ra, bà nội nói cho biết là lúc cô vừa đi thì Lâm Tử Diễn tới, bởi vì gọi điện thoại không được, đến nhà cũng không thấy, sau đó từ bà nội mới cho biết cô đi ăn cùng đồng nghiệp trong công ty, nên ngồi một lát rồi đi.

Nhất Hạnh ngồi ở trên giường, cứ suy nghĩ, không biết Lâm Tử Diễn tìm cô có chuyện gì, hơn mười giờ, cô nhanh tin cho anh ta: “Di động hết pin, tìm tôi có chuyện gì?” Đợi thật lâu anh ta cũng chưa nhắn lại, Nhất Hạnh liền tắt đèn đi ngủ.

Ai ngờ sáng sớm hôm sau, Lâm Tử Diễn liền gọi điện thoại, Nhất Hạnh lúc ấy còn đang ngủ, thì nghe di động reo ầm ĩ bên tai, cô mò tìm di động tiếp điện, anh ta liền quát: “Hôm qua, em đi đâu mà trễ như vậy mà không biết về, có biết anh tìm em hay không?” Cô vừa nghe thanh âm, xoay người ngồi dậy, anh không biết nên tức giận, cô giải thích:” Tối hôm qua, di động em hết pin, sau khi về em có nhắn tin cho anh, anh có nhận được?”

” Sao em không gọi cho anh?” Cũng không biết anh ta đang ở đâu, mà nghe thấy tiếng ồn ào.

“Lâm Tử Diễn, anh nói lý một chút được không? Em làm gì chọc tới anh?” Mới sáng tinh mơ đánh thức mình không nói, còn bị anh ta mắng không đầu không đuôi.

” Được, được, buổi tối anh tới đón em, cùng anh đi ăn cơm. Buổi sáng tốt lành.” Nói xong cũng không tính cô có đáp ứng hay không, liền tắt máy.

Lại đi ăn cơm, ngày hôm qua cô sinh nhật, cùng Hứa Diệc Dương ăn món Dương Châu bây giờ còn chưa có tiêu hóa hết, buổi tối lại theo Lâm Tử Diễn đi, cô làm sao chịu được. Kỳ thật tối hôm qua, cô cùng Hứa Diệc Dương tính đi ăn món Pháp, nhưng vì Nhất Hạnh không quen, lại gặp đường kẹt xe, nên mới thôi, đang nghĩ không biết đi đâu ăn thì vừa vặn thấy nhà hàng Dương Châu, qua một hồi Nhất Hạnh vẫn quyết định theo Lâm Tử Diễn đi, còn nhớ rõ đồ ăn ở đây khẩu vị nhẹ, nhất là bên trong chén canh nóng, có vị tươi mát ngon miệng, mùi hương đậm đặc, mặc dù bỏ thêm được liệu, nhưng lại không có vị thuốc. Vì thế cùng Hứa Diệc Dương thưởng thức một chút, hai người liền vào quán cơm.

Kỳ thật Hứa Diệc Dương cùng cô ăn sinh nhật là lần đầu. Khi bọn họ quen nhau được một năm, năm ấy sinh nhật, đúng lúc Phùng Chi Đình sinh bệnh, kết quả là sáu người chưa ăn gì, cùng Chi Đình ở lại bệnh viện một ngày, cho nên căn bản không có cơ hội cùng Hứa Diệc Dương đón sinh nhật. Lúc đó cô tưởng, có lẽ Hứa Diệc Dương hoàn toàn không biết ngày đó là sinh nhật của cô, nhưng tuần sau, anh đột nhiên kéo cô đi ăn cơm, lúc ấy hỏi anh, anh cũng chỉ là nói quanh co vài tiếng.

Năm trước vào sinh nhật của cô, bởi vì công ty có chuyện, cho nên cô cũng quên, ngày đó thật vất vả mới được nghỉ ngơi, trở về cô thậm chí nhất định ngủ bù lại. Kết quả trong lúc nửa tỉnh nửa bị ai gọi dậy, cô mang về ngủ, rèm cửa sổ mở toang, trong phòng rất sáng, cô cố gắng mở mắt ra, thấy Lâm Tử Diễn đứng ở đầu giường, cô sợ tới mức thở hắt vì kinh ngạc, lập tức cầm lấy gối đầu ném anh:” Anh, sao anh lại tùy tiện vào phòng em?”

Anh ta” Xuy” Một tiếng:” Đứng dậy mau đi.”

Cô hết buồn ngủ, nói:” Đứng lên làm gì?”

Anh ta nhìn cô chằm chằm:” Chắc, đừng nhiều lời vô nghĩa, nếu em đứng lên cũng không biết, anh cũng có cách cho em đứng lên.” Nói xong liền kéo chân cô ra.

Cô thấy vậy, liền nín lại, kết quả khí lực không địch lại anh ta, mắt thấy chân bị anh kéo, mới kích động nói:” Anh buông tay, tôi rời giường.”

Anh ở trong phòng khách đợi chừng 10 phút, cô rửa mặt xong đi ra, mới nhìn rõ anh đang ăn mặc nhìn rất hừ nhàn, giống như là đi leo, áo thun màu xanh đậm, áo khoác màu trắng, quần bò, Nhất Hạnh trước giờ chưa thấy anh ta ăn mặc như vậy, thật giống sinh viên.

Ngồi trên xe của anh, mới phát hiện không đi đường lớn, mà vào con phố nhỏ, xe vào không được, hai người đành phải xuống xe, anh tùy tiện liền cho xe đỗ một góc ở ngõ nhỏ, đi nhanh tới trước, ý bảo Nhất Hạnh đi theo.

Cũng không có ra khỏi thành phố, Nhất Hạnh cũng coi như là lớn lên ở thành phố này, ở đây hai mươi mấy năm, mà Lâm Tử Diễn đưa cô tới chỗ, dừng nói là đi qua, ngay cả nghe chuông chưa nghe qua.

Ngã tư đường chỉ rộng có 3 thước, hai bên đường đa số là các quán ăn. Khách rất nhiều, mang ba lô, cầm theo máy ảnh, phần lớn đều cầm trong tay bản đồ và thức ăn, một bên nhăm nháp, một bên trò chuyện.

Nhất Hạnh nhìn có chút hưng phấn, nghiêng người hỏi Lâm Tử Diễn: “Ai, đây là nơi nào, trước giờ em không có tới đây.”

Anh đang đứng ở một quán ăn, một bên chọn đồ ăn, một bên còn không quên đả kích cô: “Về điểm này em biết ít lắm, đừng nói là nơi này, nơi em không biết còn nhiều.” Thấy cô bĩu môi, lại lưu manh cười hì hì hỏi cô muốn ăn cái gì.

Quên đi, Nhất Hạnh trong đáy lòng khinh bỉ anh, đồ ăn ngon trước mặt, người thông minh không cùng anh chấp nhặt, sáng sớm đánh thức mình, bây giờ nói cái gì cũng bị anh ăn hiếp.

Vì thế, cô không thèm nhìn anh, gọi một mớ đồ ăn, chủ tiệm vui mừng, khách khí hỏi bọn họ: “Có cần đóng gói mang đi không?”, Lâm Tử Diễn nhìn cô một cái: “Em có thể ăn được nhiều như vậy?” Trong giọng nói lộ vẻ không tin.

Nhất Hạnh không thèm để ý tới anh, nói chủ tiệm không cần đóng gói, xoay người vào trong quán.

Đồ ăn mang lên, mới phát hiện đa số là những món mình không thích ăn những, vì thể tình tế cảm dũa chọn những món mình thích ăn, chờ cô đi qua bên cạnh lấy khăn tay, Lâm Tử Diễn đã ăn hơn phân nửa những món mà cô đã chọn.

Cô tức giận nói:” Lâm Tử Diễn.”

Anh ngẩng đầu lên: “Em nhìn gì, anh không thích, em xem, đồ ăn thừa nhiều như vậy làm sao bây giờ?”

Cô mặc kệ anh, lui một bước trời cao biển rộng, cùng lắm thì đổi nhà hàng khác, dù sao cũng là anh trả tiền.

Kết quả, nhà hàng thứ hai, thứ ba, thứ tư, cô không ăn anh cũng không ăn, cô ăn cái gì anh cũng ăn cái gì, còn liên tiếp theo cô, ăn xong rồi còn một bộ thần nhiên tự đắc nhàn hạ thoải mái.

Rốt cục cô nổi nóng “Hừ” Một chút bốc lên lên, không nói hai lời, quay đầu tức đi. Anh hiển nhiên còn không có chú ý tới thần sắc của cô, cho đến khi cô nổi giận dùng dùng đi ra ngoài, mới vội vàng thanh toán tiền, đuổi theo.

Nhất Hạnh căn bản không muốn để ý đến anh, anh từ phía sau đuổi theo cô, trong tay là hai vật gì đó rất giống nhau, là hai con cá vàng, nuôi trong bể thủy tinh, anh nắm lấy tay cô:” Này, này còn giận à, không phải anh đang đến chịu đòn nhận tội đó thôi.”

Nàng tiếp nhận bể cá, trừng anh liếc mắt một cái: “Quên đi, đại nhân không chấp tiểu nhân, nể mặt hai con cá, không so đo cùng anh.” (Kat: =.=, chã nhẽ mặt anh không bằng mặt con cá?!?!?)

Bọn họ đi đến chạng vạng, đi cả một ngày, cơ hồ cũng ăn cả một ngày. Đến cuối cùng, hai người đều mệt mỏi, ngồi ở trong xe, dựa vào ghế, thở hồng hộc như hai con ếch.

Xe trở lại nội thành, dọc đường đi, Nhất Hạnh không biết thấy cái gì, liền kêu Lâm Tử Diễn dừng xe, anh đem xe ngừng, hỏi:” Em làm sao vậy.”

Nhất Hạnh chỉ tay phía bên phải rồi nói: “Đã lâu không có chơi game suốt đêm, chúng ta đi được không?”

Lâm Tử Diễn xụ mặt mếu máo, nói: “Đêm nay mệt rồi, muốn chơi thì về nhà chơi.”

Nhất Hạnh khinh thường, sống chết đòi bằng được, cái này là học từ anh ta, Lâm Tử Diễn không lay chuyển được cô, cuối cùng đành phải tìm một cái máy tính cho cô.

Hai người chơi trò chiến đấu, nhớ ngày đó, khi Nhất Hạnh học trò này, mơ hồ học đã lâu mà cũng không thuần thực, đến mức Đỗ Y vì dạy cô mãi mà không được tức giận tới mức không nói ra lời, thế nên trong phòng ngủ của cả bọn lúc nào cũng vang lên tiếng la của Đỗ Y “Ngốc! Ngốc! Ngốc!”

Về sau, gặp lúc không vui, Nhất Hạnh sẽ tìm một người lẳng lẳng chơi trò này, thường thường chơi được vài giờ, mệt quá, nỗi buồn cũng tiêu tan.

Tối hôm đó, hai người một bên chơi, một bên nói hươu nói vượn, Lâm Tử Diễm nói Nhất Hạnh ngốc, Nhất Hạnh bắt mẫn nói:” Lâm Tử Diễm, dù sao anh chỉ là người mới thôi.”

Nhưng cô không thể không thừa nhận, Lâm Tử Diễm chỉ xem mình chơi một lúc, trong chốc lát công phu so với Nhất Hạnh lợi hại hơn nhiều. Cuối cùng hai người đơn giản cũng không đi đánh cái gì quái vật, mà chỉ đứng đối diện, người chém ta một đao, ta đâm người một kiếm, trở thành giết hại lẫn nhau.

Nhất Hạnh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì số lần mình chết nhiều hơn Lâm Tử Diễm, cuối cùng mạnh mẽ hạ lệnh:” Lâm Tử Diễm, không cho anh nhúc nhích, anh đứng đó cho em, em không tin đánh không lại anh.”

Cuối cùng, Nhất Hạnh cảm thấy buồn ngủ.

Bên tai chỉ nghe Lâm Tử Diễm vội vàng kêu:” Ai, Nhất Hạnh, em đánh đi, đánh đi.”

Nhất Hạnh mơ mơ màng màng: “Ừm, em đánh nha.”

Lại nghe Lâm Tử Diễm luôn luôn ở bên tai âm ỹ: “Anh nói em đánh, chứ không phải đánh anh nha.”

Nhất Hạnh mệt chịu được không được, từ từ vô lực nghiêng người dựa vào ghế, ngay cả con chuột rơi xuống cũng không biết.

Đêm đó, bọn họ ở với nhau một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại, Nhất Hạnh thấy mình đang nằm co trong lòng Lâm Tử Diễm, giống con chó nhỏ, trên người còn bọc quần áo của anh.

Cô xấu hổ không biết làm sao bây giờ, thì nghe anh yếu ớt nói:” Này, em dậy nhanh đi, bả vai anh đau quá.” Ngẩng đầu lên thấy anh nhăn mày, vẻ mặt thống khổ, chậm rãi nâng lên cánh tay: “Em cũng thật độc ác, đè ép anh một đêm không nhúc nhích.”

Nhất Hạnh ngượng ngùng, nghẹn ra vài tiếng cười: “Em mời anh ăn điểm tâm.”

Đi ra ngoài, xuyên qua một cái ngõ nhỏ, có một cái chợ.

Lâm Tử Diễm nhìn trong tay ba cái bánh bao nhỏ, khó khăn hé ra khuôn mặt run rẩy: “Này, Tổng Nhất Hạnh, em cho anh ăn cái này?”

“Không ăn bánh bao, anh còn muốn ăn cái gì?” Nhất Hạnh ngừng lại cười.

“Ai, nói kiểu gì vậy, tối hôm qua anh cùng em ngủ một đêm, em báo đáp anh như vậy sao?.” Nói xong, những người bên cạnh đều cúi đầu cười, Nhất Hạnh mới ý thức được câu nói kia của anh có bao nhiêu ý dễ dàng gây hiểu lầm, tức quá không ra lời.

Đội Lâm Tử Diễm tới đón cô, sớm qua giờ cơm chiều. Bà nội còn không biết cô chuyện của cô và Hứa Diệc Dương, thấy Lâm Tử Diễm chờ ở dưới lầu, thúc giục cô chạy nhanh xuống lầu.

Thời điểm ngồi vào trong xe, Nhất Hạnh còn đang suy nghĩ, có phải hay không nên đem chuyện của mình cùng Hứa Diệc Dương nói cho Lâm Tử Diễm. Dù sao bọn họ hiện tại trở lại với nhau, tuy rằng cô cùng Lâm Tử Diễm trong là trong sạch, chỉ thuần túy là quan hệ bằng hữu, vậy nên không thể như bây giờ thường thường cùng anh đi ăn cơm, dễ bị mọi người hiểu lầm.

Buổi sáng tiếp điện thoại, ngữ khí của anh ta cũng không tốt, bây giờ thấy anh ta, sắc mặt cũng không bình thường.

Dọc theo đường đi cũng không nói nói, trong xe bật nhạc nhẹ nhàng, mãi cho đến xe dừng lại, anh ta mới hậm hực kêu cô.

8. Chương 15+16

Chương 15

Edit: Zun

Beta: Meott

Đi ăn lẩu trong nội thành, lẩu Tứ Xuyên chính tông. Mấy tầng lầu cao, trang hoàng cực kì xa hoa, lầu hai đặt vài chữ to ở dưới ngọn đèn sáng lấp lánh, xi vàng giống nhau.

Nhất Hạnh thường cười Lâm Tử Diễm, nói bạn bè anh đều là “hồ bằng cầu hữu”, ” không làm việc đảng hoàng”, chỉ sống phóng túng, nhớ rõ lúc ấy anh nghe xong, vẻ mặt khinh thường: “Sao có thể chứ, cũng không nhìn xem là ai, bằng hữu anh qua lại sao có thể mất tiêu chuẩn như vậy.”

Anh em, bạn bè, bằng hữu cái gì của anh, cô ít nhiều đều gặp qua một ít, hoàn toàn không phải như cô nói “không làm việc đảng hoàng, chỉ sống phóng túng”. Lần đầu tiên gặp, chỉ kinh ngạc làm sao lại toàn là những người trẻ tuổi đầy hứa hẹn vậy, đánh giá kia về sau, cô không bao giờ nói nữa.

Vào cửa chính, xuyên qua hành lang, đi mấy vòng, mới vào một cái phòng, diện tích rất lớn, khoảng chừng gấp đôi phòng bình thường. Bên trong và bên ngoài trang hoàng theo hai phong cách bất đồng, bên trong thật ra rất thanh tĩnh, bố trí thanh lịch, tạo cho người ta một loại cảm giác âm áp.

Cả một bàn tròn lớn, thời điểm Nhất Hạnh cùng Lâm Tử Diễm đi vào, phòng sớm đã có người chờ, thấy Lâm Tử Diễm, “A này” một tiếng, chỉ thấy trong đó có một đàn ông tóc húi cua đứng lên: “Ta nói Lâm đại công tử, cậu tại sao bây giờ mới đến, làm chúng ta nóng lòng chờ nha.”

Thấy Nhất Hạnh, hiển nhiên biểu hiện rất kinh ngạc, cười nói: “A, tôi nói này Lâm ca ca, khi nào lại đổi bạn gái, không giống khẩu vị của cậu nha.”

Lâm Tử Diễm thấy Nhất Hạnh liếc mắt một cái, âm thanh trách móc, ngồi xuống. Lại quay đầu trả lời lại: ”Biết nói sao đây, đó là một người bạn của anh.”

Người kia hiển nhiên không tin: “Biết, biết, chút tâm tư nhỏ ấy của anh, chúng ta ai mà không biết.”

Lúc này, Nhất Hạnh lại thành thật hỏi chuyện: “Này, anh ta thật sự là bạn của anh?”

“A, muội muội, quả thật là bạn của Tử Diễm?” Người con trai mặc áo khoác màu đen ở một bên cũng nhảy vào hỏi chuyện.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nhất Hạnh không ngừng gật đầu.

Bọn họ dường như còn muốn nói cái gì đó, Lâm Tử Diễm mắt liếc ngang: “Ăn đi, ăn đi, thế nào nói nhiều như vậy, không thấy mệt?” Vài người cười không nói.

Kỳ thật Nhất Hạnh gặp qua rất nhiều bạn bè của Lâm Tử Diễm, mấy người ngày hôm nay là lần đầu gặp, chỉ cảm thấy không khí lạnh như băng, cả bàn ngoại trừ Nhất Hạnh cùng một cô gái tóc quăn, tất cả đều là nam, trong đó một người chỉ mặc áo thun, lộ ra hình xăm trên cánh tay rất bắt mắt, mọi người mặc dù đang cười nói chuyện, nhưng Nhất Hạnh cảm thấy thế nào ấy, cứ như giông giông cái gì đó? Giống cái gì nhỉ? “Xã hội đen” ba chữ này nảy ra, Nhất Hạnh dưới đáy lòng “A” một tiếng, lặng lẽ hỏi Lâm Tử Diễm: “Thì ra anh quen xã hội đen nha.”

Anh nghiêng về phía cô, chớp mắt: “Thế nào, sợ?”

Nhất Hạnh thật nhanh lắc đầu, anh hôm nay cả ngày sắc mặt không vui, Nhất Hạnh làm sao còn dám đổ thêm dầu vào lửa, vì thế ngoan ngoãn im lặng.

Hai người ngồi xuống, Lâm Tử Diễn đột nhiên hướng người con trai tóc húi cua kia hỏi một câu: “Tứ ca tại sao không có tới?”

Người nọ cười kịch liệt: “Con cây hương nhà bọn họ ngày hôm qua chơi đùa, sáng nay động thai khí, lúc này nằm bệnh viện.”

Nhất Hạnh nghe được thấy hồ đồ, sao toàn là động vật liên tục xuất hiện thế này, vì thế nén thấp thanh âm hỏi Lâm Tử Diễn: “Cây hương cũng có thể làm sủng vật để nuôi sao?”

Mới nói xong, cả bàn mọi người nở nụ cười, một vài tiếng cười to, vẫn là cô gái tóc quăn kia nhẹ giọng hướng cô giải thích: “Là vợ của lão Tứ kia, thường cùng Lão Thất cãi nhau, cây hương là biệt hiệu Lão Thất lấy, cô ấy gọi là Lí Lê.”

Lại làm trò cười cho thiên hạ, lúc này, mới ngồi xuống không lâu, Nhất Hạnh ngay cả trốn cũng trốn không xong, người phục vụ vừa mới bưng đồ ăn đi lên, nồi lẩu chuẩn bị tốt từ sáng sớm, chỉ chờ người đến đông đủ, ngồi xuống liền ăn, cho nên người phục vụ vừa bê lên đồ ăn, mọi người liền vội vàng hâm đồ ăn, rót rượu, vẫn là không mất đi nụ cười.

Nhất hạnh ngồi cạnh Lâm Tử Diễn, người phục vụ bưng đĩa dầu đi ra, Lâm Tử Diễn cùng nhân viên nói vài câu, người phục vụ kia gật gật đầu liền đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, cầm hai cái đĩa không, đặt phía trước Nhất Hạnh.

Bởi vì Nhất Hạnh ăn lẩu không giống với người khác, người ta bình thường đều là mong cái đĩa dầu nhiều gia vị một chút, mà Nhất Hạnh mỗi lần đều là đẩy cái đĩa dầu, lấy một cái chén không, chan một muống nước lẩu, liền như vậy tiếp tục ăn. Lần đầu tiên cùng người khác đi ra ngoài ăn lẩu, mọi người đều nhìn cô, ban đầu Nhất Hạnh cũng không biết người ta nhìn cô là vì chưa bao giờ gặp người ăn lẩu giống cô. Người khác nhìn, Nhất Hạnh cũng nhìn, còn ngẩng đầu cười cười thân thiện, nhưng người khác vẫn thỉnh thoảng nhìn cô, Nhất Hạnh liền cảm thấy kỳ quái, cúi đầu ăn còn nhìn lại chén của mình, ngẫm đoán có phải trong chén mình có cái gì mà người ta thích ăn hay không, vì thế cầm chén đẩy, khách khách khí khí nói: “Đừng ngại, cứ việc gặp.”

Vừa nói như vậy xong, mấy người còn đang tò mò nhìn cô liền bị dọa, vội vàng giải thích nói: “Không, không có, tôi chỉ là chưa gặp qua ai ăn lẩu giống cô, tôi chỉ là muốn hỏi cô một chút, cô như vậy ăn được không?”

“A.” Nhất Hạnh vừa nghe, cũng xấu hổ, vì thế ngây ngô cười: “Ăn cũng được a.”

Chuyện này Nhất Hạnh bị Lâm Tử Diễn trách qua một lần, lúc ấy là đang nói chuyện vui, còn nhớ rõ Lâm Tử Diễn sau khi nghe xong, biểu tình cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nói thẳng Nhất Hạnh là được chiều hư.

Tiếp nhận cái đĩa không, Nhất Hạnh hướng người phục vụ nói cảm ơn, nhìn thoáng qua Lâm Tử Diễn bên cạnh, cũng hi hi nói cảm ơn. Lâm Tử Diễn nhìn bằng ánh mắt khinh thường, thấy Nhất Hạnh chỉ múc nước lẩu không trong chén, nhìn bằng ánh mắt đầy biểu tình: “Này, anh nói này, em thật sự cứ ăn như vậy?”

“Vâng, em vẫn đều ăn như vậy.”

Vốn mọi người cũng không để ý, cô gái tóc quăn ngồi cạnh Nhất Hạnh, bởi vì đứng lên rót rượu, thấy Nhất Hạnh ăn như vậy, cũng cười nói: “Em gái, em cứ ăn lẩu như vậy sao?”

Nhất Hạnh nghiêng đầu: “A từ nhỏ cứ ăn như vậy, mỗi lần cùng người khác ăn lẩu đều bị hỏi. Sau số lần lại nhiều hơn, cũng thấy nhưng không thể trách.”

Kỳ thật Nhất Hạnh vẫn không có thói quen cùng nhiều người ngồi ăn cơm chung, bởi vì bọn họ hơn nửa thời gian đều là uống rượu vui vẻ, nói nói giỡn giỡn. Đó là hiện tại, mang tiếng ăn lẩu, thật ra vẫn là uống rượu.

Nhất Hạnh cho tới bây giờ chưa thấy qua ai uống rượu giống như bọn họ, một ly lại một ly, dường như nước lọc, bởi vì mình từ lượng kém, lại đói bụng, cho nên cũng chỉ vui đùa ăn, không ngờ Lâm Tử Diễn lại tiếp cận: “Anh nói này, em có thể ăn như vậy sao?”

Nhất Hạnh ngẩng đầu, vấn đề này đã có nhiều người hỏi qua: “Chính anh thử xem chẳng phải sẽ biết.”

Chiếc đĩa của cô giơ lên gấp một cái trứng cút, Lâm Tử Diễn buông chén rượu, đột nhiên nắm tay kéo chiếc đĩa của cô qua, hé miệng ra, cầm đĩa của Nhất Hạnh, đem cái trứng cút kia nuốt xuống, ăn xong rồi còn nhú nhú mồm nói khó ăn.

“Tôi nói này Lâm ca ca, có phải chuẩn bị hoàn lương hay không.” Anh chàng áo khoác màu đen hiển nhiên lại hưng phấn đứng lên, nói hết lời còn cố ý nhìn thoáng qua Nhất Hạnh.

“Khụ, khụ.” Nhất Hạnh còn chút trà trong miệng, bị hấn hiểu lầm như vậy, muốn phun cũng không phải, muốn nuốt cũng không phải, cuối cùng quýnh lên, sắc không ngừng ho khan, trong cổ họng ran rát, ngay cả khóe mắt đều tràn nước mắt, dường như muốn đem toàn bộ đầu chui vào dưới cái bàn.

Vẫn là cô gái kia, một lần nữa đưa chén trà cho Nhất Hạnh: “Được rồi, các anh cũng đừng nói giỡn nữa.”

Nhất Hạnh tiếp nhận nước, vịn phần cảm kích nhìn về phía cô gái kia, nói nhẹ: “Cám ơn tẩu tử.” Còn nói chưa dứt lời, cả bàn ban đầu yên tĩnh lại “Ồ” cười một trận, Nhất Hạnh mắt hấp háy, sững sờ nhìn về phía Lâm Tử Diễn: “Làm sao vậy?”

Lâm Tử Diễn cười cười: “Tại sao ngạc nhiên như vậy, em làm sao thấy được người ta là vợ chồng, tùy tiện kêu loạn.”

Nhất Hạnh “A” một tiếng, chân tay luống cuống cầm nắm lấy cạnh bàn, xấu hổ không thôi.

Lẩu ăn mới một nửa, nhưng phục vụ lại cầm cái bánh ngọt tiến vào, vừa đặt trước mặt Nhất Hạnh, Nhất Hạnh hoàn toàn không biết thì ra hôm nay còn có sinh nhật, đứng lên định đem bánh ngọt đặt phía trước người được mừng, vì thế hỏi Lâm Tử Diễn: “Này, hôm nay sinh nhật ai vậy?”

Cả bàn đột nhiên im lặng, sắc mặt Lâm Tử Diễn thay đổi, im lặng vài giây, cuối cùng vẫn là cô gái tóc quăn kia lên tiếng: “Hôm nay là sinh nhật Lão Thất.”

Người đàn ông mặc áo khoác màu đen liếc mắt nhìn Lâm Tử Diễn một cái: “Em gái, hôm nay là sinh nhật của anh.” Dừng một chút còn nói: “Không sao đâu, cứ để lại chỗ đó, không cần đem lại đây.”

Không còn náo nhiệt như lúc trước nữa, mọi người trong bàn dùng bữa, uống rượu, cũng không vui đùa lung tung nữa, thỉnh thoảng, những người khác đều làm bộ lơ đãng, đôi lúc hướng Lâm Tử Diễn nhìn thử, anh vẫn uống rượu, lộ ra sắc mặt âm trầm đến mức tận cùng, Nhất Hạnh trong lòng bồn chồn, nhìn thần sắc mọi người, lập tức như nhớ tới cái gì, cuối cùng nhẹ nhàng nói chuyện với Lâm Tử Diễn: “Tử Diễn, em nhớ rõ hôm nay hình như không phải sinh nhật của anh nha.....”

Anh tiếp tục uống rượu, quay đầu liếc mắt dò xét cô một cái, rồi rất lâu, sắc mặt mới chậm rãi trở lại bình thường: “Không phải nói hôm nay sinh nhật Lão Thất sao?”

Nhất Hạnh vụng trộm liếc mắt nhìn anh một cái, phát hiện thần sắc của anh rất cực kỳ hồi phục như ban đầu, bắt đầu kêu hô mọi người uống rượu, mọi người trong bàn cũng dường như đều thả lỏng xuống, lại hò hét lại náo loạn vang cả phòng.

Bữa ăn đến chín giờ hơn, cuối cùng, một người to lớn hưng phấn nói bất tận, ầm ỹ một hồi lại muốn đổi địa điểm chơi đùa tiếp.

Nhất Hạnh theo sau Lâm Tử Diễn, Lâm Tử Diễn liền hỏi cô: “Em đi hay không đi?”

Nhất Hạnh lắc đầu, bản thân mình thật sự không thích hợp đi chơi cùng bọn họ, không cẩn thận làm trò cười thì không nói, lại còn bị hiểu lầm.

Người đàn ông gọi là Lão Thất lập tức đứng đến trước mặt Nhất Hạnh: “Muội muội, hôm nay sinh nhật ta, tốt xấu gì cũng cho ta mặt mũi, cùng đi đi.”

Ngay cả cô gái tóc quăn cũng nói: “Cùng đi đi, nếu là mệt mỏi, trên đường kêu Tử Diễn đưa em về nhà.”

Đều nói như thế, Nhất Hạnh lại từ chối thì thật ngượng ngùng, vì thế đoàn người lái xe đi một câu lạc bộ đêm tên là “Đông Phương”.

Ông chủ là một người đàn ông đã hơn bốn mươi, béo ục ịch, hòa hòa khí khí, hình như đều là người quen với Lâm Tử Diễn và bọn họ, thấy bọn họ vào cửa chính, cười hô một câu “Chỗ cũ”, sau đó tiếp đón bảo phục vụ bưng rượu, nước, hoa quả theo sát bọn họ.

Nhất Hạnh là lần đầu tiên đi câu lạc bộ đêm, cũng không hiểu, chỉ có thể quy củ ngồi trên sofa, nhìn mọi người uống rượu, ca hát.

Câu lạc bộ đêm có kết cấu hình tròn, một phòng lại một phòng, tranh vẽ trên vách tường cũng giống nhau như đúc, Nhất Hạnh trên đường đi đến nhà vệ sinh, thời điểm đi ra lại nhằm phương hướng, kết quả vòng toàn bộ tầng dưới cùng mới nhìn thấy thân ảnh Lâm Tử Diễn, bên cạnh còn có người, hai người đều hút thuốc, dựa trên vách tường, sương khói trắng phiêu phiêu từng đợt từng đợt, ẩn ẩn hiện hiện, dường như đang nói gì đó.

Nhất Hạnh đến gần, mới thoáng nghe rõ chút.

“Aiz, tôi nói này, cậu lúc này thị lực tốt nha, chọn một người không giống người thường.” Là lời nói của người tóc húi cua kia.

Lâm Tử Diễn cũng không có đáp lời hắn, đứng ở nơi đó như trước, trong tay khói thuốc như ẩn như hiện, hàng lang mờ mịt u tối, chỉ nhìn thấy thuốc lá trong tay anh thỉnh thoảng chọt lóe lên.

“Đáng tiếc, hình như có hơi khó thu phục, xem biểu tình của cậu khi này, phải gọi như thế nào nhỉ?” Hắn gãi gãi đầu “A, hay thay đổi.”

Hai người không có phát hiện Nhất Hạnh, nghe thấy có tiếng bước chân, mới quay đầu, người đàn ông tóc húi cua thấy, đầu mi run lên, phẩy khói trong tay: “Aiz, muối muối, đi đâu đây, nhìn một cái, có người lo lắng này.” Nói hết lời đẩy cửa chuẩn bị đi vào, không ngờ bị Nhất Hạnh kêu trụ: “Chuyện kia, các anh đừng hiểu lầm, tôi cùng Tử Diễn là bằng hữu, hơn nữa, tôi..... Tôi có bạn trai.”

Vừa nói xong, ba người đều đứng ở đó, người con trai tóc húi cua cuối cùng nở nụ cười: “ Muối muối, yên tâm.” Lại đi kêu Lâm Tử Diễn: “Đi, vào đi thôi.”

Lâm Tử Diễn ném tàn thuốc mới đáp lời: “Cậu đi vào trước đi.” Sau đó nhìn về Nhất Hạnh đứng ở đối diện: “Anh đưa em trở về.”

Chương 16

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

“Không cần, em tự mình lái xe về.” Thứ nhất là không muốn quấy rối bọn họ, thứ hai là vì Lâm Tử Diễn đêm nay đã uống nhiều rượu, bạn anh mời rượu, anh uống toàn bộ, mà bọn họ trêu ghẹo của cô, anh cũng uống thay. Lúc ra khỏi quán lẩu, có cơn gió nhẹ nhàng kéo tới, cô đứng bên cạnh anh, dễ dàng ngửi thấy mùi rượu trên người anh.

Cuối cùng vẫn là ngồi xe anh về, chưa khi nào thấy anh chạy nhanh như vậy, hai bên đường cảnh vật chạy qua rất nhanh, cửa xe không đóng lại, nên gió đêm thổi vào ẩm ẩm, thổi bay mái tóc trên trán anh, Nhất Hạnh chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh băng bên cạnh, mơ hồ chảy mồ hôi, ngón tay thon dài của anh nắm tay lái, xương ngón tay hiện rõ ràng.

Vẫn không nói chuyện, xe đỗ ở tiểu khu dưới lầu, anh day day mi tâm (chỗ giữa hai lông mày): “Bọn họ hay thích nói giỡn chơi.”

Nhất Hạnh biết anh đang nói tới mấy người kia, bởi vì không phải lần đầu tiên bị hiểu lầm, cho nên cũng không để ở trong lòng, hơn nữa lúc này mình vừa mới nói mình đã có bạn trai, cho nên lắc đầu nói không có việc gì.

Xe đỗ ở tiểu khu dưới lầu, anh ngồi trên xe, nhắm mắt lại, dáng vẻ dường như không giống như muốn về, Nhất Hạnh liền hỏi: “Anh không về à?”

Anh ở trong xe, ánh mắt sâu kín nhìn Nhất Hạnh: “Như thế nào, không muốn anh đi?”

Cô không nói gì, đóng cửa xe lại, cầm lấy túi xách liền rời đi.

Vào phòng mới phát hiện không thấy di động, cũng có thể bỏ quên trên xe anh rồi, mở rèm cửa sổ ra xem, thấy xe anh vẫn đỗ bên đường.

Cô chỉ mặc áo ngủ, khoát thêm áo khoác, “Bịch bịch bịch” Chạy xuống lầu. Hình như anh đang ngủ, cửa xe trong suốt, gần nửa đêm, dưới lầu tiểu khu ánh sáng rất mờ, nàng mở to mắt nhìn vào trong xe, anh đột nhiên nhún mở cửa kính xe, thanh âm trầm thấp mà vô lực: “Sao thế?”

Cô hoảng sợ, vỗ vỗ ngực mình: “Di động không thấy, em thấy anh chưa đi, xuống dưới nhìn xem có phải để trên xe không?”

Anh cúi người xuống, sờ soạng một hồi, trong chốc lát mới từ ghế ngồi lấy ra cái gì đó màu trắng, cách cửa xe đưa cho cô, đúng là điện thoại của cô. Nhất Hạnh nhận lấy, thấy sắc mặt anh tái nhợt, mới hỏi: “Anh không thoải mái à?”

“Uống nhiều, mệt.”

.....

“Vậy anh còn đi được không?” Đã muốn vào thu, không khí ẩm ướt, nàng khoác áo mỏng manh, đứng nói chuyện với anh một chút mà mũi đã bị nghẹt.

Anh nghiêng người nhìn cô, dường như có chút đắm chiêu, lập tức nhoẻn miệng cười: “Sao nào, sắp cho anh ở lại?”

Cô không nghe ra giọng chế nhạo của anh, ánh sáng vàng nhạt của mặt trăng bao phủ, chiếu vào mặt anh, sắc mặt anh có vẻ không bình thường, khuôn mặt nhợt nhạt.

“Được.” Dù sao cũng đã quá trễ. Đêm nay, tạm cho anh ở trong phòng cô một lần, lần trước cô uống rượu, cũng ở trong nhà trọ của anh ngủ một đêm.

Anh vịn tay ở cửa xe: “Em lên trước đi, nếu đêm nay anh đi, bọn họ sẽ không tha cho anh.” Nhất Hạnh thấy anh kiên trì, nổi giận bấu môi, không thêm nhắc lại.

Lên lầu qua 10 phút, liền nghe thấy chuông cửa reo, mở cửa thì đúng là Lâm Tử Diễm, Nhất Hạnh kinh ngạc: “Anh không đi?”

Lâm Tử Diễm vừa nghe, tỏ vẻ vô tội: “Không phải em bảo anh đừng đi sao?” Lại dựa vào cửa một chút: “Sao nào, đổi ý?”

Sợ bà nội tỉnh giấc, cô nói nhỏ: “Đừng đánh thức bà nội.” Vừa vào cửa, anh liền hướng tới sofa nằm, dường như rất mệt: “Em cho anh ngủ ở đâu, anh không thích ngủ trên sofa đâu.”

Cô nhẹ nhàng bước tới chỗ anh, hạ giọng nói: “Anh đứng lên đi, ngủ trong phòng.” Anh mở nửa mắt, nửa ngày mới phun ra một câu: “Nhưng anh thích cùng ngủ với em.”

Một lời của anh thốt ra, Nhất Hạnh sửng sốt vài giây: “Anh có nhiều mỹ nữ như vậy, còn ngại không đủ à?”

Anh cúi đầu than thở một câu, Nhất Hạnh không nghe rõ ràng, vừa định hỏi anh nói cái gì, anh nghiêng người, đứng lên, cước bộ có chút lảo đảo, vào phòng Nhất Hạnh, một câu cũng không nói.

Ngày hôm sau, Nhất Hạnh thức dậy, Lâm Tử Diễm đã rời đi, vẫn còn sớm, lúc anh rời đi cũng không có một chút động tĩnh.

Hứa Diệc Dương bởi vì mới tiếp nhận công ty không lâu, cho nên lúc này, rất bận rộn. Có nhiều lúc, Nhất Hạnh ở trong văn phòng chờ anh, kết quả đều là dựa vào sofa ngủ mất.

Chờ anh hoàn thành công tác, cũng đã tám chín giờ, bởi vì bận việc, Hứa Diệc Dương thường không kịp ăn cơm, cho dù ăn, cũng ăn rất đơn giản.

Anh về nước không đến hai tháng, lại gầy đi rõ ràng. Nhất Hạnh thấy mà đau lòng, cho nên thường chờ anh làm xong, hai người liền đi siêu thị, mua đồ ăn, lại trở về nhà trọ của anh.

Chuyện cô cùng Hứa Diệc Dương, trong nhà cũng biết. Nhớ rõ lần đó khi cô nói cho bà nội biết mình cũng với Hứa Diệc Dương yêu nhau, bà nội rất kinh ngạc. Nhất Hạnh đương nhiên hiểu được, bà cùng bà nội của Lâm Tử Diễn “Khổ tâm tính toán” ba năm, toàn tâm toàn ý chờ cô cùng Lâm Tử Diễn đến với nhau, thế mà cuối cùng cô lại cùng Hứa Diệc Dương một chỗ.

Bà nội chỉ biết là cô cùng Hứa Diệc Dương là bạn học ở đại học, cô cũng không kể cho bà chuyện lúc ở đại học, cho nên nghe xong về sau mới cảm thấy kinh ngạc. Dù sao bà cũng là người trải sự đời, bất luận làm cái gì, cũng hy vọng cháu mình tốt. Nếu cô muốn với Hứa Diệc Dương cùng một chỗ, mọi người đều một lòng chúc phúc.

Từ đêm đó về sau, một khoảng thời gian rất lâu sau cô không thấy Lâm Tử Diễn. Bà nội Lâm thân thể không khoẻ, gần đây đi nước ngoài tĩnh dưỡng, cũng có đã lâu chưa tới. Trong nhà lại chỉ còn Nhất Hạnh cùng bà nội, thật vắng vẻ.

Mấy ngày hôm trước, bà nội còn nói chờ khi nào rảnh dắt Hứa Diệc Dương về nhà, cùng nhau ăn một bữa cơm. Nhất Hạnh thấy anh bận việc, cũng chưa nói với anh.

Hoàng hôn, lầu 22, Nhất Hạnh đứng ở trước cửa sổ, ngắm ánh tịch dương đỏ như lửa từ từ lặn xuống, màu cam nhuộn thấu chân trời, tầng tầng lớp lớp ánh sáng chiếu như nhàn nhã, hoàng hôn dần buông, càng lúc càng thu hẹp. Ánh sáng dần dần yếu đi chỉ còn mấy tia sáng yếu ớt, xuyên qua tầng mây, xa xa là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, so le không đồng đều, phía trước không xa là một con đường, xe cộ đông nghịt, lui tới không ngừng, bóng đêm làm tăng thêm vẻ phồn hoa cho thành phố.

Trong văn phòng thật yên lặng, tràn ngập là cây xanh thơm mát. Nhất Hạnh đi trở về sô pha, bắt tay vào làm, híp mắt, vụng trộm nhìn Hứa Diệc Dương. Anh cúi đầu, cầm trong tay một cây bút, trên bàn đầy văn kiện, mi mắt buông xuống, ngẫu nhiên nhú mày.

Tự nhiên cúi đầu nở nụ cười, anh nghe thấy tiếng cười của cô chợt ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt tươi sáng, trong mắt chứa đựng ý cười. Khóe miệng cong lên, ném bút, hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Nhất Hạnh không biết anh nghĩ đến cái gì, nghĩ có thể anh mệt mỏi hoặc là khát, vì thế đi ra phía trước: “Làm sao vậy?” Anh duỗi tay ra, một tay kéo Nhất Hạnh lại, Nhất Hạnh không đề phòng, thân mình ngã về phía trước, ngã vào lòng anh, bị anh giữ chặt trong lòng.

Nhất Hạnh đẩy ra, bị anh hãm lại, làm cô giật mình, thoáng chốc lại không đẩy nữa. Hứa Diệc Dương nhìn cô cúi đầu lúng túng, ôm thắt lưng của cô, lập tức, Nhất Hạnh liền làm Nhất Hạnh ngồi trên đùi mình. Cô cảm thấy trong lòng một trận ầm ĩ, động cũng không dám động, dường như ngay cả thở cũng không dám.

Nhất Hạnh bị Hứa Diệc Dương vòng ở bàn công tác cùng ngồi trên ghế, lại là ngồi ở trên đùi anh, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thân thể cứng ngắt. Anh ôm thắt lưng của cô, đầu ngón tay xẹt qua, Nhất Hạnh chỉ cảm thấy nhột, nằng lùn lùn sợ nhột, nhất là trên lưng, chạm nhẹ vào là cô liền cười. Đầu ngón tay Hứa Diệc Dương cố ý vô tình lướt qua thắt lưng của cô, Nhất Hạnh lập tức nhảy vọt lên, lui lại mấy bước, ngực phập phồng: “Em sợ nhột.”

Anh ngồi trên ghế da, nhìn cô co quắp đứng đó, trong mắt vừa kinh vừa sợ, lông mày cong lên: “Lại đây.” Nhất hạnh lắc đầu: “Không được, em sợ nhột.”

“Em lại đây.” Hứa Diệc Dương nhìn chằm chằm cô nói.

Nhất Hạnh di chuyển vài bước, chậm rãi xê dịch đến trước anh, còn đang lưỡng lự. Hứa Diệc Dương đã nhanh tay ôm cô lại, chôn cô trong lòng, dường như một mỗi cực kỳ nói một câu: “Đói..... Mệt.....”

Nhất Hạnh “Phì” Một tiếng nở nụ cười, ít khi thấy anh trẻ con như vậy lại vừa thương anh, cô nghĩ tới gần đây anh làm việc nhiều đến sứt đầu mẻ trán. Thấy đồng hồ cũng đã bảy giờ, vì thế để mặc cho anh dựa vào: “Chúng ta đi về đi?”

Anh đồng ý: “Được, cho anh ôm em một lát.”

Khoảng hai mươi phút sau, hai người mới bắt đầu từ lầu 22 xuống, Hứa Diệc Dương đưa xe từ trong bãi đỗ xe đi ra, hai người như thường lệ đi tới siêu thị gần nhà anh, mua một ít đồ ăn mới trở về nhà anh.

Chỗ của Hứa Diệc Dương cách công ty đại khái 30 phút lái xe, là chung cư cao cấp. Anh ở lầu năm, phòng rất lớn, sàn gỗ, trang trí theo phong cách phương tây hiện tại, trông có vẻ đơn giản giản, gọn gàng. Nhất Hạnh lần đầu tiên theo anh đến đây là vì lúc mình ở văn phòng chờ anh thì ngủ, tỉnh lại thì anh đã mình trở về nhà trọ.

Nấu ba món ăn, một món canh, hai người đều đói bụng, một chút cơm ăn không đến nửa giờ. Ăn cơm xong rồi, anh liền ngoan ngoãn vào bếp rửa chén, lần đầu tiên thấy anh rửa chén, Nhất Hạnh cũng không dám đem bát đĩa cho anh, hỏi một câu: “Anh biết rửa chén?”

Hứa Diệc Dương tiếp nhận bát trong tay cô, trong giọng nói lộ vẻ bất mãn: “Anh sao lại không biết rửa chén.” Nhất Hạnh đơn giản nghĩ anh với Lâm Tử Diễm, được nuông chiều từ nhỏ không lo ăn, lo mặc, há mồm một cái là được đáp ứng, loại chuyện như rửa chén, dù có làm, cũng chỉ lấy cớ.

Hồi trước Lâm Tử Diễm đến nhà ăn cơm, ăn xong về sau giúp Nhất Hạnh rửa chén, chờ Nhất Hạnh tới phòng bếp, phát hiện một đồng mảnh vỡ, lại nhìn thấy cả ước rửa chén cả bọt biển cũng không có, lại cảm thấy có mùi lạ, vừa hỏi, mới biết hóa ra anh đem quần áo mềm mại thành giẻ lau, làm Nhất Hạnh không nói nên lời, sau đó phải dùng nước tẩy giặt lại mấy lần.

Dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, Nhất Hạnh liền thừa dịp hỏi Hứa Diệc Dương khi nào thì rảnh, lần trước lời bà nói cô vẫn chưa nói với anh.

Anh rửa tay từ bếp đi ra: “Qua một tuần nữa, có thể sẽ không còn bận như vậy.” Lại hỏi: “Chuyện gì vậy em?”

Nhất Hạnh nói: “Bà nội hy vọng anh có thể đến nhà một chuyến, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Anh đột nhiên sờ sờ đầu, nở nụ cười.

Hai người đều ngồi ở trên sofa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì, trong phòng rất im lặng, Nhất Hạnh cảm thấy hoảng sợ. Vì thế liền xách túi lên: “Em về đây.” Mấy lần trước đều như thế, hai người ăn cơm xong, anh liền đưa cô về nhà.

Hứa Diệc Dương thấy cô thần sắc khó xử, càng thêm ý cười, giữ chặt tay Nhất Hạnh: “Ở lại với anh một lát, chín giờ, anh đưa em về.”

Nhất Hạnh mềm lòng, nghĩ anh ban ngày bận rộn như vậy, buổi tối trở về lại chỉ có một mình, do dự một chút, liền ngồi trở lại trên sofa.

Trong TV đang chiếu phim, nam nhân vật chính từ nước ngoài trở về, gặp lại mối tình đầu, giấu diếm tất cả lại cùng nữ nhân vật chính ở cùng một chỗ. Nhất Hạnh đột nhiên nhớ tới, Hứa Diệc Dương ở Mỹ 5 năm. Trong 5 năm đó, anh đã trải qua những gì, nước ngoài cởi mở như vậy, mỹ nữ như mây, anh có từng có bạn gái khác không. Vì thế xoay người, bắt ống tay áo của anh: “Hứa Diệc Dương, anh ở Mỹ lâu như vậy, đã phát sinh sự tình gì em một chút cũng không biết, anh nói thực ra, có vụng trộm có bạn gái nước ngoài hay không.”

Anh nhéo đầu ngón tay cô, một chút tới gần: “Em muốn nghe chuyện xưa?”

Cô gật gật đầu, đón nhận anh bằng ánh mắt trong sáng: “Em phải hỏi cho ra mới được.”

Anh kề bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu. Sắc mặt Nhất Hạnh đột nhiên chuyển biến: “Hứa Diệc Dương, em, em thế nào cũng không nhìn ra anh, anh hóa ra,..... Cũng là một con sói đội lốt cừu.”

9. Chương 17+18

Chương 17

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

Hứa Diệp Dương vừa nghe, cười đến vui sướng, nhưng Nhất Hạnh cũng là không dám động, cũng không lại yêu cầu anh kể chuyện ở Mĩ. Tuy rằng anh vừa rồi rất giống nói đùa, nhưng mà cô ở rất gần anh, gần đến có thể rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của anh, Nhất Hạnh đành phải cầm lấy điều khiển từ xa, lung tung thay đổi vài đài, mượn cơ hội che giấu sự xấu hổ của mình.

Đương nhiên anh chỉ dọa cô, cô lui ở một bên sofa, gắt gao nhìn chăm chăm màn hình phía trước, vài sợi tóc mai rơi xuống, anh nhìn sợi tóc rủ xuống, mơ hồ có thể thấy được lông mi cô hơi hơi động, cảm xúc nào đó bắt đầu theo đáy lòng lan tràn.

Đến chín giờ, anh đưa cô về nhà, nhưng Nhất Hạnh đang ngủ, tựa trên sofa, đầu hơi nghiêng.

Hứa Diệp Dương cúi xuống, lẳng lặng nhìn cô, cuối cùng khom lưng, bế cô vào phòng.

Anh ôm cô, cô chìm vào giấc ngủ hai má còn có một chút đỏ ửng, mềm mại nằm ở trong lòng anh, trong lòng anh nẩy sinh ra nhiều cảm xúc, cảm thấy thật may mắn, hạnh phúc cả đời cũng chỉ như thế này, chỉ mong giờ này khắc này vĩnh hằng.....

Nhưng là anh đã gạt cô, mới vừa rồi cô còn hỏi mình có phải ở Mĩ lên lút có bạn gái hay không .

Anh ở Mĩ 5 năm, không có bạn gái, nhưng đã gặp Diệp Hàm nhưng anh cùng Diệp Hàm hai người trong lòng đều biết rõ ràng, bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè, không phải là tình yêu nam nữ, bọn họ chính là tính tảo tương tích lẫn nhau, ít nhất đối với anh là như thế.

Diệp Hàm đã từng giúp anh, anh không quên. Khi đó anh, còn có Diệp Hàm, đều đang vật lộn trong cơn lốc xoáy tình cảm, sau đó lại làm ra chuyện tình như vậy, về sau lại biết được mẹ anh cùng mẹ Diệp Hàm là bạn học, cho nên trong nhà liền thúc giục anh cùng Diệp Hàm đính hôn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nói ngoài miệng.

Kỳ thật anh và Diệp Hàm đều không để trong lòng. Sau khi anh về nước, cũng không thường xuyên liên lạc với cô ấy. Diệp Hàm đối với anh, chỉ là một người bạn tốt, là ân nhân cứu mạng.

Cho nên chuyện anh và Diệp Hàm, anh thấy không quan trọng, nên không nói cho Nhất Hạnh, bởi vì sợ cô lo lắng, càng sợ cô suy nghĩ miên man. Nhưng mà sau này, anh nhất định sẽ nói cho Nhất Hạnh biết, để cô biết chuyện của mình khi ở Mĩ và sự tồn tại của Diệp Hàm.

Anh vẫn nghĩ là trước đó anh rời đi như vậy, rồi giờ trở về, có lẽ cả đời anh cũng sẽ không có cơ hội, anh tưởng cô nhất định sẽ hận anh ư, hoặc là khi anh trở về thì cô cũng đã sớm kết hôn sinh con. Ngày đó, anh về nước, xem chút thì tưởng cô và Tử Diễm yêu nhau, như vậy là từ nay về sau, anh thật sự không có cơ hội, chỉ có thể lặng lẽ yêu cô, nhìn cô mà thôi.

Mới đầu, cô ở công ty luôn tránh anh, lúc nói chuyện chưa bao giờ nhìn về phía anh, thậm chí lừa anh, nói mình đã có bạn trai. Anh đứng ngoài quan sát hết thấy, chỉ có thể cười khổ, người ta thường nói, tự làm bậy không thể sống. Cô cứ như vậy mà trốn tránh anh, ngay cả một kẻ hồ cũng tìm không ra, ngày ngày chỉ biết sốt ruột nhìn cô rời đi mà nội tâm âm thầm giãy dụa.

Ngày ấy đi thăm bà ngoại, vô tình biết cô là cháu gái của bạn bà ngoại, hẹn nhau hôm sau đi leo núi. Cho nên hôm sau, anh gác lại mọi việc, chính là muốn nhìn cô một chút, chỉ một chút thôi cũng tốt rồi.

Lúc cô bị cảm mạo, anh nắm cổ tay mảnh khảnh của cô, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nghe tiếng cô khóc, một khắc đó, anh tình nguyện chịu một cái tát của cô, tốt hơn là trơ mắt thấy cô thống khổ bị thương như vậy.

Anh cũng biết mình với Nhất Hạnh khó có thể trở lại bên nhau, không biết cô còn có bằng lòng cho anh cơ hội không.

Giống như lúc này, anh đang ôm cô trong lòng, ngắm vẻ mặt điềm tĩnh khi ngủ của cô, anh sợ đây chỉ là giấc mộng mà khi tỉnh lại anh phát hiện hóa ra anh chỉ có một mình, hóa ra cô không ở bên anh.

Về chuyện của Diệp Hàm, anh nhất định sẽ tìm cơ hội nói cho cô biết, tuy rằng anh cùng Diệp Hàm chưa từng để ý chuyện hai nhà ước định, nhưng là bất luận như thế nào, dựa vào phép tắc, dựa vào quan hệ bạn bè, anh phải nói chuyện với Diệp Hàm.

Anh đem cô đặt ở trên giường, đắp chăn cho cô, tắt đèn, sau đó đi sang phòng bên cạnh.

Nhất Hạnh ôm lấy chăn, ánh mắt chưa thích ứng, nhất thời chỉ có thể ngơ ngác nhìn trần nhà, đang nghĩ đây là đâu. Tối hôm qua, cô ngủ quên, Hứa Diệc Dương lại không đưa cô về.

Cô giật mình một cái, vội vàng mặc áo khoác, chạy ra ngoài, không thấy anh đâu, đi dọc phòng khách, mới phát hiện anh đang ở trong bếp, hình như đang nấu cháo. Anh nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại, đáp lại cô bằng ánh mắt tràn ngập ý cười: “Dậy rồi hả.”

“Ừm.” Nhất Hạnh không biết nói cái gì, đứng ở đấy một lúc lâu cho tới khi Hứa Diệc Dương nấu cháo xong, cô mới đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc ăn cháo, rốt cục Nhất Hạnh ấp úng hỏi một câu: “Tối hôm qua em ngủ trên giường, vậy anh ngủ ở chỗ nào?”

Anh giật mình một chút: “Bên cạnh em.” Thật ra ý của anh là phòng bên cạnh, làm sao biết được Nhất Hạnh hiểu lầm, vừa nghe anh nói bên cạnh em, sợ tới mức xém chút nữa là té khỏi ghế.

Anh thấy cô mất tự nhiên, đại khái đoán được là cô hiểu lầm, bình thần hỏi một câu: “Em làm sao vậy?”

Nhất Hạnh ra vẻ không có gì: “À, không có việc gì, không có việc gì.”

Mãi cho đến khi ngồi trên xe của Hứa Diệc Dương, anh mới nói cho Nhất Hạnh: “Thật ra tối hôm qua, anh ngủ ở phòng bên cạnh.” Nhất Hạnh biết buổi sáng mình hoang mang, rối loạn sớm đã bị anh đoán được, anh thông minh như thế, cô có biểu hiện khác thường, làm sao có thể nhìn không ra chứ.

Nhất Hạnh thở ra, trong lòng thầm nghĩ, cô cùng Hứa Diệc Dương như vậy, nên sợ nhân viên trong công ty nhìn thấy, cô không thích nghe nhiều lời đồn đại cho nên đều là “Lén lút thật cẩn thận”, Nhất Hạnh cảm thấy bọn họ thật giống mấy kẻ “Yêu đương vụng trộm”.

Thật ra có đôi khi, cô không hiểu được. Lúc Hứa Diệc Dương chưa về, cô luôn nghĩ mình không còn cơ hội gặp lại anh, nay anh đã trở lại, chính mình lại muốn rời xa anh. Nay bọn họ cũng đã trở lại với nhau, đã không còn đau khổ như xưa, rõ ràng thực vui vẻ, mà cô lại thường xuyên cảm thấy lo sợ, cảm giác bất an cứ tích trữ trong lòng, giống như mất mát trống rỗng, không thể nói rõ.

Cách công ty không xa, Nhất Hạnh liền trước xuống xe. Hứa Diệc Dương không nói gì, đưa Nhất Hạnh xuống xe, nhẹ nhàng cười.

Rốt cục Nhất Hạnh cùng Hứa Diệc Dương cùng nhau về nhà. Trong nhà chỉ có một mình bà nội, bởi vì biết buổi tối Hứa Diệc Dương sẽ đến, cho nên làm nhiều đồ ăn.

Mặc dù Hứa Diệc Dương cùng Lâm Tử Diễn là anh em bà con, nhưng thật ra tính cách khác nhau rất lớn. Hai người đều là thuộc loại mi thanh mục tú, liếc mắt nhìn lại, đều là thanh niên ưu tú cả, mà có lẽ vì Hứa Diệc Dương lớn tuổi hơn, nên so với Lâm Tử Diễn có phần chừng chặc hơn.

Ăn được một lúc, chuông cửa vang lên. Lúc này, không biết ai đến, Nhất Hạnh thả đĩa đi mở cửa, thì thấy Lâm Tử Diễn đứng ở ngoài. Mặc một bộ vest đen, trong tay còn mang theo nửa điều thuốc, trên mặt vẫn là bộ dạng tươi cười vô lại đó.

Giọng của bà từ trong phòng truyền ra, hỏi là ai, Nhất Hạnh đáp: “Là Tử Diễn.”

Anh đập thuốc, theo cô vào phòng.

Kỳ thật Lâm Tử Diễn đã lâu chưa tới nhà Nhất Hạnh, nhưng bà nội thấy anh dù sao cũng quen thuộc hơn so với Hứa Diệc Dương, thấy anh tiến vào, cười hỏi anh sao lâu rồi chưa thấy đến. Anh đáp vài câu, thấy Hứa Diệc Dương, cười nói: “Anh họ, anh cũng ở đây à? Em tới gặp bạn.” Nói xong nhìn Nhất Hạnh liếc mắt một cái, nói ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, lúc này đói không chịu được.

Nhất Hạnh đi vào phòng bếp lấy bát đĩa cho Lâm Tử Diễn, rồi trở lại bàn ngồi cùng Hứa Diệc Dương, Lâm Tử Diễn ngồi ở đối diện bọn họ, tiếp nhận bát đĩa, cũng không hé răng, vui đầu ăn cơm.

Anh bình thường hay tụ hội, có đôi khi là tốp năm tốp ba, có đôi khi là một đám, ngồi vào cùng nhau bắt kể uống rượu, vung quyen, nói việc vui, hay là ăn cơm uống rượu, anh đều là tư thái nhả nhặn, cho dù là đói cực kỳ, cũng là chậm rãi, nhưng là hôm nay, lại ăn cực nhanh.

Thật ra bọn họ đã quen, Lâm Tử Diễn liền thường đến nhà Nhất Hạnh, phần lớn là lúc xế chiều. Nhất Hạnh biết anh bề bộn nhiều việc, buôn bán với người ta, đi ra ngoài xã giao tránh không khỏi uống rượu.

Có đôi khi, anh sẽ đột nhiên gọi điện thoại cho Nhất Hạnh, nói mình uống nhiều, dạ dày bị đau, nói chuyện điện thoại xong không được bao lâu anh liền đứng ở ngoài cửa.

Mới đầu, Nhất Hạnh đều nói anh: “Anh có nhà mấy trăm mét vuông sao không ở, hai ba ngày lại đến ‘tê xá’ nhỏ của người ta, anh không thấy phiền à?” Anh nghe xong cũng không trả lời, trước mặt bà còn thẳng tắp đứng đó nhìn cô, làm Nhất Hạnh phát lạnh, thấy trong phòng có một kẻ âm thầm vui mừng.

Dường như đã là luật bất thành văn, mỗi lần anh đến, hơn phân nửa là ăn cơm chùa, Nhất Hạnh cũng không hiểu được, một công tử như anh trong nhà lại nhiều tiền như vậy, muốn ăn cái gì đều có, lại thích đến đây ăn chực. Hỏi anh, thì anh buồn rầu, than thở nói bên ngoài đồ ăn khó ăn, ăn mãi vẫn thấy đồ ở nhà ngon hơn. ‘Ở nhà, ở nhà’, anh nói như thể đây cũng là nhà của anh ta vậy.

Lần gần đây nhất anh đến là lúc Hứa Diệc Dương vừa trở về không lâu, trùng hợp ngày đó trong nhà chỉ có một mình Nhất Hạnh. Hôm đó, cô đang bực mình, trong công ty có người làm công tác không tốt, nhưng lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu cô. Nhất Hạnh làm việc mệt nhọc cả một ngày trời, về tới nhà toàn thân mỏi mệt.

Mở cửa, đã thấy anh cười hì hì dựa khung cửa, thấy Nhất Hạnh liền kêu đói, Nhất Hạnh cũng chưa biết làm sao “Rầm” một tiếng đóng cửa lại. Xoay người trở về phòng, ngồi xuống lại cảm thấy trong lòng áy náy, trong lòng có hỏa, cũng không thể tùy ý phát giận với người khác nha. Ở phòng khách ngồi trong chốc lát, xóc rèm cửa sổ lên, thấy xe thể thao màu đen của anh còn đỗ ở dưới lầu.

Cuối cùng đi ra ngoài mở cửa, quả nhiên là anh không đi, đứng dựa ở cầu thang, nghiêng người tay trái đang cầm điều thuốc, hình như điều thuốc sắp tàn, chỉ còn một chút tro tàn sắp rơi hết. Tay phải đang cầm bật lửa nghịch, nghe thấy tiếng mở cửa, anh chợt ngẩng đầu, hướng Nhất Hạnh mà nở một nụ cười. Nhất Hạnh áy náy, thấy anh như vậy, bỗng dưng mềm lòng, mặc tạp dề vào, đi nấu cơm cho anh.

Lần đó anh nói đùa với cô, nói là hai người sống chung đi, dù sao bọn họ cũng không chán ghét đối phương, đỡ phải phiền toái. Anh bình thường vui đùa, nói như vậy cũng không biết bao nhiêu lần. Những lời đó, Nhất Hạnh chỉ cho là anh nói bậy.

Chương 18

Edit: Zun

Beta: Meott

.

Cơm nước xong, Nhất Hạnh giúp bà nội cọ sạch phòng bếp. Lâm Tử Diễn cùng Hứa Diệc Dương đứng ở phía trước cửa sổ, cũng không biết đang nói cái gì, mơ hồ có tiếng cười trầm thấp.

Bọn họ ở lại trong chốc lát, bà nội liên miên căn nhắc Hứa Diệc Dương một ít, ý nghĩ rõ ràng. Nhất Hạnh ngồi ở bên Hứa Diệc Dương, cũng không nói gì hơn, kỳ thật mọi người đều hiểu được, nói nhiều một ít, hỏi nhiều một ít, cũng chỉ là muốn nhiều hơn một phần cam đoan mà thôi.

Thời điểm bà nội cùng Hứa Diệc Dương nói chuyện phiếm, Lâm Tử Diễm nhìn chăm chăm màn hình tivi, tập trung tinh thần, ánh mắt Nhất Hạnh xẹt qua anh, cho tới bây giờ còn chưa thật sự thấy qua biểu tình như vậy của anh, dường như bị phim truyền hình kia hấp dẫn thật sự.

Tán gẫu không lâu, vốn dĩ Nhất Hạnh chuẩn bị đi cùng bọn họ xuống lầu, kết quả hai người đều kêu cô đừng xuống dưới, Nhất Hạnh cũng không đi xuống nữa. Một lát sau, liền nghe thấy tiếng xe phát động dưới lầu.

Bà nội cũng rất thích Hứa Diệc Dương, anh là cháu ngoại bà Lâm, về phương diện khác, Hứa Diệc Dương là chàng trai chừng chạc, đứng đắn, khiêm nhường, bản tính ôn hòa.

Sau khi bọn họ rời đi, bà nội đột nhiên hỏi một câu: “Các con không phải là muốn chuẩn bị kết hôn chứ?”

Nhất Hạnh sợ run một chút: “Kết hôn?” Cô không phải không nghĩ qua, chính là thời gian cô cùng Hứa Diệc Dương quay lại với nhau cũng mới hơn một tháng, hiện tại liền nói chuyện kết hôn, Nhất Hạnh cảm thấy hơi sớm, tuy rằng cô biết chính mình không còn trẻ, thật sự không trẻ, công tác 5 năm, cô hiện tại 28 tuổi, đã không có nhiều thời gian cùng nghị lực để yêu đương, hiện nay, với chính mình, với Hứa Diệc Dương, có lẽ thật sự chỉ có kết hôn mới là thực tế.

Mấy ngày hôm trước Hứa Diệc Dương hỏi qua Nhất Hạnh, chờ bọn họ đều có thời gian rảnh, anh liền mang cô về nhà gặp cha mẹ anh. Tuy rằng công ty Ích Dương là xí nghiệp Hứa gia, nhưng cho tới nay đều là ông của Hứa Diệc Dương quản lý, hiện tại còn lại Hứa Diệc Dương, còn cha mẹ anh, Nhất Hạnh chưa từng nhìn thấy trong công ty. Khi Hứa Diệc Dương hỏi cô, Nhất Hạnh trong lòng ẩn chứa lo lắng, dù sao Hứa gia là gia đình giàu có, cũng không biết bọn họ có đồng ý, cho nên do dự một chút, sau một lát mới trả lời bà.

Nhất Hạnh cười cười, cũng chỉ nói được mơ hồ: “A.....ừm.... dạ.....”.

Bà nội cũng không nói gì nữa, trong nhà còn hai người, cảm thấy quá mức trống trải, Nhất Hạnh cùng bà nội xem tivi trong chốc lát liền trở về phòng.

Nhất Hạnh vừa mới tiến vào văn phòng, liền nhìn thấy Lí Xu dường như giương nanh múa vuốt về phía mình, biết Lí Xu nhiều như vậy năm, cũng chỉ có thời điểm cô nàng mê đắm ngôi sao nào, mới có biểu tình như vậy.

Nhất Hạnh tuyệt không kinh ngạc: “Lần này lại là người quốc gia nào?”

Lí Xu âm ức, đầy bụng tích tụ phun ra một hơi: “Cậu, cậu, buổi tối hôm kia ở nơi nào?”

Buổi tối hôm kia, buổi tối hôm kia nàng hình như cùng với Hứa Diệc Dương cùng một chỗ, hơn nữa ngủ ở nhà anh, nhưng vì sao Lí Xu hỏi vấn đề này, Nhất Hạnh trong lòng hơi loạn, chẳng lẽ là người bên ngoài thấy cô cùng Hứa Diệc Dương cùng một chỗ.

“Hôm kia buổi tối, cậu tìm tớ sao?” Nhất Hạnh tùy tiện nói sang chuyện khác.

Lí Xu chống nạnh: “Được rồi, về điểm này, kỹ xảo của cậu quá tồi, đừng giấu giếm mình, người ta đều thấy.”

“A.” Nhất Hạnh nghẹn một tiếng, “Mình thật sự, thật sự cũng không có..... Mình không phải.....” Thở dài một hơi mới nhớ tới chính mình muốn nói gì, “Ai thấy?”

“Nhân viên mới tới của chúng ta, hôm qua vụng trộm hỏi mình, nói là thấy cậu từ trên xe của tổng tài chúng ta đi xuống.”

Nhất Hạnh há miệng thở dốc, không thể nào biện giải, Lí Xu lại làm một trận om sòm:

“Ôi chao, mình nói này, cậu cũng nên nói cho người ta biết để người ta tiện trả lời giúp cậu.”

“Còn có, cậu cũng đừng giấu giếm mình, mình là hoạ nhân kim tinh, cái gì đều có thể nhìn ra.”

“Cuối cùng, hiện tại là thời gian đi làm, bị bắt sẽ khấu trừ tiền thưởng, cho nên, cho cậu một cơ hội, thời điểm ăn cơm giữa trưa phải toàn bộ khai ra, nhớ rõ, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị xử lý nghiêm khắc.”

Nói một trận cũng không nhìn sắc mặt Nhất Hạnh, thản nhiên đi ra ngoài, đến cửa còn không quên liếc mắt một cách ái muội.

Nhất Hạnh ngồi ở ghế trên than thở, kêu khổ không ngừng, ngày hôm qua, buổi sáng, còn mong trăm ngàn lần không bị nhân viên công ty nhìn thấy, thói đời, tại sao lại như vậy chứ, phán cái gì lại linh ứng cái ấy thế này.

Còn không đến giữa trưa, Lí Xu sớm canh giữ ở trước văn phòng Nhất Hạnh, hai mắt sáng ngời, thủ một chiêu: “Cậu đừng có chủ ý trốn, tin hay không, mình chân trời góc biển đều có thể lôi cậu ra, ngoan ngoãn đi ra.”

Nhất Hạnh ngay cả cười đều không được, thả văn kiện trong tay, ngoan ngoãn ra cửa, cùng Lí Xu đi căn tin công ty.

Vị trí giống nhau, hai người đồng dạng, Lí Xu thả muống trong tay, nghiêng nghiêng thân mình: “Có thể nói.”

Nhất Hạnh bất đắc dĩ, đành phải nén thấp thanh âm, nói đại khái một ít, để Lí Xu biết chính mình cùng Hứa Diệc Dương ở đại học có quen biết.

Lí Xu mặc dù cùng Nhất Hạnh cũng chung một đại học, nhưng học trên Nhất Hạnh hai khóa, cho nên căn bản không biết Hứa Diệc Dương. Nghe Nhất Hạnh vừa nói như vậy, cũng bưng tỉnh đại ngộ: “Như vậy, thời gian trước khi trị liệu tình cảm?”

Trị liệu tình cảm, đồn đại như vậy, ngay cả bản thân Nhất Hạnh cũng không rõ đến tột cùng có bao nhiêu phần thật giả, hay là vì Tô Nhiên, nhưng là mặc kệ như thế nào, những chuyện đó đều đã thành chuyện cũ, may mắn mà nói, quan trọng nhất không phải lời đồn đại thật giả thế nào, mà là hiện tại bọn họ cùng một chỗ.

“Công ty lời đồn như vậy nhiều, làm sao có thể đáng giá tin tưởng hết được.”

Lí Xu nhú nhú mày, không thèm nhắc lại, đột nhiên lại thở dài một tiếng: “Aiz, aiz, aiz.....”

Nhất Hạnh thấy cô vẻ mặt thống khổ, vội hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Lí Xu cầm tay Nhất Hạnh: “Mình muốn đi học di hồn đại pháp, nhất định phải đi học, Nhất Hạnh, hai ta đổi đi, mình tại sao lại không gặp được chuyện tốt như vậy?”

Tiếp theo lại đột nhiên nghiêm trang lại: “Vậy soái ca xe thể thao làm sao bây giờ?”

‘Lâm Tử Diễm’, Nhất Hạnh dừng một chút: “Mình cùng anh ấy..... Là bằng hữu, thêm nữa..... Anh ấy nhiều bạn gái.” Lí Xu vẻ mặt giảo hoạt: “Ngốc, nếu đổi mình là cậu, mình liền hưởng cái tề nhân chi phúc, hai đại cực phẩm, mỗi ngày nhìn đều đã nghiền.....”

Tề nhân chi phúc*: chỉ cuộc sống giàu sang, thê thiếp thành đàn.

Nhất Hạnh đột nhiên như rơi vào nơi nào đó, ngay cả nói đều trở nên hữu khí vô lực: “Ăn cơm đi.”

Cũng chỉ trong thời gian một ngày, lời đồn đại nổi lên bốn phía, nếu bị phát hiện, Nhất Hạnh sớm đã dự đoán được cảnh tượng như vậy, chỉ kinh ngạc là tốc độ truyền bá lời đồn này lại nhanh như vậy.

Lời đồn đại phiên bản rất nhiều, Nhất Hạnh không thể không bội phục, muốn làm quảng cáo chú trọng nhất đó là sáng tạo cùng liên tưởng, mà những điều này dùng ở bất quá (nhiều chuyện, buôn dưa lê), dường như cũng thỏa đáng.

Phòng phòng trà, toilet, thậm chí ngay cả phòng kho đều có người khe khẽ nói nhỏ. Lại nói, Hứa Diệc Dương xác thực là rất tốt, không chỉ giàu có hơn người, lại được tướng mạo đẹp, tính tình cũng tốt, Lí Xu đã nói, chỉ cần là người bình thường, trong lòng đều đầy ảo tưởng với anh.

Đương nhiên, ngay cả các loại lời đồn phiên bản cũ, Lí Xu cũng đều thống nhất tóm tắt, tinh tế phân tích cho Nhất Hạnh nghe. Có người tự mình hiểu lấy, nghe xong hơn phân nửa là thở dài, nhiều lắm mặt co mày quắp nửa ngày, an ủi chính mình rằng cuộc sống còn tiếp tục, xoay người làm tiếp công tác; có người trong lòng ghen tị, nghe xong còn nghiêng răng nghiêng lợi, người văn minh sẽ nói là chim sẻ đòi làm phượng hoàng, kẻ tổ chất thấp thì nói cô là hồ ly tinh; còn có một loại cho rằng sự tình không liên quan mình, chủ yếu đám người đó bao gồm đã có chủ, đã kết hôn, lớn tuổi, đối với loại này mà nói, có lời đồn đãi cũng lắm

cũng chỉ giống như là tin tức bình thường, lặn qua lộn lại, tóm lại cũng chỉ là loại sự tình như vậy, cho nên dù nghe xong, cũng không hề phản ứng.

Lí Xu phân tích đạo lý rõ ràng, nghiêm nhiên làm việc, nghe được Nhất Hạnh cười không thể ức chế.

Buổi tối, Nhất Hạnh nói cho Hứa Diệc Dương việc này cùng lời đồn đãi, Hứa Diệc Dương vẫn một bộ dáng lơ đãng.

Đến ngày hôm sau, giữa trưa ăn cơm, anh cố tình phái thư ký xuống dưới nói cho cô đi lên văn phòng tổng tài dùng cơm chung. Quang minh chính đại, như lửa cháy đổ thêm dầu, ngay cả thời điểm thư ký kia nhấn đèn đều là vẻ mặt ái muội, đầy ý cười.

Nhất Hạnh đương nhiên không đi, đến thời gian chiều đi làm, anh thể nhưng lại chính mình từ tầng 22 xuống dưới, dừng ở trước mặt Nhất Hạnh: “Giữa trưa đi đâu?”

Đến hành lang nhỏ, nhân viên công ty một đám biểu tình khó lường. Nhất Hạnh nhỏ giọng nói một câu: “Cùng Lí Xu đi ăn cơm.”

Anh bỏ lại một câu ‘theo anh lên tầng 22’, ánh mắt lạnh lùng hướng bốn phía quét một lần, Nhất Hạnh nhắm mắt theo đuôi, đi theo anh.

Trên tầng 22, Nhất Hạnh mới hỏi anh có chuyện gì, Hứa Diệc Dương thả văn kiện: “Aiz, nghĩ biện pháp ngăn chặn lời đồn đại.”

Có chút không tin tưởng: “Anh ngăn chặn như thế nào?”

“Lấy độc trị độc.” Nói cho hết lời, Nhất Hạnh liền ngã vào trong lòng anh, khoảng cách mặt anh và cô quá gần, trong mắt cũng là một tia ranh mãnh, đồng tử như có lốc xoáy, một chút một chút tối gần.

Nhất Hạnh kinh hoàng nhắm mắt lại, môi của anh nhẹ nhàng dừng ở khóe miệng của cô, bên tai mơ hồ có tiếng cười của anh, còn chưa kịp phản ứng, tay anh đã tham lam hướng thắt lưng cô. Sự nhột là điểm yếu của Nhất Hạnh, lòng bàn tay nóng bỏng, dán tại thắt lưng cô, Nhất Hạnh chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, toàn thân như không còn khí lực, giấy dựa như thế nào đều không thể.

Muốn cười, nhột, toàn thân đều nhột, Nhất Hạnh không dám cười ra tiếng, bởi vì thư ký nhất định ở ngay bên ngoài.

Hứa Diệc Dương rút cục buông cô ra, Nhất Hạnh ngồi ở trên sofa, hô hấp dồn dập, trên mặt từng trận đỏ bừng.

Thư ký gõ cửa tiến vào, nói là có văn kiện trọng yếu cần ký tên. Lúc vừa vào, thoáng nhìn Nhất Hạnh ở một góc trên sofa, bên hông quay về phía anh, cúi đầu xuống thật sâu. Ký xong, khi đi ra ngoài mới nhìn rõ, vừa thấy, cũng nhẹn không được hoảng sợ.

Mái tóc hỗn độn, quần áo hình như cũng mở mấy nút, hô hấp dồn dập, bả vai co rúm, mặt ửng hồng, dĩ nhiên là hai mắt nhắm lệ mờ lung.

Không dễ dàng mới ngưng cười, chỉ kém không kêu ra: “Hứa Diệc Dương, anh, anh làm sao có thể như vậy?”

Anh vững vàng ngồi trên bàn, khôi phục thần thái công tác nhất quán không đổi: “Làm sao vậy?”

Nhất Hạnh trong lòng thâm giận, cái bộ dạng này của anh, làm sao có thể ngăn chặn được lời đồn đại, chỉ hy vọng ngày mai không thêm lời đồn loạn thất bát tao nào nữa thôi.

Dường như ông trời luôn không theo ý con người mong muốn, ngày hôm sau đến công ty, Nhất Hạnh rõ ràng phát hiện người bên ngoài nhìn về phía mình ánh mắt không giống bình thường, lại có một chút hỗn loạn đồng tình.

Vẫn là đến hỏi Lí Xu, kết quả vừa nghe, nước trà liền nồng trong cổ họng, thấp thân mình khụ khụ hơn nửa ngày.

Lí Xu cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, vỗ vỗ Nhất Hạnh: “Khó trách mỗi người đều phải đồng tình với cậu, cái này gọi là ngộ nhân bất thực, đi nhầm vào hang sói nha.”

Tiền phủ hậu ngưỡng: ý chỉ cười ngật ngưỡng, bò ra đất mà cười.

Ngộ nhân bất thực: gặp kẻ bất lương.

Thật ra cũng là bởi vì chuyện giữa trưa ngày hôm qua, cô từ tầng 22 xuống dưới, mỗi người đều thấy cô thần sắc mê ly, hốc mắt ửng đỏ, biểu tình ủy khuất, dường như là đã khóc. Hơn nữa Triệu thư ký nói hai ba câu hình dung một chút những gì vừa chứng kiến và nghe thấy ở phòng tổng tài, do đó lời đồn đãi liền thành “Tổng tài vô tình dùng quyền lực cưỡng bức, nhân viên vô tội chịu khổ bị chà đạp”. Ai mà ngờ lại bị biến thành cái dạng này, cũng khó trách hôm nay nhiều người hướng Nhất Hạnh đồng tình như vậy.

10. Chương 19+20

Chương 19

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

.

Nhất Hạnh đem những lời đồn đại mà mình mới nghe nói cho Hứa Diệc Dương, làm anh đem cả cốc cà phê đổ xuống, ắn nhần hồi lâu, mới cất tiếng cười to, quay đầu suy nghĩ cũng không thể lý giải: “Tại sao họ lại nói vậy được?”

Nhất Hạnh liếc mắt nhìn anh: “Anh còn nói chỉ là lời đồn nhảm, hiện tại đã truyền thành như vậy.” Bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười: “Nhưng mà cũng không đáng ngại, dù sao mọi người hiện tại đều đồng tình với em cả, cứ như thế này, phỏng chừng về sau cũng không có cô nào dám cùng anh một chỗ.”

Anh đuổi tay ra, kéo Nhất Hạnh lại: “Vậy em còn dám không?”

“Hừ..... Anh lại bắt nạt em, ngày nào đó anh thử chọc giận em xem, em cũng đi.”

“Anh bắt nạt em lúc nào?”

“Anh lúc nào cũng bắt nạt, biết rõ em sợ nhột, anh còn cố ý như vậy.”

“Tốt lắm, anh cho em toại nguyện.” Nói xong, nắm tay Nhất Hạnh: “Có điều anh không sợ nhột.”

“Hứa Diệc Dương, anh không hổ là anh em với Lâm Tử, thì ra là cùng một loại, đều là nguy quân tử.”

Anh không nói gì, cầm lấy tay còn lại của Nhất Hạnh ở giữa không trung, nhẹ nhàng kéo lại, liền ôm cô: “Tuần sau, anh sang Mĩ, có một số việc cần giải quyết, chờ anh trở lại, em theo anh về nhà gặp ba mẹ anh, được không?”

Nhất Hạnh dựa vào vai anh, nhỏ giọng nói: “Uhm, nhưng lỡ như ba mẹ anh không thích em thì làm sao bây giờ?”

Anh xoa đầu cô, sờ sờ tóc cô, trong giọng nói lộ vẻ sủng nịch: “Toàn nghĩ linh tinh cái gì đâu, ngoan ngoan chờ anh trở lại.”

Một tuần sau đó, Hứa Diệc Dương đi Mĩ bàn bạc công việc.

Trong công ty, những lời đồn đại dần dần lắng xuống, mặc dù thời gian trước có đồn đại đến đâu, dù sao họ cũng không phải là đương sự, cũng không biết rõ nguyên do, hơn nữa Nhất Hạnh cùng Hứa Diệc Dương cũng chưa tỏ vẻ gì, mà Nhất Hạnh cũng không phải là người có bụng mưu tính, cho nên mọi người cũng liền quy củ, tuân thủ chức vụ của mình, không có ý định lên nghị luận nữa.

Nhất Hạnh nhận được điện thoại là lúc vừa tan tầm, là một dãy số lạ, vang hồi lâu, hiển nhiên không phải gọi nhầm.

Trong điện thoại truyền đến giọng nữ xa lạ, giọng nói nhỏ nhẹ hỏi cô có phải là Tống Nhất Hạnh. Nhất Hạnh cảm thấy kỳ quái, nói phải, lại hỏi đối phương là ai, có chuyện gì.

Đối phương không trả lời ngay, chỉ nói có việc muốn cùng Tống tiểu thư nói chuyện, mời Tống tiểu thư ra ngoài một chuyến. Đối phương ngay cả danh tính cũng không nói lại chỉ nói cần gặp mặt, cô nhất thời kinh ngạc, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Đối phương im lặng một lúc, cũng nghe ra trong giọng nói Nhất Hạnh có do dự, mới nói là chuyện về Hứa Diệc Dương. Cô ấy nói như vậy khiến Nhất Hạnh càng cảm thấy kinh ngạc, Hứa Diệc Dương mới đi hôm kia, nghĩ lại, chẳng lẽ là có chuyện gì khác, vì thế vội vàng hỏi, trong giọng nói mang theo một chút kích động.

Đối phương thì ngược lại tỏ ra bình tĩnh, chỉ nói xin yên tâm, điện thoại nói chuyện không rõ ràng lắm, vẫn là phiền Tống tiểu thư đi một chuyến.

Địa điểm là một quán cà phê ở trung tâm thành phố. Chạng vạng, trong quán cà phê không có bao nhiêu khách nhân, Nhất Hạnh đẩy cửa kính xoay, ấn điện thoại theo như lời đối phương tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ.

Là một cô gái trẻ, mắt ngọc mây ngài, sợi tóc dày, mái tóc đen nhánh, xoa ngang hai vai. Tóc mái dài, đôi mắt trong suốt như nước, thấy Nhất Hạnh, hơi hơi cúi đầu, thái độ nhã nhặn: “Trẻ như vậy còn phiền toái Tống tiểu thư đi ra ngoài, thật sự là có lỗi.”

Bồi bàn bưng cà phê ra, chất lỏng màu nâu sóng sánh trong chiếc ly trắng, hương thơm lượn lờ. Nhất Hạnh nhìn về phía đối diện nói: “Cảm ơn! Xin hỏi cô tìm tôi có việc gì?”

Cô gái đó cảm muông nhẹ nhàng khuấy, trong giọng nói lộ vẻ cô đơn: “Tôi là Diệp Hàm.”

Diệp Hàm, Nhất Hạnh chưa từng nghe qua tên này: “Diệp tiểu thư, chúng ta hình như không quen nhau.”

Cô ấy ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm thẳm, nhìn về phía Nhất Hạnh: “Cô nhất định là chưa từng nghe qua tôi... Bởi vì Dương chắc sẽ không nói cho cô biết.”

“Hôm trước, tôi mới từ Mỹ trở về, nghe chuyện của cô và Dương, cho nên muốn nói chuyện cùng cô.”

Nhất Hạnh mơ hồ phát hiện ra điều gì, cô gái trước mắt xuất hiện quá mức đột ngột, hơn nữa, Hứa Diệc Dương cũng chưa từng nói với cô về “Diệp Hàm” này, cũng xuất phát từ lễ phép, cô vẫn bình tĩnh hỏi: “Cô muốn nói chuyện gì cùng tôi?”

“Tôi và Dương ở Mỹ 5 năm, có rất nhiều chuyện mà cô không biết được, tôi nghĩ Dương chắc không nói cho qua cho cô biết, trong năm năm ở Mỹ anh ấy đã trải qua chuyện gì.”

Cô không biết Hứa Diệc Dương ở nước ngoài có chuyện gì, lần đó trong lúc vô tình hỏi, vấn đề kia cũng anh chỉ tùy tiện nói cho qua. Về sau, mình cũng không nhắc lại, bởi vì hiện tại cô và anh ở cùng một chỗ, cho nên chuyện vụn vặt này, Nhất Hạnh cảm thấy không nhất định phải biết.

Diệp Hàm nói từ tốn nhưng thanh âm có vẻ thống khổ, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, Nhất Hạnh chưa từng gặp qua ánh mắt thương tâm như vậy, dường như cô ấy đã chịu qua nhiều tổn thương.

“Lần đầu tiên tôi gặp anh là ở trong vườn trường, anh đứng một mình dưới gốc cây một, mắt xa xăm nhìn về phía trước.....”

“Sau đó, chúng tôi trở thành bạn bè, cùng thuê nhà trọ gần nhau, đi học hay tan học đều có thể gặp nhau.....”

Cô ấy kể lại rất chậm, từng chút từng chút một dường như đang nhớ lại một hồi ức tốt đẹp. Đang cúi đầu, ngẫu nhiên ngẩng lên, khóe miệng mở ra khe mỉm cười.

“Anh ấy đã từng kể với tôi, lúc học đại học, đã từng tổn thương một cô gái, anh biết cô gái đó thật lòng thích anh, mãi cho đến khi anh xuất ngoại, anh mới nhận ra mình đã quá phạm, làm cho người con gái đó chịu thương tổn đầy mình.”

“Anh còn nói, sau này về nước, nếu cô ấy hạnh phúc, anh sẽ thật tâm chúc phúc, còn nếu không như vậy, thì bất kể như thế nào, anh cũng sẽ cố gắng bù đắp.”

“Tôi về nước không lâu, nghe người trong công ty nói chuyện của Tổng tiểu thư và Diệp Dương.....”

“Tôi cũng không biết, sau khi về nước tôi và Dương rất ít liên lạc.”

.....

Ngoài cửa sổ kiểu Pháp, lá cây ngô đồng lặng yên rơi xuống, âm thanh rất nhỏ, từ từ rơi xuống, lá vàng mỏng manh, nhưng đường nét rõ ràng trong gió, cuối mùa thu thời tiết mang theo chút lạnh đặc trưng, gió thổi bay những cái lá rụng, có một chút gió phiêu phiêu đánh đến cửa sổ, cửa sổ đều đóng chặt, mỗi bên treo những bức rèm màu tím, trong quán cà phê rất ấm áp, Nhất Hạnh rút ngón tay về, cà phê vẫn ấm áp như trước, ngón tay lại chạm vào cửa kính, hơi lạnh theo đầu ngón tay, một chút một chút thấm thấu, lan tràn.

Nhất Hạnh trầm mặc, đem tầm mắt thu hồi. Ngồi trong quán cà phê nghe một người lạ kể lại chuyện xưa, thật khiến cho người ta cảm động, nếu kể thứ ba trong đó không phải là cô.

“Tổng tiểu thư, hôm nay hẹn cô tới đây thật sự đã mạo muội, nếu lời đồn đại trong công ty chỉ là giả, thì cho tôi xin lỗi cô, mà nếu đó là thật, tôi xin cô hãy rời khỏi Diệp Dương.”

“Tôi đã nghe qua chuyện của cô và Dương, tôi cũng biết cô yêu anh ấy sâu đậm, cũng như cô, tôi yêu anh ấy không kém so với cô, trước giờ tôi không dám nói cho anh ấy biết, cho nên khoảng cách của tôi và anh ấy ngày càng xa, nhưng bây giờ, tôi phải nói cho anh ấy.”

Nhất Hạnh có chút giật mình, lời lẽ và ánh mắt của cô ấy, mạnh mẽ hướng tới cô, nhưng giờ khắc này, cô không thể hoảng loạn. Tuy Hứa Diệp Dương từ trước tới nay chưa bao giờ kể cho cô chuyện ở Mỹ, cũng chưa từng nói về Diệp Hàm. Nay, bỗng dưng lại xuất hiện cái cô Diệp Hàm ngồi trước mặt mình kể chuyện như vậy, cũng không thể tin được. Cho dù lời của Diệp Hàm nói là thật sự, thì có làm sao chứ, Diệp Hàm yêu anh, không có nghĩa là Hứa Diệp Dương cũng yêu cô ấy.

Nhất Hạnh cố gắng nói như bình thường: “Diệp tiểu thư, nếu hôm nay cô tới đây chỉ là muốn tôi rời xa Diệp Dương, vậy thực xin lỗi, chỉ sợ làm cô thất vọng rồi, cho dù cô yêu Diệp Dương, tôi nghĩ cô cũng không có quyền yêu cầu tôi rời khỏi anh, cho dù là thỉnh cầu, xin lỗi, tôi không thể đáp ứng.”

Cà phê sớm nguội, ngoài cửa sổ sắc trời tối dần, Diệp Hàm thanh âm trở nên nhẹ nhàng: “Nhưng nếu tôi nói, tôi cùng Diệp Dương ở Mỹ Quốc đã từng kết hôn, cô còn có thể không rời khỏi?”

Thật lâu sau cũng không có tiếng động, xung quanh lặng im dọa người.

Chương 20

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

.

Kết hôn..... Kết hôn, lúc học đại học Nhất Hạnh có nghĩ tới kết hôn, thời gian trước bà nội giục cô kết hôn, khi đó cô nói là quá sớm. Nhưng từ lúc nào, giờ phút này có người rành mạch nói cho mình Hứa Diệp Dương đã kết hôn ở Mỹ. Tại sao anh không nói cho mình biết? Lúc mới về nước, trong mắt anh có một mảnh ưu thương, cái đêm mà cô bị ốm, anh đã nói với mình là chúng ta trở lại với nhau đi, thậm chí hôm kia anh còn nói với mình đợi trở về, chờ anh xong chuyện ở Mỹ sẽ đưa cô về gặp mặt cha mẹ.

Nhưng, Nhất Hạnh nghĩ không ra, tại sao anh đã kết hôn, mà không nói là đã kết hôn ở Mỹ, lại còn trở về nói là muốn quay lại với mình chứ, sao anh có thể là người như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Diệp Hàm cũng im lặng, hai người ai cũng có tâm sự, giữa hai hàng chân mày đều hiện lên ưu sầu.

Hai chữ kết hôn, rơi vào đáy lòng Nhất Hạnh, khiến lồng ngực cô đau cuộn cuộn, Nhất Hạnh gắt gao nắm chặt cái ly màu trắng, chất lỏng màu nâu gợn sóng, đầu ngón tay của cô đang run rẩy, ngón tay bởi vì quá mức dùng sức mà trắng toát.

Cho dù lúc này Nhất Hạnh rất hoang mang, cô cũng cắn răng tự nhủ mình nhất định phải bình tĩnh, nếu giờ phút này cô bỏ đi, như vậy đoạn thời gian ở cùng Hứa Diệc Dương còn ý nghĩa gì nữa.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phía Diệp Hàm, cô đợi lâu như vậy, không thể thất bại không minh bạch một lần nữa, rốt cục cô hỏi một câu: “Tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng cô?”

.....

“Cô có thể không tin tôi, nhưng cô không thể không tin thứ này.”

Một tờ giấy đỏ xuất hiện trên mặt bàn thủy tinh, in ba chữ vàng, lẳng lẳng nằm trên bàn, ai nấy đều im lặng, một lúc sau, Nhất Hạnh mới vươn tay ra.

Khăn trải bàn màu trắng đồng màu với bình hoa, trong bình hoa chính là bó hướng dương từ ngày valentine, cánh hoa vàng nhạt hình bầu dục dài, mỏng manh nhưng xếp dày đặc liên tiếp với nhau, tiềm tàng sức sống và tinh thần phấn chấn.

Cô ngồi một mình, không biết trời đã tối, cà phê nguội lạnh, Diệp Hàm đã rời đi, lúc đó vẫn ôn nhu như nước: “Mong cô hãy rời xa Diệc Dương”

Quán cà phê bật đèn sáng trưng, trên trần nhà có vô số ô vuông, ánh đèn theo đó mà tỏa xuống, người phục vụ nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, cô có muốn thêm cà phê không?”

Phục vụ hỏi vài lần, Nhất Hạnh mới trừng mắt nhìn, trong hốc mắt đau đớn: “Không..... Cảm ơn.”

Cô không biết mình về nhà thế nào, lúc lên lầu cước bộ lảo đảo, mắt hết khí lực, đi thêm mấy bậc thang, dường như dùng hết khí lực nửa đời.

Trong nhà không có ai, bà nội đã về quê.

Gọi điện thoại cho Hứa Diệc Dương, thì truyền đến giọng nói thanh thúy: “Thuê bao quý khách vừa gọi không tiếp máy, xin để lại lời nhắn.....”

Cô ngồi trên sofa, ngẩn người suy nghĩ thật lâu, rốt cục không kiềm được nước mắt, nhỏ giọng khóc nức nở. Cô nắm chặt điện thoại, cô không thể ngờ có chuyện như hôm nay. Khiến cô bị gạt một lần nữa. Anh nói muốn bù đắp cho cô thế mà lại kéo cô vào tình thế như hôm nay, bù đắp thật tàn nhẫn, hóa ra cái gọi là bù đắp tất cả chỉ là lừa dối cô, cái gọi là bù đắp là khiến cô trở thành người thứ ba. Anh đã kết hôn, cái thiệp cưới đó chính là bằng chứng. Đối với Hứa Diệc Dương thì cô rốt cuộc mang thân phận gì, là tình nhân, hay là cái gì? Kỳ thật kết quả là, cô vẫn là đối tượng dối người, nghĩ rằng sau 5 năm, sự tình sẽ thay đổi, nghĩ đến câu nói của anh, ‘chúng ta trở lại đi, chuyện trước kia hãy để nó tan thành mây khói’, cho đến hôm nay, cô mới hoàn toàn hiểu được, mình thật ngốc.

Trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ kéo kín, một tia ánh sáng cũng không có, một mảnh tối đen, cô đứng dậy, lấy tay lau nước mắt, nước mắt theo lòng bàn tay uốn lượn, chảy tới cổ tay, chảy xuống một đường.

Cho đến nửa đêm, cô nhận được tin nhắn, là Hứa Diệc Dương gửi đến: “Lúc này, anh bận họp, không nhận được điện thoại, bây giờ cũng muộn rồi, em ngủ sớm đi, ngày mai anh sẽ gọi cho em.”

Màn hình di động chợt lóe sáng, Nhất Hạnh gắt gao nhắm hai mắt lại.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cô bị khàn giọng, cô ngồi trên giường thật lâu, mới miễn cưỡng đến công ty.

Cao ốc Ích Dương, cao ba mươi tầng, lát gạch men màu đen, cửa kính màu xanh phản chiếu lại ánh mặt trời thật chói mắt.

Nhất Hạnh đứng ở dưới, cảm thấy choáng váng, cả đêm cô không ngủ, sáng dậy cũng chưa ăn bữa sáng, mệt mỏi đi vào công ty, ê ẩm, đau đớn khắp mình, đau đến ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Vào văn phòng mới thấy tin nhắn của Hứa Diệc Dương tới qua, nhìn màn hình di động, trong nháy mắt Nhất Hạnh đại ra. Di động ở lòng bàn tay chợt reo, là Hứa Diệc Dương. Cô xem trong chốc lát, thế nhưng không có dung khí tiếp điện, trong lòng trầm xuống, bắt máy, máy móc đưa điện thoại di động áp lên tai.

Hứa Diệc Dương không nhắc gì đến Diệp Hàm, anh nói cái gì Nhất Hạnh cũng không nhớ, đến khi anh ở đầu bên kia gọi tên cô, Nhất Hạnh mới tỉnh, khẽ cắn môi: “Hứa Diệc Dương, Diệp Hàm là ai?” mở miệng nói ra câu này thật khó khăn.

Hứa Diệc Dương quả nhiên trầm mặc một lúc: “Diệp Hàm là bạn hồi ở Mĩ của anh, sao vậy em?”

“Anh ... cùng cô ấy?”

“Em đứng suy nghĩ bấy bả, bọn anh chỉ là bạn thôi.”

Nửa ngày không nghe đáp lại, Hứa Diệc Dương lại hỏi: “Nhất Hạnh, em làm sao vậy, em biết Diệp Hàm à?”

Cô kể sát di động “Ừm” một tiếng, lại nghe tiếng Hứa Diệc Dương: “Ừ, cô ấy vốn không khỏe, nên ở Mĩ, hóa ra đã về nước, cô ấy đến tìm em sao?” Lúc còn là bạn học Diệp Hàm vẫn thường nói, chờ khi nào về nước nhất định phải gặp Nhất Hạnh, xem ra lần này trở về cô ấy đã đi gặp Nhất Hạnh, cũng khó trách anh ở Mĩ không liên lạc được với cô.

“Ừm.....” Nhất Hạnh không biết mình phát ra tiếng trả lời thế nào.

Có thể đang ở nơi náo nhiệt, cũng có thể là cách quá xa, Nhất Hạnh nghe thấy bên kia có tiếng rì rầm, cái gì nghe cũng không rõ lắm, cũng như tâm tình cô lúc này.

Cô cũng không nói nhiều liền ngắt máy. Di động còn dán tại bên tai, thật ra bọn họ ước chừng chỉ nói mấy câu mà thôi, sao cô lại cảm thấy toàn bộ cánh tay phải đều chết lặng, ngồi ở ghế trên, cảm giác tê liệt từ từ tràn ra toàn thân.

Anh nói bọn họ chỉ là bạn, cô nghe rõ câu nói đó, bọn họ là bạn..... Nhưng mà cô cũng thấy rõ tờ giấy chứng nhận trên bàn kính trong quán cà phê kia. Nếu thật sự là bạn, tờ giấy chứng nhận kết hôn kia giải thích làm sao?

Đáp án rất rõ ràng, cụ thể sinh động, Hứa Diệc Dương, lừa dối cô.

Lúc này gần cúp máy anh nói “Chờ anh trở lại”, cô không ngu ngốc, anh nói cô chờ, thì chờ, cô không thích vừa cãi nhau, vừa khóc lóc đòi thất cổ, cô sẽ không làm, sẽ không chỉ nghe một bên, cô không thể không tin tưởng anh, tiểu thuyết tivi, cô xem quá nhiều, biết thế nào là thủ đoạn.

Hiện tại cô chỉ im lặng xem xét, chờ anh trở về, cho mình một đáp án rõ ràng, anh muốn cô chờ, cô sẽ chờ, chờ nghe anh giải thích, chờ xem mình cuối cùng có phải vẫn là đơn phương, thất bại thảm hại, có lẽ do cô quá mức yếu đuối, rõ ràng là đã biết kết cục mọi chuyện đã định, lại tình nguyện chờ, tình nguyện làm như chưa biết gì, tình nguyện đợi anh trở về, đem vết sẹo vạch trần.

Buổi sáng nhận điện thoại của Hứa Diệc Dương, đến giữa trưa anh đã đứng trước mặt cô, trong mắt tràn đầy mỏi mệt, hình như chỉ mới xuống máy bay, Nhất Hạnh đứng dựa ở cửa sổ, hai mắt không biết đang nhìn cái gì.

Anh mặc một bộ vest xanh, sải bước tiến vào văn phòng, tiếng bước chân ngày càng gần, càng lúc càng rõ ràng, cô xoay người lại, giữa trưa mùa đông, ánh mặt trời ấm áp, cửa sổ chỉ mở ra một nửa, lọt vào vài tia nắng.

Trong văn phòng sáng ngời, cô quay lưng đứng ngược sáng, khiến cho khuôn mặt anh thoát nhìn không rõ.

Ai cũng không nói chuyện, anh tiến lên, kéo cô lại, gắt gao ôm, cô nhớ rõ, lần đó ở trong xe, anh cũng ôm cô như vậy, nhanh chóng khiến cô khó thở.

Nửa ngày, anh mới nói: “Anh cảm thấy đã rất lâu chưa được thấy em.”

Cô không có khí lực tránh anh, mặc cho anh ôm: “Anh đi công tác bốn ngày.”

“Ừm, chỉ có bốn ngày.”

Cô quá mức mệt mỏi, trong lòng cảm thấy cực kì hỗn loạn, tức giận, sợ hãi, thậm chí không cam lòng..... Đầu như muốn nứt ra. Cô ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, hồi lâu, hỏi: “Anh với Diệp Hàm là thế nào?”

Anh sờ sờ đầu cô, tươi cười sủng nịch: “Em muốn nghe chuyện xưa.”

“Hồi ở Mĩ, có một buổi tối anh bị cướp, bọn họ đánh lén anh từ phía sau, anh chỉ có một mình đánh không lại, may mắn là khi đó Diệp Hàm từ trong ngõ đi ra, liền cầm lấy gậy đánh, bọn cướp trong tay có dao, bị Diệp Hàm đánh, cầm dao xoẹt qua trán cổ ấy. Bọn chúng cướp không được, Diệp Hàm lại bị thương..... Nếu lúc ấy không có gặp Diệp Hàm, dao nhỏ kia sẽ nhất định đâm vào nơi này.”

Hứa Diệc Dương chỉ tim mình, lại nói tiếp: “Khi đó Diệp Hàm còn để tóc ngắn, vết thương trên trán chảy máu, thấm đỏ cả miếng gạc. Sau này cô ấy lành vết thương, mở băng ra anh mới thấy trên trán cô ấy để lại sẹo. Từ lần đó anh và cô ấy trở thành bạn.

Sau này có một lần cô ấy về nước, anh mới biết được thì ra mẹ cô ấy cùng mẹ anh là bạn học đại học. Khi đó Diệp Hàm đã để tóc dài che đi vết sẹo trên trán cô ấy.

Anh đột nhiên ngáp ngừng: “..... cô ấy vì cứu anh..... mà để lại sẹo trên trán, mẹ anh đã gặp qua Diệp Hàm, cũng biết chuyện đó, trong nhà liền thương lượng cho bọn anh lấy nhau.”

Nhất Hạnh vẫn nghe, Hứa Diệc Dương thấy cô vẫn không nói gì, không khỏi lo lắng, trong giọng nói mang theo tia cấp bách: “Nhất Hạnh, thật ra anh không cố ý gạt em, anh chỉ là sợ em nghĩ nhiều, Diệp Hàm luôn ở Mĩ, lần này đi công tác anh định giải thích với cô ấy, dù sao trong nhà đề cập qua vài lần chuyện đính hôn. Anh tính chờ giải quyết xong chuyện này thì đưa em về nhà gặp ba mẹ. Ở Mĩ anh không liên lạc được với cô ấy, anh không biết là cô ấy đến gặp em.”

Hứa Diệc Dương nói rất nhiều, Nhất Hạnh đều hiểu hết, nhưng cô chỉ mỉm cười: Hai người nói hai kiểu. Cô nên tin ai, đến tột cùng là người nào diễn trò, đính hôn cùng kết hôn, khác nhau nhiều như vậy. Nếu ngày ấy cô không có chính mắt thấy giấy chứng nhận trong tay Diệp Hàm, bất luận như thế nào, cô cũng sẽ lựa chọn tin tưởng Hứa Diệc Dương, chỉ tiếc, đó là sự thật, nói như thế nào, cô cũng là người thứ ba trong mắt người ngoài. Mà nay, bất luận Hứa Diệc Dương nói cái gì, cô thấy đều là che giấu.

11. Chương 21+22

Chương 21

Edit: Yuki

Beta: Meott

“Nhất Hạnh....”

Rất lâu cô không lên tiếng, nét mặt anh nghiêm nghị, anh sợ cô suy nghĩ nhiều, cho nên chưa từng đề cập đến. Mà chính anh vẫn luôn cho rằng, chuyện của mình cùng Diệp Hàm thực ra là không quan trọng, vốn muốn nhân cơ hội lần này đi Mỹ thảo luận công việc sẽ cùng Diệp Hàm nói rõ mọi chuyện, nhưng chính anh cũng không ngờ tới, Diệp Hàm lại không có ở Mỹ.

Ngày hôm qua, anh cùng khách hàng bàn chuyện công việc đã không thấy điện thoại của cô, chờ tới khi anh phát hiện, bởi vì sự khác biệt thời gian, anh sợ đánh thức cô cho nên chỉ nhắn tin trở về, sáng sớm hôm sau đã gọi điện thoại cho cô. Cô ở trong điện thoại một mực im lặng, giọng nói cũng kìm nén rất thấp, trong chốc lát anh còn tưởng rằng cô làm sao nên không thoải mái. Cô đột nhiên hỏi anh Diệp Hàm là ai, lúc ấy anh mới biết rằng, thì ra Diệp Hàm đã về nước, thực sự đã đi đến tìm cô.

Anh cũng không biết Diệp Hạm sẽ cùng cô nói chuyện gì, từ khi anh nhận biết Diệp Hạm đến nay, cô luôn là người hoạt bát, thoải mái, anh chỉ sợ nếu Diệp Hạm cùng cô nói chuyện mọi người trong nhà vẫn hi vọng anh cùng Diệp Hạm đính hôn, cô liệu có dễ tâm hay không, dù cho anh chưa bao giờ để Diệp Hạm ở trong lòng mình, dù cho Diệp Hạm từng đem chuyện này coi như truyện cười để nói.

Anh ngồi chuyến bay sớm nhất để trở về, thầm nghĩ xác định cơ thể cô có thật là không khỏe hay không. Cô đứng trong lòng anh, yên tĩnh trầm lặng, nghe anh nói mọi chuyện ở Mỹ, cùng với việc quen biết Diệp Hạm, cũng đều đem ra nói cho cô nghe.

Thế nhưng khi nghe xong cô chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ồ, là như thế à”. Anh cũng cười theo cô, chỉ cần cô sẽ không hiểu lầm, thì thật tốt.

Rất lâu sau, cô từ trong lòng ngực anh thoát ra, đôi mắt cô đen nhánh trong suốt: “Trong lòng anh có phải là vẫn luôn tồn tại áy náy với em?”

Anh nhìn về phía cô, trái tim anh đối với cô tồn tại áy náy, câu trả lời rõ ràng là như vậy, thật sự là có, là hổ thẹn, từ khi anh rời đi tới sau này, kể cả nói, anh nằm đó ngu dốt vì Tô Nhiên kích động nhưng khi lựa chọn muốn cùng cô ở một chỗ, anh lúc nào cũng đối với cô áy náy, áy náy đến đau lòng, rồi mới dần dần phát hiện ra rằng sự áy náy của mình từ sớm đã ẩn giấu tình yêu trong đó.

“Phải!” Anh thành thật.

“Có phải là anh luôn nghĩ muốn bù đắp lại cho em thật tốt?” Cô lại hỏi tiếp, đôi mắt không chớp, nước mắt dâng lên mờ nhạt.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Anh vẫn luôn nghĩ làm như thế nào mới có thể bù đắp lại hạnh phúc trước kia, làm như thế nào mới bù đắp được sai lầm trước kia anh từng phạm phải.” Từ khoảnh khắc anh trở lại, anh đã hạ quyết định, nhất định sẽ làm cô hạnh phúc, nếu đây cũng chỉ coi như bù lại, vậy thì, quyết định của anh đó là dùng hạnh phúc cả đời để bù đắp cô.

Hứa Diệc Dương trông thấy trong mắt cô sương mù mờ hồ, lo lắng hỏi: “Mắt em làm sao vậy?” Cô cọ xát ngón tay của mình: “Ồ, em sử dụng mắt quá mức, nên mắt hơi đau.”

Nói xong dường như cô nhớ tới gì đó: “Em có phải là rất nhàm chán, ngày hôm qua xem một bộ phim điện ảnh, hôm nay nhất thời cao hứng nên đem lời nói trong bộ phim điện ảnh tới hỏi anh... Anh vừa mới từ máy bay xuống, chắc chắn mệt chết đi, nhanh nhanh trở về nghỉ ngơi đi thôi. Còn nữa, nếu như anh vẫn đứng ở đây, em cũng không thể làm việc được, nếu anh không đi sẽ hại em bị trừ tiền thưởng.” Cô nói xong nhẹ nhàng đẩy anh.

Anh đứng một lúc lâu, cô dứt khoát tiến lên, kéo kéo ống tay áo anh: “Sao anh vẫn chưa đi? Anh ở trong này thực sự em không thể làm việc được, nếu như em bị trừ tiền thưởng, tất cả đều tại anh.” Cô vẫn như thường lệ, ý cười trầm ngâm, dịu dàng mà tinh nghịch, đôi khi oán giận lên, bộ dáng của cô vẫn là oan ức mà không tức giận.

Anh không nhịn được cười: “Được, em hãy làm việc cho tốt. Khấu trừ tiền thưởng anh đến chia với em.”

Cô “Ừm” một tiếng, nhìn thấy anh xoay người rời đi. Đột nhiên xoay người sang chỗ khác, sợi lưới màu trắng thuần khiết theo đầu ngón tay cô chạy dọc theo cửa chớp từ từ trượt xuống phía dưới, một chút lại một chút. Cô chỉ cảm thấy lỗ tai ầm vang một tiếng, tất cả phòng bị trong khoảnh khắc sụp đổ, cô chưa từng mệt mỏi như vậy, từ đầu đến chân, mỗi một chỗ, dường như có sức nặng ngàn cân đè lên, giống như rơi vào hang động không đáy tối tăm mù mịt, bốn phía tường đá sắc bén, không có một chỗ cho cô có thể bám víu, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình đi xuống, tiếng gió gào thét, chờ đợi nhìn thấy hình ảnh ghê sợ cuối cùng.

Cô nên làm gì bây giờ, rốt cuộc cô phải làm sao? 5 năm trước, anh nói, thật xin lỗi, anh chưa từng yêu em, 5 năm sau, anh trở lại, nói chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa. Lòng cô tràn đầy vui mừng, luôn luôn nghĩ rằng 5 năm trồng hoa rốt cuộc cũng kết trái, thế nhưng cô lại chưa từng nghĩ đến, một ngày kia, sẽ có một người phụ nữ khác nhắc nhở cô, đó chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi mong manh mà anh muốn bù đắp lại từ những cảm giác tội lỗi.

Nhưng từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ muốn anh bù đắp lại bằng cách đó, cho dù có bù đắp bao nhiêu cũng không thể cứu vớt sự tình. Tống Nhất Hạnh cô, chỉ là một cô gái bình thường, thầm nghĩ muốn tìm một người tốt, yêu thương lẫn nhau, mãi cho tới khi già, như vậy là đủ rồi.

Nhưng giờ này ngày này cô mới hiểu được, cô muốn tìm người kia, cô phải hạnh phúc, nhưng Hứa Diệc Dương lại không có khả năng mang đến cho cô.

Sau khi tan ca, Nhất Hạnh bị Lý Xu bắt cóc, trong nhà chỉ có mình cô, nhà Lý Xu thì đang cạn kiệt lương thực, sau khi tan tầm gặp cô ngồi trong văn phòng làm việc, vừa tiến tới hỏi người đẹp đêm nay không có hẹn sao, tiện đường liền bắt cóc cô, hai người đầu tiên đi ăn cơm, sau đó quyết định ngay tại chỗ là trở về nhà trọ của Lý Xu. Dọc theo đường đi, tâm trạng cô dường như đang ở trên mây, trên tàu điện ngầm lại nhiều người nên Lý Xu cũng không để ý tới vẻ khác thường của cô.

Lúc ăn cơm, Lý Xu mới biết Nhất Hạnh ở nhà một mình, cho nên sau khi ăn cơm xong sống chết muốn cô cùng nhau về nhà, mồm cãi lại: “Tối nay tạm thời để cho tỷ tỷ ta bồi dưỡng đi, đêm dài đằng đẵng, ngủ một mình thực sự dễ gặp ác mộng lắm.”

Nói một hồi như vậy, nhưng cô không thể nào cười được, cho dù chỉ có một mình cô, cho dù cô có thể bình yên đi vào giấc ngủ hay không, nhưng từ sau ngày thấy Diệc Hạm ấy, cô dường như đều gặp ác mộng rất lâu, không ngừng bơi lội giữa tỉnh táo và mê man, không ai đến đánh thức cô, nói với cô rằng tất cả chỉ là giả tạo mà thôi.

Vào cửa, Lý Xu vội vội vàng vàng đi mở TV, là chương trình tổng hợp nghệ thuật Hàn Quốc, nội dung chính là hài ước, Lý Xu từ trước tới nay mỗi lần xem đều cười ha ha, giờ phút này đang lôi kéo cô ngồi xuống sofa, tiếng cười liên tục. Đã thật lâu cô không nghe tiếng cười như vậy, vô ưu vô lo (không ưu phiền lo lắng), tràn trề sáng khoái, vui vẻ. Cô cố gắng đem tầm mắt dừng trên TV, cố gắng tập trung vào hoạt động cùng ngôn ngữ cường điệu hoá trên TV, cố gắng phát ra vài tiếng cười.

Chương trình quảng cáo ở giữa tiết mục giới thiệu một bộ phim truyền hình, lại thấy Lý Xu kêu lên: “Vẫn là một câu chuyện của tiểu tam, ghét chết... Đầu năm làm cái gì không làm lại cố tình đi làm tiểu tam, phá hư nhân duyên người ta, vì thế mình mới không xem phim truyền hình.”

Lời nói của Lý Xu, giống như chậu nước đá dội thẳng xuống đầu cô, tay chân cô phát lạnh đứng dậy. Hiện tại, thân thể của cô, không phải là người thứ ba, ngay cả chính cô cũng luôn chán ghét bên thứ ba. Cứ như vậy, cô cùng anh, nhiều thêm một ngày là một ngày sai lầm.

Nhưng chính cô cũng không hiểu được, anh vì sao lại dùng một loạt các cách thức để cùng cô một lần nữa ở cùng một chỗ, thực ra anh không yêu cô cũng không quan trọng, cô đã mơ mộng mất 5 năm, thêm vài năm nữa cũng không sao, cho dù anh không trở lại, cô cũng tin tưởng một ngày nào đó, anh sẽ từ từ biến mất khỏi lòng cô.

Nhưng đã đến tình trạng như hôm nay, ngoại trừ rời đi, cô cũng không có lối thoát khác để đi, làm hỏng hôn nhân của người khác, cô không thể, cô không đành lòng, cũng không dám làm. Có lẽ chỉ ra đi mới là biện pháp tốt nhất, còn lúc trước, chỉ coi như mình nằm mơ nhất được trái táo ngọt, nếm vị ngọt trong mơ mà thôi.

Ngày thứ hai đi làm vẫn chưa gặp anh, hỏi thư kí Triệu, cô ấy chỉ nói hình như có việc gấp, họp xong liền vội vội vàng vàng rời đi. Nhưng cô còn nhớ rõ, ngày hôm qua anh rời đi vào lúc cùng cô nói rõ chuyện khi cùng nhau ăn cơm chiều.

Vẫn đợi cho tới khi tan tầm, một mình cô đứng ở ngoài toà nhà một lúc, tiếng chuông di động vang lên, là anh, anh nói ở nhà có chút việc, cho nên buổi tối không đến. Cô “Ừm” một tiếng rồi không biết phải nói gì nữa. Kỳ thật, anh tới hay không cũng không có quan hệ tới cô, nếu đêm nay anh tới, cũng sẽ là một lần cuối cùng.

Mù mịt đi bộ một đoạn ngắn cô mới vươn tay gọi taxi.

Di động lại vang lên, là một dãy số xa lạ, nhưng cô sẽ không quên, đây là số điện thoại của Diệc Hạm, tuy rằng mới chỉ gọi qua một lần.

Vẫn là giọng nữ dịu dàng như trước: “Tổng tiểu thư, xin chào, thật mạo muội lại quấy rầy cô, hôm nay tôi gọi điện cho cô, là về lần trước chúng ta nói chuyện, tôi hi vọng cô còn nhớ rõ, thực ra cô nên hiểu được, tôi cùng Diệc Dương sớm.... Tôi nghĩ, nếu như cô rời khỏi anh ấy, đối với cả 3 người chúng ta đều tốt đẹp... Diệc Dương vừa rời gọi điện thoại cho cô, tôi cũng không biết anh ấy nói với cô những gì, chỉ là, hi vọng Tổng tiểu thư có thể đáp ứng tôi... Hôm nay là sinh nhật đầu tiên của tôi kể từ khi tôi về nước, nếu cô có thể rời khỏi anh ấy, cũng coi như đã giúp tôi hoàn thành một ước nguyện...”

Chiếc gương trong xe phản chiếu một khuôn mặt nhợt nhạt, tài xế trung niên tốt bụng quan tâm cô: “Cô gái, cô có phải không thoải mái hay không, có cần đi bệnh viện không?”

Nhất Hạnh đỡ đầu, hơi mở to mắt, ánh mắt đau đớn gay gắt, lời nói của thư kí Triệu bên tai, nhà anh có việc gấp nên vội vàng rời đi, thì ra là vì đã lâu chưa về nước chúc mừng sinh nhật vợ chưa cưới.

Cô chưa bao giờ biết, xa cách năm năm, cái nên thay đổi, không nên thay đổi, trên thực tế vẫn còn nguyên vẹn. Rốt cuộc vẫn là cô xem thường chính mình, nghĩ đến chính mình đã đủ kiên cường, lúc này cô mới hoàn toàn hiểu được bản thân sớm đã tan vỡ thành thương vong, hiện giờ cô đáng thương đến nỗi dùng khí tự an ủi chính mình cũng không có.

Giờ cao điểm nên bị kẹt xe một chút, tài xế nhiệt tình với cô, lợi dụng khoảng cách xe dừng, quay lại: “Cô gái, sắc mặt cô thực sự không được tốt lắm, có lẽ bị cảm rồi.”

Cô hít hít cái mũi, từ trong túi xách lấy ra khăn tay, miễn cưỡng tìm cách nói, mang theo giọng mũi khàn khàn: “Vâng, mùa đông rất lạnh.”

Tài xế phát ra tiếng cười sang sảng: “Trời lạnh thì mặc nhiều quần áo, người trẻ tuổi đều thích đẹp, con gái tôi cũng vậy, trời lạnh như vậy cũng đều mặc váy, vừa đi ra ngoài, gió thổi qua, lạnh tới tận xương cốt, ngán ngở ở ngoài lâu, trở về rất dễ bị cảm.”

Xe rốt cuộc cũng đi được, lái xe cười vài tiếng ha ha: “ Phải đi bệnh viện đi.”

Chương 22

Edit:Yuki

Beta: mèo Kat

“Không... Đi Phương Đông”

“Khu giải trí Phương Đông” là thành phố ăn chơi nổi tiếng. Nhất Hạnh mới chỉ đến đó một lần cùng Lâm Tử Diễm. Quảng trường ước chừng đi khoảng 30 phút, xe liền dừng trước cửa chính bằng thủy tinh đen sẫm màu ngọc của “Phương Đông”

Tầng 1 là sàn nhảy, thời gian khi cô đi vào sàn nhảy là lúc ánh đèn lấp lánh, tiếng nhạc gần như điếc tai, trong sàn nhảy to như vậy, tất cả nam nữ ăn mặc rất đa dạng, xoay lưng lắc hông, ngọn đèn u ám màu xanh theo trần nhà rót xuống dưới, lướt qua vách tường, lướt qua mặt đất, lướt qua đám người, chiếu ra những vòng tròn trên sàn nhảy tất cả các khuôn mặt điên cuồng mà hưng phấn .

Cô thực ra không nghĩ muốn tới đây mua rượu, chỉ là cô muốn đến một nơi náo nhiệt, dựa vào không khí ồn ào náo động, làm cho bản thân vui vẻ một chút.

Ngồi trên quầy bar, Bartender trẻ linh hoạt đang đưa chuyển động chén rượu theo âm nhạc, trên khuôn mặt nụ cười dào dạt, anh chuyển đi lần lượt là rượu cocktail được rót trong chiếc ly thủy tinh, mép trên chiếc ly được cài một lát chanh, Tequila(1) nóng bỏng, màu xanh dịu dàng của chanh, đậm đậm của cam, hương rượu màu cam tỏa ra hương khí lạnh lạnh .

“Margaret(2), nổi thương nhớ gợn sóng”. Bartender đẩy ly thủy tinh đến phía cô, nháy mắt cười.

(1): Tequila là một loại rượu mạnh, xuất xứ từ Mexico.

(2): Tên một loại rượu, có lẽ là xuất xứ ở Úc.

Cô chần chừ vài giây, cuối cùng nhận lấy ly thủy tinh kia, uống một hơi cạn sạch, chất lỏng lạnh như băng lướt qua yếu hầu, chua cay, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt.

Bartender xoay người, ngay sau đó lại đưa cho cô một ly: “Blue Saturday, tôi thấy đêm nay cô không vui”

Rượu cocktail tác dụng chậm quá mạnh mẽ, chỉ uống hai chén, cô cảm thấy toàn thân nóng lên, cả người nặng trĩu mà bay bổng nhẹ nhàng, giống như đang ở trên mây, trôi nổi bất định. Tiếng nhạc mạnh liệt cũng càng ngày càng rời xa, đám người gần như dần dần tiêu tan.

Cô chống đỡ không được, cả người gần như ghé trên quầy bar, đầu tóc nghiêng lệch, ý thức cũng hỗn độn đứng lên.

Mơ mơ hồ hồ cô nghe thấy ở bên tai có người nói chuyện, hỏi có phải hay không căn phòng cũ. Cô gật đầu tùy tiện, sau đó người phục vụ xa lạ đỡ cô đi đến lầu hai.

Hình như là một căn phòng rất lớn, trống rỗng, chỉ có một mình cô, người phục vụ đóng cửa rồi đi, cô vào bên trong gian phòng trang trí nhỏ bé, dựa vào chiếc ghế dài liền ngủ.

Cánh cửa bên ngoài bị đẩy ra, tiếng bước chân hỗn loạn cùng âm thanh nói chuyện. Cô có chút đau đầu, lông mày nhíu chặt. Nhưng âm thanh kia tựa hồ ngay bên tai cô, liên tục không ngừng, như là đang uống rượu, chén rượu thủy tinh lách cách chạm nhau, lại mang theo chút mùi vị của thuốc lá, cô chỉ dựa vào sofa ngủ một lúc, cuối cùng bị quấy nhiễu phải mở mắt ra, phát hiện chính bản thân mình ở tại trong một phòng khép kín. Yên tĩnh lại vài giây, mới phát hiện rằng âm thanh ồn ào kia là ở bên ngoài, cô chỉ nhớ bartender đưa cho mình hai chén rượu nhỏ, lại có người đỡ mình vào tại nơi đây. Cô cũng không biết người bên ngoài là ai, đang tự hỏi đi ra ngoài như thế nào, bên ngoài có giọng nam ồm ồm liên tiếp vang lên.

“Lão Thất, cậu bình thường hay đi cùng Tử Diễm, rảnh rồi thì khuyên nhủ hân”

“Tứ ca, anh cũng không phải không biết tính tình anh ấy, nếu có thể buông tha được, còn có thể tới hôm nay, cũng không biết nói cái gì, trên đời này đàn bà con gái rất nhiều, cũng chỉ biết có đúng một người kia”.

“Lần trước đi ăn lẩu, ca cũng không nhìn thấy sắc mặt anh ấy, may mắn có chị dâu giải vây, đến khi tóm dính em đi đến, không phải sinh nhật của em, trước đó một ngày là sinh nhật cô gái ấy, ban đầu là buổi tối ngày hôm trước, sau đó không hiểu vì lý do gì liền chuyển sang ngày hôm sau”.

“Cô gái ấy anh thật ra chưa từng gặp”

“Thì lần trước, ngày Quả Tử Ly đi bệnh viện, buổi tối Tử Diễm còn mang anh tới cùng”

“Tên cô ấy là gì?”

“Tên cô ấy khá đơn giản.... lúc này em nghĩ mãi không ra, họ Tống, hình như còn có một chữ Hạnh...”

“Tuy nhiên bây giờ còn nói trở lại, Tứ ca, chuyện này em nghĩ khuyên cũng vô dụng, lúc trước anh và cây hương cũng không phải như vậy...”

“Loảng xoảng” một tiếng, giống như âm thanh của bình rượu rơi xuống, đoạn đối thoại ịm bất dừng lại, trong chốc lát mới có thanh âm: “Tứ ca, anh xuống tay cũng tàn nhẫn quá đi, anh đập bể cửa em, hí.... Được, được, em không bao giờ nói chuyện xưa của anh cùng cây hương nữa, đảm bảo cho đứa bé không an toàn như em một ngày nào đó suy nghĩ cũng bị đập hư...”

Căn phòng lại im lặng xuống, có người rời đi, một lúc sau lại có người tiến vào.

Cô ngơ ngác duy trì tư thế ngồi, một cái gì đó ở ngực thỉnh thoảng nhói lên, vừa vội vừa nhanh mà đánh, xuất phát từ những lần sóng đau đớn, hô hấp càng ngày càng nhẹ, không khí mỏng manh đơm buồn làm cô hít thở không thông.

Cô biết Lâm Tử Diễm đã ba năm, bình thường có thời gian rảnh, anh thường mang cô đi khắp nơi ăn uống mà không phải chơi đùa. Lúc vừa mới bắt đầu ấy, những người bạn của anh mỗi người đều hiểu lầm bọn họ, hiểu lầm rất lâu, có đôi khi ngay cả chính cô cũng mơ hồ sinh ra ảo giác. Nhưng khi nghĩ lại, lại cảm thấy không thể, anh bình thường đều là bộ dạng vui đùa, khi nghiêm túc cũng chỉ duy trì được vài giây, trong

khoảnh khắc lại thay đổi về mặt bình thường. Cô và anh giao tiếp trong phạm vi có sự khác biệt khá xa, tuy rằng có đôi khi cô ngẫu nhiên tức giận với anh, nhưng trên thực tế ở trong mắt cô, anh vẫn luôn là một thế giới khác, không phải là ở trên cao mà có thể xem anh như mặt trăng có rất nhiều ngôi sao vây quanh.

Lúc này đoạn đối thoại ấy cô nghe không được rõ ràng, nhưng đến cùng vẫn có thể hiểu được. Nếu như hôm nay cô không đến đây, liệu có phải cả đời này vĩnh viễn cô cũng không biết thì ra Tử Diễm vẫn đều..., mấy ngày nay mọi thứ đến cuộn trào mãnh liệt, cô dường như tìm không thấy một đầu mối tốt để làm rõ sự tình, hệ thống sưởi ấm trong phòng quá mạnh, chỉ ngồi cũng cảm thấy trên trán chảy ra một chút mồ hôi, có chút ngứa, có chút đau, giống như đặt mình trong tổ kiến, chậm rãi bị gặm cắn.

Tiếng bước chân từ xa lại gần, có người đẩy cánh cửa gỗ, đi được vài bước rồi đột nhiên tạm dừng.

Cô giật mình, bỗng dừng ngẩng đầu, lưỡng lự trong chốc lát mới lên tiếng: “Tử Diễm...” âm thanh phía cuối mềm mại mệt mỏi.

Trong hàng phòng chỉ mở vài chiếc đèn tường, anh cúi người xuống, bóng của anh hiện trên người cô: “Sao em lại ở trong này?”

Cô chỉ nhìn anh, khoé miệng lúng túng không nói ra lời.

Anh lại hỏi: “Em uống rượu?.... Uống bao nhiêu?”

Cô dần dần rũ xuống dưới, đầu có chút đau lại đứng lên “Hai chén...”

Anh quay người đi, một lát sau mới trở về, bộ mặt hung dữ nghiêm nghị, trong ngực ầm ầm đập phồng, đưa cho cô một chiếc cốc. Lòng bàn tay cô chạm đến, cảm giác man mát, trong cốc là chất lỏng màu trắng, đậm đặc, thì ra là sữa chua.

Anh lớn tiếng: “Uống hết”. Cũng không nhìn cô, trong ghế tối đen nên cô nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận một nửa gương mặt góc cạnh của anh, tuấn tú sâu sắc.

Uống hết nửa cốc sữa chua, cô vẫn choáng váng như trước. Độ ẩm trong ghế rất cao, cảm giác say chưa tiêu tán, nhưng cô lại cảm thấy nóng.

Thật không ngờ anh một tay giúp cô đứng lên: “Anh đưa em trở về”

Cô kỳ thật cũng không nghe rõ anh nói gì, bởi vì quá nóng nên ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, thấy anh đi ra ngoài, bước chân không thực, nghiêng ngả lão đảo đi sát theo anh. Tới khi đi ra thì mơ hồ phát hiện ở ngoài thật im lặng.

Ra cửa, không khí ban đêm của mùa đông ủa tới, lạnh lạnh mà đau buốt.

Thanh âm của anh vẫn như trước: “Đứng ở đây chờ anh”.

Chờ đến khi anh đi xe ra, trước cổng đã không thấy bóng dáng cô, anh cơ hồ ném chìa khoá xe, “phanh” một tiếng đem cửa xe đóng lại.

Bên đường đối diện cửa Phương Đông, dòng xe qua lại mau chóng, anh đã tìm xung quanh những nơi gần Phương Đông, cũng không thấy bóng dáng cô, cuối cùng ông chủ của Phương Đông cũng đi ra, dẫn theo cả bảo vệ đi tìm xung quanh.

Tìm gần 10 phút đồng hồ, rốt cuộc cũng có bảo vệ phát hiện.

Cô đang ngồi trên bồn hoa ven đường, đầu rũ xuống, cả người cuộn tròn lại, bồn hoa lại ở đằng sau lưng xe anh, cho nên chặn mất tầm mắt của mọi người.

Lão Lý cười nói: “Sợ bóng gió một hồi, không có việc gì là tốt rồi”. Tử Diễm lên tiếng cảm ơn, lão Lý thấy người không có việc gì mới dẫn theo bảo vệ trở về.

Anh đứng ở nơi đó, cách cô một đoạn ngắn, anh nhìn về phía cô, cô ngồi trên mép bồn hoa xi măng, đầu gối gấp lại, mặt cô vui trong đó, anh tiến lại gần mới trông thấy bả vai của cô hơi run run, cũng là từ khi ấy về sau, anh mới biết được, mỗi khi cô uống rượu sẽ khóc.

Phía sau cô là ngọn đèn, ánh sáng từ phía trên hắt xuống, cô ngồi ở nơi đó, cả người bao phủ trong ánh sáng màu cam, anh nhìn thấy, chỉ cảm thấy hoảng hốt cùng không chân thực, có lẽ giây tiếp theo cô lại mỉm cười đứng bên cạnh Hứa Diệc Dương, càng ngày càng tách rời chính anh. Anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô như thế này, cho dù tình cờ gần trong gang tấc, anh cũng biết đó không phải là chân thực. Loại cảm giác này rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, anh cũng không biết nữa, có lẽ là lần bà nội cố ý sắp đặt, có lẽ là lần cô ở trong nhà trọ của anh giặt khăn trải giường, cũng có lẽ là sớm hơn....

Từ trước đến nay anh đều không thiếu đàn bà, muôn hình muôn vẻ, thanh tú có, ôn nhu có, diễm lệ có... Bộ dáng nào anh cũng đã từng gặp qua, nhưng mỗi khi đối diện với những cô gái khác nhau, trong lòng anh lại dậy lên bản năng loại bỏ, vẫn nói với chính mình các nàng cũng không phải, nhưng cũng không phải cái gì, chính anh cũng không rõ ràng.

Mãi cho đến khi ở trong nhà cô nhìn thấy cô, cô mặc áo sơ mi dài, chân đi dép lê, chân tay luống cuống tóm chặt quần áo không chừng mực ở trước mặt anh.

Lúc ấy anh mới tỉnh ngộ, thì ra là cô, cô đứng trước anh, giống như hoa lê sau cơn mưa, gián tiếp sau đó, rốt cuộc ở sâu trong đáy lòng anh đã khai hoa.

Nhưng vì sao là cô, chính anh cũng không hiểu được, nhưng rõ ràng, không sai, anh xác thực là cô. Mà cô, lại yêu một người khác, người kia lại là anh họ mình. Anh cũng rất hối hận, nếu như ngày đó Diệc Dương trở về anh không đưa cô đi cùng, nếu bọn họ không ở cùng nhau, có phải hay không cũng sẽ không ở cùng nhau. Về sau anh vô tình biết được chuyện tình trong đại học của cô, anh mới hiểu được, cho dù ngày đó họ không gặp nhau, kết quả vẫn là như vậy.

Có rất nhiều lần, anh tự nói với chính mình, nếu bản thân thực sự muốn cô, cũng là chuyện cực kỳ đơn giản. Điều anh coi trọng, anh thích, anh có rất nhiều cách để có được. Đám anh em kia trêu ghẹo anh, Tam ca cũng thay anh đề xuất phương pháp, anh vì họ cười nhưng cũng không đồng ý cho họ làm loạn. Anh không làm như vậy, không phải không dám, chính là không muốn, anh sợ cô bị tổn thương.

Anh dần dần đến gần cô, nhiệt độ trên đường thấp hơn trong phòng rượu, hít thở có thể thấy được sương trắng. Vai cô vẫn đang run rẩy, anh chần chờ một lúc mới dám vươn tay, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lồng ngực mình, cô không giãy dụa, trên lông mi còn đọng lại nước, ngưng tụ lại thành một giọt mới rơi xuống. Anh cuối cùng cầm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo của cô.

Anh cũng không biết hôm nay cô rốt cuộc là làm sao, một mình chạy tới Phương Đông còn uống rượu. Cô tự nói với anh mình có bạn trai, mà người ấy lại là Hứa Diệc Dương, anh phải buộc chính mình cách xa bọn họ, càng xa càng tốt, xa đến không nhìn thấy, mới có thể bằng lòng rời bỏ, buông tha cô.

Anh nhíu lông mày, hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

.....

Cô không lên tiếng, chỉ lắc đầu

“Anh đưa em trở về”.

Cuối cùng, anh đưa cô đỡ vào trong xe, nhìn cô ở phía sau ngồi co lại, yên tĩnh, vẫn chưa hề lên tiếng.

12. Chương 23+24

Chương 23

Edit: Trái Táo

Beta: mèo Kat

Thật ra, khi cô ra khỏi “Phương Đông” đã hơi tỉnh táo, nhưng tỉnh táo rồi càng không biết nên đối mặt thế nào, cho nên mới một mình ngồi ở chỗ này, ôm đầu gối, nghĩ đến gió lạnh thổi đến, tất cả phiền não đều đã chậm rãi tiêu tán. Chuyện cô và Hứa Diệp Dương vẫn chưa giải quyết, hơn nữa lời nói vừa rồi trong phòng uống rượu, trong khoảng thời gian ngắn cô như con bướm bị mắc trên mạng nhện, toàn thân đều bị trói buộc, không biết như thế nào mới có thể trốn thoát.

Cho dù trong xe kín mít, cô vẫn lạnh run, từ “Phương Đông” đi ra, thân thể liền bắt đầu vừa lạnh vừa đau.

Giữa đường xe thay đổi phương hướng, cô hồn nhiên không có phát hiện.

Đến căn hộ của Lâm Tử Diễm, anh nâng đỡ cô từ trong xe đến sofa trong phòng khách, bật đèn, mới nhìn rõ sắc mặt hồng hào của cô, nước mắt trên khóe mắt, trên người mang theo rất nhỏ mùi rượu.

Anh cúi xuống, nhìn cô thật lâu, xoay người đi phòng tắm, bật nước ấm, lấy khăn mặt, cẩn thận mang đến sofa trước mặt cô.

Tay cầm khăn nóng giơ giữa không trung, thanh âm của anh dịu xuống: “Nhất Hạnh?”

Thấy cô không có dấu hiệu tỉnh lại, tay anh mới chậm chạp hướng xuống, xoa mặt cô bằng khăn mặt mềm mại.

Nhất Hạnh nửa mở mắt, trên mặt hơi nóng, trong mắt một mảnh mông lung.

Anh thấy cô tỉnh lại, cúi đầu hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

Không có hy vọng có câu trả lời, cô gục đầu xuống, anh chỉ nhìn thấy cái cổ trắng nõn của cô, trong mắt hóa thành đường cong lung linh.

“Tử Diễm.....” Cô lắc đầu.

Anh đại khái có thể đoán được một chút gì đó, thời gian trước, có người nói cho anh nhìn thấy cô và Diệp Hàm ở quán cà phê, chuyện Diệp Hàm, anh mơ hồ biết được một ít, giờ thấy cô bộ dạng thất hồn lạc phách, anh đột nhiên cũng không biết như thế nào, chỉ “Ừ” một tiếng xem như trả lời.

Cô khóc thật nhỏ, anh có nghe thấy, một lần nữa đưa khăn mặt trong tay qua, anh biết cô uống rượu xong sẽ khóc, lần trước cũng vậy, nôn bửa cả sàng nhà của anh, còn không có ngừng khóc, làm anh sợ tới mức một đêm không dám ngủ.

Một giọt nước mắt nóng bỏng, lướt qua tay anh, lòng bàn tay truyền đến một trận ẩm ướt, anh chỉ nắm chặt khăn mặt trong tay, quay người lại, trở về phòng tắm.

Đợi anh một lần nữa mang khăn mặt đi ra, trên sofa đã không thấy bóng người, anh tại chỗ cương vài giây, đột nhiên hướng cửa chạy nhanh, “Nhất Hạnh, Nhất Hạnh.” Trong giọng nói có kích động mà trước đây chưa từng có, không thấy một chút dấu vết, anh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, lo lắng, quay đầu khóa cửa.

Đi lên lầu hai, mới phát hiện cô đang đứng trước cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ bị vén lên một góc, anh ở lầu 15, tầng giữa, phía dưới hiện lên hơn phân nửa phong cảnh đêm của thành phố, phía xa lầu cao tầng san sát nối tiếp nhau, những tia sáng xanh đỏ chiếu sáng lấp lọi liên tục, thường xuyên thay đổi, một nửa bầu trời đêm đều nhuộm dần ánh sáng, theo chùm sáng chuyển đổi, trở nên lúc sáng lúc tối.

Cô cách cửa sổ rất gần, chỉ có một bước nhỏ, tay phải đặt trên tấm kính, để lộ những ngón tay mảnh khảnh màu trắng, nhìn về phía xa.

Anh đứng phía sau người cô, nhớ đến cô từng đứng ở vị trí này nói qua với anh: “Về sau em kết hôn, nhất định cũng muốn một căn hộ có cửa sổ sát đất.”

Anh trêu cô: “Chắc chắn, em không có tiêu chuẩn gì, kết hôn vì muốn có một cửa sổ sát đất.”

Cô đột nhiên quay đầu, cười lớn, nhìn về phía anh nói: “Em kết hôn là vì giúp chồng dạy con.”

Giúp chồng dạy con, lòng anh chần động, những lời này, tuy cô nói đã lâu, nhưng anh vẫn nhớ rõ, ngay cả ánh mắt và động tác khi cô nói, anh đều nhớ rõ từng cái một.

Kỳ thật anh biết trong lòng cô có một người, nhưng không nghĩ người kia là Hứa Diệc Dương. Lần đó, ăn ở nhà hàng Pháp, cô ngay lập tức nghĩ ngụy trang chính mình, nhưng trong mắt anh, che dấu rất vụng về, che giấu kích động của mình, che giấu đau đớn trong mắt mình.

Về sau, anh cảm thấy có lẽ cả đời này mình cũng không có khả năng cùng cô cùng một chỗ, anh hiểu được tâm tình của mình, biết chính mình thích cô, yêu cô. Nhưng thế thì sao, ở trong mắt cô, anh luôn không hơn không kém một công tử phong lưu, mắt cô chưa từng nhìn qua mình, anh dùng hết tất cả biện pháp, dùng phương thức của anh dỗ cô, chiều cô, có đôi khi, thấy sắc mặt cô tối lại, anh lập tức thu lại bày ra thái độ nghiêm trang, hồi phục lại. Anh biết cô chỉ cho rằng lời nói của anh là vui đùa, ba năm qua, cô chưa từng đối với mình có một chút tâm.

Anh cũng nghĩ qua, tuy rằng Hứa Diệc Dương đã trở lại, nhưng chỉ cần bọn họ một ngày không có cùng một chỗ một lần nữa, anh vẫn kiên trì, có lẽ có một ngày, anh sẽ có một cơ hội.

Sinh nhật cô ngày đó, anh luôn luôn chờ cô, đợi đến nửa đêm, cô cũng không trở về, anh đặt một chỗ ở khách sạn, bởi vì cô không đến, nên chỉ có lùi lại đến ngày hôm sau, cô chưa bao giờ để ý việc anh làm, khi bánh ngọt bùng lên, cô hỏi là sinh nhật của ai.

Anh ẩn nhẫn hồi lâu, lúc đó anh rất quê, nếu không phải lúc sau cô nói câu kia, có lẽ giây tiếp theo, anh sẽ đẩy ngã bàn chạy lấy người.

Vì câu nói kia của cô, anh mới cảm thấy có lẽ cô cũng quan tâm đến mình.

Đêm đó, ở “Phương Đông”, khi cô nói mình đã có bạn trai, ngay cả tàn thuốc đốt đến lòng bàn tay cũng không có cảm giác.

Khi đưa cô về nhà, anh cảm thấy rất đau đớn, dọc đường đi, chỉ nắm chặt tay lái, nhưng đau đớn trong lòng cũng không có mất đi.

Cơ hội bọn họ cùng một chỗ đã hết, như vậy, anh cũng nên bị knockout. Toàn bộ, anh ngay cả một nửa cũng không có ra tay, liền đi ra ngoài.

Nếu bọn họ thích nhau, anh có năng lực đem nàng kéo trở về.

Anh nói chính mình, cứ như vậy đã xong cũng tốt, kỳ thật bọn họ chưa từng có bắt đầu, nhưng chính mình một mình tình nguyện nói bắt đầu, nói chấm dứt.

Anh lớn như vậy, chưa từng có thanh thần, ổn định như vậy. Thích qua một người, tính tình cô đậm, không thích nhiều người huyền ảo, có đôi khi nhìn cô, anh còn có thể nghĩ, nếu kết hôn, anh nhất định không đi chỗ tiệc rượu, vũ hội, thanh thần ổn định cùng cô, cứ như vậy cùng cô cũng tốt, chính là cô chưa từng cho anh cơ hội.

Cô tuy rằng thường cười, nhưng trong mắt anh, cô vẫn không vui vẻ. Như giờ phút này, cô lẳng lặng đứng trước cửa sổ sát đất, bóng dáng cô đơn.

Không biết sao, anh chỉ nhìn bóng dáng cô, cũng sẽ đau lòng. Nhưng cô vĩnh viễn cũng không biết, anh Lâm Tử Diên, bởi vì gặp Tống Nhất Hạnh, mới hiểu được tên của đau lòng.

Anh kêu: “Nhất hạnh.”

Cô xoay người lại, mở ra nụ cười nhợt nhạt, lập tức rớt tròn nước mắt.

Anh từng bước một đi đến cô, không hỏi chữ nào, ôm cô vào lòng. Nước mắt nóng bỏng của cô rơi xuống trước ngực anh, chậm rãi thấm ướt áo sơ mi của anh.

Anh nghe không thấy cô nói thì thào. Anh sẽ không hỏi lại, anh thủy chung đều không thể nhìn cô khóc, không thể nhìn cô chịu ủy khuất.....

Cô đột nhiên ngẩng mặt lên, nỉ non lên tiếng, hai mắt lệ trong suốt nhìn anh gắt gao. Cau mày, lập tức cắn môi nở nụ cười đối với anh.

Anh không có nghe rõ ràng cô nói cái gì, chính mình giang tay ôm chặt, cả người cô bị anh ôm chặt, bên hông đều truyền đến đau đớn.

Mặt cô chôn trước ngực anh, hô hấp đảo qua ngực anh, nóng rực từ đáy lòng bắt đầu lan tràn, bỗng sinh ra chút phiền chán cùng bức thiết.

Anh vẫn muốn có một ngày có thể ôm cô như vậy, nhưng cô rõ ràng ở anh trong lòng, anh lại cảm thấy không đủ, anh mong đợi lâu như vậy, lâu đến vậy nhưng giờ không biết chính mình đến tột cùng muốn làm cái gì.

Anh ngừng vài giây, trong ngực hô hấp dần dần dồn dập, tay anh đặt trên lưng cô, cách một lớp áo khoác dày, anh cảm thấy lòng bàn tay một mảnh nóng rực, rõ ràng hẳn nên buông ra, anh lại luyến tiếc, không muốn.

Bỗng dưng, anh mang cô cách khỏi cửa sổ sát đất, quay người, đem cô áp lên vách tường màu trắng. Đột nhiên cúi đầu, nặng nề hôn xuống dưới.

Lực của anh rất lớn, Nhất Hạnh bị anh lôi đến vách tường, phía sau lưng đụng chấn động, cảm giác đau đớn tràn tới, còn không kịp phản ứng, anh liền hôn xuống. Nhất Hạnh bị anh hung hăng ấn, anh đánh vào cô, hơn phân nửa sức nặng đặt trên người cô, tay cũng bị anh cầm, nửa phần sức lực giãy dụa cũng không có.

Không phải anh chưa từng có phụ nữ, cũng không phải chưa từng có hôn qua, miệng cô còn lưu lại hương vị rượu cốc tai và sữa chua, ngọt ngào, hỗn hợp mùi hoa quả, đều truyền đến anh, dường như anh đã nghiệm, càng hôn càng nhanh, càng cảm thấy không đủ, nắm tay cô, chậm rãi sờ soạng thắt lưng cô, từ vạt áo hướng xuống, một chút một chút đụng chạm, hôn càng ngày càng đi xuống, cuối cùng chuyển dời đến gáy cô, tiếng hít thở cũng trở nên đứng quảng.

Thân thể Nhất Hạnh vẫn cứng, trong lúc bị khóa bởi Lâm Tử Diễn và vách tường, nói không ra lời, cũng không thể động đậy, bên tai là tiếng hô hấp không khống chế của anh.

Lúc môi của Lâm Tử Diễn chạm đến cô, cô giống như chim sợ cành cong, cô không thấy rõ ràng lắm mặt của anh, chỉ có thể cảm giác được phía sau tay anh càng ngày càng gấp, càng ngày càng nóng.

Bất ngờ, anh đẩy cô ra.

Cô dựa vào vách tường, trên mặt hiện vẻ hồng tươi, thở gấp gấp, tóc rối loạn, áo khoác một bên bị kéo qua vai, hai người đều không có nói chuyện. Ý thức cô thanh tỉnh một ít, thân thể cũng không nghe sai khiến, nửa nhắm mắt, mang một ít khiếp sợ nhìn về phía anh, mặc dù đôi mắt sạch sẽ, trong vắt, lại sinh ra một hương vị hương diễm tươi đẹp.

.....

Dừng lại trong chốc lát, Lâm Tử Diễn mới nói: “Nhất Hạnh, thật xin lỗi.....” Lại nói, “Em đi ngủ đi, anh ở bên ngoài, có việc kêu anh.”

Nói xong liền xoay người đi.

Cô chỉ ngơ ngác nhìn anh xoay người, tự nhiên thấy rất trống trải, trong lòng chấn động mạnh, ngay cả đầu óc cũng không chịu khống chế, không có tự hỏi, nhưng lại bỗng vươn tay, kéo anh lại.

Ngực anh lại phập phồng lên, lúc này đây là tức giận, trong mắt có mất hết lý trí: “Em điên rồi sao, không cần nhận nhầm người?”

Bất ngờ bị anh tức giận, Nhất Hạnh giật mình, nửa ngày thở dài, cúi đầu nỉ non: “Tử Diễn.” Thanh âm rất thấp, mơ hồ dẫn theo vài phần sợ hãi.

Cả người anh đều run lên, miễn cưỡng ổn định xuống dưới, nhất thời yên lặng, chỉ nghe tiếng hai người hít thở. Buổi tối anh vẫn chưa uống rượu, nhưng lúc này anh lại cảm thấy mình mơ hồ không rõ, trong lòng có cái ý nghĩ, trong đầu không ngừng kêu gào, anh nhìn không được, đột nhiên lại quay trở về, nhìn chăm chăm mắt cô, nắm vai của cô.

Cô hiển nhiên còn không có phản ứng lại, anh lại hôn xuống, từng bước từng bước rõ ràng có lực, để lại dấu lên người cô, cô chỉ cảm thấy sự khó thở, thiên địa chuyển dời, anh ôm cô, lấy một bàn tay cởi nút áo của

cô, lòng bàn tay dính trên vai cô, cuối cùng cô ý thức được chuyện gì xảy ra, trong mắt sợ hãi càng lớn, mở to mắt, bắt đầu co rúm lại, nhìn anh.

“Rầm” một tiếng, không biết là ai, đụng phải đèn tròn sau lưng. Ánh sáng vàng thừa thớt phân tán, không kịp thích ứng khiến hai mắt cô đau đớn, anh đột nhiên ngừng lại, ngạc nhiên nhìn về phía cô, trong mắt cảm xúc khác thường dần dần tiêu tán, lui vài bước, giống đứa trẻ làm sai một chuyện, nói không ra lời.

Cô không hề động, thân thể lại bắt đầu cứng ngắc, trái tim nhảy lên kịch liệt, đột ngột làm cho tim cô đập nhanh, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, anh luôn ngăn nắp gọn gàng, làm việc tác phong sạch sẽ lưu loát, thường mang dáng dấp vui vẻ, nhưng hiện tại bộ dạng của anh rất khác, vẻ mặt khó ta, chặt vật đến cực điểm, cũng đòi bại đến cực điểm. Lòng của cô vừa chua xót lại đau, muốn nói gì, nhưng đến bên miệng một chữ cũng nói không được, cảm giác hai má bên cạnh ửng ửng, mới biết nước mắt chảy ra.

Thanh âm của anh ở ngay phía trước cô, thông thả truyện đến, tràn ngập bất đắc dĩ và trầm thấp, dường như đã hết sức áp chế cái gì: “Em đừng khóc..... Đừng khóc..... Là anh hồ đồ, biết rõ em uống say, còn.....”

Bước chân của anh chần chờ: “Thực xin lỗi, Nhất Hạnh.....” Dứt lời lại xoay người, của bị mở ra, âm thanh rất nhỏ, anh đi ra ngoài, khi cửa đóng lại, truyền đến một câu cuối cùng của anh: “Em đi ngủ đi, anh đi trước.”

~o

~ Chương 24

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

Cô nhớ rõ ràng mình một mỗi cực kỳ, tối hôm qua Lâm Tử Diễn đi rồi, cô cũng chỉ ngồi trên sofa ở phòng khách. Rèm cửa sổ đóng kín, bên trong phòng rất tối, có lẽ trời chỉ mới rạng sáng, đồ dùng bên trong nhà chỉ nhìn thấy mờ mờ.

Tối hôm qua anh rời đi, dù ra vẻ bình tĩnh, nhưng khi quay đầu lại trong mắt anh lại đựng vẻ hoang vắng, giống như hơi nước trong không khí kia, không chút kiên trì gì mà quanh quẩn bên cô, thậm chí đánh thẳng vào lòng cô.

Những ngày ở bên Hứa Diệc Dương, cô cả ngày thật cẩn thận, cảnh giác, có đôi khi ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao có cảm xúc như thế, nay nghĩ đến, cô cùng Hứa Diệc Dương, vốn là một hồi hoa trong gương, trăng trong nước* (những thứ đẹp đẽ nhưng không thực tế), cho dù cẩn thận che chở, cũng không thể nào gương vỡ lại lành, phá, nát, cho dù là người giỏi tay nghề, cũng không có cách nào khôi phục nguyên dạng. Cho dù Diệc Hàm không xuất hiện, bọn họ cũng chắc chắn xuất hiện cái khác ngăn cách. Rốt cục cô quá mệt mỏi, có lòng mà không có sức, cho nên cô lựa chọn buông tay, không níu kéo.

Piazza chân trời dần sáng lên, cô rời khỏi nhà trọ, theo bản năng quay đầu nhìn vị trí dừng xe của anh, một mảnh trống rỗng, giống như miệng vết thương hở, cô máy móc gọi taxi, trở về nhà.

Đúng ngày nghỉ, chỉ có mình cô ở nhà, sau khi từ nhà trọ Lâm Tử Diễn trở về, cô cứ ngồi ở trong phòng ngủ.

Cửa sổ trong phòng hướng về phía mặt trời, khí hậu miền Nam, cho dù vào đông, giữa trưa ánh sáng vẫn gay gắt, cho dù cách một lớp kính thật dày cùng rèm cửa, vẫn có thể cảm giác được sức nóng, rậm rạp chạy dọc theo gáy đi xuống, tràn đến trên lưng, mà tay chân cô lại lạnh như băng, giống như vừa đặt mình trong cho hỏa lò và đầm băng, dây dưa không dứt.

Di động ở đầu giường chợt reo, đã chấp nhận chia tay, cho nên thời điểm tiếp điện thoại cô vẫn cố tự nhiên.

“Buổi tối có rảnh sao?” Trong không gian yên tĩnh vang lên giọng nói của Hứa Diệc Dương.

“Dạ.”

“Buổi tối có bữa tiệc rượu, chúng ta cùng đi đi, tối nay anh tới đón em, được không?”

Cô từ đầu gối ngẩng đầu lên, chần chờ trong chớp lát “Vâng” Một tiếng, hết sức bình thường.

Khóe mắt xẹt qua di động, Hứa Diệc Dương nói 6 giờ tới đón cô. Hẳn là lần cuối cùng ở bên anh. Xã hội hiện đại, dễ đến dễ đi, tuy rằng bọn họ bắt đầu cũng không tính là tốt đẹp, nhưng ít nhất chấm dứt sẽ tốt đẹp. Cô không biết khi nào thì Hứa Diệc Dương sẽ thăng thấn với mình, theo khẩu khí của anh, cũng không thể nghe ra cái gì, hết thấy đều bình thường. Hiện tại, thăng thấn hay không, với cô mà nói cũng không có nhiều ý nghĩa, nếu đã quyết định buông tay, cô tình nguyện biết được càng ít thì hơn. Kỳ thật như vậy cũng không phải là không tốt, bọn họ trong lúc đó, tóm lại sẽ có người giải thích, có điều là vấn đề thời gian. Tiệc rượu chấm dứt, bọn họ cũng chấm dứt. Cô cùng Hứa Diệc Dương, không có mở đầu tốt đẹp, làm sao có kết cục như ý.

Tiệc rượu tổ chức tại câu lạc bộ ở một nhà hàng, cũng không đông người lắm, nói trắng ra là các bên làm ăn trao đổi với nhau, cũng không có phục sức hoa lệ, ánh đèn mờ ảo như trong tưởng tượng.

Trong mắt mọi người Hứa Diệc Dương là thanh niên ưu tú, vừa bước vào không lâu, liền có người đến tiếp chuyện, thật ra tiệc rượu hôm nay mục đích của mấy công ty đến là để trao đổi tìm đối tác, bên trong đều là các tập đoàn bất động sản nổi tiếng nhất thành phố, làm ăn buôn bán ắt không thể thiếu quảng cáo, mà “Ích Dương” là công ty quảng cáo lớn, đương nhiên cũng được mời.

Nhất Hạnh yên lặng ngồi nghỉ ngơi trên ghế sofa phía góc xa, mới vừa rồi có người phụ trách tập đoàn Giang thị tới, rất có ý muốn giao dự án quảng cáo lớn sắp tới cho “Ích Dương”, Hứa Diệc Dương chưa kịp nói vài câu cùng Nhất Hạnh, đã đành theo bọn họ đi bàn bạc hạng mục công việc.

Lúc đi, anh tỏ vẻ bất đắc dĩ, có lẽ thấy để Nhất Hạnh một mình nên có chút lo lắng, đưa chén rượu trong tay cho Nhất Hạnh, nói một câu: “Ồ chỗ này chờ anh, anh lập tức quay lại.”

Nhất Hạnh gật gật đầu, nhìn anh rời đi, vào một phòng khác. Thật ra anh rời đi cũng tốt, nếu anh ở lại, cô cũng không biết nói cái gì. Từ Tô Thiên đến Diệp Hạm, Hứa Diệc Dương đã lừa dối cô hai lần, cũng yêu cô hai lần, cô cảm thấy mình hẳn là hận anh, nhưng mỗi lần thấy anh cô lại hận không được. Tính tình cô do do dự dự như thế, người ngoài thấy đều nói cô bất cần không so đo, có những khi, cô thống hận chính bản thân mình, cứ như cây lục bình, phiêu phiêu荡荡, luôn không biết rốt cục bản thân muốn đi đến đâu. Giờ phút này, cô mới hoàn toàn hiểu được, hiện tại và quá khứ bất đồng, lúc này đây, phải dứt khoát đoạn tuyệt.

Hứa Diệc Dương ở xa hướng về phía cô, khóe miệng mang theo ý cười, anh nói chuyện, ước chừng cũng đã lâu, khó khăn lắm mấy người phụ trách bên cạnh mới rời đi, anh mới thoáng thư giãn mặt mày, đi vài bước tới chỗ Nhất Hạnh: “Chờ lâu, có mệt hay không?” Trong giọng nói có một tia xin lỗi.

Nhất Hạnh lắc đầu, anh chưa ngồi xuống, liếc mắt nhìn kỹ Nhất Hạnh một cái, trong mắt có chút âm trầm: “Làm sao vậy, sắc mặt em không tốt.” Thuận thể kéo cô lên: “Chúng ta đi.”

Cô cả kinh, rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, chớp chớp mắt: “Không có việc gì, anh đã xong rồi sao?”

Anh nhìn ra cô vừa rồi mới thất thần, nghĩ là cô mệt mỏi nên “Ừ” Một tiếng, gật đầu với một người đàn ông trung niên ở cách vài bước, liền lôi kéo cô rời đi.

Hai người trở về đã gần mười giờ, Hứa Diệc Dương lái xe đưa cô về nhà, dọc theo đường đi, Nhất Hạnh không nói chuyện, xe ngừng lại ở tiểu khu dưới lầu, cứ như vậy thôi, cô tự nói với chính mình, sau khi anh về nước nói bắt đầu lại với mình cũng là ở chỗ này, nay cô muốn nói với anh bọn họ không có khả năng cũng nên là ở đây đi, coi như là đến nơi đến chốn.

Cô nắm chặt tay, xoay người về phía anh, thanh âm thông thả, nhẹ nhàng: “Hứa Diệc Dương, chúng ta chia tay đi.”

Anh chưa hiểu, sờ đầu cô, cười nói: “Nói không đâu gì thế?”

Cô bình tĩnh, lại chậm rãi lặp lại một lần nữa, ánh mắt kiên định: “Em không hay nói đùa..... Hứa Diệc Dương, chúng ta chia tay đi.”

Anh nhìn khuôn mặt của cô, không có một tia vui đùa, anh biết cô xưa nay không thích nói giỡn với người khác, sắc mặt khê thay đổi: “Vì sao?”

Vì sao? Anh phải rõ hơn cô chứ, không phải sao? Đấy mắt cô tỉnh lặng, tiểu khu rất yên lặng, giọng nói của cô không lớn nhưng trong đêm lại nghe thấy rất rõ ràng: “Anh phải rõ hơn so với tôi chứ.”

Anh dường như sững sốt vài giây, đột nhiên bắt lấy vai cô: “Anh tuyệt đối không biết, vì sao muốn chia tay, em nói cho rõ đi.” Anh trầm lại, cho dù lúc này đang rất tức giận, cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng, chỉ lộ rõ một chút thất thố.

Hai bờ vai cô bị siết chặt, đau đớn, dường như buộc cô phải ngẩng mặt lên đối diện với anh, có đến nửa ngày, cô mới nói tiếp: “Hứa Diệc Dương, anh kết hôn, thật ra không cần giấu giếm tôi, muốn bù đắp, cũng không phải chỉ có một phương thức này, hướng chi, tôi chưa từng nghĩ đến muốn yêu cầu anh bù đắp cho tôi cái gì, chúng ta đều hiểu được có một số việc không thể miễn cưỡng, anh yêu tôi cũng tốt, không yêu cũng tốt, cũng không phải là lỗi của anh, anh cũng đừng canh cánh trong lòng chuyện hồi đại học nữa.”

Tay anh từ trên vai cô rũ xuống, trong giây lát lại dường như lại nghĩ tới cái gì, vẻ mặt kinh ngạc lại khiến sợ: “Là ai nói cho em?..... Diệp Hạm?..... Anh không có kết hôn, anh cùng Diệp Hạm chỉ là hôn ước nói miệng, bọn anh căn bản chưa từng kết hôn.”

“Tôi đã thấy đăng kí kết hôn của các người.....” Câu nói cực nhẹ nhàng vang lên.

Dường như là cùng lúc, anh giận dữ kêu lên: “Không có khả năng.” Kéo cô xoay người lại: “Cùng anh đi gặp Diệp Hạm, anh sẽ nói rõ chuyện rõ với cô ấy, thế nào là anh cùng cô ấy đã kết hôn chứ?” Cô tránh ra, vẫn đứng tại chỗ: “Đi thì thế nào, hỏi rõ ràng thì thế nào?”

“Vì sao em không đi, là không dám đi, hay là không muốn đi, cho dù là chia tay, cũng phải hợp tình hợp lý, có lẽ có lý do nào đó, anh không chấp nhận.” Trong mắt anh nổi lên tức giận, sắc mặt lạnh tới cực điểm.

“Hứa Diệc Dương, cho dù đi hỏi rõ ràng, rồi lại thế nào, tóm lại là chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ.” Cô cũng chưa bao giờ thấy vẻ mặt anh tức giận đến vậy, dường như sắp nổ tung lên. Nhưng cô không muốn dây dưa nữa, thật sự không muốn tiếp tục lo lắng đề phòng như vậy nữa, thật sự cũng tốt, giả dối cũng tốt, nếu đã quyết định, vậy cầm được thì cũng buông được, khoảng cách của bọn họ không chỉ là thời gian, cô đúng là chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cho dù cô và anh tiếp tục, cũng không nhất định có được hạnh phúc.

” Vì sao không thể, em nói rõ ràng đi, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến em muốn chia tay với anh.” Anh không bỏ qua, trong ánh mắt lộ rõ cảm xúc phẫn nộ.

Cô cảm thấy mệt mỏi, từ khi thấy Diệp Hạm về sau, cô không có lúc nào là không mệt mỏi, nhìn anh khàn cả giọng truy vấn, bàn tay đều hơi hơi run run lên, sự cố gắng ngày càng bình tĩnh lúc đầu cũng bị đảo loạn, giống như đặt mình trong đại dương, bốn phía dâng lên sóng to gió lớn, cô ở một mình trong sóng biển không ngừng giãy dụa, đại dương mênh mông, ngay cả một khúc gỗ cũng không bắt được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nước biển tràn ngập, đen tối lạnh lẽo, cuối cùng bị ngạt mà chết.

Lúc cô và anh ở bên nhau thường xuyên cảm thấy lo sợ bất an, đều cảm thấy như bắt được cái gì, lại như đã đánh mất cái gì vậy, cảm giác khi thì mãnh liệt, khi thì mỏng manh, cô không lừa được chính mình, năm đó yêu thương quá sâu nặng, để lại di chứng. Cô vẫn thiếu cảm giác an toàn, chuyện Diệp Hạm cũng là ngoài ý muốn, lúc mới nghe, dĩ nhiên cô rất phẫn nộ, chưa từng nghĩ tới một ngày kia, mình lại có thể giẫm lên vết xe đổ lần nữa. Cái tin anh và Diệp Hạm đã kết hôn lôi cô từ thiên đường xuống địa ngục, cô nghĩ sau khi anh biết Diệp Hạm và cô đã gặp mặt thì sẽ thăng thấn với cô, nhưng anh cũng có giải thích, nhưng lại là một cách nói khác, cô chỉ cảm thấy bị trêu đùa, cả người phát lạnh. Đêm đó anh về nhà, nếu không phải Diệp Hạm gọi điện thoại đến, cô cũng sẽ không biết thì ra, cái anh gọi là có việc trong nhà là chuyện như vậy.

Cô nghĩ, nếu không đợi được anh mở miệng trước, vậy thì chính mình mở miệng trước, anh đã kết hôn, hẳn là lý do tốt nhất. Mà khi cô nói ra câu đó, vẻ mặt của anh, chính xác là kinh ngạc cùng khiếp sợ, hoàn toàn ngoài dự tính của cô. Nhưng cho dù anh phủ nhận, cô cũng không vui sướng gì nhiều, chính mình đã hạ quyết tâm phải rời khỏi, cho nên bất luận sự thật như thế nào, đêm nay cô cũng chỉ có một mục đích kia mà thôi.

Cô thật vất vả nói quyết tuyệt đến như vậy, cũng nghĩ đến có thể quyết tâm tuyệt tình mà quay người đi, nhưng khi đón nhận ánh mắt buồn bã của anh, trong lòng lại kinh sợ, dường như cũng có một ánh mắt quen thuộc như vậy trôi nổi trong đáy lòng cô, càng nghĩ càng đau, đau đến rơi nước mắt.

Anh hiển nhiên cũng giật mình, chậm rãi tiến tới gần cô: “Anh không hỏi, em đừng khóc,..... Là anh không tốt, không nên gạt em, quan hệ của anh và Diệp Hạm không phải như vậy, Nhất Hạnh, em phải tin anh..... anh biết em không vui, anh không hỏi, chuyện này, chúng ta về sau nói tiếp, được không, em chờ anh đi hỏi Diệp Hạm rõ ràng, được không?” Anh dứt quãng nói rất nhiều, nước mắt của cô rơi càng nhiều.

Mặc dù đáy lòng mờ mịt, nhưng lại vẫn có cái ý niệm trong đầu buộc cô, buộc cô hôm nay nhất định phải nói ra, cho nên, dù là nghẹn ngào, cô cũng muốn nói: “Không, không phải, Hứa Diệc Dương, chúng ta chia tay, chúng ta chia tay..... Em, em không yêu anh.....” Dường như nói ra một hơi, nói xong cô mới phát hiện toàn thân mình đều phát run.

“Anh không tin, Nhất Hạnh, em nói dối.” Anh đứng dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh âm trầm thấp.

“Em không có nói dối.”

“Vậy vì sao em khóc?” Anh gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, muốn hỏi cho ra đáp án.

Cô tránh anh ra, lui lại mấy bước, lung tung lau đi nước mắt, một ý niệm chỉ chợt lóe lên trong đầu, nhưng cô lại thốt ra, rất quen thuộc tựa như đã nói qua nghìn lần rồi: “Em..... em, người em thích không phải anh, mà là..... Tử Diễm, em thích Tử Diễm, anh có hiểu hay không?”

Hai người đều giật mình, cô dường như cảm thấy chính mình nhất định là điên rồi, làm sao có thể thốt ra như vậy, vốn dĩ lúc đầu tưởng rằng chia tay rất đơn giản, làm sao có thể hỗn loạn đến như thế này chứ?

Ánh đèn đường trợ trợ kéo dài bóng dáng hai người, bọn họ trong lúc đó chỉ cách nhau vài bước bất luận là người thật hay bóng dáng, ngẩng đầu cúi đầu là nhìn thấy nhưng lại làm cho người ta có cảm giác phân tách rất rõ ràng.

Hồi lâu anh cũng không nói chuyện, cũng không tiến lên, thân hình hơi hơi run một chút, giống như nghe được chuyện gì đó làm cho người ta sợ hãi, cứ im lặng như thế, hô hấp của anh từng chút, từng chút một trở nên trầm trọng, tựa như trên người bị đè núi cao đè nặng, khiếp sợ nhìn về phía đối diện, nhìn cô, trong mắt lộ vẻ đau đớn, giống như bị đá kích khó có thể chịu được, dùng toàn lực cố gắng khống chế bản thân mình, thanh âm cũng trở nên xa xôi, thật lâu mới nói một câu: “Thật không?”

Cô đã thôi khóc, trong đầu rối như tơ vò, cô trần trụi mà không thể nói được gì, nhưng một góc trong trái tim lại thấy rất rõ ràng:

“Thật sự....”

13. Chương 25+26

Chương 25

Edit: Tiểu Kê

Beta: Meott

Thời tiết rất tốt, trong một buổi sáng, Nhất Hạnh đem chính mình chôn trong đồng văn kiện, đêm đó nói lời chia tay với Hứa Diệc Dương, cho đến cuối cùng cô vẫn không quay đầu lại, cũng không biết lúc nào anh rời đi.

Thật ra cũng không có gì thay đổi, mọi thứ vẫn tiếp tục, chỉ ngoại trừ mối quan hệ của cô và Hứa Diệc Dương. Với anh, với cô, thật ra đều giống nhau, có điều đều cần một quá trình để thích ứng, cần một đoạn thời gian để khôi phục, tùy từng người mà quyết định thời gian dài hay ngắn.

Dù sao mình còn đang làm việc tại “Ích Dương”, về sau khó tránh khỏi chạm mặt, cô cũng không có khả năng vì chia tay Hứa Diệc Dương mà rời khỏi “Ích Dương”, cô chỉ là người bình thường, cần tiền lương duy trì cuộc sống, cho nên sẽ không nghỉ việc, hướng chỉ, chỉ là chia tay cũng không thể khiến cô làm ra quyết định như vậy, một khi đã như thế, để tránh cho xấu hổ, cô cũng chỉ có thể làm cho mình trở nên rộng lượng hơn mà thôi.

Những ngày bên nhau, cũng chỉ mờ ảo giống như hoa trong gương, trắng trong nước, có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, từ hôm đó khẩu vị của cô vẫn không tốt, ngay cả sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, cùng Lí Xu ăn cơm, Lí Xu còn hỏi gần đây cô có phải đang giảm béo hay không, cầm gương đưa cho cô xem, mặt rõ ràng gầy hẳn đi.

“Ích dương” tiếp nhận một dự án quảng cáo từ tập đoàn Giang thị. Sáng sớm, Giang thị liền cử người phụ trách sang đây bàn bạc, thời gian, tài lực, nhân lực đều thương lượng chu đáo. Dự tính là nửa tháng sau, lúc đó nếu có thể hoàn thành công việc theo ý nguyện của Giang thị, thì đây xem như là công trạng đầu tiên của Hứa Diệc Dương sau khi đảm nhận chức vụ.

Công ty từ trên xuống dưới đều bận việc lu bù, từng ban ngành đều cần tinh lực lớn để chuẩn bị công việc, hai ngày sau, các ban ngành họp, đều tự tổng kết ra phương án.

Nhất Hạnh đương nhiên cũng không dám lơ đãng, trở về nhà liền bắt đầu tra tư liệu, theo yêu cầu của Giang thị, quảng cáo không cần quá mức hoa lệ, nhưng cũng không thể quá mức sơ sài, mấu chốt là “Ấm áp thoải mái”. Về điểm này thị ở quảng cáo buôn bán chỗ nào cũng có, chủ đề đều là “Ấm áp thoải mái”, nhưng muốn có điểm đặc biệt, làm nổi bật phong cách của Giang thị, hiện tại là thử thách khiêu chiến đối với toàn công ty.

Ý tưởng quảng cáo là quan trọng nhất, phải có phương án chuẩn xác, sau đó thì mới có thể phân bổ cho các ban ngành tiến hành từng bước. Ngoại trừ ở nhà tìm tài liệu, cô còn lấy nửa ngày đi tìm hiểu khu chung cư của Giang thị, ở phía bắc nội thành, vì mới mở, cho nên giao thông cũng tiện lợi, cách trung tâm thành phố khoảng 20 phút xe chạy.

Theo người phụ trách giới thiệu, khu dân cư ước chừng rộng mấy ngàn mẫu, có tám tòa nhà, tối tòa có 20 tầng, phân hai nhóm, 4 tòa nhà một nhóm, ở giữa là một con sông nhân tạo, rộng khoảng 3 thước, nước hồ trong vắt. Trên sông có vài cầu gỗ nhỏ, để các hộ gia đình hai bên có thể tùy ý đi lại. Tầng trệt mỗi bên có hành lang dài, phía trên được lát đá trắng, tuy rằng đang mùa đông, nhưng trên hành lang vẫn có một dàn dây leo xanh mát, rơi nhẹ nhẹ xuống, cả hành lang đều chìm trong ánh mặt trời.

Khu chung cư xanh hóa, điều kiện vật chất lý tưởng, mắt nhìn khắp nơi đều có cây xanh dọc theo đường đi, một chút cảm giác mùa đông cũng không có.

Sau mỗi tòa nhà đều có đình nhỏ mát ăn chơi, vị trí rất tốt, xa xa nhìn lại, đúng là cảnh đẹp ý vui. Ban đầu Nhất Hạnh đi cùng đồng nghiệp, trên đường người đó nhận điện thoại, bởi vì có việc gấp nên rời đi. Vì thế chỉ còn Nhất Hạnh cùng một đồng nghiệp mới vào Lưu Ý Khuynh đi theo người phụ trách Giang thị tham quan khu chung cư.

Thật ra cũng không biết Hứa Diệc Dương có việc gì, lúc đi ra khỏi khu dân cư, anh đang đứng ở trước xe, một đồng nghiệp bên cạnh tinh mắt, hướng Nhất Hạnh “Ài” Một tiếng liền đi đến chào hỏi, cô không có cách nào, cũng đi ra phía trước, thân nhiên chào một tiếng: “Hứa tổng.”

Anh đem cửa xe mở ra, quay đầu hướng về phía các cô nói một tiếng: “Lên xe, tôi đưa các bạn trở về.”

Lưu Ý Khuynh vừa tới công ty không lâu, tính cách hào phóng hoạt bát, hơn nữa cũng không biết quan hệ của Nhất Hạnh và Hứa Diệc Dương, chỉ cười hì hì nói cảm ơn, liền lôi kéo Nhất Hạnh đồng loạt đi về phía

trước, cô vốn muốn chối từ nhưng còn chưa nói ra lời liền bị lôi kéo ngồi vào sau xe.

Trên đường xe chạy chậm rãi, tới gần giờ tan tầm, dòng người, dòng xe cứ cuộn cuộn. Dừng lại ở cái đèn đỏ thứ ba, Lưu Ý Khuynh bên cạnh đột nhiên cười, hì hì hỏi một tiếng: “Hứa tổng không có bạn gái?”

Nhìn chiếu hậu thấy ánh mắt anh trầm xuống, một màu đen mênh mông, Nhất Hạnh chỉ hơi nâng đầu, vội vàng hướng ra ngoài cửa sổ, anh trầm ngâm trong chốc lát, dường như tự hỏi cái gì, chuyển sang đèn xanh, liền khởi động xe, anh mới nói một tiếng: “Có.”

Tiểu cô nương vừa nghe, không khỏi tò mò: “Hứa tổng bạn gái anh trông như thế nào?” Lại quay sang tới hỏi Nhất Hạnh: “Nhất Hạnh, chị có gặp qua cô ấy chưa?”

Nhất Hạnh bỗng ngẩn đầu, không biết nên nói như thế nào, đón nhận ánh mắt anh trong gương, giống như mũi khoan trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như nhìn thấu lòng cô, cổ họng miễn cưỡng thốt hai chữ: “Gặp rồi.” Trong xe mở máy sưởi, giờ khắc này, cô chỉ cảm thấy oi bức khó nhịn, vì thế vươn tay ấn cửa xe xuống, từng cơn gió ập vào mặt cô, trên mặt có chút đau, cảnh vật bên đường nhấp nháy từng cái từng cái lướt qua, đường cái ồn ào náo nhiệt, dọc đường tốp năm tốp ba các đôi tình nhân nắm tay sóng vai mà đi, vui vẻ ra mặt.

Bên cạnh có người nhẹ nhàng kéo cô một chút, tiểu cô nương có chút ngượng ngùng: “Chị Nhất Hạnh, lạnh quá.” Cô khựng lại, mỉm cười, đóng cửa xe.

Xe đang chạy trên đường, anh có gọi một cuộc gọi, không xưng hô rõ ràng, vô cùng đơn giản nói mấy câu, hình như là hẹn gặp mặt ai đó, Lưu Ý Khuynh đã xuống xe, chỉ còn mình cô ngồi ở phía sau, vẫn không nói gì, nghe anh nói điện thoại, nghĩ một chút liền nói: “Nếu anh có hẹn.....”

“Không phải.” Anh ngắt lời cô.

Xe chạy nhanh, cuối cùng dừng trước một nhà hàng, cô xuống xe, nhìn nhìn anh một cái, đoán không ra anh muốn làm gì, nắm chặt túi xách: “Cám ơn..... em về đây.”

“Em vào cùng anh.” Thời điểm cô sắp xoay người thì anh nắm tay cô lại, không phân bua, cường ngạnh mang cô vào nhà hàng.

Đợi đi vào trong, thấy rõ người anh hẹn, Nhất Hạnh mới hiểu được vì sao anh không cho mình xuống xe, vì sao cố kéo mình vào.

Là Diệp Hạm, anh mang cô tới gặp Diệp Hạm.

Cổ tay cô bị anh nắm chặt, bởi vì đi gấp, nên cô vẫn còn thở hổn hển, tầm mắt mấy người chạm nhau, hai người đều ngẩn ra, nhưng rồi rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

“Xin chào.” Diệp Hạm nhìn về phía cô, lộ ra một nụ cười cực nhẹ.

“Xin chào.” Nhất Hạnh cũng nói một tiếng, lại xoay người nhìn về phía Hứa Diệc Dương, trong lòng đã mơ hồ đoán ra điều gì, việc đã đến nước này, cô cũng không nghĩ lại sẽ ở lại, vì thế lại nói: “Thực xin lỗi, tôi còn có chút việc.”

“Em đợi chút.” Hứa Diệc Dương lập tức nắm cổ tay cô, trong mắt ẩn nhẫn, nhìn về phía đối diện: “Diệp Hạm, nói rõ ràng đi.”

Cô đã đứng lên, thanh âm của Diệp Hạm rõ ràng hữu lực truyền đến: “Tổng tiểu thư, cảm ơn cô đáp ứng tôi rời khỏi Diệc Dương.”

“Diệp Hạm, cô đang nói cái gì?” Hứa Diệc Dương bán tín bán nghi nhìn về phía Diệp Hạm, lại nhìn về phía cô, tay anh vẫn nắm chặt không có ý buông ra.

Cô hơi ngạc nhiên, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, lại chậm rãi bình tĩnh trở lại, dù sao cũng đều trôi qua nhiều ngày. Chuyện thật sự là như vậy, không phải không nghĩ qua, đêm đó khi cô bắt đầu nói lời chia tay, cô cũng đã nghĩ tới có lẽ là Diệp Hạm nói dối, mà cảnh tượng hôm nay, xem phản ứng của Diệp Hạm và Hứa Diệc Dương, cô cũng đoán được vài phần, kết quả trái ngược này thúc đẩy cô tìm ra sự thật. Vốn tưởng rằng khi mình biết được, chắc chắn sẽ vui mừng, nay chân tướng chỉ cách cô vài bước mà thôi thì lòng cô lại tĩnh lặng như nước, lúc mới nghe chỉ hơi hơi nổi lên chút gợn sóng.

Nếu đã nói ra chia tay, lúc này đây, cô không nghĩ sẽ quay đầu lại, hiện tại nhớ tới khi anh mới về nước, ngay cả bản thân cô cũng không rõ tại sao mình lại đáp ứng nhanh như vậy, có chút không hiểu được, giống như từ đầu đến cuối đều không phải là một người.

Hứa Diệp Dương hôm nay dẫn cô đến đây, đơn giản là muốn báo cho mình biết, anh không có lừa dối mình, cho dù nói chia tay, anh cũng không nghĩ lưu lại hiểu lầm. Như vậy có phải là sau khi cô đã biết rõ thì có thể rời đi rồi đứng không, cho nên cô dừng một chút, rồi khỏi tay anh: “Thật ngại, nếu không có chuyện gì khác, tôi về trước đây.”

Anh chỉ nhìn cô từng chút giã khỏi tay mình, sau đó xoay người, kiên định rời đi.

Lục đục có người đi vào, trong nhà hàng cũng dần có người đã đứng dậy chuẩn bị đi ra, phục vụ cầm thực đơn đi tới đi lui, bước chân trầm ổn, có đủ loại thanh âm theo bốn phương tám hướng vang lên, tay anh nổi gân xanh: “Diệp Hàm, vì sao?”

Diệp Hàm im lặng đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ rồi trở về, giọng nói trầm thấp: “Bởi vì, em cũng yêu anh.”

Anh dường như là khiếp sợ, chưa từng nghĩ có một ngày Diệp Hàm sẽ nói như vậy, anh không nghĩ, căn bản là không nghĩ tới, cho đến hôm nay, anh cùng với Diệp Hàm, chỉ là bạn tốt, là tri kỷ. Nhất Hạnh cùng anh chia tay, lúc cô ấy nói anh đã sớm kết hôn, anh liền đoán là Diệp Hàm, nhưng sau đó, Nhất Hạnh đột nhiên khàn giọng nói cho anh, nói cho anh biết người cô ấy thích là Tử Diễm.....

Anh vô cùng thống khổ khi nghe cô nói rõ ràng là cô thích Tử Diễm, nhưng dù nghe xong, anh vẫn là không thể tin được. Chỉ cảm thấy nhất định còn có nguyên nhân nào khác, có lẽ Diệp Hàm khiến cô ấy hiểu lầm. Đêm đó nói chia tay, anh đứng rất lâu dưới lầu, đèn phòng cô vẫn chưa tắt, nhưng anh cũng không dám đi lên, thời điểm cô rời đi quyết tuyệt như thế, anh biết cô nhất định là rất thương tâm.

Sáng hôm đó, anh trực tiếp lái xe đi tìm Diệp Hàm, đến hỏi rõ ràng chân tướng sự tình, anh chưa từng tức giận như vậy, dường như muốn nhấn gãy tay lái.

Nhưng từ đêm đó về sau, Nhất Hạnh luôn trốn tránh anh, công ty tiếp nhận dự án từ Giang thị, anh quá bận, gần như tìm không ra thời gian rảnh. Hôm nay biết được cô đến khu chung cư Giang thị, anh liền ném hết văn kiện trên tay, lấy xe rời đi, dọc đường đi cô ấy đều trầm mặc không nói lời nào, anh chỉ có thể từ kính chiếu hậu mà nhìn thoáng qua, thấy khuôn mặt cô vừa gầy vừa nhợt nhạt.

Ở trên xe anh gọi cho Diệp Hàm, anh sẽ gặp Diệp Hàm nói rõ ràng, trước mặt ba người. Anh không biết làm như vậy sẽ có kết quả gì, không biết cô ấy có thể thu lại lời nói đêm đó không, có thể một lần nữa trở lại bên anh không? Nhưng mà anh phải cho cô biết, bọn họ trong lúc đó có hiểu lầm.

Diệp Hàm nói ra câu nói kia, anh cùng Nhất Hạnh giống nhau, đều không nghĩ tới. Cô ấy nghe xong thậm chí không nhìn anh một lần, chỉ thoáng cúi đầu, trong khoảnh khắc đó, anh không thể không tin lời nói của cô tối hôm đó, hóa ra đúng là thật sự, anh ngay cả một lời giải thích, cơ hội giữ lại đều không có, chỉ có tro mắt nhìn cô ấy từ từ rời xa mình.

” Diệp Hàm.” Anh cố giữ cho mình sự bình tĩnh trầm ổn, mi tâm nhíu lại..... giọng nói trầm thấp đến cực điểm: “Cho dù không có cô ấy, chúng ta cũng không khả năng.” Nói xong câu nói kia, anh liền xoay người rời đi.

Con đường đâm đông qua lại, anh đứng ở góc đường, sớm không thấy bóng dáng của Nhất Hạnh đâu, trong lòng buồn bã, như sau khi chia tay cô hồi còn ở đại học, cô ấy ở rất xa trong dòng người, rất lâu vẫn tìm nhìn thấy, lại có cảm giác giống như cô ấy chưa hề rời xa, cái loại đau đớn khác cốt ghi tâm này lan khắp người anh, anh không thể nào tin được, không có cách nào di chuyển, nắm chặt tay thành quyền, phải dùng toàn bộ sức lực mới ức chế được cảm xúc đó.

Thời điểm ấy, anh rất rối rắm, rất nhiều lần nghĩ sẽ tiến lên đuổi theo cô, nhưng cuối cùng lại buông tay, mà lúc này đây, anh lại chỉ có thể đứng ở đây, nhìn bóng dáng của cô ấy từng chút một từ rõ ràng trở nên mơ hồ. Có phải đây là báo ứng hay không, năm đó mình làm cô ấy thương tâm như vậy, cho nên hôm nay mới trừng phạt lại anh.

Cuối cùng, cũng là lỗi của anh, qua nhiều năm như vậy, giờ phút này, ngày tháng này, anh mới hiểu được, hóa ra cô đã không còn là cô năm xưa, thì ra anh sớm đã bỏ lỡ cô mất rồi.

~o

~ Chương 26

Edit: Yuki

Beta: Meott

Cách ước hẹn khoảng hai tuần, quảng cáo của Giang thị cuối cùng cũng hoàn thành, kết quả quay phim kiến Giang thị tương đối hài lòng. Giang thị là tập đoàn có tiếng tăm và địa vị, để chúc mừng quảng cáo thuận lợi hoàn thành, buổi tối ngày hôm sau tổ chức một buổi tiệc rượu nhỏ, địa điểm là ở một khu nhà ở mới hoàn thành, ban đầu chỉ sử dụng làm chỗ ăn chơi, cho nên trong phòng trang hoàng rất khác biệt và tinh xảo, đoàn người lui tới đều cười tươi rạng rỡ, thư giãn trong tiếng nhạc, ánh đèn trũng điệp đan chéo vào nhau, có trắng, có hồng, trong chốc lát lại vàng, một lúc lại u ám, vô cùng sinh động, đúng là ý “hữu ám hương doanh tụ.”

* trích trong câu: Hữu ám hương doanh tụ/ Mạc đạo bất tiêu hồn. (Tay áo hương trầm ủ, đừng nói chẳng tiêu hồn – bài thơ “Túy Hoa Âm)

Cả quãng đường đến nơi, Lý Xu đều kêu đói, vào đến đại sảnh, liền vội vàng vàng chạy tới khu đồ ăn, cũng may mắn vì Giang thị chuẩn bị tiệc đứng, Lý Xu mới có thể tự do cầm chén đĩa đi lại khắp mọi nơi, đi một vòng xong xuôi, đói bụng cũng dần dần tan biến. Giám đốc của Giang thị ít khi ra mặt, chỉ dừng lại ở vòng tròn xoay của cửa thủy tinh trong chốc lát, phía sau vây quanh một đám người quản lý, chúng tinh phủng nguyệt (như sao vây quanh trăng sáng) mà đi theo ra ngoài.

Lý Xu gần như mong chờ gì đó hộ Nhất Hạnh, cổ hướng ra cửa trông ngóng, bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên cô không nhìn rõ lắm, chỉ thoáng nhìn thấy thân hình thanh thanh gầy gầy, đứng ở nơi đó, trông đúng là ngọc thụ lâm phong (đại khái là rất đẹp zai). Lý Xu bởi vì không nhìn rõ khuôn mặt nên rất là tiếc hận: “Aiz. Đúng là một đôi công thụ tốt.”

Nhất Hạnh nghe thấy vậy hơi hoài nghi, vì sao lại tới một đôi, vì thế lại hỏi: “Cái gì một đôi?”

Lý Xu cười hắc hắc ra tiếng, vẻ mặt trước sau như một đều tươi rói như hoa, đánh về về phía cô một cái: “Không nhìn thấy vị kia nhà các cậu đang đứng ở bên ngoài sao?” Nói xong liền vươn tay hướng ra phía ngoài: “Ồ, sao lại không thấy nữa?”

Lưu Ý Khuynh thấy các cô, từ xa xa đi tới, cô chính là “tiểu cô nương” lần trước cùng Nhất Hạnh ngồi trên xe Hứa Diệc Dương trở về, đúng là tuổi trẻ như hoa như ngọc, mặc một thân quần áo phấn lam, bồng bồng phần phở mà nói nhỏ: “Chị Nhất Hạnh, em thấy bạn gái của Hứa tổng đến.” Giọng nói cực kỳ thấp, mặc dù Lý Xu hơi nghiêng người nhưng có thể nghe được rất rõ ràng, đến một lúc sau mới phát ra một trận cười liên tục, tay đặt trên bả vai cô gái nhỏ: “Lời nói này rất thú vị nha, phần lớn người ở công ty chị đều đã gặp qua bạn gái Hứa tổng, ‘xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt’ thôi.”

Lưu Ý Khuynh không nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Xu, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Chị Nhất Hạnh, ngay tại bên ngoài mà, chỉ tiếc không nhìn rõ hình dáng cô ấy như thế nào, hay là chúng ta đi nhìn trộm xem?”

Lý Xu buông món ăn trong tay, thấp giọng thì thầm với Nhất Hạnh: “Em gái nhỏ này cũng thật buồn cười, cho là vị kia nhà cậu bắt cá hai tay?” Lại đứng thẳng dậy, vung tay lên, hào hùng hăng hái: “Đi, chị cùng em đi nhìn một cái.” Hai người xuyên qua đám đông rồi đi ra ngoài, khoảng chừng mười phút sau mới trở lại, một người vẽ mặt đầy ý cười, một người vẽ mặt khác thường.

Lý Xu chỉ kém không có kêu to lên thôi, bởi vì chú ý đến người ngoài, mới dè dặt âm thanh: “Các cậu có chuyện gì vậy? Cãi nhau làm sao vậy? Cô gái khác tìm tới tận đây, cậu cũng không đi hỏi?”

Cô và Hứa Diệc Dương chia tay, chính xác mà nói cũng chỉ có ba người biết, ngoài cô và Diệc Dương, chỉ có thể là Diệp Hạm, người bên ngoài cô không nói cho một ai, ngay cả người nhà mình, kể cả Tử Diễm cũng không biết. Không phải không cảm thấy chia tay là sự kiện lớn, chỉ là cô nghĩ chuyện tất yếu phải như vậy, người khác biết hay không biết cũng không quan hệ gì. Nhưng cũng không thể trách sao Lý Xu hỏi cô như vậy, chỉ là nếu đã muốn chia tay, như vậy cô không nhất thiết phải.....đến hỏi, mà cô lấy tư cách gì đến hỏi, huống hồ bản thân cô cũng không muốn hỏi, chia tay rồi, từ nay về sau đều chỉ là người qua đường, người đến tìm anh nhất định là Diệp Hạm, nhưng không biết có chuyện gì khiến cho Diệp Hạm cố ý đến nơi này tìm anh.

“A, chị Nhất Hạnh, chị lạnh sao?” Lưu Ý Khuynh đón lấy thức ăn từ tay Nhất Hạnh, trong lúc vô tình chạm vào đầu ngón tay của cô. Cô gần đây có chút cảm mạo, mặc dù mặc quần áo dày nhưng vẫn thường xuyên cảm thấy cơ thể ớn lạnh, trong phòng mở điều hòa trung tâm, hệ thống sưởi ấm xông vào người, cô cầm chén rượu trong tay, bên trong là nước trái cây lạnh lạnh, cầm lâu trên đầu ngón tay cũng lưu lại chút cảm giác mát.

Lý Xu nhanh mồm nhanh miệng: “Có thể không lạnh sao? Bạn trai cô ấy đang bắt cá hai tay đó.” Lại thấy đáng điệu Nhất Hạnh không nóng không lạnh, Lý Xu bực bội, cũng không thèm hỏi cô nữa, xoay người nhìn ra bên ngoài, hướng Lưu Ý Khuynh nói: “Em gái, em trước tiên ra ngoài nhìn chút.”

Lúc này Lưu Ý Khuynh kinh ngạc, chuyện bạn trai chị Nhất Hạnh bắt cá hai tay với chuyện cô đi ra bên ngoài nhìn thì có liên quan gì chứ? Thôi nói sau đi, cô bước ra bên ngoài nhìn chăm chú, bên ngoài không phải Hứa tổng cùng bạn gái sao, vừa nghĩ như vậy, cũng liền thốt ra: “Nhưng sao lại muốn em ra ngoài nhìn chứ?”

Lý Xu huých khuỷu tay vào Nhất Hạnh, ánh mắt ra hiệu cho cô gái nhỏ: “Nhìn cho kỹ, vị này mới là bạn gái chính thức của Hứa tổng.”

“A.... A....” Cô gái nhỏ giật mình, sau đó nói một cách yếu ớt, không đợi Nhất Hạnh mở miệng ngăn cản, vội ném thức ăn lại lên bàn rồi đi đến: “Chị Nhất Hạnh, thực xin lỗi nha, bây giờ em ra ngoài nhìn cho chị.”

Lý Xu hướng về cô bé phát phát tay, quay đầu nhìn thấy Nhất Hạnh dường như có vẻ thờ ơ, liền than thở một hơi: “Tớ nói này, sao cậu có thể trấn tĩnh như vậy chứ?”

Ngon đèn trong đại sảnh chợt tắt, chỉ còn lại vài ngọn đèn lay lắt, thỉnh thoảng dao động, âm nhạc bắt đầu trở nên kịch liệt, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã có tốp năm tốp ba người đến chính giữa đại sảnh bắt đầu nhảy, trong chốc lát không khí trở nên sôi nổi, vui vẻ, tiếng nói của Lý Xu trở nên mơ hồ, dù rằng ngay bên tai cô, nhưng lại cảm giác xa vô cùng, tựa như cách vô số cánh cửa mà truyền tới, chờ tới khi thanh âm kia rơi vào trong lòng, chỉ còn rơi rớt lại một chút mà thôi. Chỉ một lúc sau, cô gái bé nhỏ từ bên ngoài chạy vào, nói quanh co vài tiếng, sau cùng mới dám nói: “À...ừm... chị Nhất hạnh, Hứa tổng đi rồi...”

Cô “Ừm” một tiếng, không trả lời, nhưng Lý Xu đã triệt để hỏi thăm: “Cô gái kia đâu?”

“Tiểu cô nương” kia vẻ mặt đau khổ, do dự không biết có nên nói hay không, Lý Xu lại hỏi một lần nữa, cô mới trả lời: “Cùng Hứa tổng đi mất rồi, là Hứa tổng ôm đi...” Nói xong mới cảm thấy không ổn, liền vội vàng đứng dậy giải thích: “Hình như là không thoải mái...”

Cô lại “Ừ” một tiếng, ánh sáng mờ nhạt, tiếng nhạc hỗn loạn cùng tiếng cười, ai cũng không nhìn rõ ai, ai cũng không nghe rõ ai cho lắm, Lý Xu tính tình nôn nóng, nghe thấy em gái nhỏ nói như vậy, không khỏi thay Nhất Hạnh lo lắng lên: “Nhất Hạnh, sao lại thế này?”

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười nhạt, có lẽ không thể không nói: “Hai người không cần nghĩ loạn, mình cùng anh ấy đã chia tay rồi.”

Một lúc lâu sau, hai người bên cạnh mới phản ứng lại, Lý Xu đột nhiên kéo cô qua: “Hôm nay ngày bao nhiêu?”

Lưu Ý Khuynh bị mối quan hệ kia làm cho đầu óc choáng váng, thẳng tắp mà nhìn về phía Lý Xu: “Hình như hôm nay không phải ngày cá tháng tư.”

Nhất Hạnh đứng ở giữa hai người, vẻ mặt hai người có chút mờ mịt khó dò, cô đành phải cười cười, làm ra vẻ mặt thoải mái: “Không cần giật mình, chúng mình thực sự chia tay, đã được hơn nửa tháng.... Mình

cùng anh ấy, thật ra không thích hợp.”

Vẫn là Lý Xu bình tĩnh lại trước, muốn nói nhưng lời nói đến bên miệng lại thu về, bởi vì thực sự đến giờ phút này cô cũng không biết nên hỏi cái gì, cô cũng không phải đương sự nên cũng không biết rõ những chuyện đã xảy ra giữa hai người họ, chỉ có thể bảo trì trầm mặc và suy nghĩ, lại âm thầm nháy mắt với cô bé đang trong tình trạng đông cứng tại chỗ kia. Đều là người thông minh, hai người liền lập tức hiểu hoàn cảnh lúc này, Nhất Hạnh không nói, hai cô cũng không hỏi nhiều, ba người vẫn giữ nguyên trạng thái trầm mặc.

Tiếng nhạc chợt dừng lại, trong đại sảnh cũng dần dần yên tĩnh trở lại, ngoại trừ ba người bọn họ, mọi người xem ra đều có vẻ chưa thỏa nguyện.

Đi ra khỏi đại sảnh, gió lạnh đập vào mặt, khí trời đã sắp vào đông, xung quanh đều chìm trong màu trắng của đám sương mù, cô tạm biệt Lý Xu, cả buổi tối chỉ uống một ít nước trái cây, có lẽ là bị lạnh, đầu lại có chút choáng váng, vì vậy cô không đi cùng Lý Xu, xe taxi mùi xăng quá nặng, cô cảm nhận được trong dạ dày có cảm giác cuộn cuộn.

Một mình thong thả đi trên đường lớn, gió thổi lành lạnh, dường như làm dịu chút cảm giác choáng váng, còn chưa tới khu phố xá sầm uất, cả đường lớn đều im ắng, thỉnh thoảng có chiếc xe chạy nhanh qua, để lại một tiếng rít ngắn ngủi.

Đi được không lâu liền cảm thấy mệt mỏi, bước chân cô càng lúc càng không có sức, cuối cùng chỉ biết ngồi xuống bên cột đèn đường. Cô biết bản thân mình vẫn luôn trốn tránh, bởi vì yếu đuối, bởi vì sợ bị tổn thương, vì vậy khi một lần nữa hai người chia tay, cô cũng chỉ có thể hạ quyết tâm lựa chọn trốn tránh để bảo vệ chính mình, cho tới nay cô như con ngựa không ngừng vó mà lẩn trốn, né tránh, nhưng hết lần này tới lần khác lại như vô tình như cố ý mà động chạm đến, ngoài việc càng thêm đau lòng thì cái gì cô cũng không đạt được.

Từ lần đó gặp Diệp Hạm về sau, ở công ty cô cố gắng hết sức không chạm mặt anh, thỉnh thoảng ở trên có vài hội nghị, anh đều ở trong trạng thái xuất thần, thư kí phải nhắc nhở vài lần anh mới thu hồi tầm mắt. Ở công ty, đa số mọi người đều biết quan hệ của cô và Hứa Diệc Dương, bên người anh cũng chưa từng xuất hiện người con gái khác, lần đó anh xuất thần, mọi người đều nghĩ là do anh quá mệt mỏi, nhưng cũng chỉ cô và anh mới biết được, đến tột cùng là vì cái gì. Cho dù không cùng anh đối diện, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt kia của anh có biết bao nhiêu mãnh liệt.

Bữa tiệc của Giang thị đêm nay, cô cũng nghĩ có thể sẽ gặp anh, nhưng thực sự cô cũng không ngờ Diệp Hạm lại đến đây tìm anh. Cô không nói ra chuyện chia tay giữa mình và Hứa Diệc Dương cũng là vì bản khoản đến chuyện công ty lắm người nhiều miệng, cô cũng không muốn bị mắc kẹt trong mấy lời đồn đại huyền ảo ồn ào, chỉ là xem ra bây giờ đã khác, ngày mai nhất định lại lan truyền lời đồn đại mới mà xem.

Bọn họ một lần nữa ở bên nhau thời gian cũng không dài, khi ở bên anh, cô lúc nào cũng luôn thấy hoảng hốt, hiện giờ chia tay rồi, ngược lại cô lại dần dần trở nên vững vàng, cũng không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì? Sau khi chia tay, ban đầu trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút mất mát nhưng rồi cảm giác ấy lại từng chút từng chút tan biến, dường như là vượt qua núi non trùng điệp, qua dòng nước ngầm chảy xiết, cuối cùng an toàn đến được bến bờ của sự an tâm. Tuy là rất mờ nhạt không rõ ràng, nhưng cũng không khó để phát hiện.

Thực ra, cô vốn chỉ thích hợp với cuộc sống bình thản, không chịu nổi quá nhiều sóng gió, cô cũng chưa bao giờ hi vọng vào một tình yêu oanh oanh liệt liệt. “Giúp chồng dạy con”_ bốn chữ này cũng đủ khiến cô bận rộn cả đời rồi, cô cũng không còn thừa tình lực và dũng khí đi mạo hiểm, đi tranh đoạt nữa, càng không có cách nào thuyết phục mình cứ trôi nổi trong biển tình, chấm dứt đoạn tình này thì bắt đầu một đoạn khác được. Cả đời, yêu một người coi như đã trọn vẹn rồi. Dần dần cô bắt đầu hiểu được, Hứa Diệc Dương chung quy đã bỏ lỡ quá nhiều rồi, không phải là người thích hợp.

Di động chợt vang lên, cô từ trong túi lấy ra điện thoại, bởi vì đeo găng tay, cho nên không nhìn rõ là ai, liền ấn phím nghe.

“Alô....”

“Tổng Nhất Hạnh, em đang ở đâu?” Giọng nói cuống cuống của Lâm Tử Diễn từ trong điện thoại truyền đến. Vẫn là có chút giật mình, lần trước một mình cô đến Phương Đông rồi trở về nhà trọ anh, từ đó đã không có liên hệ, đến bây giờ cũng đã gần một tháng rồi không gặp.

14. Chương 27+28

Chương 27

Edit: Yuki

Beta: Meott

Di động vang lên, cô lấy nó từ trong túi ra, bởi vì đeo găng tay, cho nên không nhìn rõ là ai, liền ấn phím nghe.

“Alô....”

“Tổng Nhất Hạnh, em đang ở đâu?” Giọng nói cuống cuống của Lâm Tử Diễn từ trong điện thoại truyền đến. Vẫn là có chút giật mình, lần trước cô đến Phương Đông rồi trở về nhà trọ của anh vẫn không liên hệ trong một thời gian, đến bây giờ cũng đã gần một tháng rồi không gặp.

Sương mù dày đặc, cô cảm thấy lạnh, đôi vai nhỏ bé co lại, cái mũi sịt sịt phản kháng: “Em ở trên đường.”

“Ở đường nào, nói rõ ràng.” Giọng nói kia quả nhiên càng thêm tức giận.

Giọng nói của cô có chút khàn khàn, quay đầu nhìn xung quanh bốn phía một chút, cô cũng không biết mình đi tới nơi này như thế nào, cũng không thấy cột mốc đường quen thuộc, nơi này là một đoạn đường yên tĩnh, nên có lẽ không lắp đặt biển chỉ dẫn, cô đứng lên, nhìn trước nhìn sau một lần, vẫn không thấy gì, vì thế lại ngồi xuống, thành thực mà trả lời: “Nơi này không có biển chỉ dẫn.... Em không biết con đường này.”

Giọng nói ấy vẫn như trước không hề chậm rãi: “Bên cạnh có dấu hiệu của kiến trúc nào không?”

Cô lúc này mới nhớ nơi này là đoạn đường khu chung cư của Giang thị: “Là ‘Thanh phong hoà phúc’ của Giang thị.”

Anh ngay sau đó lại gào lên: “Ở nơi đó chờ, đừng có chạy loạn.” Nói xong “cạch” một tiếng cắt đứt liên lạc.

Nhất Hạnh lại ngồi xuống, Lâm Tử Diễn tính tình nóng nảy, nói gió là gió, nói mưa là mưa, hồi sinh nhật cô cũng là bởi vì không nhận được điện thoại của anh, liền tiếp vài ngày, anh đều là âm tình bất định, khiến cô không biết thế nào. Nghe giọng điệu vừa rồi của anh khi nói chuyện, cũng không biết là gặp phải chuyện không vui gì.

Chỉ chưa tới 10 phút đồng hồ, chiếc xe thể thao màu đen của anh đã dừng trước mặt cô, cô ngồi ở nơi đó dường như buồn ngủ, cũng không ngẩng đầu nhìn kỹ, chờ tới khi cô phát hiện, anh đã sớm từ trong xe đi ra, ngũ khí kém, sắc mặt càng kém, gần như muốn ăn thịt người: “Có biết nguy hiểm hay không, muộn như vậy, một cô gái như em có thể một mình ngồi trên đường cái thế này sao? Ở nơi này một người cũng không có, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Anh nói hết lời vẫn không thấy cô đứng lên, gần như thở hắt ra: “Nhanh lên xe mau.” Rồi lôi cô lên xe.

Điều hoà trên xe được mở rất đầy đủ, ngồi ở bên ngoài lâu, khuôn mặt cô dường như có chút cứng ngắc, điều hoà thổi khí, không chỉ có khuôn mặt được dần ra, ngay cả đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn, kí ức không hẹn mà vào đầu cô, đêm ấy cô chạy tới Phương Đông uống rượu, sau đó lại đến nhà trọ của anh,

sau đó lại là.... Sau đó cô vẫn nghĩ, nếu đêm ấy bọn họ không dừng lại, hiện giờ chỉ sợ hai người cũng không biết phải đối mặt với nhau như thế nào.

Sau khi anh rời đi đêm đó, hai người đều không có liên lạc, hôm ấy hai người đều có tâm sự trong lòng, cuối cùng xong việc cũng chẳng ai chịu nổi. Tuy rằng anh nói anh có lỗi, tuy rằng sau đó cô cũng đã từng nghĩ lại tình hình đêm ấy, nhưng mãi cho đến bây giờ, cô cũng không cảm thấy.... là anh có lỗi.

Hai người đều không nói chuyện, một người chuyên tâm lái xe, một người chuyên tâm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cố tình không đề cập tới chuyện tình đêm ấy, anh đưa cô về nhà, nhìn cô từ trong xe đi ra, giọng nói đã hòa hoãn hơn một chút nhưng cũng chỉ thản nhiên nói một câu: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Cô “Vâng” một tiếng, cũng không biết còn có thể nói gì nữa, do dự một lát, nói tiếng tạm biệt với anh rồi lên lầu.

Trở về nhà rồi, cả buổi tối đều cô không ngủ nổi, lăn qua lộn lại, cuối cùng miễn cưỡng ngủ được một lúc, khi tỉnh lại vẫn là rạng sáng, ước chừng khoảng ba, bốn giờ sáng, ngoài trời đang mưa tí tách, đèn đường dưới lầu còn chưa tắt, đèn đầu giường không bật, cô mở to mắt nhìn mông lung một vòng quanh phòng ngủ, lại từ trên giường đi xuống, kéo rèm cửa sổ nhìn xem trời mưa thế nào.

Thế nhưng xe của Tử Diễm vẫn còn đỗ ở dưới lầu, sắc trời u ám, ánh đèn đường vàng nhạt toả ra quanh sáng, hạt mưa to rõ ràng, cô cố gắng mà nhìn, nhưng không thể thấy rõ.

Dường như trong lòng cô cũng nổi lên mưa bão, những hạt mưa nhỏ chạy dọc theo mạch máu, theo dòng máu đỏ sẫm chạy thẳng vào tim, rèm cửa sổ ở trong bàn tay cô bị nắm nhăn nhúm lại, bởi vì dùng sức quá mức mà màn che bằng vải bố ma sát trong lòng bàn tay có chút không thoải mái, cô duy trì một tư thế, sự khó chịu từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân, chậm chạp phát triển thành một loại đau đớn.

Quá bảy giờ, cô cầm ô chuẩn bị xuống lầu, khi đi đến cầu thang, Lâm Tử Diễm gọi điện thoại cho cô: “Xuống đây, anh đưa em đi làm.”

Cô vẫn che ô đi, xe của anh đỗ ở ngay khu vực lối vào, cô mở cửa xe ngồi xuống, anh cũng không có quay đầu lại, bàn tay cô để ở phía sau chỗ ngồi, hơi hơi run run lên, xe đi được một lúc, cô mới hỏi: “Tối hôm qua anh về lúc nào vậy?”

Trong xe im lặng vài giây, anh mới lên tiếng nói: “Về từ sớm.” Nói xong liền mở một bài nhạc nhẹ trong xe, tận lực che giấu điều gì đó.

Cô vì thế cũng không hề hỏi nhiều, cơ thể căng như dây đàn, chỉ nhẹ nhàng cử động sẽ trở nên đau đớn, chỉ có thể đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, mới có thể khống chế không cho nước mắt chảy xuống.

Nhớ tới trước kia, lúc rảnh rỗi thường đi theo anh nơi nơi “sống phóng túng”, mỗi lần đi cũng không phải là quá vui vẻ, ban đầu cô còn không muốn, nếu phải đến tiệc rượu này nọ, giải trí và vân vân, trong tiềm thức cô vẫn cảm thấy được những nơi này không thích hợp với mình, cảm thấy những nơi như vậy không khí thật mù mịt, không thoải mái. Nhưng dường như mỗi lần đều không lay chuyển được anh, công phu bám người của anh rất lợi hại, cô đành thuận theo mà đi cùng anh. Đi mới biết được, thực ra mỗi lần anh đưa cô ra ngoài, hơn phân nửa thời gian chỉ có hai người bọn họ, cũng có khi ngẫu nhiên có thêm nhiều người thì chỉ trong chốc lát anh sẽ đưa cô trở về. Ngày đó ở Phương Đông nghe thấy mấy lời đó từ miệng bạn tốt của anh nói ra, cô cũng hiểu là không thể sai được. Một khác kia nghe thấy, quả thực là kinh hồn bạt vía, đột nhiên nghe nói như vậy, lại là ở tình huống cô đang rối rắm, có trăm mối lo. Sau đó lại theo anh trở về nhà, mặc dù mơ mơ hồ hồ đi ngủ, cô vẫn nhớ rõ anh lấy khăn mặt lau mặt cho mình. Thời điểm bị anh kéo vào trong ngực, dù trong lòng cô còn đang bẽ bộn nhiều điều nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất an ổn, thoải mái, rất hiển nhiên, tựa như vòng ôm đó vẫn luôn lặng lẽ ở nơi nào đó chờ mình.

Lý Xu nói, quan hệ của cô và anh giống như “không phải người tình cũng là người yêu”, nghĩ lại thì thấy, ngoại trừ hôn nhau và làm tình, bọn họ điểm nào khác cũng vô cùng thân mật. Quen biết ba năm, ngoại trừ đi qua đường và lễ đính hôn của bạn anh ngày đó là anh từng cầm tay cô thì còn lại, hai người luôn quy củ làm bạn tốt của nhau, bạn bè rất tốt, rất tốt. Chỉ ở đêm ấy, mối quan hệ bạn tốt bị phủ định, chỉ kém một chút là nghiêng trời lệch đất nữa thôi. Thời điểm khi anh hôn cô, tuy rằng đang mê man, nhưng cô lại cảm nhận được chút chua xót, vị chất đi thẳng đến nơi sâu nhất của trái tim.

Chia tay với Hứa Diệc Dương, nói ra những lời ấy (chị bảo thích a Tử Diễm ấy), mới đầu cô cũng nghĩ chính mình điên rồi, làm sao lại có thể thốt ra như thế, nói ra quá nhanh, giống như một lời nói dối. Nhưng rốt cuộc có nói dối hay không, cô suy nghĩ đã lâu nhưng cũng không rõ ràng, có đôi khi đáp án dường như ở ngay trước mặt, chỉ cần cô tiến lên vài bước có thể kéo bức màn che xuống. Nhưng mỗi khi đến gần, đáp án lại biến mất, mặc cho cô một mình ở trong mơ không ngừng đuổi theo, khi sắp đuổi đến nơi, anh lại đột nhiên xuất hiện, gần như vậy, lại xa đến thế, một đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, lộ vẻ hoang vắng.

Ngày hôm trước cô nằm mơ, tỉnh lại mới phát hiện thì ra đã lâu bọn họ không gặp nhau, trải qua một buổi tối xấu hổ như vậy, có lẽ anh cũng giống cô, cũng không biết phải đối mặt như thế nào, dù rằng nói đến cùng sự việc cũng chưa có gì phát sinh.

Tối qua đột nhiên anh gọi điện thoại đến, xe dừng ở dưới lầu một đêm, khi hỏi anh, anh lại trước sau vẫn thần nhiên giả bộ, nếu như đêm qua trời không mưa, cô tất nhiên không biết, ban đầu cô định không hỏi, nhưng vào trong xe lại nhìn không được, muốn hỏi, lại muốn khóc, có lẽ nước mắt đã tích tụ từ lâu. Buổi sáng xuống lầu thấy chiếc xe thể thao màu đen quen thuộc, muốn dừng lại cũng không dừng được, dường như chỉ nhẹ nhàng đụng chạm sẽ rơi nước mắt, âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, tự nói với chính mình đừng khóc.

Chịu đựng đã lâu, tới khi cô sắp không chịu nổi nữa thì chiếc xe rốt cục cũng dừng lại, lặng lẽ chờ đợi ở trong lòng, cho dù khóc, cũng không thể khóc trước mặt anh.

“Tối rồi, anh gần đây..... có phải công việc rất bận hay không?”. Anh không quay đầu, chỉ vụng trộm nhìn cô trong gương một cái.

Nói chuyện vẫn còn mang theo giọng mũi: “À, bình thường, không phải bề bộn nhiều việc lắm.”

“Ừm.....”

“Chú ý nghỉ ngơi đi, sắc mặt nhìn không tốt lắm.”

“Nếu có chuyện gì....” Hai tay nắm chặt tay lái, cuối cùng chung quy một câu cũng không nói ra, thực ra anh muốn nói: “Nếu có chuyện gì, hãy gọi điện cho anh.”

Nhưng rốt cục lại cảm thấy bản thân mình không có tư cách nói như vậy, anh thiếu chút nữa đã phạm một sai lầm lớn, trên thực tế, tuy rằng sau đó cũng tỉnh táo lại, nhưng cô là bạn gái của anh trai anh, dù nói như thế nào, như thế vẫn là sai lầm.

“Đi lên đi”. Xe đã mở cửa để chuẩn bị rời đi.

Cô xoay người sang chỗ khác, đi được vài bước bỗng chốc nước mắt tràn ngập tuôn ra.

Chương 28

Edit: Zun

Beta: Meott

Có phải tình yêu văn phòng đều không chiếm được hảo cảm của mọi người hay không? Chuyện của cô cùng Hứa Diệc Dương giờ đã thành đoạn tình yêu văn phòng trong quá khứ như vậy rồi.

Sau khi từ miệng Lí Xu biết được cô cùng Hứa Diệc Dương chia tay, ở trước mặt Nhất Hạnh, cái tên Hứa Diệc Dương cũng ít khi được đề cập tới, trong văn phòng lời đồn đãi thì cũng không thiếu, đêm đó tiệc rượu ở Giang thị, số người nhìn thấy Hứa Diệc Dương cùng Diệp Hạm rời đi không ít, người bên ngoài không biết quan hệ bọn họ, nhàn hạ ngồi đoán lung tung, đem tình hình đêm đó miêu tả sinh động như thật, đến cuối cùng, một nửa nhân viên công ty đều đồng tình với Nhất Hạnh, cũng có một nửa thốn thức, tiếc nuối không thôi.

Ngẫu nhiên có mấy lần, người bên ngoài khe khẽ nói nhỏ, trùng hợp đi qua, cô cũng chỉ là một đường hờ hững, coi như không liên quan mình. Loại chuyện này, cô không thể cố sức đi giải thích, có chăng cũng chỉ

là tăng thêm phiền não mà thôi, mỗi người nhìn bộ dạng bất cần của cô, đều tin là thật, đến cuối cùng, ngay cả chính cô, cũng mơ hồ dần tin tưởng.

Sáng sớm ngày mưa kia, Lâm Tử Diễn đưa cô đến công ty, sau đó cách một tuần, anh mới lại gọi điện thoại cho cô, hẹn đi ăn cơm. Lần này đúng là phá lệ, không có tới Ích Dương đón cô, sau khi tan tầm cô bắt xe đến địa điểm đã hẹn, là một nhà hàng cỡ trung, phục vụ đồ ăn bản xứ, có vẻ phong phú, hai người dường như không thể nào ăn vào, ăn đến một nửa, Lâm Tử Diễn hạ đũa, nét mặt có chút khó khăn gọi cô một tiếng, cô ngẩng đầu lên, cười cười với anh, anh ngừng lại một chút, mới nói: “Thực xin lỗi.....”

Tư thái, ngữ khí thấp như vậy, biểu tình lại thống khổ, rối rắm như vậy, hoàn toàn không giống bình thường, cô không biết phản ứng ra sao, trong tay còn nắm chiếc đũa, hỏi lại anh: “Làm sao vậy?”

Anh từ trong túi áo lấy ra điều thuốc, bật lửa phát ra tiếng “đình” một cái, một đám khói mờ bay lên, anh đem cái bật lửa chuyển qua tàn thuốc, nhìn cô một cái, “cạch” một tiếng lại đem cái bật lửa khép lại, ngay cả điều thuốc cũng đã ở trên bàn: “Vì sao lại chia tay với anh trai anh?”

Không phải chưa từng nghĩ đến việc rốt cuộc có nên đem chuyện mình cùng Hứa Diệc Dương chia tay nói cho anh biết hay không, dù sao ngay cả Lí Xu bọn họ cũng đều biết cả rồi, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy dù nói cho anh, cũng có ý nghĩa gì đâu, cho nên vẫn là không nói ra. Giờ ăn đến một nửa, thỉnh thoảng nghe anh hỏi, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Ngây cả người, ý cười có chút cứng ngắc: “A..... Chúng em không thích hợp..... Cho nên chia tay.....”

Anh liếc mắt về phía cô, ngữ khí có chút thấp thỏm: “Phải không?”

Cô cúi đầu, chậm rãi đưa tay buông đũa: “Thật sự không thích hợp.....”

Anh lại cầm điều thuốc lên, nhưng không hút, chỉ nhậm điều thuốc đang cháy, hóa thành một làn khói xám, “Nếu là vì chuyện tối hôm đó, anh xin lỗi, em cũng không cần chia tay với anh ấy.”

“Không phải.” Ngữ khí của Nhất Hạnh có chút dồn dập, mơ hồ có chút tức giận. Tối hôm đó cái gì cũng không có phát sinh, chỉ là hôn cô mà thôi, cô cùng Hứa Diệc Dương chia tay bất luận như thế nào cũng không liên quan đến anh.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt lệ đã rưng rưng, hốc mắt cũng ửng đỏ, nhưng vẫn cố gắng lấy lại tinh thần, hơi yếu ớt lặp lại: “Không phải, không có liên quan đến anh.”

Vẻ mặt của Lâm Tử Diễn có chút kích động, nhìn cô hốc mắt hồng hồng, bắt lực lại thất thố, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì, đành cúi đầu an ủi nói: “Em đừng khóc..... đừng khóc.”

Hai người căn bản không có khẩu vị để ăn cơm, ngồi trong chốc lát liền rời đi.

Anh chạy xe từ chỗ gửi xe đi ra, Nhất Hạnh đứng ở một bên nhà hàng chờ anh, anh hạ cửa kính xe, chỉ thấy thân hình đơn bạc gầy yếu của cô, mái tóc trên trán che khuất tầm mắt, gió chậm chậm thổi qua, trên khuôn mặt ướt sũng, cô cắn môi, bất giác cúi đầu.

Trong lòng anh dâng lên cảm giác đau đớn vô biên vô hạn, nếu có thể, anh thậm chí nghĩ, ngay giây tiếp theo sẽ đem cô ôm vào trong lòng. Thật ra, anh hiểu được, tối hôm đó là do anh không thể khống chế chính mình, biết rõ thân sắc cô có điểm kì lạ, biết rõ cô là bạn gái của anh mình, anh còn khư khư cố chấp, đến cuối cùng, kém chút nữa đã phạm sai lầm nghiêm trọng. Anh vẫn luôn thanh tỉnh, biết cô vì uống hơi nhiều rượu nên vô lực phản kháng, nên lại cứ làm theo mong muốn của mình. Mặc dù anh hơn một lần tự nhủ mình nên buông tay, nên quên đi, đi công tác, rời xa bọn họ, nhưng lại phát hiện thời điểm chỉ còn một mình, ngược lại đáy lòng mong nhớ càng ngày càng thêm nghiêm trọng, theo thời gian càng thêm mãnh liệt, dường như thiêu đốt chính mình.

Hôm đó, anh nửa đêm liền rời đi, khi bình minh liền đi công tác sang Pháp, vẫn luôn cho rằng mình đã làm chuyện sai lầm, đối với Hứa Diệc Dương, đối với Tống Nhất Hạnh đều là sai lầm, dù cho chỉ là hôn thôi, dù là dưới tình huống như vậy nhưng anh cũng vẫn có thể ngăn cản hành vi của chính mình, cô chung quy là bạn gái của anh họ, có lẽ tương lai một ngày nào đó, cô sẽ trở thành chị dâu của anh.

Nơi phương trời Pháp, hầu như mỗi ngày đều đau khổ suy nghĩ, anh chưa từng nghiêm túc như vậy, làm sao mới có thể giảng hòa, làm sao mới có thể không thương tổn anh và cô, làm sao mới có thể khiến chuyện

đó trở thành cái gì cũng chưa phát sinh qua. Sau khi từ Pháp trở về cũng cố ý không suy nghĩ cho rõ ràng, dường như hàng đêm đều ở Phương Đông, uống nhiều rượu cũng không thanh tỉnh được chính mình, bên người không lúc nào không có mỹ nữ làm bạn, nhìn trong mắt anh, đều là ảm đạm thất sắc, anh thậm chí không buồn liếc mắt một cái, mọi kí ức tốt đẹp đều lưu lại ẩn kín sâu sắc trong trái tim anh, không lấy ra được, không xóa bỏ được, anh không có năng lực, chỉ có thể giương mắt nhìn ẩn kín ấy lớn dần.

Rất cục không thể khống chế được bản thân, từ Phương Đông đi ra liền gọi điện cho cô, cô ngồi một mình nơi đầu phố, lạnh lẽo run rẩy, anh thật vất vả mới kiềm nén tức giận trong lòng đưa cô về nhà. Dọc đường đi, cô cũng không cùng anh nói chuyện, khi xuống xe chỉ một tiếng “Bye bye” làm cho anh cảm thấy bọn họ từ lúc đó đã bắt đầu trở nên lạ lẫm.

Đầu xe dưới lầu một đêm, chỉ muốn nhớ lại nhiều một chút. Vài ngày sau, ở nhà ăn gặp gỡ Lí Xu. Anh biết quan hệ các cô rất tốt, nên tiếp cận, gợi chuyện hỏi tình hình hiện tại, ngày đó thấy cô sắc mặt không tốt, tái nhợt lại tiêu tụy, còn tưởng rằng là công tác bận quá.

Còn nhớ rõ khi Lí Xu nói cho anh câu kia: “Bạn ấy gần đây đã chia tay với Hứa tổng, anh không biết sao?”, nghe xong hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, Lí Xu đi rồi, mới thu hồi lại thần trí. Chia tay, tin tức như vậy, vốn dĩ đối với anh, nên là may mắn mới đúng, nhưng với quan hệ của ba người bọn họ, anh lại không thể cảm thấy một tia vui sướng nào, tâm tình ngược lại càng thêm trầm trọng, lại lơ mơ cảm thấy có thể là vì đêm đó anh xúc động hay không, làm cho bọn họ chia tay? Càng nghĩ, trong lòng lại càng như có bom hẹn giờ. Cho nên hẹn cô ra ngoài, muốn hỏi rõ ràng, nếu bọn họ chia tay thật sự có liên quan đến anh, như vậy anh nhất định sẽ không chút do dự đi giải thích, cho dù là nhận sai, chỉ cần cô có thể vui là tốt rồi. [ôi ôi ...]

Từ trong xe đi ra, cô vẫn cúi đầu như trước, anh ở sau lưng gọi cô, cô mơ mơ màng màng quay đầu lại, trên gương mặt mơ hồ lưu lại dấu lệ, trong lòng lại thở dài, bắt đầu từ bao giờ lại trở nên thích khóc thế này? Phía bên phải là đường lớn, rộn ràng nhộn nháo, ồn ào một mảnh, trái tim của anh chợt co rút lại, ngay cả tư duy cũng đình trệ, theo bản năng lau đi nước mắt trên mặt cô, có lẽ bởi vì đã khóc, có lẽ bởi vì gió thổi qua, hai má cô có chút lạnh lẽo, lòng bàn tay anh lướt qua, nơi đầu ngón tay còn lưu chút ẩm ướt. Mi mắt cô nhắm hờ, tay anh vừa chạm đến, nước mắt cô đột nhiên tuôn rơi, rơi trên đầu ngón tay anh. Giống như một cô gái nhỏ đang tủi thân, vì mất đi thứ mình yêu thích mà hiện tại không ngừng khóc lóc, bồi hồi.

Không biết thế nào lại sinh ra cái ý tưởng như đêm hôm trước, tại một khắc kia, anh cũng cố không được, cũng chẳng để ý người người nơi ngã tư đường. Một tay nắm cổ tay cô, một tay ôm lấy đầu cô, nặng nề mà hôn xuống, gần bó va chạm nhau, anh ở môi cô trần trọc lưu luyến, như thủy triều trào dâng, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, người đi qua hoặc là hiếu ý hoặc là cười giễu. Cô đẩy anh ra, giống như con nai bị dọa phát sợ, liền xoay người chạy. Dòng xe cộ cuộn cuộn, cô xuyên thẳng qua đường cái, anh từ phía sau đuổi theo, một tay ôm cô vào lòng, ngực phập phồng kịch liệt.

Mãi cho đến khi đưa cô về nhà, thần sắc của cô mới dần chuyển biến tốt hơn.

Anh không dám vươn tay, chỉ âm thầm nắm chặt thành quyền, khàn khàn giọng áy náy nói: “Nhất Hạnh.....”

Cô rất cục xoay đầu cùng đối diện với anh, cách thật lâu, mới từng chữ từng chữ nói ra: “Anh không cần phải nói thực xin lỗi, em với anh ấy chia tay cùng anh không có liên quan gì, em với anh ấy..... Thật sự không thích hợp.....”

“Vì sao không nói anh biết?” Trong mắt anh tĩnh mịch, nặng nề.

Thanh âm cô càng ngày càng thấp, nhỏ như muỗi kêu: “Không phải chuyện gì to tát..... Không cần phải....”

“Đã bao lâu?”

.....

“Hơn nửa tháng.”

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Nhất Hạnh mở cửa xe: “Em lên đây.... Anh về sớm một chút.”

Nói xong cầm túi rời đi.

Anh hạ cửa kính xe, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, trong lòng như dâng lên tầng tầng lớp lớp mây mờ, đằng sau dần dần lộ ra vạt trượng hào quang. Anh yêu lâu như vậy, ấn nhắc lâu như vậy, vốn tưởng rằng chính mình vĩnh viễn không có cơ hội, nhưng hiện tại, trước mặt đã có một cơ hội nhỏ bé. Dù thế nào cũng muốn thử một lần, dù thế nào cũng muốn bày tỏ, người đó, là Nhất Hạnh, dù cho thất bại, cũng không muốn mình phải hối hận cả đời vì bỏ qua. Với quan hệ ba người bọn họ, dù người khác nói anh là thừa nước đục thả câu, hay sau này bị người ngoài đồn đại, cần nhần, đoán mò lung tung thì hôm nay anh cũng nhất định phải nói ra.

Nơi hàng hiên hắt lên ánh sáng, lâu một không chút tiếng động. Anh đột nhiên từ trong xe bước ra, đuổi theo vài bước, cô đi đến lầu 3, phía sau tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, không kịp quay đầu, liền bị người phía sau ôm lấy.

Cánh tay bên hông ôm thật chặt, đầu của anh chôn ở hõm cổ cô, hơi thở ấm áp quen thuộc. Cô cứng người, vẫn không nhúc nhích, tay cầm túi dần dần vô lực. Thanh âm có chút run run, đứt quãng, ngay cả cái tên cũng kêu không được: “Từ..... Diễn.....”

Giọng nói của anh mơn man bên tai cô, mang theo vài phần thăm dò: “Nhất Hạnh..... Chúng ta ở bên nhau có được không?”

Cổ họng như nghẹn lại, há miệng thở dốc, hốc mắt nóng hôi hổi, toàn thân đều phát run, hai tay của anh ở thắt lưng dường như siết chặt cô, rất nhanh cô cảm thấy hít thở không thông, toàn thân trào dâng một cảm giác ươn ướt, hội tụ trong mắt, từ từ rơi xuống, cũng không biết bắt đầu lúc nào, nước mắt lại dễ dàng rơi xuống như thế, trong lòng vừa chua xót, vừa mềm yếu, cô dường như không đứng thẳng được.

Nơi hàng hiên chỉ còn hai người bọn họ, không có tiếng bước chân, đèn cũng đã tắt, tối tăm, không thấy rõ biểu tình lẫn nhau.

Tay anh chậm rãi thả lỏng, trong bóng đêm thần sắc vô cùng phức tạp, mang theo một tia đau đớn, cô vẫn không nói chuyện, ngẩn ngừ vài phút, lại dài như cả tháng cả năm.

Trong lòng lưu lại một tia hy vọng, anh chậm rãi rút lui: “Em cứ cân nhắc suy nghĩ..... được không?”

Vẫn đứng ở lầu 3, nghe tiếng bước chân anh xa dần, mơ hồ là âm thanh khởi động xe, tất cả tối tăm trở lại, dường như ngay cả sức lực nhắc chân lên cũng không có, cô ngồi xuống cầu thang, tay vịn có cảm giác lạnh lẽo, trong lòng “Lộp bộp lộp bộp”, vừa hoảng hốt lại đau đớn, miễn cưỡng đi đến lầu 5, vào phòng tắm, sắc mặt người trong gương tái nhợt, hốc mắt sưng đỏ, hồi tưởng một lần lại một lần lời nói của anh vừa nãy, giống như cô một mình ngồi ở rạp chiếu phim, xem những câu chuyện tình yêu xưa cũ, nhìn đến rơi lệ, nhìn đến đau lòng.....

15. Chương 29+30

Chương 29

Edit: Tiểu kê

Beta: Meott

.

Tuần này đi làm, tinh thần không tốt, không thể tập trung, văn kiện bày ở trên bàn, tầm mắt lướt qua văn tự nhưng Nhất Hạnh vẫn chỉ ngồi nhìn một góc ngăn người

Vài ngày nay trong đầu vẫn lặp lại câu nói kia: “Chúng ta ở bên nhau được không?”

Cuối cùng nghe anh lo lắng nói, hứa là sẽ không quấy rầy cô nữa, cũng đã một tuần không liên lạc. Chiếc di động màu trắng nằm lẳng lẳng kế bên, tầm mắt của cô không tự giác lại di chuyển đến, có đôi khi ngơ

ngác nhìn vài giây, trong lòng sinh ra một cái nụ hoa, cô cũng không biết bên trong nụ hoa rốt cuộc có thể nở ra cái gì, cho nên tâm tư hỗn loạn.

Mỗi ngày, mỗi ngày đều như vậy trôi qua, có đôi khi thấy quá dài, có đôi khi lại thấy quá chậm. Cô và Hứa Diệc Dương đều là người công tư rõ ràng, ngẫu nhiên chạm mặt trong công ty, cô cũng chỉ quy củ chào hỏi, sau đó rời đi. Quan hệ phai nhạt, lời đồn đại cũng tự động lắng xuống, Lí Xu hay nói đùa rằng cô và Hứa Diệc Dương giống bầu trời thành phố đêm có pháo hoa, mong đợi đã lâu, một hồi rực rỡ qua đi lại bình tĩnh như nước. Thời điểm tan tầm, một mình cô ngồi xe buýt về nhà, bất giác nghĩ đến, cảm thấy Lí Xu nói cũng không phải không có lý, cô và Hứa Diệc Dương, có lẽ thật sự là một hồi đèn đuốc rực rỡ.

Chạng vạng, người trên xe buýt rất đông, cô chật vật từ trên xe xuống, hai chân sớm đã bủn rủn, thật vất vả mới lên được lầu năm, đứng ở cửa nhà, đang chuẩn bị đổi giày, di động liền vang lên. Cầm lên thì thấy là Lí Xu gọi tới.

Nhất Hạnh có chút buồn bực, lúc tan tầm vừa mới nghe cô ấy oán giận, bởi vì một khách hàng mới thời gian eo hẹp, cho nên ngày gấp mặt vẫn không định ra được, thật vất vả hôm nay đối phương mới có thời gian rảnh, vào lúc sáu giờ. Sáu giờ, là thời điểm tan tầm, dù Lí Xu có gan lớn cũng không dám bỏ mặc khách hàng kia, 5 giờ nhận được điện thoại thì gần như là chạy lao ra ngoài.

Nhất Hạnh đang nghe, còn chưa kịp “alô” một tiếng, bên kia Lí Xu đã ồn ào: “Nhất Hạnh, giang hồ nguy cấp, thay mình chạy về công ty lấy giúp tài liệu đi, Nhất Hạnh à, tớ lúc này hoàn toàn dựa vào cậu.....” Nói nửa ngày, hóa ra là lúc đi gặp khách hàng mang nhầm tài liệu, Nhất Hạnh quả thực không thể nói gì, không thể không bội phục Lí Xu, lại nhầm tài liệu thành tạp chí mỹ nam, vẫn là cùng khách hàng nói chuyện trong chốc lát mới phát hiện có điểm không thích hợp, phản ứng mau lẹ trước tiên đổi sang đề tài khác nói chuyện, sau lại gọi cho Nhất Hạnh.

Nhất Hạnh mới cởi một chiếc giày, nghe giọng nói gấp gáp bất ổn của Lí Xu, cô vội vàng mang giày lại, xách túi, chạy ra đón taxi, một đường chạy vào công ty, tới bàn làm việc của Lí Xu tìm tài liệu kia rồi lại ngồi vào xe taxi vừa rồi, lướt như bay mà đi.

Đem tài liệu đưa cho Lí Xu, mới thoáng yên tâm, đứng bên lề đường nghỉ trong chốc lát mới bình tĩnh lại. Hôm nay chạy một chuyến, ước chừng bằng một tháng vận động của cô.

May mắn là đã giao xong, phỏng chừng Lí Xu lấy được tài liệu rồi thì lần trao đổi này có thể không lo ngại.

Bởi vì vội vàng về nhà, nên cô lại ngồi xe taxi, xe đi được chốc lát, cô trước sau vẫn cảm thấy mình đã quên cái gì đó, cho đến khi thấy lái xe đặt ở cửa kính xe một bọc nhỏ, mới phát giác thì ra không thấy túi xách đâu, trong lòng hoảng hốt, tỉnh táo nhớ lại, chỉ có thể là lúc lấy tài liệu đem túi đặt ở bàn làm việc của Lí Xu, nàng trong tay chỉ có điện thoại di động, trên người một phân tiền cũng không có, mắt thấy xe chạy càng ngày càng xa, lúng túng không biết nên làm sao bây giờ, đành phải kiên trì nói với lái xe: “A, chú ơi, cháu bỏ quên túi xách ở công ty, như thế này đi, cháu đến công ty lấy, chú có thể ở dưới lầu chờ cháu trong chốc lát, cháu lấy túi xách lập tức xuống dưới trả tiền cho chú.” Nói xong lại sợ người lái xe kia không muốn, lại nói thêm: “Như vậy đi, chú cầm cái điện thoại này của cháu, rồi chờ cháu một lát nhé.” Khó trách Lâm Tử Diễm nói cô ngu ngốc, nói chuyện cả buổi cũng không có nghĩ xem di động kia giá trị gấp bao nhiêu lần tiền taxi.

Chú lái xe cũng là cái người thành thật, khoảng hơn bốn mươi, hiền lành nở nụ cười: “Đi đi, tôi đứng dưới lầu đợi một lát.”

Một phen đi tới đi lui, bên ngoài đã tối đen một mảnh, may mắn bảo vệ công ty chưa về, Nhất Hạnh đi thang máy lên lầu 18, túi của cô quả thật là ở bàn của Lí Xu.

Trong thang máy mở đèn hướng dẫn, trên bảng điện tử, con số từng chút từng chút thay đổi, phát ra ánh huỳnh quang màu xanh. “Đỉnh” Một tiếng liền ngừng lại, chăm chú nhìn lên, rõ ràng là lầu 12, cô đi xuống tầng trệt mà, kỳ quái lúc này còn có người từ lầu 12 đi ra.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, cả người cô đều cứng đờ, là Hứa Diệc Dương. Có lẽ là hai người đều không nghĩ đến sẽ gặp đối phương, thần sắc đều có chút mất tự nhiên.

Cô hô một tiếng “Hứa tổng”, thấy anh còn đứng ở ngoài thang máy, liền nói: “Anh muốn vào sao?” Anh

sải từng bước vào thang máy, vốn có thể chứa hai mươi mấy người, từ khi anh tiến vào, Nhất Hạnh liền cảm thấy áp bách. Thật ra, anh đứng ở bên cạnh cô, chỉ cách có mấy bước, trong thang máy im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau.

Cô nắm chặt túi xách, suy nghĩ bây giờ có nên rời khỏi không, chờ anh đi rồi lát sau mình đi. Muốn vươn tay nhấn nút, tay anh từ từ che lên trước cô, cửa thang máy “Đing” Một tiếng mở ra rồi lại khép, anh cúi người xuống, sát đến tai phải của cô, hơi thở phả vào gáy cô, chậm rãi nói: “Có phải là em đang sợ?” Cô dồn sức quay đầu, ngênh tiếp: “Tôi không sợ gì cả.”

Tay anh vẫn ngăn cản cô, chặn tại cửa thang máy, đôi mắt anh giống như vực sâu thăm, nhìn thẳng cô, thật lâu sau mới nói: “Bất luận em tin hay không tin, Diệp Hạm và anh cũng không phải là qua hệ đó, hôm đó anh cũng không dự đoán được cô ấy sẽ nói như thế..... Nhất Hạnh, em né tránh anh lâu như vậy, đến tột cùng là không tin anh, hay là không tin chính em?”

Là không tin anh, hay là không tin bản thân, cô thừa nhận mình không nghĩ tới, chuyện về Diệp Hạm đến nay cũng đã hơn một tháng, từ sau khi chia tay Hứa Diệc Dương, cô mới có thời gian từ từ tỉnh táo lại. Lúc mới gặp Diệp Hạm, khi mới nghe những lời kia của cô ấy, Nhất Hạnh thực sự gần như mất đi lý trí, khi cô đang nghĩ tình yêu của mình từ nay về sau sẽ càng tốt đẹp hơn thì lại lại cố tình có người đặc biệt đến báo cho mình biết, thì ra tất cả mọi thứ ấy đều là biểu hiện giả dối mà thôi. Mãi về sau, nói chia tay rồi mới cẩn thận nghĩ tới, nếu anh cùng Diệp Hạm thật sự kết hôn, như vậy người bên ngoài nhất định biết được, bao gồm Lâm Tử Diễm, duy chỉ có cô là có thể không biết, hơn nữa nhìn thần sắc của Hứa Diệc Dương và Diệp Hạm ngày ấy, cô liền biết chuyện kết hôn là do Diệp Hạm nói dối mà thôi.

Nhưng là hiện tại, tin hay không tin, đối với cô mà nói, đã cũng không còn nhiều ý nghĩa. Đã quyết định buông tay, lại còn dây dưa là hại người hại mình, cô cần gì phải chấp nhất, cô ngẩng đầu đối diện với anh mà nói: “Hứa Diệc Dương, em tin anh, em cũng tin tưởng chính mình..... Nhưng chúng ta đều không nghĩ tới, sau 5 năm xa cách, chúng ta có còn thích hợp ở bên nhau???” Nói xong đúng là tâm bình khí hòa.

Trong mắt anh có gì đó vỡ vụn, cả người như chìm trong vòng xoáy cơn bão, ngay cả vai cũng hơi sụp xuống. Thang máy sớm tới lầu một, mở lại đóng, hai người ai đều không để ý, tiếng “Đing”, dường như từ nơi rất xa truyền tới, như có như không.

Cô ra khỏi thang máy vài bước, anh đột nhiên chạy theo sau bắt lấy tay cô, ánh mắt kia cực kỳ giống vẻ mặt anh khi mới về nước, sâu không lường được.

Cô quay lại, nhẹ nhàng rút tay thoát ra: “Anh không cần như vậy..... Chúng ta không có khả năng, về sau anh nhất định sẽ gặp được người mình yêu thật lòng..... Mà em, cũng vậy.”

Tay anh chậm rãi buông ra, rũ xuống. Tầng dưới cùng yên lặng không một tiếng động, yên lặng đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Cô nói “Tạm biệt”, bước chân trầm ổn đi ra ngoài. Ra cổng công ty mới dần dần bước nhanh hơn, không biết người lái xe kia chờ ở nơi nào, cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu. Cô cảm thấy hôm nay thật sự quá mệt mỏi, lại ngồi vào xe, nói địa chỉ nhà.

Rất cực cũng về tới nhà, thay dép lê vào nhà, trên bàn đồ ăn còn nóng, lúc đi cô nói với bà nội không cần chờ, cho nên bà để lại đồ ăn. Thức ăn trên bàn đều là những món cô thích, trong khoảng thời gian này cô bị rối loạn, bình thường ăn cơm đều không biết vị, hôm nay đi lại nhiều, khẩu vị có tốt hơn một chút.

Ăn cơm xong lên giường chuẩn bị ngủ, di động liên vang lên, là Lâm Tử Diễm. Không khí thật yên tĩnh, dường như nghe tiếng của anh sát tại bên tai: “Em đang ngủ hả?”

Đầu cô đang ướt, tiếp điện thoại của anh, nhất thời quên lau, lưu lại bọt nước nhỏ rớt xuống phía sau, lướt qua cổ, cảm giác mát lạnh làm cô tỉnh lại: “Chưa ngủ..... Có chuyện gì sao?”

Ngữ khí của anh có chút khách khí, giống như đang lo lắng, do dự điều gì, trong chốc lát mới nói: “Thứ Bảy có rảnh không?”

“Có.”

” Anh tới đón em, cùng nhau ăn cơm nhé.”

Lúc tiếp điện thoại, trong lòng cô còn đang suy nghĩ lời nói ngày đó của anh, cảm thấy thật xấu hổ, không biết mở miệng như thế nào, còn tưởng rằng anh sẽ hỏi lại cô, nghe anh nói sẽ ăn cơm, trong lòng mới hòa hoãn xuống: “Vâng..... được ạ.”

“Anh tới đón em, thứ Bảy em đừng đi ăn, giữa trưa anh tới.” Dễ nhận thấy ngữ khí vui vẻ, giống đứa nhỏ ăn vụng được kẹo của anh, nghe vậy cô sững sốt, nửa ngày quên mất không nói gì.

Mãi cho đến khi anh lặp lại: “Được không, Nhất Hạnh?”. Cô mới “Uhm” một tiếng xem như đã đồng ý.

Chương 30

... cô vụng trộm nhìn anh vài lần, mơ mơ hồ hồ chỉ thấy một nửa gương mặt tuần tú của anh...

Giữa trưa hôm sau, Lâm Tử Diễn tới đón cô, lúc xuống lầu gặp nhau hai người đều có chút xấu hổ, đến lúc ngồi trên xe, anh mới mở miệng nói, “Cũng không có chuyện gì, chỉ là ăn một bữa cơm, với những người ăn lẩu lần trước đó, có vài người em gặp qua rồi, hôm nay có thêm vài người.”

Không hiểu sao, cô hơi không dám nhìn anh, cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, lần trước anh đột nhiên nói như vậy, cũng đã gần một tuần rồi, tuy rằng cho rất lo nghĩ về chuyện đó, nhưng nếu anh có hỏi lại, cô vẫn sẽ không biết nói thế nào, nên không hiểu sao lại trở nên khách sáo với anh.

Cô chỉ “Ừ.” Một tiếng, ngồi thừ ra trên xe, đầu không dám ngẩng lên.

Điện thoại của anh rung lên, dùng tai nghe để tiếp điện thoại, nói chuyện với ai đó âm ừ, chỉ liên tục “Ừ, à” vài tiếng lại cúp máy, tăng tốc độ, đi qua mấy dãy phố, rẽ vào một khu nằm giữa những tòa nhà bằng gỗ có cùng lối kiến trúc cổ điển.

Xuống xe mới biết được đó là tiệm cơm Nhật Bản, ông chủ là du học sinh ở Nhật, sau khi về nước thì mở nhà hàng, kiến trúc tòa nhà được thay đổi mang đậm phong cách Nhật Bản, màu sắc thanh thoát mái ngói đỉnh đặc, tường được sơn trắng, cửa sổ được ráp từ khung giấy với những ô vuông, khéo léo lung linh, mang phong cách cổ xưa thanh lịch. Nhân viên tiếp tân mặc bộ kimono ở cửa một cách nho nhã lễ độ, Nhất Hạnh theo Lâm Tử Diễn đi vào, xuyên qua một thác nước nhỏ, không ngờ phía sau lại là một loạt các hành lang, giữa các hành lang là những hòn non bộ, tiếng nước chảy róc rách giữa không gian thanh tịnh.

Bên trong, được chia thành nhiều gian phòng, mỗi một gian đều có chuông gọi phục vụ, bọn họ đi vào một gian gọi là “Hoa đào rơi”, trong gian đã có người, thấy bọn họ vào, ngay lập tức có người reo lên: “Lâm đại ca, anh đã tới!”

Thanh âm và mặt người đều quen thuộc, là một vài người cùng ăn lẩu lần trước, còn có một cô gái tóc quăn, thêm hai người bọn họ, tất cả có mười người. Một loạt các bàn gỗ được xếp dài, bàn gỗ chân khá thấp, bọn họ phải cõng giày, ngồi xếp bằng xuống, Lâm Tử Diễn bắt đầu nhú mào, “Sao lại chọn chỗ này, ngồi phát mệt, còn ăn được cái gì?”

Một anh chàng trẻ tuổi ngồi bên phải, tướng mạo rất thanh thúy rót trà cho họ, “Không phải tên rất hay sao, vất vả mới có thể gặp nhau ăn một bữa, dù thế nào cũng phải tìm nơi có ý nghĩa một chút, “Hoa đào rơi”, tên hay chứ, nghe thật vui tai, tưởng tượng được không khí thật vui vẻ.” Nói xong nháy mắt với Nhất Hạnh, “Chị dâu, chị nói có phải hay không?”

Một tiếng “chị dâu” gọi tới Nhất Hạnh vừa nói ra, mọi người tùm tùm cười nhìn cô và Lâm Tử Diễn, trước đây mỗi khi có sự hiểu lầm như vậy nhất định cô sẽ giải thích, nhưng hôm nay lại lâm vào cảnh này, thật sự cô không biết trả lời thế nào, nghiêng đầu nhìn anh một cái, vừa chạm phải ánh mắt của anh, trong đáy mắt tên này lại tràn đầy ý cười, anh tóm lấy một cái khăn tay trên bàn ném qua chỗ mấy người kia, “Nói xàm.”

Anh chàng kia chụp lấy khăn, cũng không nhìn tới Lâm Tử Diễn, chỉ cười hì hì nhìn Nhất Hạnh hỏi: “Chị dâu, sao chị không nói gì?”

Bị hỏi, mặt Nhất Hạnh càng ngày càng hồng, ngập ngừng một chút, đành phải cười cười, không biết nói gì. Cũng không biết, sự trầm mặc của cô trong mắt mọi người bị coi như mười phần là đã cam chịu quan hệ với Lâm Tử Diễm, nên khó trách mọi người ngồi quanh nhìn nhau cười ngẫm, chỉ có cô một mình ngây ngốc ngồi bên cạnh Lâm Tử Diễm, vì ngượng ngùng nên chỉ biết uống từng ngụm trà nhỏ.

Không khí trong gian phòng vô cùng vui vẻ, người phục vụ kéo cửa gian phòng, bưng đồ ăn tiến vào phòng, theo phong cách của Nhật Bản, tốc độ bày biện đồ ăn rất nhanh, từ khi bắt đầu mang vào, không cần 10 phút, trên các bàn đã tràn ngập đồ ăn, mực nướng, canh cá, tempura, thịt nướng, canh thịt,... Cuối cùng là sushi....

Rượu là rượu đào Nhật Bản, được rót ra các bình rượu trắng nhỏ, bữa ăn bắt đầu, nhân viên phục vụ rót đầy chén rượu cho mọi người, sau đó thanh giọng nói: “Mời thưởng thức.” rồi lui ra.

Cô ngồi gần anh, khoảng cách quá gần, thấy anh cúi đầu vài lần, bọn họ vào phòng ăn không được bao lâu, cô đã im hơi lặng tiếng, mà anh cũng không nói năng gì, theo tính tình của anh, trước đây vào phòng ăn luôn tham gia nói cười, chọc phá, không thể thiếu phần mình trong cuộc vui. Vì vậy, trong lòng cô không khỏi nghi ngờ, liệu anh có bị đau ở đâu không, nên cô vụng trộm nhìn anh vài lần, mơ mơ hồ hồ chỉ thấy một nửa gương mặt tuấn tú của anh, khoe miệng hơi nhếch, vừa nhếch lại khẽ run, không nhìn rõ là đang chịu đựng, tức giận hay là cười.

Trong tay cô cầm chén rượu, hơi nghiêng người, muốn nhìn rõ một chút, cô nhìn anh vài lần, thấy anh không có vẻ là chú ý tới cô.

Nhưng thật ngoài dự đoán, anh thỉnh thoảng ngẩng đầu, cô đang rình coi nhất thời bị tóm gáy, xấu hổ đến nỗi chân tay cũng không làm chủ được mà khua lung tung.

Hóa ra không phải vì đau, khoe miệng đắc ý cười, biểu tình đắc ý dào dạt, nhưng lại nghiêm trang hỏi: “Em nhìn cái gì?”

Cho dù là có nhìn anh, cũng không thể nói, vì thế lắc đầu, hàm hồ mà nói: “A, em không có nhìn... cái gì....”

Một thanh âm bất ngờ vang lên, lộ vẻ trêu chọc: “Tôi nói này, anh không có việc gì thì cúi đầu làm gì, đường đường là đàn ông mà lại như thiếu nữ Nhật Bản, cả người anh có nằm úp sấp cũng không trông xấu hổ như lúc này, không biết xấu hổ không nói, còn làm hại chị dâu tưởng anh lại đau bao tử...” Nói xong cũng không để ý, bày ra vẻ mặt từng trải, nhìn qua bên Nhất Hạnh, “Được rồi, chị dâu, anh ấy không bị bệnh, từ lúc ngồi xuống đã cười, chưa bao giờ vui vẻ như vậy.” Lại nhìn về phía Lâm Tử Diễm, “Ai, tôi nói nha, anh không phải là người đang nổi giận, nhìn bộ dạng vui vẻ thế cơ mà...”

Tất cả suy nghĩ và ngôn ngữ của Nhất Hạnh đều tắc lại nơi yết hầu, tay run lên, một ly chén rượu trên tay cứ vậy mà đổ tràn lên quần áo chính mình, bởi vì ngồi xếp chân, lại vừa vặn ngồi ngay bên cạnh đùi của anh có một cái khăn lớn, đang hấp tấp muốn chộp lấy cái khăn đó, nhưng lại không tìm thấy, cái chén trên tay cũng biến mất, thân thể cũng bị một bàn tay túm lấy eo kéo qua, cô cả kinh chộp lấy cái khăn, “Tử Diễm, để tự em lau, tự em lau được rồi.” Càng nói giọng càng nhỏ dần, sợ tình thế này lại làm cho cả bàn cười ầm lên.

Anh bị ngăn lại, lại bị lão Thất chế nhạo, nhưng không hề để ý, “Lão Thất, dạ cậu ngựa à, bữa nào chúng ta lại đi “Phương Đông”, nghe nói mới có một sư phó mới tay nghề rất tốt, nếu không, tôi cũng có thể phục vụ cậu, thế nào, đi không?”

Nói như vậy, ai mà dám đi, lão Thất lắc đầu: “Cho vàng tôi cũng không đi, quá hiểu tay nghề của anh rồi, làm sao dám làm phiền tới anh.”

Cuối cùng vẫn là anh chàng mặc áo đen lên tiếng: “Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Nhất Hạnh vốn đang lo lau chùi rượu trên người, bỗng nhiên bị Lâm Tử Diễm kéo kéo, quay qua thì thấy anh đang nhìn xuống, lướt mắt nhìn một vòng rồi lại nhìn cô, “Giới thiệu chào hỏi một chút.”

Nhất Hạnh nhìn theo hướng anh nhìn, người trong phòng cô chỉ biết một vài người, nhưng mọi người đều đang ngồi trước mặt, tốt xấu cũng nên lễ phép một chút, khẽ chào một tiếng, “Chào anh, đại ca.” Tiếp đó là cô gái tóc ngắn, lần trước cùng ăn lẩu, cô vô tình gọi là “chị dâu”, kết quả là bị cười đến rung cả bàn,

nên lúc này rất khó nghĩ, suy tư một lúc, cuối cùng nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tử Ngân, hỏi nhỏ, “Vẫn gọi là chị dâu?”

Mọi người lại cười, Lục Tử Ngân còn cười lợi hại hơn, “Không phải em đã sớm gọi là chị dâu sao.”

Cô đành phải xoay người, chào một tiếng chị dâu, tuy nhiên mấy người ngồi bên cạnh chị dâu kia thì cô chưa từng gặp qua, không biết là anh thứ mấy? Đành ngừng lại, Lục Tử Ngân thấy vậy mới lên tiếng, “Đây là nhị ca, đây là tam ca, đây là tứ ca...” giới thiệu qua một vòng mới chính thức coi như đã quen biết thêm.

Thật ra Nhất Hạnh hơi nghi hoặc, lần trước ăn cơm cô đã thấy qua đại ca và nhị ca có khả năng là người trên đường, mới đầu còn tưởng rằng Lâm Tử Diễn cũng là một trong những người anh đầu, nhưng mà anh cũng không nói gì với cô, cho nên lúc ăn cơm, cô vụng trộm hỏi anh, “Vậy anh là thứ mấy?”

Anh “Ừ.” Một tiếng, dừng lại tư thế uống rượu, suy nghĩ gì đó, Nhất Hạnh đoán thử: “Là Cát ca à?” Nhưng cô không ngờ những người quanh mình tai thật thính, cô mới nói xong, lão Thất đã muốn gào to lên, giọng nói đầy mùi rượu phun ra, “Ai cha, Lâm ca, em quen anh lâu như vậy, hôm nay mới biết được hóa ra anh chỉ là Bát ca?”

Mọi người trong bàn cười rần rần, Nhất Hạnh gần như há hốc mồm, sao mỗi lần bọn họ cùng ăn cơm lại phải chê cười người khác ồn ào như thế, đang muốn quay đầu nhìn Lâm Tử Diễn, nhưng anh lại nhàn nhã nói: “Lão Thất, cậu cảm thấy mình sống nhàn hạ quá phải không?”

Lão Thất vừa nghe, vội nói với Nhất Hạnh, “Chị dâu, em chỉ biết dựa vào chị.” Nhất Hạnh nén cười, trong khoảng thời gian nặng nề vừa qua, gặp buổi trò chuyện náo nhiệt này, coi như đã quên mọi phiền muộn, nhin không được phì cười một cái, “Tứ Diễn, anh chưa nói anh là thứ mấy?”

Lâm Tử Diễn nhìn thấy cô cười, quăng cho lão Thất một cái liếc mắt, cũng không nói gì thê, lão Thất cầm lấy cái chén, nói với Nhất Hạnh, “Chỉ có chị dâu là tốt, chị dâu, hay là khi nào chị giới thiệu cho em bạn gái đi, đỡ cho “cây hương” suốt ngày mè nheo em.”

Nhất Hạnh không nghĩ nhiều nói, “À, được, anh thích kiểu thế nào?”

Lão Thất cũng không nghĩ gì nói ngay, “Giống chị dâu là được.”

Lâm Tử Diễn ngồi bên kia tự như không hề để ý gì mà nói: “Thật đúng là chán sống, dám trêu chọc bà xã của anh.” Cô còn đang lạc giữa những tiếng chê cười, tiếng “bà xã” của Lâm Tử Diễn cũng không nghe rõ mấy, chờ đến lúc cô ngấm lại, lại cảm thấy không biết nói thế nào.

Ngay cả lão Tứ ở bên kia cũng nói: “Cho cậu ấy ăn gam hùm cậu ấy cũng không dám.”

Lão Thất cười phụ họa, “Tùy thôi, tùy thôi, chị dâu cứ chọn đại cho em một người.”

Nhất Hạnh nghe không ra ẩn ý bên trong, ngay cả nghĩ bên ngoài của câu nói cũng không nghe ra, căn bản không hiểu gì, mà cũng không muốn hiểu, lại cảm thấy khát nước, liền cầm lấy cái chén rượu, kết quả bị Lâm Tử Diễn đổi thành chén trà, “Đừng uống rượu.”

Vừa nãy còn nói cười ồn ào, lúc này lại không ai nói gì, cả đám quay qua chuyên tâm giải quyết đồ ăn. Nhất Hạnh bởi vì không quen ăn hải sản, cho nên chỉ ăn chút tempura và đồ nướng, ăn thêm chút cơm, nhưng cũng mất đến vài giờ. Thường thường cả đám ăn cơm xong sẽ có thêm tiết mục hai, không phải đi giải trí thì tắm hơi, lần này ngoại lệ, ăn cơm xong thì cả đám chia tay đi thẳng về nhà.

~oOo~

16. Chương 31+32

Chương 31

... chỉ cần cô nguyện ý, chẳng sợ phía trước chong gai khó ải, anh cũng sẽ mang cô đi đến cuối đường, quyết sẽ không khiến cô chịu nửa điểm uất ức...

Thật ra ở bữa tiệc khi này, mọi người không thể nào không uống rượu, nhưng khi quay về, xe đi cực kì chậm, không có nổi một chút dáng vẻ của xe thể thao, ngay cả xe máy bên kia đều liên tục vượt qua. Nhìn phía trước, anh thật tỏ ra nhàn nhã, hai tay nắm tay lái, lái xe thể thao một cách thanh thoi, thỉnh thoảng dùng tay phải xoa khẽ khóe miệng, khó có được dịp thấy anh an nhàn ngắm cảnh thành thị như vậy.

“Tử Diễm, hôm nay anh làm sao vậy?” Quen lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa thầy qua trạng thái như hôm nay của anh, vẻ hoan hỉ hiện cả lên ở đuôi chân mày.

Anh nghe vậy cũng không quay đầu, ho nhẹ vài tiếng: “A, không có việc gì, không có việc gì.”

Gần nửa tiếng xe thể thao mới đến tiểu khu dưới lầu, tuy là buổi chiều ba bốn giờ, nhưng đang là mùa đông, cho nên tiểu khu dưới lầu cũng không có người qua lại, cô xách túi xuống xe, anh cũng đi ra, vẫn theo cô đi vào hàng hiên, cũng không nói gì.

“Còn có chuyện gì sao?” Cô cuối cùng xoay người lại hỏi.

Nhìn thấy thần sắc vui vẻ của anh, đi nhanh vài bước vượt qua, thiếu một chút liền ôm lấy cả người cô, trực tiếp cầm tay cô: “Em đồng ý rồi!”

Cô đồng ý cái gì, suy nghĩ vài giây lập tức hiểu ra, chính là lúc ăn cơm, trên thực tế, lời nói của anh, không phải không cần nhắc, chính là không có kết quả. Cô với Hứa Diệc Dương chia tay chưa lâu, mà hai người bọn họ lại có quan hệ anh em bà con, cô nếu là như đáp ứng, người trong nhà, những người quen biết sẽ nghĩ như thế nào, huống chi, cô hiện tại như trước vẫn chưa rõ ràng tâm tình của mình, cho nên.....

Bế tắc một hồi, thoát khỏi suy nghĩ, khuôn mặt anh ở trước mắt, trong mắt đều là ý cười, tay còn bị anh nắm, lòng bàn tay truyền đến từng đợt lo lắng, ở cùng anh một chỗ, bất kể lúc nào, cho dù là hai người tranh chấp, sau đó hồi tưởng lại cô vẫn cảm thấy vui vẻ, nhớ là anh không có việc gì cũng lôi kéo cô chạy lung tung khắp nơi, không phải ăn thì là ngắm cảnh, trước kia không biết tâm ý của anh, cô cũng chỉ đem những chuyện đó cho là bạn bè quan tâm lẫn nhau, có qua có lại, anh đối với cô tốt, cô cũng nên đối anh tốt. Nhưng mà mấy ngày nay chuyện xảy ra quá mức rắc rối, cô không rõ tâm ý của mình, nếu là sai lầm rồi, chỉ sợ lại tổn thương một người.

Không cho cô có cơ hội mở miệng, có lẽ trên mặt cô ẩn hiện phức tạp khiến anh không hiểu, mọi xúc động lại dâng lên, một tay ôm lấy cô, ngữ khí mang theo chút vô lại: “Dù sao em đã đồng ý rồi, không được lại đổi ý, có biết hay không?”

“Tử Diễm..... Chúng ta.....”

Anh như đã hiểu thần sắc trong mắt cô, ngữ khí cũng trở nên cứng rắn: “Em không cần lo lắng, chuyện khác nói sau, ngày mai anh đi công tác, chờ anh trở lại sẽ cùng người trong nhà nói chuyện, em chỉ cần ở bên anh là được, có biết hay không?”

Nơi hàng hiên truyền đến tiếng bước chân, là một đôi vợ chồng trẻ, chạy đi thật vội vàng, Nhất Hạnh bị Lâm Tử Diễm nhốt lại trong lòng, không kịp tránh ra liền nghe thấy người ta cười. Cặp vợ chồng kia cũng là người hiểu chuyện, thấy người khác ôm nhau, chung quy vẫn xấu hổ, dưới tình thế cấp bách cũng không nhìn có phải hay không người quen, chào hỏi, rồi đi nhanh hơn.

Cô cảm thấy chua xót, trong mắt nóng rát, trong lòng anh giãy ra, giãy kịch liệt, hiện tại quần bách, nhưng thật ra thành thử khóc dở cười, không thể nghĩ nhiều, trong lòng lại một mảnh nhu nhuyến, cuối cùng không nói gì.

Buông cô ra, nhìn cô từng bước một đi lên, trong lòng dâng lên ảm áp. Anh làm sao có thể không rõ, nếu bọn họ cùng nhau, nhất định sinh ra nhàn ngôn toái ngữ, cho dù cô đã chia tay Hứa Diệc Dương, anh cũng không thể xác định con đường phía trước của bọn họ liệu có phẳng lặng. Ý kiến của trưởng bối, quan hệ của anh và Hứa Diệc Dương, thái độ của bạn bè thân thích, anh phải nhất nhất đối mặt. Nhưng chuyện

này đối với anh mà nói cũng không là gì, chỉ cần cô nguyện ý, chẳng sợ phía trước chong gai khổ ải, anh cũng sẽ mang cô đi đến cuối đường, quyết sẽ không khiến cô chịu nửa điểm uất ức.

Lái xe trở về, cũng không cảm thấy cô đơn, hiện tại tồn tại trong mắt anh chỉ có cô, trong mắt luôn hiện lên hình ảnh của cô, khoe mắt nảy lên ý cười, chưa từng vui vẻ như thế, nhiều năm như vậy, anh một mình, phiêu phiêu荡荡, cho đến giờ khắc này, rốt cục lòng cũng yên ổn giữa cõi trần ai này.

Cách vài ngày, Nhất Hạnh đang vội vàng sửa lại văn kiện, người giao hoa tươi lên lầu tìm cô ký nhận, cô chưa từng nhận hoa, còn tưởng là người ta giao sai rồi, bâng ký nhận cầm trên tay vẫn không hiểu rõ, một bó tường vi hồng, cô kiểm tra từ trên xuống dưới mấy lần vẫn không thấy tấm thiệp, cầm trong tay cân nhắc phải làm sao bây giờ, Lưu Ý Khuynh thở hồng hộc chạy vào, nhìn lướt qua bó hoa: “Oa, hoa thật đẹp.” Thừa dịp để thở một lát sau là một trận bùm bùm: “Chị Nhất Hạnh, “Hằng Tắc” lại không thông qua, quảng cáo phải chú ý đến phong cảnh, còn có diễn viên, toàn bộ đều phải chụp lại, đạo diễn lúc này đang phát giận, Vương tổng thông báo toàn thể nhân viên họp.”

Nhất Hạnh vì thế gác lại chuyện bó hoa, theo Lưu Ý Khuynh đi ra.

Lúc này đột chụp ảnh tiếp theo là trang sức quảng cáo Hằng Tắc, trọng điểm là nhẫn kim cương. Ý tưởng sửa lại vài lần, nghiệm thu vài lần, nhưng mỗi lần đến cuối Hằng tắc luôn phủ quyết, một đám người làm việc sứt đầu mẻ trán, tưởng như người ngã ngựa đổ, vốn tưởng rằng tổng hợp lại sửa chữa vài lần ảnh chụp hẳn có thể thông qua, không nghĩ tới vẫn là không được, đạo diễn và tổng giám tức giận đến muốn phát điên, lúc họp mọi người dường như đều ăn thuốc nổ, nếu không xả ngồi, chỉ sợ toàn bộ phòng họp đều đã biến thành một đồng phế tích. Đoàn người nhẩn nhẩn, cấp trên phát uy, thậm chí vẫn là tiểu dân chúng cấp dưới, liều sống liều chết lại tăng ca.

Rời phòng họp cũng không dám thở mạnh, thật không biết quảng cáo Hằng Tắc đến tột cùng còn muốn gây sức ép tới khi nào, Lưu Ý Khuynh muốn gợi lại chuyện bó hoa mới vừa tặng Nhất Hạnh, vì thế nhỏ giọng hỏi: “Chị Nhất Hạnh, hoa kia là ai đưa a?”

Nhất Hạnh lắc đầu: “Chị cũng không biết, không có thiệp.”

Lưu Ý Khuynh nhìn nhìn xung quanh: “Nếu vậy, có thể hay không là Hứa tổng đưa?”

Nhất Hạnh theo trực giác lắc đầu: “Không phải.”

Hai người nói không dưới năm sáu câu, liền trở về văn phòng, công tác thật sự rất nhiều, không dư thời gian mà nhàn thoai.

Tới gần tan tầm, Nhất Hạnh nhìn chằm chằm bó hoa kia lại cảm thấy lúng túng, dù sao đi nữa cứ mang về nhà vậy, vì thế đơn chuẩn bị rời khỏi văn phòng. Đúng lúc Lí Xu tiến vào tìm cô, vừa thấy hoa kia, giống như phát hiện ra đại lục mới hô lên: “A, bó hoa lớn như vậy là ai đưa nha.”

Hoàn toàn là ngữ khí chế nhạo, Nhất Hạnh tức giận: “Không biết.”

“Thì ra là tường vi a, mình còn tưởng hoa hồng, ôi chào, kìa, lần đầu tiên gặp người tặng hoa tường vi, vẫn là màu hồng phấn, có ý gì a?” Lí Xu cứ nhìn bó hoa lắm bầm lâu bầu, gặp lại sau Nhất Hạnh hừ cũng không hừ một tiếng, vừa chuẩn bị đứng lên, “Là ai đưa vậy, là Hứa tổng chúng ta? Không thể nào, chẳng lẽ là Lâm Tử Diễn?”

Nhất Hạnh sớm sửa sang gọn gàng chờ ở cửa, thấy Lí Xu còn vây quanh bó hoa, không khỏi bật cười: “Này, cậu có đi hay không a.” Nói xong chính mình quay đầu đi trước, cố ý đem cước bộ nhanh hơn, Lí Xu lúc này mới phản ứng: “Ai, đợi mình với, đợi mình với.....”

Hoa chỉ tặng một lần, đến bây giờ vẫn là một ẩn số, theo trực giác Nhất Hạnh biết không có khả năng là Hứa Diệc Dương, cũng không thể là Lâm Tử Diễn, quen biết Lâm Tử Diễn hơn ba năm, Nhất Hạnh chưa từng thấy anh tặng hoa ai, anh từ trước đến nay hào phóng, tặng lễ vật không phải trang sức thì là quần áo, cho dù là sinh nhật, anh cũng lôi kéo cô ra ngoài ăn cơm, lần duy nhất tặng thứ gì đó, hẳn chính là hai vĩ cá vàng vào lúc sinh nhật năm trước.

Liên tục một tuần bận rộn, quảng cáo Hằng Tắc rốt cục thông qua, hình ảnh lần này so với báo trước khác nhau rất nhiều, sau khi hoàn tất, Nhất Hạnh lại cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì nguyên bản bối cảnh hoa

hồng đổi thành bối cảnh tường vi, xóa bỏ nhận định hoa hồng là biểu tượng tình yêu.

Khi ăn cơm hỏi Lí Xu, Lí Xu hứng thú đặt đũa: “Này, may nhờ người tặng cậu tường vi, một cái là biểu tượng, một cái là hứa hẹn, nếu là cậu, chọn cái nào?”

Nhất Hạnh đương nhiên không chút do dự: “Chọn hứa hẹn.”

“Thôi đi, đây chỉ là lý thuyết, quảng cáo chú trọng cái gì, thì sáng tạo cái đó.” Nói xong lại cúi đầu ăn cơm tiếp.

Tan tầm về nhà cảm thấy lạnh thấu xương, mấy ngày trước nghe dự báo thời tiết, nói là luồng khí lạnh đi qua. Nay đi ở trên đường, mặc dù mặc áo lông, vẫn cảm thấy cả người lạnh run, cô thân thể tính hàn, vừa đến mùa đông, mặc nhiều lớp nhưng tay chân vẫn lạnh như băng.

Tiểu khu dưới lầu một loạt những cành cây khô bị cắt đi, tro nâu bên ngoài, hơi giạt mình, trông giống như cảnh tượng dân du cư không nhà để về, giữ vài miếng lá cây khô, run rẩy trong gió.

Chạy chậm lên lầu, trên môi thở ra nồng đậm sương trắng, thay dép vào nhà, trong nhà vẫn thoải mái nhất, di động đúng lúc vang lên, cầm lấy nhìn là Lâm Tử Diễm gọi tới.

“Em ăn cơm chưa.”

Trực giác đoán là anh đi công tác về, thói quen cũ, anh đi công tác về thường gọi điện thoại, tóm lại giống như một câu này, vô luận cô nói ăn hay vẫn chưa ăn, đến cuối cùng vẫn là cùng anh ngồi ở nhà hàng nào đó, cùng nhau ăn hoặc là ngồi nhìn anh ăn.

Cho nên trực tiếp liền hỏi: “Anh đi công tác đã trở lại?”

Thanh âm của anh lười biếng, dẫn theo một ít bất đắc dĩ: “Còn chưa.”

Không biết anh đi công tác ở đâu, cũng không biết bên kia rốt cuộc là lúc nào, nói hai câu, có người gọi tên anh, nghe qua cũng là vừa vội vừa tức lại bất đắc dĩ.

Ngữ khí kia ngay cả cô nghe đều cảm thấy sốt ruột, chắc là anh đang bàn bạc hay gặp gỡ ai, nói chuyện với cô câu có câu không, thanh âm kia càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, cô nhin không được nhắc nhở anh: “Tử Diễm, không phải anh bề bộn nhiều việc sao, có người gọi anh.”

Anh lướt lướt đơn giản mà nói: “A, không có việc gì, mặc kệ hần, gọi một hần liền không gọi nữa.”

Hai người nói chuyện thừa dần lời, muốn nói cô đói bụng, bà nội ở phòng bếp gọi cô mấy lần ăn cơm, vài lần muốn tắt điện thoại, nhưng nghe ngữ khí kia, rốt cuộc không tắt, liền đem di động dán vào lỗ tai. Nói trong chốc lát, anh mới đột nhiên hỏi: “A, em chưa có ăn cơm.”

“Còn chưa.....”

Như là rốt biết được sai lầm của mình, ngữ khí khẳng khái hào phóng: “Vậy đi, em đi ăn cơm trước, nhớ rõ ăn nhiều một chút, trở về anh kiểm tra.”

Chương 32

... anh muốn cùng em đến trọn đời...

.

Ngắt điện thoại đi ăn cơm, nhớ lại giọng điệu của câu nói cuối của anh, giống như thể cô là thú cưng của anh, chủ nhân rời nhà, khi trở về sẽ cân đong đo đếm xem có nặng nhẹ chênh lệch hơn hay không.

Bà nội Nhất Hạnh mới ở quê trở về không lâu, đối với chuyện của Nhất Hạnh và Hứa Diệc Dương cũng chưa hỏi gì, mãi gần đây mới hỏi thì hay tin cả hai đã chia tay rồi.

Bà kinh ngạc, nhìn cháu gái miến cưỡng cười vui, nên rốt cục không cố hỏi nguyên nhân chia tay. Chuyện của người trẻ tuổi, bà không hiểu lắm, đầu sao cũng không còn là trẻ nhỏ, nếu chia tay, có lẽ là vì không thích hợp. Hứa Diệc Dương là một chàng trai trẻ tuổi khó tìm, lúc trước cố gắng tác hợp Nhất Hạnh và Tử

Diễn, nhưng qua ba năm mà cả hai không có kết quả gì, sau này Hứa Diệc Dương trở lại, cũng không đoán được Nhất Hạnh lại ở bên cạnh Hứa Diệc Dương, còn tưởng rằng quả nhiên là bỏ tâm trồng hoa, hoa không khai nở, vô tình vướng liễu lại nên giàn.

Trở về qua một thời gian, không liên lạc về, vốn định trở lại thì thương lượng chuyện Nhất Hạnh và Hứa Diệc Dương, dù sao cũng không tuổi cũng không còn nhỏ. Lại không nghĩ đến, hai người đã chia tay, không phải bà không muốn là rõ sự tình, nhưng sợ Nhất Hạnh khó chịu, nên cũng không hỏi gì.

Vừa rồi thấy cháu gái ngồi ở trên sofa nghe điện thoại, từ đầu tới cuối cũng chỉ nói mấy câu, nhưng vẻ mặt kia rất khác mấy ngày trước, khóe miệng luôn nhợt nhạt ý cười, cho nên thừa dịp trong lúc ăn cơm bà làm như vô tình hỏi một câu: “Mới nãy nói chuyện với ai thế?”

“Tử Diễn.”

“À, đã lâu không thấy Tử Diễn lại đây.”

Nhất Hạnh nghe xong, bỗng nhiên ngẩn ra, cô và Tử Diễn, coi như đã là một đôi, tuy rằng hôm ấy cô không nói gì, nhưng mà ở trong mắt bạn của anh, quan hệ của bọn họ đã sớm rõ ràng, trước khi anh đi công tác cũng đã khẳng định như vậy, mà cũng không cho cô cơ hội nói gì, sự trầm mặc của cô coi như là sự đồng ý.

Nhưng dù sao cũng nên để cho người khác biết, ngừng động tác trên tay, tự hỏi có nên nói cho bà nội biết hay không, nếu để cho anh tự nói, không biết bà nội nghe xong có phản ứng thế nào, dù sao cô cũng có phần sai.

“Bà nội...”

“Ừ?”

“Con và Tử Diễn... con và anh ấy.... chúng con đang quen nhau.”

Mặc dù không nói trắng ra tất cả, nhưng người từng trải nghe được chữ “quen” kia đều hiểu là có ý gì, nói không có gì thấp thỏm trong lòng là không có khả năng. Mới vừa chia tay không lâu với Hứa Diệc Dương, lại quen với Tử Diễn, huống chi Tử Diễn và Hứa Diệc Dương lại là anh em bà con, không biết người ta sẽ nghĩ thế nào.

Bà nội Nhất Hạnh nghe xong buông đũa xuống, thần sắc nghiêm túc, “Nhất Hạnh, con và Tử Diễn rốt cục là xảy ra chuyện gì. Bà đã không hỏi vì sao con và tiểu Hứa chia tay, chỉ sợ khiến con khó chịu, con và Tử Diễn quen biết cũng ba năm, không phải con không biết bà và bà của Tử Diễn bỏ rất nhiều tâm tư vun đắp cho hai đứa, chuyện của con và tiểu Hứa bà cũng chưa nói cho bà của Tử Diễn, tác hợp cho hai đứa lâu như vậy, con và Tử Diễn cũng không có ý với nhau, cũng không sao, dù sao dưa hái xanh không ngọt, con và Tiểu Hứa đến với nhau bà cũng không ngờ, nhưng mà sao hiện giờ con lại ở bên Tử Diễn, không phải là con không biết quan hệ của hai đứa nó, con như vậy, người khác sẽ nghĩ thế nào...”

Ngồi nghe một hồi những lời thăm thía, Nhất Hạnh chỉ biết cúi đầu, chần chừ không dám nói lời nào, còn có thể biết nói gì, chỉ có thể nắm chặt đôi đũa trong tay, trong lòng đau xót.

Cha mẹ Nhất Hạnh quá bận, hầu như cô chỉ sống cùng bà nội, lúc nào cô cũng là đứa trẻ nhu thuận nghe lời, từ bé đến giờ, chưa bao giờ mà nội nói những lời nặng như vậy với cô. Chỉ có thể là do bản thân cô không đúng, hành vi như vậy, thoát nhìn giống như người không coi tình cảm ra gì.

“Tử Diễn nghĩ thế nào.” Cả nửa buổi, giọng điệu của bà nội Nhất Hạnh mới hòa hoãn xuống.

Trong đầu vẫn còn ong ong, cố gắng suy nghĩ vấn đề này, Tử Diễn nghĩ thế nào? Cẩn cẩn môi, lúc nói ra thì cứ như ông nói gà bà nói vịt, “Bà nội, chuyện không liên quan Tử Diễn, là lỗi của con, con... là do con muốn ở bên Tử Diễn.”

Không dám nói tiếp cũng không dám ngẩng đầu lên, bàn ăn hai người bỗng chìm trong yên lặng đến lạ lùng, mãi mới nghe được tiếng thở dài thật nhỏ: “Được rồi, ăn cơm đi, không nói nữa, khi nào thì nói Tử Diễn đến đây một chuyện.”

Nhất Hạnh gật gật đầu, kết thúc đề tài, trong lòng cũng chưa bình yên hẳn, đồ ăn vào miệng chẳng còn hương vị gì, thật vất vả mới ăn xong bữa cơm, đến khi về phòng ngủ mới thoáng thư thái một chút, dù sao,

nói ra cũng tốt hơn im lặng đầu diêm.

Nói là đi công tác, nhưng thật ra chỉ mới ba ngày, Lâm Tử Diễm đã trở lại, tướng anh giống như trước kia mỗi lần đi công tác là mười ngày nửa tháng, lần này lại trở về nhanh như vậy khiến Nhất Hạnh cảm thấy thật bất ngờ.

Vẫn theo quy cũ, đáp máy bay liền gọi điện thoại đến, nói là 20 phút sau đến. Nhất Hạnh đang online, cũng “Ừ, à” vài tiếng, đã gần 8 giờ tối, cô đã ăn cơm từ sớm, nếu có xuống lầu gặp ai đó thì cũng chỉ vì phải “tiếp khách”.

Gác máy, lại tập trung vào máy tính. Khóe mắt nhìn đến những biến chuyển trên màn hình, lập tức mở một tab mới, một bên nhòm nhòm vào màn hình, một bên luống cuống tay chân đi thay quần áo, theo tính tình của Lâm Tử Diễm, để cho anh ấy chờ nửa giờ, mà cô cứ thế từ từ mà đi xuống thể nào cũng bị la.

Nhưng khi Nhất Hạnh chạy tới phía bên dưới lầu lại không thấy xe của Lâm Tử Diễm đâu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ở dưới lầu đợi một chút, anh mới gọi điện thoại đến: “Đi ra đi, anh ở cửa tiểu khu.”

Cô “ừ” một tiếng, vừa nói chuyện với anh vừa đi ra ngoài.

Lúc ở trên xe, cô đột nhiên hỏi anh, “Có phải anh là người gửi tặng hoa tường vi?” Chỉ là vô tình mà hỏi, cũng không ngờ anh lại nghiêng trang hỏi lại, “Em không thích?”

Hóa ra Lí Xu nói đúng, quả thật là Lâm Tử Diễm gửi, Nhất Hạnh có chút chột dạ, bởi vì căn bản cô không để ý tới bó hoa đó, để che giấu, chỉ có thể chuyển đề tài, “Vậy sao anh không gửi hoa hồng?” Anh “xì” một tiếng, quay đầu nhìn cô dò xét, “Tầm thường.”

Cô chẳng hiểu tầm thường ở chỗ nào, hoa hồng nhìn đẹp như vậy, ngay từ đầu cô đã không ngờ anh là người gửi hoa, theo tác phong của anh, gửi tặng gì chứ nhất định không phải hoa. Ngoại trừ hai vĩ cá vàng không biết giờ đang ở đâu, quả thật anh chưa từng tặng cô cái gì, bó hoa tường vi hồng phấn này xem như lễ vật thứ hai của anh, tuy rằng anh làm bộ như không có gì ngênh ngang mà trả lời cô, nhưng mà cô lại không ngăn nổi ý cười yếu ớt trên khóe miệng, trong lòng cũng yên lặng nảy sinh niềm vui nho nhỏ.

Xe khởi động, anh mới hỏi: “Em có ăn không?”

“Ăn.”

“Ừ, vậy ăn thêm chút đi, em muốn ăn cái gì, cơm Dương Châu thế nào?”

“Ừ.”

Nhất Hạnh vừa ăn cơm không lâu nên chỉ ăn vài đũa, chủ yếu là nhìn Lâm Tử Diễm ăn, bình thường đi công tác trở về mọi người đều có vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng mà nhìn Lâm Tử Diễm từ trên xuống dưới đều không ra dáng anh vừa mới đi công tác về, trông cứ như vừa đi du lịch về, không hề có chút phờ phạc, ngược lại còn trông có vẻ hăng hái, uy phong凛冽.

Ngay cả uống miếng canh cũng tao nhã lịch sự, ăn một chút cơm cũng mất hơn một giờ. Ngồi nghỉ ngơi một chút, anh mới nói: “Tuần sau bà nội về, đến lúc đó đi với anh tới gặp bà, anh tới đón em.”

Cô cầm một cái khăn tay màu xanh, trong lúc không có việc gì thì “nghiên cứu” nó, nghe anh nói, ngay lập tức dừng lại, “A, được.”

Anh nhìn qua cô, đáp lại chỉ thấy cô cúi đầu, những lọn tóc mái hơi dài phía trước, rũ xuống đôi mắt bình thường đã trông thật thu hút, phía dưới là cái mũi thanh tú, đôi môi mọng, ửng lên màu phấn hồng, cực kỳ giống một viên ngọc thủy tinh màu phấn hồng trong suốt, giây thần kinh trong đầu anh nhất thời có cảm giác chùng xuống, chỉ thiếu nước muốn nghiêng người trước mà hôn lên, nhưng lại ngại chỗ này là nơi công cộng, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nên mới kiềm chế nén lại sự xúc động.

Vì nghĩ anh mới đi công tác về nên nghỉ ngơi, ăn cơm xong hai người không đi đâu, cả hai ra khỏi nhà hàng, cô nhớ tối hôm qua đã nói chuyện hai người với bà nội, liền đi tới kéo kéo áo của anh, “A, Tử Diễm...”

Anh đang chuẩn bị tìm xe nên đi có chút mau, nhưng khi cô vừa kéo tay áo mình thì anh ngay lập tức chậm lại, quay đầu thấy cô có vẻ muốn nói lại thôi liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thật ra, bà nội biết chúng ta, đang quen nhau, em nói.”

Anh nghe xong lại không có phản ứng gì, hơi nhướn hàng mi, “À, nói cũng đã nói, hiện tại không nói về sau cũng phải nói, bà nội nói thế nào?”

“Khi nào anh rảnh, bà nội nói anh tới nhà một chuyến.”

“Được, mấy ngày tới đều có thể, vậy tối ngày mai đi.” Nói xong thuận thế ôm thắt lưng của cô, mang theo cô cùng đi về hướng bãi đỗ xe.

Cuối cùng lúc nhìn cô xuống xe, trong lòng lại không muốn phải tách ra, nhìn cô đang quay đầu cười nói bye bye, trong mắt anh ánh lên tia nhìn mang hàm ý “Cứ như vậy à?” Thấy cô không có phản ứng gì, càng khiến anh phát ra ý cười lơ đãng, “Em lại đây cho anh ôm hôn một chút.”

Nhất Hạnh giật mình, liên tục lùi vài bước về phía sau, “Em phải lên rồi, bye bye.” Dứt lời thì một đường chạy thẳng tới hàng hiên. Anh đứng lại một lát, buổi đêm mùa đông thật lạnh, tiểu khu bên dưới lầu như chìm trong làn sương mỏng, hình bóng của cô trong mắt anh, trông thật thư thái mà cũng thật kì diệu.

Trở về phòng ngủ, không hề buồn ngủ, thấy thời gian còn đang sớm, cô mở máy tính, mở ra một loạt các trang web, nhìn đến hoa cả mắt, đột nhiên nhớ tới hoa tường vi hồng phấn, lòng hiếu kì lại nổi lên, liền đi dò tìm, hình ảnh và ý nghĩa của các loài hoa đập vào mắt, chỉ có 1 câu đơn giản lọt vào lòng cô:

Tường vi hồng phấn — anh muốn cùng em đến trọn đời.

Tay nhấp chuột dừng lại trên trang web kia, nhìn đi nhìn lại, nhẹ nhàng nói ra: Cùng em đến trọn đời.

Giống như sóng biển ấm áp, dịu dàng vỗ về toàn thân, khóe mắt không hiểu sao dính một chút vệt ẩm, học theo sáng vẽ của anh lộ ra vẻ cười, khóe miệng nhếch, độ cong ngày một rõ.

17. Chương 33+34

Chương 33

Ngày hôm sau sau khi tan tầm về đến nhà, cô vừa vào cửa không lâu, anh đã tới, tinh thần sáng khoái mà đứng ngoài cửa, thấy cô thì vui vẻ ra mặt.

Vào cửa, vừa nhìn thấy bà nội Nhất Hạnh, trong lòng nhất thời hơi chùng xuống, khó khăn mới nặn được hai tiếng: “Bà nội.”

Bởi vì là lúc ăn cơm nên cũng không thích hợp nói gì, anh đành ngồi xuống, ba người cùng dùng cơm. Sau khi chuẩn bị xong, anh bắt đầu chấn chỉnh động tác, ngay cả bữa ăn thường cũng xem như là một bữa tiệc Hồng Môn Yến.

Ăn cơm theo quy cũ xong, theo bà nội Nhất Hạnh ra phòng khách, vừa ngồi xuống, thanh âm của bà nội Nhất Hạnh lập tức vang lên, tuy nét mặt rất hiền từ, nhưng giọng điệu rất nghiêm túc: “Tử Diễm, chuyện của con và Nhất Hạnh bà đã biết, chuyện của bọn trẻ các con, bà cũng không quản được, những việc khác bà không nói, chỉ nói một câu, hôn nhân không phải trò đùa, chuyện tình cảm không rõ ràng, nếu hiện tại con đã quyết định bên cạnh nhau cả đời, nhất định phải suy nghĩ về chuyện sau này, tội con không phải con nít nữa, hẳn là nên phân biệt rõ ràng mọi sự.”

Anh ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ thật lòng, giọng điệu quả quyết: “Bà nội, chúng con biết, bà yên tâm, tội con sẽ đính hôn trước.”

Hai từ “đính hôn” vừa từ miệng anh được nói ra, Nhất Hạnh thật sự hơi hoảng sợ, đột ngột như vậy, anh cũng chưa từng nói gì đến chuyện đính hôn này với cô, sao đêm nay lại nói ra thẳng tắp như vậy, cũng không hỏi qua ý kiến của cô, sao có thể nói ra tự tiện như vậy, chuyện bọn họ đính hôn thật sự là quá nhanh.

Hơi nhú mảy, ngồi ở bên cạnh anh, cô muốn nói nhưng lại bị tay anh cản lại, bàn tay anh ở phía sau lưng vòng qua tóm lấy tay cô, lực không mạnh nhưng cũng không thể giãy dụa.

Bà nội Nhất Hạnh nghe xong, nhưng cũng chỉ hơi khựng lại một chút, Lâm Tử Diễm và Hứa Diệc Dương đều là cháu của bạn bà, hai đứa đều là những thanh niên đầy hứa hẹn, bà nội Nhất Hạnh đương nhiên cũng hi vọng cháu gái mình có phúc gặp được người tốt, chuyện Nhất Hạnh chia tay tiểu Hứa bà không rõ lắm, chỉ có thể nghĩ rằng là do hữu duyên vô phận. Không phải bà không biết tính tình của Tử Diễm, đã nói ra thì không hai lời, hôn nay thẳng bẻ ở trước mặt bà kiên định nói ra chuyện đính hôn, nhất định không phải là hững hờ mà nói. Bà và bạn mình làm bậc trưởng bối, đơn giản chỉ muốn con cháu được tốt đẹp, cho tới nay, bà chỉ có một kỳ vọng đó, mà chúng nó vui vẻ là quá tốt rồi.

Cho nên cuối cùng cũng chỉ nói có mấy câu, “Nếu các con quyết định, thì như vậy đi, chờ bố mẹ Nhất Hạnh trở lại, thì bàn bạc lại.”

Dứt lời, đột nhiên kêu Nhất Hạnh đi tìm hộ bà một vài thứ. Khi Tử Diễm nói chuyện đính hôn, cháu gái bà đột nhiên lóe lên vẻ kinh ngạc trong đáy mắt, không phải bà không nhận ra, nhờ tìm hộ đồ chỉ là cái cớ.

Mất thấy Nhất Hạnh xoay người đi khỏi phòng bà mới lại nói: “Tử Diễm, Nhất Hạnh vốn là đứa nhút nhát, làm việc hay do dự, nhưng bản chất cũng rất kiên cường, con là người thông minh, bà đuổi khéo nó đi chỉ đơn giản muốn hỏi con một lần cuối cùng, kết hôn không phải trò chơi, cả đời nhất định phải bên nhau.”

Anh nghe một cách cẩn thận, thần sắc không hề biến chuyển, cũng không có vẻ gì tự hỏi lại mình gì nhiều, lại nói ra một câu nói như hàm chứa bất đắc dĩ, “Bà nội, ba năm qua, chẳng lẽ bà còn không nhìn ra sao?”

Một câu đó cũng đủ cam đoan, ít nhất khiến cho tâm tình thả lỏng, trùng hợp Nhất Hạnh cũng đi ra khỏi phòng bà nội, “Bà nội, con không tìm thấy, hay là để chỗ khác?”

“Chà, tuổi lớn, trí nhớ lại không tốt, nhất định là bà nhớ nhầm, để tự bà đi kiểm.” nói xong liền đứng lên, trước khi đi còn nhìn qua Tử Diễm một cái.

Trong phòng khách chỉ còn hai người, Nhất Hạnh định hỏi lại chuyện anh đề ra việc đính hôn, nhưng cô lại không dám tự nói, trong lòng nặng nề dần, bà nội lại rời đi, cũng không biết nên nói gì. Bối rối vuốt tóc một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Anh nói gì với bà nội?”

Anh thông thả tựa vào sofa, ung dung nhìn chăm chăm đáng vẻ như sắp hết hơi của cô, vẫy vẫy tay ý bảo: “Em lại đây.”

Chỗ cô đứng thật ra chỉ cách anh có hai bước, nhưng cô lại không muốn đi qua, đơn giản lùi lại vài bước: “Anh và bà nội nói chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ nói là chúng ta đã... gạo nấu thành cơm.” Khuôn mặt bỗng nhiên điều chỉnh thành nét cười xấu xa, cười đến nổi trong lòng cô như bị một đám lửa thiêu đốt.

“Còn nữa, vì sao em không biết chuyện đính hôn, vì sao anh không hỏi em?”

Anh đứng dậy kéo cô qua: “A, tức giận? Đừng nổi nóng, không phải anh đang nói với em sao.”

Hồi lâu không thấy cô có phản ứng, cả thân mình vẫn cứng còng, tay đang nắm lấy tay cô nháy mắt siết chặt, thật lâu sau lại buông ra, cười như có như không: “Sao thế, hỏi hận? Không muốn?”

Tuy rằng thanh âm này thoáng nghe nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại lạnh lùng mang ý bắt buộc, lấy hộp thuốc lá ra, rút lấy một điếu, đi tới phía trước cửa sổ, cách ra có khoảng vài bước, bật lửa, ánh lửa nhấp nhòe ánh lên khuôn mặt anh, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại.

Hít vào một hơi thuốc, hai người không nói thêm gì, giống như anh nhớ ra cái gì, khẽ lấy điếu thuốc khỏi miệng, nói: “Anh đi về trước, nếu em khôn muốn, vậy không cần đính hôn.”

Dứt lời liền đi tới cửa, quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Nghỉ sớm một chút.” Cửa đóng lại, rất nhẹ nhàng, cô đột nhiên đứng dậy khỏi sofa, mở cửa, thấy anh còn đang đứng dựa vào vách tường, trong tay là nửa điếu thuốc còn cháy dở, nhưng không hề hút, chỉ ngậm lấy trên môi.

Thấy cô đứng ở cửa, cười cười: “Anh đi rồi.”

Cô khẽ cắn môi, trong lòng vừa giận vừa thương, rút cục vươn tay tới, giật giật ống tay áo của anh, “Tử Diễm, không phải em không muốn, chỉ là quá nhanh, cũng không thể chờ một thời gian sao.”

Anh lấy điều thuốc khỏi môi, tay còn lại bị cô lôi lôi kéo kéo, khẽ cười, “Được, vậy đi, chờ một thời gian, anh đi đây, em vào nhanh đi.”

Ngay cả bản thân cũng không nghĩ đến, sao có thể nhanh như vậy, bỗng nhiên lại nói tới chuyện đính hôn, anh đi rồi, cô nằm ở trên giường lẩn lộn, nghĩ rằng tối nay lại mất ngủ, cuối cùng lại là một đêm ngon giấc.

Từ lúc đi công tác trở về, liên tục vài ngày Lâm Tử Diễm đều rảnh rỗi, tâm tình lại rất tốt, chỉ cần thấy cô tan tầm hay rảnh rỗi, sẽ sớm gọi điện thoại bắt cóc người.

Chủ yếu là đi gặp bạn của anh, có hôm lại làm ông chủ, ngày mai lại đi mời khách, đi khắp nơi, ăn uống hội hè, khiến người ta phải cứng cả lưỡi, trước kia lúc còn là cô gái nhỏ, đi xem phim, cô nghĩ cưới người có tiền thật tốt, muốn đi đâu cũng được, muốn ăn cái gì cũng được, muốn cái gì chồng cũng chu cấp. Ra trường học, vào xã hội, mới phát hiện cưới người có tiền thật ra cũng không tốt, theo như lời Lí Xu, kẻ có tiền thường yêu đương vụng trộm, nhìn người mình yêu trắng hoa, không bằng bản thân tự mình chặt đứt mối quan hệ, đỡ phải chịu đựng khó chịu trong lòng.

Cũng không có việc gì đi theo Lục Tử Ngân, Nhất Hạnh cũng biết được cái vòng luẩn quẩn của những bữa tiệc tùng này, vô tình hôm nay một vị nào đó mua chiếc xe mới, hay là hôm qua nhà ai mới có một nhóc con bụ bẫm. Gian ghé tiệc bao giờ cũng náo nhiệt rùng rục, dường như là rất thân thiết, không khí vui vẻ, toàn là tuấn nam mỹ nữ, ăn uống linh đình, vui cười, tức giận thì mắng, không dứt tiếng nói bên tai.

Nhất Hạnh thật sự cảm thấy khó chịu, nhú nhú mày, nhìn thoáng qua Lục Tử Ngân, anh đang nói chuyện với một người đàn ông mặc đồ trắng, giống như là đang nói chuyện trên trời dưới đất thì phải. Nói vài câu lại quay đầu nhìn cô, thấy cô ngơ ngác ngồi trên sofa, vẻ mặt mơ mơ màng màng, liền tìm lí do để rảnh chuyện, đi tới bên cô, một tay ôm lấy thắt lưng cô, “Làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Thấy vừa rồi anh đàm luận hăng hái như vậy, cô không đành lòng đẩy lưng anh, “Không có, không cần phải để ý em, anh đi nói chuyện với người ta đi.”

Nhưng anh lại không tin, “Không cho nói dối.”

Chẳng qua là cô không quen mà thôi, không phải là không thoải mái, chỉ biết quay đầu cười: “Thật mà, em không nói dối.” Cô quét mắt nhìn xung quanh một vòng, trong gian phòng không nhiều nữ lắm, ngoài cô ra, còn lại đều là bậc quốc sắc thiên hương, có thể so với các ngôi sao, bên kia có một cô gái mặc váy màu xanh biển, mái tóc được uốn thành lọn xoắn xuống, cô gái quẹo rừ ấy cứ liên tiếp nhìn về phía cô, đương nhiên là cô biết cô ta đang nhìn ai, “Này, Lâm Tử Diễm, cô gái váy xanh bên kia lúc nào cũng nhìn anh.”

Theo lời cô nói anh ngẩng đầu lên, quả nhiên gặp phải ánh mắt của mỹ nữ, theo phép tắc mà cười chào cô ta, sau đó quay lại ôm sát cô vào người, “Anh không biết cô ta, thật mà, ngay cả cô ta tên gì anh cũng không biết.” Giọng điệu như là đang thề thốt.

Trong lòng cô nghĩ cố quen biết hay không không liên quan tới cô, động tác trên tay cũng cực nhanh, mạnh tay vắn bụng vòng tay của anh trên thắt lưng cô, “Không liên quan tới em.”

Anh càng dán chặt vào cô, phát ra tiếng cười trầm thấp, trong gian phòng mọi người đều đang mãi nghe nhạc, cũng không để ý tới, huống chi hai người lại gần như ngồi trong góc. Anh chỉ cười, không nói gì, mãi cho tới khi cô không biết phải làm sao, mới kéo cô đi, “Đi thôi, về thôi.”

“Anh không nói chuyện tiếp sao?” Cô đột nhiên bị kéo đi.

“Lợi nhuận có là gì, bà xã mới là lớn nhất.” Đây là vẻ mặt của kẻ nhà giàu mới nổi, cô vừa nghe xong câu này chỉ đành thắm méo mếu.

Rốt cuộc ngoan ngoãn nghe anh nói xong, mặc cho ăn kéo mình một đường đi ra ngoài. Không có đi chỗ khác, mà về thẳng nhà. Đến tiểu khu phía dưới lòng, nhìn cô đẩy cửa xe chuẩn bị xuống, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lưu luyến, cúi người tiến tới, nhanh chóng đóng cửa xe lại “cách” một cái, khóa luôn cửa xe, quay đầu lại nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của cô, trong lòng lại thấy khoái chí, khóe miệng gợi lên ý cười, tay phải vòng qua ôm lấy cô, đem cô vùi vào lồng ngực mình, mặt dần dần sát lại, khóe miệng có ý vô tình

chạm vào vành tai cô, tuy rằng cô vẫn không hề hể rằng nói gì, nhưng anh cũng cảm thấy được cô hơi run run, hai má cô càng ngày càng nóng, anh nhin không được vươn đầu ngón tay chạm rai mơn trớn, tiếp xúc với gò má ửng hồng, quả thật không muốn buông tay.

Nhất Hạnh đẩy anh, thanh âm ngày một thấp: “Lâm Tử Diễm, anh đừng có làm loạn.”

Sao anh có thể bỏ qua như vậy, một bàn tay vòng qua người chần trụ lấy cô, tay kia thì trở nên xấu xa, thừa dịp cô không chú ý, chậm rãi tiến vào trong áo khoác của cô, lại còn khẽ cắn lên vành tai cô, giọng nói mang theo phần dụ dỗ, “Nào, nói cho anh biết, lúc anh đi công tác có nhớ anh không?”

Chương 34

Rốt cục cô bắt đầu dùng sức đẩy anh, nỗ lực nghiêng mặt đi, miệng không ngừng lẩm bẩm tiếng lòng vốn đã gào thét như sấm rền: “Không nhớ, sao em có thể nhớ kẻ như anh chứ, mỹ nữ nhớ anh còn đang xếp hàng dài.”

Tiếng cười trầm thấp lại xuất hiện bên tai, anh cắn cô một cái rồi mới miễn cưỡng buông cô ra, tới gần sát bên tai cô nói: “Lại đây, đưa tay trái đây.”

Cô không biết anh muốn làm cái quỷ gì, chỉ ngoan ngoãn đưa tay trái lên, ngón út chọt có cảm giác lạnh, tập trung nhìn vào, đó là một cái nhẫn, làm bằng bạch kim, tạo hình đơn giản, đính vào một khối đá, chính giữa khối đá điểm thêm một viên ngọc phỉ thúy nhỏ, toàn bộ chiếc nhẫn rạng rỡ, vòng nhẫn được khắc từng đường vân, nhìn thật tinh xảo, nhất định là do người rất có chuyên môn làm, nhưng cũng có nét giống như đã được làm theo yêu cầu.

Cô nhìn cái nhẫn trên ngón út, tim đập loạn xạ, nhưng anh lại không biết từ khi nào đeo vào cho cô một vòng dây, đính vào vòng dây là một mảnh đá hoa sen, bên dưới mảnh đá là một khối ngọc lục bảo hình phật Di Lặc, vừa nhìn đã biết là vật có giá trị.

Cô kinh hãi, thiếu điều nín thở, “Sao lại... nhiều như vậy?”

Anh chỉ chiếc nhẫn: “Đây là của anh.” Lại chỉ ngọc thạch: “Đây là của mẹ anh.” Nói xong làm bộ đe dọa cô: “Một cái cũng không được bỏ xuống, hôm nào đó anh phát hiện em bỏ xuống, thì đợi xem anh phạt em ra sao.”

Cô ngẩn ngơ, may mắn tư duy còn thanh tỉnh. Cô chỉ là một viên chức nhỏ, trên người lại mang theo trang sức quý giá như vậy, những người ở công ty thấy được, không biết lại ngầm suy nghĩ ra cái gì, huống hồ, vật quý giá như vậy, ngay cả khi cô mang theo, lỡ may không cẩn thận làm mất, lúc đó nhất định sẽ rất tiếc, suy nghĩ mãi, rồi chần chừ nhìn anh, dùng giọng thương lượng nói: “Em cất ngọc thạch đi nhé, được không, rất quý, em sợ làm mất.” Ngập ngừng một lát lại bổ sung, “Em chỉ cất ngọc thạch đi thôi, nhẫn... Em mang theo bên người, được không?”

Anh nhú mày, “Ừ, vậy đi, quyết định vậy đi, vậy cất ngọc thạch lại đi.” Nói xong cũng không động đậy gì, cả người miễn cưỡng tựa vào ghế xe.

Trong xe chỉ có hai người, không khí lại cực kỳ im lặng, Nhất Hạnh đột nhiên hoảng sợ trong lòng, không khí trong xe thật quái dị, vì vậy nhìn thoáng qua cửa sổ xe, nói: “Còn có chuyện gì không, không thì em phải lên nhà rồi.”

Anh chớp mắt một cái, phát tay, mở cửa xe, nói: “Em đi lên đi, đừng quên tuần sau bà nội anh về, anh tới đón em.”

Ngày hôm sau đi làm, ra khỏi thang máy, Nhất Hạnh liền bị Lí Xu tóm lại, bày ra một khuôn mặt cười tươi như cảnh xuân đầy ái muội: “Nói thật cho chị đây biết, khi nào thì cho chị ăn bánh kẹo cưới?”

Hiển nhiên là nhẫn trên tay đã bị phát hiện, cô đã luôn nhét tay vào túi quần hoặc túi áo khoác, tưởng êm đẹp, nhưng trên tay đột nhiên xuất hiện một cái nhẫn, cô biết là rất dễ gây chú ý. Mắt Lí Xu long lanh lên, Nhất Hạnh còn đang nghĩ cách trả lời thì tay trái của mình đã bị Lí Xu lôi lên, “Nhìn thử nào, Lâm công tử của chúng ta thật biết thưởng thức, chắc chắn, thật muốn đòi mạng người mà.”

Nhất Hạnh cười, lại nghe Lí Xu liến thoắng: “Cậu với Lâm công tử chơi trốn tìm ba bốn năm nay, rốt cục cũng tu thành chánh quả, haiz, thế này, lúc kết hôn để chị đây là phù dâu cho cậu, nhớ rõ nhất định phải

ném hoa cô dâu cho mình, chị đây muốn hưởng chút không khí hạnh phúc của hai người, thuận tiện tìm thấy vận khí cho mình!”

Sáng tinh mơ đã bị Lí Xu không đầu không đuôi nhào vào nói, có là ai cũng không nhận được bật cười, nếu không phải đã tới thời gian làm việc, có lẽ Lí Xu còn thao thao bất tuyệt mãi, chỉ sợ là còn có thêm người gia nhập vào lực lượng tám chuyện.

Lúc ăn cơm, đương nhiên cũng không tránh được, quả thực là một phen oanh tạc lời lẽ, hơn nữa chỉ có một chủ đề, còn mục tiêu đề tài vẫn là cái nhẩn của Lâm Tử Diễn, sau đó lại là nói về công tử nhà giàu, lại đến xe sang rệu ngon, cuối cùng là nói tới chính sự. Mọi người thường nói ba người phụ nữ nói thành một vở kịch, nhưng mà quả thực tình hình của bọn họ là chỉ có một người cố gắng không như vậy, trừ việc luôn cố gắng im lặng, trên thực tế đến khi chấm dứt giờ cơm trưa chỉ có Nhất Hạnh ăn uống vài món, Lí Xu và Lưu Ý Khuyên đều tự mình “diễn” nhập tâm, nói liên hồi, còn hơn là diễn viên kịch nói.

Mãi tới lúc ra khỏi hoa viên căn tin, hai người này mới nhận ra được hóa ra cái người được họ nói đến từ đầu đến cuối vẫn chưa nói tiếng nào, đồng loạt quay lại: “Này, sao cậu không nói lời nào?”

Nhất Hạnh hoàn toàn hiểu được kiểu nhiều chuyện này, nói: “À, muốn mình nói cái gì?”

Lí Xu quay người, lui lại vào bước, vươn tay nắm lấy khuỷu tay Nhất Hạnh, “Nói hiện tại cậu cảm thấy thế nào, nói thật nhé!”

Cảm giác, hiện tại cô còn có cảm giác gì được nữa, thật ra trừ lúc Lục Tử Ngân đề ra việc đính hôn cô có hơi ngạc nhiên, còn lại, cô vẫn luôn ở trạng thái bình tĩnh. Lúc trước chuyện với Hứa Diệc Dương, cô cũng phải điều tiết thật lâu, mãi cho tới hiện tại, khi cô và Lâm Tử Diễn chuẩn bị đính hôn, cô lại cảm thấy mình như cô cánh buồm nhỏ giữa đại dương mênh mông, khi gió êm sóng lặng lại có cảm giác an hòa, rốt cục có thể tạm thời hưởng thụ sự yên tĩnh. Nếu có điều khúc mắc, có lẽ là cô không biết sự bình thản này duy trì được bao lâu, cho nên ngẫu nhiên cũng có chút ưu tư trong lòng.

Lí Xu không buông tha: “Nói thật xem nào!”

“Thật ra đôi khi cũng hơi sợ.” Cô cười yếu ớt, thật thà nói.

“À...”

“Ừ...”

Hai âm thanh đồng loạt phát ra: “Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân.”

“Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân.” Nhất Hạnh lắc đầu, hơi hoài nghi khẳng định của hai người.

Hai người không được đồng tình kia lập tức hóa thành chuyên gia cố vấn hôn nhân, đều là người chưa kết hôn, mà phân tích rõ ràng, đến lúc nói xong, Nhất Hạnh cũng cảm thấy có lý, cũng tin những ưu tư này chính là biểu hiện của hội chứng sợ hãi trước hôn nhân.

Tan tầm về nhà, ba mẹ bình thường đều ở nhà trọ nhưng lại có ở nhà. Ba mẹ Nhất Hạnh là giáo viên trung học, việc học ở trung học rất áp lực, học sinh và giáo viên đều tối tăm mặt mày, ba mẹ Nhất Hạnh đều là giáo viên năm cuối, lại là giáo viên ở trường học cấp quốc gia, bình thường không có thời gian dư dả để về nhà.

Mọi người trong nhà bắt đầu ăn cơm, bình thường khi gặp mặt như vậy, lúc ăn cơm ít khi nói việc trong nhà. Nên lúc cơm xong, mẹ Nhất Hạnh mới kêu Nhất Hạnh, vừa trách cứ lại quan tâm: “Nhất Hạnh, chuyện đính hôn sao con không nói với mẹ.”

Dĩ nhiên là chuyện đính hôn, Nhất Hạnh cũng bất ngờ, không phải cô không nói, mà là không kịp nói.”

Ba Nhất Hạnh là giáo viên dạy văn, bình thường luôn tu thân dưỡng tính, sau khi ăn xong thường uống trà, lúc này ông đang trang nghiêm cầm chén ra uống chậm rãi, nửa ngày sau mới nói: “Nhà bên Tiểu Lâm nói thế nào?”

Xem chừng cũng không cần cô nói, nhất định bà nội đã nói hết mọi chuyện, Nhất Hạnh đến ngồi cạnh ba, “Tử Diễn nói chờ ba mẹ trở về, để nhà mình chọn một ngày tốt, bà của Tử Diễn tuần sau mới trở về, đến lúc đó lại bàn tiếp.”

Ba Nhất Hạnh gật đầu, uống một ngụm trà, “Chuyện đính hôn không phải trò đùa, nếu Tiểu Lâm nói vậy, chờ bà cậu ấy trở lại cùng nhau ăn một bữa cơm, bàn bạc lại mọi chuyện cho tốt.” nói xong, nhìn thoáng qua mẹ Nhất Hạnh: “Ý em thế nào?”

Mẹ Nhất Hạnh nói: “Thật ra đính hôn cũng không phải là việc gì phải đặc biệt chú ý, chờ tới khi hai đứa kết hôn, mọi chuyện lại nói thêm chi tiết, Nhất Hạnh, ba con nói đúng, đính hôn cũng không phải kết hôn, nhưng cũng là chuyện không nhỏ, mẹ và ba con lại luôn bận, nhưng cũng là người trong gia đình, ba mẹ thấy con và Tiểu Lâm biết nhau cũng ba năm, đã quen thuộc lẫn nhau, cũng nên tới lúc đính hôn.”

“Chuyện sau khi kết hôn, cũng không thể so với hiện tại, hiện tại là một người, sau này là hai người, rất nhiều chuyện phải học, học để biết lo lắng chu toàn, Tiểu Lâm là người rất được, tuy rằng là con nhà giàu, nhưng lại rất biết phấn đấu, nhà họ Lâm gia tài bạc triệu, nhưng Tiểu Lâm vẫn đính hôn với con, nhất định nhà họ Lâm cũng không quan niệm gì về dòng dõi...”

Nhất Hạnh ngồi nghe không hề hể rằng, cảnh tượng này, sao lại giống như thế ngày mai cô phải đi lấy chồng không bằng.

Thật ra rất nhiều chuyện cô có thể hiểu được, mặc dù tính tình của cô khá mềm mỏng, luôn dao động, nhưng cũng không phải không phân biệt được, không phải không hiểu đúng mực. Nay nghe lời mẹ mình mới thấm thía, cũng hiểu được tâm tư của ba mẹ, vì thế gật đầu nói: “Con biết, mẹ à.”

Ba người ở trong phòng khách ngồi nói một lát, sau đó tự trở về phòng nghỉ ngơi, sắp sửa đi mẹ Nhất Hạnh lại dặn dò: “Chờ bà nội Tử Diễm trở lại, con gọi cho Tử Diễm, chúng ta sẽ tìm thời gian nói bàn bạc.”

Nhất Hạnh gật đầu, trở về phòng cảm thấy mọi chuyện giống như đang trôi vùn vụt, trên thực tế, cô và Tử Diễm bên cạnh nhau thực sự chưa lâu, đến bây giờ cũng chỉ đang tính chuyện đính hôn, mọi chuyện nhanh ngoài dự kiến, cũng khó trách những lúc rảnh rỗi dạo này lại miên man suy nghĩ, không phải muốn thương lượng hoãn thời gian lại với Lâm Tử Diễm về chuyện gọi điện hoặc là gặp mặt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của anh, những chuyện muốn nói lại thôi. Tất cả suy nghĩ lại biến mất.

Đưa tay về phía trước, hướng về phía ánh đèn nhìn kỹ chiếc nhẫn, mặt nhẫn trong suốt, chiết xạ ra ánh sáng rực rỡ, khẽ quay người, nhìn chăm chú vào rèm cửa sổ thêu hoa văn chi chít, nhiều loại hình thù, trong lòng bỗng nhiên cảm nhận được một điều gì đó đang bùng sáng, hai mắt cứ thế nhìn theo đường hoa văn xuống dưới, dần dần mới ngủ.

18. Chương 35+36

Chương 35

Ngày bà nội Lâm Tử Diễm trở về, là một ngày tháng một, nhiệt độ xuống thấp, chuyến bay đáp xuống vào buổi chiều, người lái xe nhà họ Lâm đưa bà nội Lâm Tử Diễm trở về nhà cũng đúng vào giờ cơm chiều.

Lúc Nhất Hạnh tan tầm thì nhận được điện thoại của Lâm Tử Diễm, nói cô ở công ty chờ anh, anh có chút chuyện chưa làm xong, nên đến trễ một chút. Từ sau khi nói đến việc đính hôn, dường như ngày nào Lâm Tử Diễm cũng gọi điện, Lí Xu còn cười Nhất Hạnh, nói là không bằng gắn thêm một cái thiết bị định vị qua vệ tinh cho rồi, đi đến chân trời góc biển cũng trốn không thoát.

Bởi vì nhiệt độ bên ngoài khá thấp, cho nên cô ngồi nán lại trong văn phòng, khoảng hơn 10 phút thì anh gọi điện thoại đến, “Em ở đâu?”

“Em ở văn phòng.”

“Nhanh xuống đây.” Cúp máy, cầm lấy túi liền chạy xuống lầu.

Từ xa thấy cô chạy ra cổng công ty, anh mở cửa xe ra, không khí lạnh thừa cơ tràn vào bên trong xe, hơi ẩm từ máy sưởi và không khí lạnh trộn lẫn, giọng nói nhẹ nhàng của cô cũng theo đó mà truyền đến, “Đi thôi.”

Lúc lái xe đi khỏi bãi đỗ, anh cứ nhìn chằm chằm phía Nhất Hạnh khiến cô ngạc nhiên, “Anh nhìn cái gì?”

Anh không đáp mà cười, tầm mắt rơi xuống trên hai tay cô, tay của cô đặt ở trên đùi, bởi vì lạnh, cho nên đông cứng đến mức hơi trắng bệch, ngay trên ngón út nổi bật một chiếc nhẫn lấp lánh.

Ra khỏi bãi đỗ, anh vươn tay phải nắm lấy bàn tay trái đang nắm lại của cô, kéo về phía bên mình, khẽ mỉm cười.

“Anh muốn làm gì?” Nhất Hạnh thử giựt tay trái về, nhưng cô càng giựt lại thì anh càng kéo mạnh lại, ngón tay cô gần như muốn chạm vào khoe môi anh, có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở của anh. Mà anh lại đang một tay trái lái xe, một tay phải thì kéo cô cùng, hai mắt nhìn thẳng phía trước, làm ra vẻ chuyên tâm lái xe.

Cô không chống lại được sức của anh, đành tùy ý cho anh kéo lại, liếc mắt nhìn anh một cái, cô cố ý nghiêng đầu, làm bộ đang ngắm cảnh đường phố. Cây cối ven đường đều trơ trụi, đập vào mắt một vẻ hiu quạnh, vốn không có gì đáng để nhìn, nhưng còn tốt hơn nhìn thần sắc đặc ý của anh.

“Cây trụi lủi nhìn đẹp lắm à?”

Nhất Hạnh không thèm quay đầu, tức giận nói: “Đẹp hơn anh.”

Anh làm ra vẻ bị đả kích nói: “Ôi, khó trách em không chịu liếc nhìn anh một cái, hóa ra là thích xem cây.” Lúc ngừng lại khi gặp đèn đỏ, anh lại nói, “Hôm nào nhất định anh phải nói chuyện với Tiểu Ngũ...” ... “Nhất Hạnh, chặt hết toàn bộ cây ở đây em thấy thế nào?”

Chả khác nào ông nói gà bà nói vịt, cô cau mày, quyết định không quan tâm vấn đề của anh, hỏi: “Tiểu Ngũ là ai?”

Anh nhả thẳng, tăng tốc, nói: “Thanh Phong Hòa Húc.”

Nhất Hạnh lắc đầu, anh lại nói: “Là đồng sự trưởng của Giang thị, không phải bọn em làm quảng cáo cho họ sao, không nhớ à?”

Hóa ra là Giang thị đã ký hợp đồng quảng cáo, hóa ra người trẻ tuổi xuất hiện ở tiệc rượu hôm đó là Tiểu Ngũ mà anh nhắc tới, lại hỏi tiếp: “Hai người quen thân?”

Anh nhướn mày, “Anh và tiểu Ngũ, không phân biệt là anh hay tôi, chà, nói thế nào nhỉ, là cùng lên núi, cùng nhau xuống tìm hương hoa...” Nói được một nửa đột nhiên không nói thêm, thần sắc xấu hổ dâng lên.

Lòng Nhất Hạnh bỗng trầm xuống, bởi vì cô biết những lời tiếp theo của anh sẽ là gì, trước kia không ở bên cạnh nhau, cho nên cô không để ý chuyện Lâm Tử Diễm ở bên cạnh những cô gái khác, chỉ luôn nghĩ một người diện mạo ưu tú như anh, nhất định không thiếu oanh yến bên cạnh, tựa như mưa gió vây quanh, ứng phó cũng không hết. Nên nghe thấy câu nói nửa chừng kia của anh, trong lòng dâng lên nhiều khúc mắc, khiến cho cô trầm mặc.

Anh thấy cô không nói lời nào, chỉ tựa đầu vào cửa kính xe, mắt cũng sụp xuống, đành phải thay đổi giọng điệu dỗ dành cô: “Nhất Hạnh, hiện tại anh là người chồng mẫu mực, thật mà, anh giữ thân như ngọc, bên ngoài không có cô gái khác, thật mà, anh chỉ có em...” Nói xong cô vẫn chỉ cười yếu ớt, không nói lời nào, anh lập tức lấy di động đưa cho cô, “Nhất Hạnh, anh thật sự trong sạch, không thì em kiểm tra di động của anh, đảm bảo không có số điện thoại của cô nào.”

Thật ra cô không có ý mà anh nghĩ, chỉ đưa trả di động lại cho anh: “Không cần.”

Anh nóng nảy nói: “Không được, em xem đi, sao em lại không tin anh vậy?”

Cô không còn cách nào khác, đành phải làm bộ mở điện thoại nhìn một chút, màn hình điện thoại trượt xuống, một danh sách tên dài lướt qua, cô đột nhiên ngừng lại: “Ừ, không có, ngay cả của em cũng không có.”

Lúc này anh lại cười, nhận lại di động, ngón tay chỉ chỉ vào màn hình: “Này, không phải số của em sao?”

Nhất Hạnh nhìn thoáng qua, đúng là số điện thoại của cô, nhưng mà lại được đi kèm với cái tên “Ếch con”, cô không biết nên tức giận hay nên cười: “Vì sao để tên em là ếch con?”

Anh càng cười lớn: “Theo trí nhớ, em không gọi là ếch con thì gọi là gì?”

Quả thực là tư duy của người sao hỏa, vì sao nhất định kêu cô là ếch con, cô giống ếch chỗ nào, vả lại cô cũng thấy mình chả liên quan gì tới cái tên ếch con cả.

“Phải không đó, Lâm Tử Diễn, vậy anh là gì?”

“Anh à...” Anh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Em là ếch con, đương nhiên anh là hoàng tử ếch.”

Hoàng tử ếch, nghe xong Nhất Hạnh muốn nổi giận, “Hừ, anh là con cóc thì có!”

Anh không hề để ý: “Ừ, cóc, cóc cũng được, không phải người ta thường nói ếch xứng cóc sao, nói vậy cái gì hai chúng ta cũng xứng, có phải không?”

Dọc theo đường đi cứ đấu võ mồm với anh, ngay cả lúc xe vào khu nhà họ Lâm lúc nào cô cũng không biết, Lâm Tử Diễn đem xe đi vào gara, còn chưa chịu xuống xe, tay phải vươn tới, thừa cơ hôn cô một cái, “Xuống xe, bà xã.”

Nhất Hạnh trừng anh, “Ai là bà xã của anh.” Quả thật là càng ngày càng vô lại, càng lúc càng lưu manh.

Ra khỏi gara, đi dọc theo một con đường đá cuội nhỏ là tới gian nhà chính, đó là một biệt thự ba tầng có hoa viên, theo lối kiến trúc phẳng chất Âu châu, mái ngói màu đỏ nâu, khung cửa sổ màu đen, rèm cửa là vải thêu hoa trắng, cửa biệt thự mang màu hồng vỏ ốc biển, đặt mình giữa chốn này, cảm thấy quý phái xoa hoa, lại không mất đi sự thanh nhã. Mới vừa rồi cô ngồi ở trong xe không nhìn kỹ, cách một khoảng sau khung cửa sắt biệt thự có hai con đường, dọc theo đó dẫn tới hai vườn hoa, nhưng bởi vì đang là mùa đông, chỉ có vài cây tùng rủ lá, thấp thoáng hoa thương lan và vài cánh hoa sơn trà. Nhất Hạnh đi theo phía sau Lâm Tử Diễn, đứng ở cửa biệt thự là một người phụ nữ chừng năm mươi mấy tuổi, thấy Lâm Tử Diễn thì rất quý củ gọi một tiếng, “Thiếu gia.” Nhìn thấy Nhất Hạnh, cũng giữ nguyên tư thế mà gọi: “Thiếu phu nhân.”

Nhất Hạnh thấy người phụ nữ hơi nghiêng người, tư thế đó khiến cô giật mình, cô từng thấy hình ảnh như vậy trên tivi, một tiếng “Thiếu phu nhân” vừa truyền đến, khiến cô không biết phản ứng ra sao, đành nhìn về hướng Lâm Tử Diễn đang nhìn lại.

Anh bước vài bước trở về, đứng ở bên cạnh cô, vui đùa nói: “Dì Ngô, dì đừng dọa cô ấy, cô ấy rất nhát gan.”

Thật khiến người ta xấu hổ, nhưng người được gọi là dì Ngô lại cười thành tiếng: “Con ba hoa quá.” Lại nhìn Nhất Hạnh nói: “Là Nhất Hạnh phải không, nghe phu nhân nói qua vài lần, bà vẫn thường kêu Tử Diễn mang con về nhà, mỗi lần nó đều ừ hừ rồi trốn, giờ mới mang được con về đó, à, các con vào trước ngồi nghỉ đi, Nhất Hạnh, con thích ăn gì, dì Ngô làm cho con ăn.”

Lâm Tử Diễn túm lấy Nhất Hạnh, ồn ào nói, “Dì Ngô, dì cũng chưa từng nói ngọt với con như vậy nha.”

Dì Ngô cũng là người tính tình ôn hòa, từ tốn nói: “Cũng không đúng sao, thật vất vả mới tìm được người trị được con, dì chỉ nghĩ cách thay con chăm sóc con dâu thôi mà.”

Đang nói, lại nghe được thanh âm quen thuộc, ba người quay đầu, là bà nội Lâm Tử Diễn, đã lâu không gặp, khí chất bà vẫn nhã nhặn tự nhiên như trước. Thấy Nhất Hạnh đứng cạnh Lâm Tử Diễn trong phòng khách, bà từ tốn nói: “Đã trở lại, Nhất Hạnh, lâu rồi bà không gặp con, bà nội con dạo này thế nào?”

Nhất Hạnh nói: “Bà nội con rất tốt, chỉ là khi bà đi ngược ngoài, bà con rất cô đơn, cho nên thường nhắc hỏi khi nào bà trở về.”

Bà nội Lâm Tử Diễn vẫy tay với Nhất Hạnh, “Lần này bà trở về, thân thể khỏe hơn rất nhiều, không chỉ thân thể mà tinh thần cũng vui vẻ, Tử Diễn gọi điện thoại cho bà nói là hai đứa muốn đính hôn, bà vừa nghe liền vội trở về, chuyện lớn như vậy, không thể chậm trễ, hai đứa con quen biết nhau cũng ba năm rồi, người già xương cốt yếu như bà không biết còn chờ đợi được bao lâu, theo bà thấy, sớm hay muộn gì cũng

kết hôn, hay là không cần đính hôn, trực tiếp kết hôn luôn đi.” Nói xong bà cười tủm tỉm nhìn hai người, chờ bọn họ trả lời.

Hai người cũng không biết hóa ra chủ ý của hai bà là vậy, quay đầu thoáng nhìn nhau, nhưng lại không nói gì, lại lập tức quay đầu đi, lâm vào trạng thái trầm tư.

Lâm Tử Diễn và Nhất Hạnh đều không nói gì, bà nội Lâm Tử Diễn nhìn hai người trầm tĩnh không nói, lại nghĩ rằng bọn trẻ xấu hổ, rồi lại nghĩ lại, thật ra một lễ đính hôn trung gian cũng không có gì, hai kẻ trẻ tuổi trước mắt cũng không gấp rút gì, nên lại lên tiếng giảng hòa, “Được rồi, bà cũng chỉ thuận miệng nói, thêm một buổi đính hôn, cũng không bớt náo nhiệt.”

Thình lình phía sau ghế sofa truyền đến tiếng mèo kêu, là ở sau lưng Nhất Hạnh. Nhất Hạnh đứng lên quay lại nhìn phía sau, hóa ra là một con mèo đen Ba Tư, mập đến khó tin, lưỡi biếng nằm ở trên thảm sau lưng ghế, đôi mắt màu xanh biếc lặng lẽ đảo quanh, móng vuốt cào cào lên thảm, khẽ “meo meo” một tiếng. (Kat: mèo a, mèo béo ú a, nhào vào ôm thoải!!!!)

Nhất Hạnh bỗng bật cười, con mèo Ba Tư này thoát nhìn dáng vẻ rất giống Lâm Tử Diễn, bộ dạng xa cách người khác, cô cười, Lâm Tử Diễn cũng lại gần: “Cười cái gì vậy?”

Cô cười đến lỗi mắt long lanh như bóng trăng, “Tử Diễn, con mèo này có thần thái giống như anh vậy.”

Anh vừa nghe, nhú mày, vòng qua sofa, một tay túm lấy con mèo đang sắp chìm vào giấc ngủ, con mèo đột nhiên bị nhấc lên giữa không trung, mèo mở to mắt, nhìn thấy Lâm Tử Diễn, lại “meo meo” loạn lên, bốn móng vuốt quơ cào loạn xạ khiến cả người nó lại rơi phịch xuống.

Lâm Tử Diễn nhắc con mèo tới trước mắt, nhìn về phía Nhất Hạnh, “Giống chỗ nào? Sao có thể giống?”

Thần thái của anh có chút giống như phát điên, Nhất Hạnh không trả lời anh, bà nội ngồi bên cạnh nhìn lại, có chút đăm chiêu, “Bà cũng hiểu được giống chỗ nào.”

Trời ạ, anh muốn phát cuồng, một người đàn ông như anh lại bị người ta nói giống mèo, mà lại là mèo cái, anh không điên lên mới lạ.

Nhẹ buông tay, đặt con mèo xuống sofa, con mèo này quả nhiên là mèo lười, bị ép buộc như vậy, nhưng cũng chỉ lười biếng xoay cái lưng, nghẹo đầu cuộn người lại, neho mắt chuẩn bị chìm lại vào giấc ngủ. (Kat: *nhìn vu vơ*, cảnh này quen quen, giống... ta quá)

Nhất Hạnh nhìn sắc mặt tức giận của anh, bật thành tiếng cười khanh khách.

Anh cởi áo khoác ra, cầm trong tay, lại nhìn Nhất Hạnh nói: “Em lên trên lầu không?”

Trên lầu nhất định không có người, nếu cô lên, không phải chỉ có hai người họ sao, cô không muốn lâm vào tình trạng ấy, vả lại lên thì cũng không biết làm gì, vì thế lắc đầu.

Anh thấy cô lắc đầu, cũng đại khái đoán ra bản khoăn của cô, nhìn cô cười đầy ý vị thâm tường, cũng không nói gì thêm, một mình đi lên lầu.

Chương 36

Chỉ còn mình Nhất Hạnh ngồi lại trong căn phòng khách rộng lớn nói chuyện với bà nội Lâm Tử Diễn, nghe bà kể chuyện của Tử Diễn trước đây, hóa ra lúc còn nhỏ Lâm Tử Diễn thật là nghịch ngợm, làm bể bình hoa sợ bị mắng, thế là đổ toàn bộ mảnh vỡ vào bồn cầu, nhấn nước trôi đi, lúc mọi người trong nhà hỏi thì lại nghiêm trang nói không biết, kết quả là buổi tối ông dẫn trong nhà bị tắc, mời thợ sửa ống nước đến thì phát hiện cả đồng mảnh vỡ. Lúc ấy cậu nhóc Lâm Tử Diễn thấy sự việc bại lộ, nghĩ rằng bản thân không thể thoát khỏi bị dạy dỗ một phen, nên ăn sáng xong liền chạy lên lầu, khóa chặt cửa phòng, ba của Lâm Tử Diễn lên gõ cửa, cậu nhóc trốn ở phía sau cánh cửa kêu lên: “Không thể sử dụng hành vi bạo lực, trừ phi chung sống hòa bình, nếu không con kiên quyết chống cự.” Chỉ là một thằng nhóc loắt choắt, mà giọng điệu lại cứng rắn như vậy, khiến cho ba của Lâm Tử Diễn bị những lời đó làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ nói với con trai vài câu.

Dì Ngô luôn luôn vội vàng qua lại trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Nhất Hạnh vừa nghe vừa cười, hóa ra từ nhỏ Lâm Tử Diễm đã như vậy, nghe thêm nhiều, mới phát hiện bản thân tuy rằng biết Lâm Tử Diễm ba năm, nhưng chuyện của anh, cô biết rất ít.

Dì Ngô từ trong bếp đi ra, nói với bà nội Lâm Tử Diễm, “Cơm chiều đã chuẩn bị xong.”

Thật ra đây là lần đầu tiên Nhất Hạnh đến nhà họ Lâm, Lâm Tử Diễm chưa bao giờ nói chuyện với cô về ba mẹ anh, cô cũng nghĩ là do công việc quá bận rộn, nên cũng không hỏi qua. Lần này theo anh về, cũng nghĩ nhất định sẽ gặp, nhưng mà mãi tới giờ cơm chiều, cũng không thấy ba mẹ anh đâu, trong lòng hơi nghi hoặc.

Đang suy nghĩ thì thấy anh từ trên cầu thang hình xoắn đi xuống, cầu thang có tay vịn sơn màu vàng kim, chạm khắc hoa văn, anh đã thay quần áo, là một chiếc áo len nhạt màu, cổ hình chữ V, lộ ra xương quai xanh bên dưới, đứng ở trên đỉnh cầu thang nhìn xuống, ánh mắt hướng về phía cô, nở nụ cười.

Mặt Nhất Hạnh bỗng thấy hơi nóng, gần như phiem hồng, thấy dì Ngô bưng thức ăn từ phòng bếp đi ra, cũng đi theo để giúp. Trong phòng bếp đang nấu canh cá, mùi hương tỏa ra, Nhất Hạnh đi vào nói: “Dì Ngô, con vào giúp.”

Dì Ngô đang thái hành, quay đầu nói: “Không cần, không cần, con là khách, ở đây để dì làm là được.”

Canh cá đã sôi lên, dì Ngô đảo qua nước dùng, đem nguyên liệu thả vào, Nhất Hạnh đứng ở một bên nhìn, dì Ngô cười nói: “Thật ra canh cá này dễ học, từ nhỏ Tử Diễm thích ăn cá, mới trước đây còn suốt ngày chạy theo dì hỏi, dì ơi, hôm nay ăn cá không... Dì ơi, ngày mai ăn cá không? ... Dì ơi, khi nào thì ăn cá?... Con đừng thấy bây giờ nó ăn cái gì cũng soi mói, chứ trước đây lúc nào cũng là một con mèo tham ăn...”

Nhất Hạnh buồn cười, nhìn xuyên qua cửa bếp bằng thủy tinh mờ, chỉ nhìn thấy bóng dáng của anh, giống như lần đầu tiên gặp anh vậy.

Bởi vì có nghi vấn trong lòng, cô thuận miệng hỏi, “Dì Ngô, hai bác không có ở nhà sao?”

Nghe vậy, dì Ngô hơi cứng người lại, tay đang thả hành vào nồi canh khựng lại, thanh âm thấp dần, “Tử Diễm không nói với con sao, ba mẹ Tử Diễm đã qua đời, là năm nó mười tuổi.”

Canh cá trong nồi phát ra âm thanh ừng ực, cả gian phòng bếp chỉ nghe được thanh âm của nồi cá đang sôi, Nhất Hạnh đứng ở một góc phòng bếp, chỉ cảm thấy trong người khó chịu, giống như nồi canh cá đang sôi trào lên, có một cái gì đó đang dâng trào trong người, tràn ngập mọi nơi, tùy ý xông pha, đè ép đến nỗi không biết phải làm gì.

Dì Ngô múc canh cá ra một cái bát lớn, Nhất Hạnh lúc này mới hoàn hồn, đi tới nhận lấy bát canh: “dì Ngô, để con.”

Bưng canh cá đi ra, trong lòng vẫn suy nghĩ, mơ hồ không nhìn kỹ phía trước, bước qua cửa thủy tinh, đụng phải một người, canh nóng trên tay bị sóng sánh, hắt ra ngoài hơn phân nửa, nước canh nóng bị hắt ra còn phả lên khói trắng, văng lên tay và phần eo của đối phương.

Ngẩng đầu lên mới biết người đó là Lâm Tử Diễm, Nhất Hạnh vội vàng để bát canh xuống bàn, cũng không phát hiện mu bàn tay mình bị nóng, cầm khăn chạy tới bên cạnh Lâm Tử Diễm, áo len của anh bị hắt nước, dính vào da, cô cũng không để ý tới, kích động nói: “Xin lỗi, Tử Diễm, có bị bỏng không?” Nói xong vội vàng kéo góc áo len của anh ra, dùng khăn tay thấm nước canh.

Tuy rằng là canh cá mới nấu xong, nhưng cũng không phải là nước sôi, lại cách một lớp áo len, nên anh chỉ cảm thấy nóng một chút. Nhất Hạnh lại không nghĩ được như vậy, vừa biết được chuyện của ba mẹ Lâm Tử Diễm, trong đầu vẫn còn hỗn loạn, chỉ muốn giúp Tử Diễm không bị nóng.

Hai người đứng ở cửa phòng bếp, Nhất Hạnh cúi đầu, khăn tay cuộn lại trong tay, cẩn thận lau sạch cho anh, dì Ngô ở phía sau nhìn thấy, nhin không được bật cười, Nhất Hạnh nghe thấy tiếng cười, ngẩng đầu, lại nhìn thẳng vào ngay đáy mắt anh. Trên áo len chỉ còn một chút vệt ẩm, cô lùi tay về, lại bị anh nắm lấy, anh cầm lấy khăn tay của cô, giúp cô lau sạch sẽ mu bàn tay, “Đi đường sao lại không chuyên tâm như vậy.”

Cô nhìn bát canh cá chỉ còn một nửa, hơi ngưng ngưng, “Dì Ngô, canh cá bị hắt ra...”

“không sao, trong nồi còn, không đủ thì lại nấy, không bị bỏng là tốt rồi.”

Lâm Tử Diễm cũng nói tiếp: “Được rồi, ăn cơm thôi.” Sau đó kéo cô đi ra khỏi phòng bếp.

Ăn cơm xong, lại ngồi hàn huyên với bà nội Lâm Tử Diễm, mùa đông nên trời mau tối, gần chín giờ, trời đã tối đen như mực. (Kat: 9h tối không tối thì chả nhẽ sáng =.=!) Ngồi một lát, Nhất Hạnh chuẩn bị trở về, vì vậy đứng dậy nói với bà nội Lâm Tử Diễm, “Thưa bà, con về.”

Không mấy khi Nhất Hạnh đến, bà nội Lâm Tử Diễm không muốn khách khí, đổi nét mặt, tỏ vẻ nhân tiện: “Đã trễ thế này, bên ngoài lại tối thế, hay là hôm nay con đừng về, ở lại đây, được không?”

Về mặt Nhất Hạnh tỏ ra ngần ngại: “Không được, bà ơi, mai con còn phải đi làm, con nên về thôi.”

“Ừ, vậy thôi, con ngồi chờ một lát, để Tử Diễm đưa con về, để con về một mình bà không yên tâm. Nói xong thì quay sang nói với dì Ngô: “Đi lên lầu kêu Tử Diễm xuống đi, để đưa Nhất Hạnh về nhà.”

Dì Ngô đi lên lầu, lát sau trở lại: “Nhất Hạnh, con ngồi chờ một lát, Tử Diễm còn chút việc, còn chờ nó một chút.”

Nhất Hạnh đành ngồi lại một lát, nhưng dì Ngô đi lên đi xuống lầu tới ba lần, mỗi lần trở lại đều nói giống như nhau. Nhất Hạnh nhìn đồng hồ, đành đứng lên: “Thưa bà, Tử Diễm còn bận việc, con về một mình cũng được, không cần phải đưa con đi.”

Hai người lớn tuổi làm sao đồng ý, lại kiên trì bắt cô đợi một lát.

Chưa từng thấy “một lát” nào như vậy, đã hơn nửa tiếng, đã vậy trong phòng còn có hai người dùng ánh mắt cực kỳ kiên nhẫn cùng nhìn Nhất Hạnh, không biết đây là cái “một lát” thứ mấy rồi.

Gần mười giờ, mới thấy Lâm Tử Diễm chậm rãi từ trên lầu đi xuống, thấy Nhất Hạnh trong phòng khách đang chờ, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Dì Ngô trả lời: “Gần mười giờ rồi.”

Anh “Ồ” một tiếng, lại nói: “Đã trễ vậy.” Lại nhìn Nhất Hạnh, “Vậy đừng về nữa.”

Nhất định là anh cố ý, bà nội anh cũng cố ý, ngay cả dì Ngô cũng cố ý, nói tóm lại, ba người nhà họ Lâm này đều cố ý.

Cái gì mà đồ ăn ngon không thể không ăn hết, cô còn cảm thấy tay nghề của dì Ngô có thể so sánh với đầu bếp nhà hàng, cái gì mà mười giờ đã muộn, trước đây mỗi lần anh chơi bời, gần hai giờ sáng vẫn kêu là còn sớm.

Nhất Hạnh nhìn Lâm Tử Diễm không hề biến sắc, có gắng vắt hết óc.

“Ngày mai em phải đi làm, không có xe.”

“Anh đưa em đi.” Lâm Tử Diễm nói.

“Nhà em sẽ lo lắng.”

“Để bà gọi điện thoại cho.” Bà nội Tử Diễm nói.

“... Con sợ ngủ quên.”

“Để dì gọi con.” Dì Ngô nói.

“... Con quen giường.”

“Từ từ rồi quen.” Bà nội Tử Diễm nói.

“... Con không có đồ ngủ...”

“Chúng ta có.” Hai người lớn tuổi cùng nói đồng thanh.

Nhất Hạnh nín lặng, như vậy có thể coi là cô tự nạp mạng vào hang sói không, ba khuôn mặt kia, hai cái chằm chứa mong chờ, một cái nhìn thật đặc ý, không hề ngại ngần mà chăm chú nhìn cô.

Ở lại thì ở lại, ở lại một đêm cũng không mất gì. Mà ngày mai còn có thể đi nhờ xe miễn phí, như vậy cô cũng thiệt thòi gì. Điện thoại về nhà là nhờ bà nội Lâm Tử Diễn gọi, nội dung cụ thể thì cô không rõ.

Lâm Tử Diễn dẫn cô lên lầu: “Tự chọn một phòng đi.”

Cô không soi mói, cũng chỉ là để ngủ, nên chọn ngay gian phòng ngủ cho khách ngay gần cầu thang.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, thấy Lâm Tử Diễn đang ở trong phòng ngủ, lười biếng nhìn cô, ngón tay chỉ về phía giường ngủ, trên giường là một bộ áo ngủ màu đen kiểu của nam, rõ ràng là của anh, “Cái áo đó, em không mặc.”

Anh nhúu mày: “Em không mặc?”

Mặc, cô mặc sao được, không phải vừa rồi ở phòng ngủ hai người lớn nói có áo ngủ sao, mà đâu nói là của Lâm Tử Diễn nữa chứ, cô thật không biết cái áo ngủ của hai vị lớn tuổi kia giờ đang ở nơi nào.

“Em mặc.” Cô hoàn toàn vô lực trả lời.

“Vay ngủ sớm đi.” Lâm Tử Diễn nói xong thì rời đi, vẻ mặt hơi là lạ.

Có nên tự trách cái miệng quạ đen của mình không, rõ ràng cô không hề lạ giường, nhưng hôm nay không hiểu sao lần qua lần lại mãi cũng không ngủ được. Được một lát, lại cảm thấy rất khát nước, vì thế bật đèn đầu giường, mặc cái áo ngủ rộng thùng thình kia xuống lầu tìm nước uống.

Đã hơn nửa đêm, trong phòng khách tối đen, bởi vì cô không biết công tắc đèn ở đâu, nên dừng lại trong bóng tối một lát, tới khi mắt thích ứng với bóng tối, mới lần mò đi vào phòng bếp.

Uống một li nước ấm, mới vừa bước ra vài bước, dưới chân đột nhiên chạm phải một vật thể đen ngòm, cô giật mình đến run tay, làm rơi cả cái li, may mắn dưới chân là thảm dày, nên không tạo ra âm thanh gì.

Ngồi xổm tìm cái li, mới phát hiện ra cái vật thể đen ngòm kia là con mèo Ba Tư, đang nằm dưới chân sô pha, đôi mắt mèo trong suốt nhìn cô.

“Hơn nửa đêm không đi ngủ còn làm gì?” Trên sô pha đột nhiên truyền tới thanh âm quen thuộc.

“Anh... anh... Lâm Tử Diễn, hơn nửa đêm anh không ngủ còn làm gì?” Lại bị làm cho giật mình, cô kinh hoảng thốt lên.

“Anh hỏi em à?”

“Hả?”

“Anh hỏi con mèo mà.”

.....

Mèo có thể trả lời sao, cô bực mình, con mèo kia cả ngày ngủ nên tối tỉnh táo, thật sự càng ngày càng không hiểu nổi anh, thật muốn không để ý tới anh nữa.

“Vay em cũng đâu có hỏi anh.” Cô cũng có ý là mình hỏi con mèo.

.....

“Vay em gọi tên anh làm gì?”

Được rồi, cô đầu hàng, ngậm miệng lại, uống thêm ngụm nước rồi ngoan ngoãn lên lầu ngủ vậy.

Lại đi vào bếp uống một li nước, lúc trở ra, anh lại kêu cô: “Em lại đây.”

Cô chân chừ một chút, mặc dù không biết anh muốn gì, cũng vẫn ngồi xuống cạnh anh trên sô pha.

(Kat: chắc chắc, chị Nhất Hạnh thật đáng thương, chương sau đây hứa hẹn ah

19. Chương 37+38

Chương 37

Anh không nói lời nào, cô cũng không nói, một lúc sau, anh mới lên tiếng, giọng nói rầu rĩ, “Chuyện ba mẹ anh... là do tai nạn máy bay, lúc đó anh mười tuổi.”

Chỉ một câu, nhưng dường như đã chạm tới miệng vết thương tưởng đã liền lại, theo thời gian tưởng đã xóa nhòa, nhưng nay chỉ nhẹ nhàng chạm đến, vẫn khiến ta cảm thấy nhói lên một cơn đau nhỏ.

Ngồi một lúc, anh mắt của cô đã thích ứng được không gian tối tăm mông lung trong phòng khách, trầm mặc một hồi lâu, rốt cục cô vươn tay, chạm vào ống tay cái áo ngủ của anh, hiện tại cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ, thân thể hơi lạnh co rúm lại. Thật ra cô không nghĩ rằng anh lại đột nhiên nói chuyện ba mẹ mình với cô, trước kia cô không hề hỏi anh, mà anh cũng ít khi kể chuyện trong nhà anh hay chuyện công việc, chuyện hay nói với cô nhất, có lẽ là trêu chọc cô mà thôi. Tuy rằng lúc chiều cô đã nghe dì Ngô nói về chuyện ba mẹ anh, nhưng lúc này nghe chính miệng anh nói ra, lại cảm thấy nặng lòng hơn, từng lời nghe được, thấm vào trong lòng, vọng đến cảm giác đau nhói.

Cô không hề nghiêng đầu nhìn anh, tay phải vẫn ôm lấy ống tay áo của anh, tay trái của anh vươn đến, vòng tay ôm lấy cô. Anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, vùi mái đầu cô vào lồng ngực mình.

Cả người cô vùi sâu vào lòng anh, không đành lòng đẩy anh ra, cứ để mặc anh ôm mình.

Mãi đến lúc vai trái có cảm giác lạnh lạnh, tập trung lại nhìn, mới phát hiện nút áo ngủ của cô không biết khi nào đã bị cởi mất hai cái, quần áo trên người cô vốn rộng, bị anh cởi hai nút áo, toàn bộ vai trái đã bị lộ ra. Áo lót bên trong của cô thấp thoáng ngay vị trí nút áo thứ ba, anh đang nhìn xuống, khóe miệng cười đến gian tà.

Không hổ là công tử anh chơi, sao cô lại không để ý cơ chứ, vội lấy tay trái khẹp cổ áo ngủ, tay phải đẩy bàn tay anh ra, “Anh muốn làm gì?”

Anh đưa khuôn mặt tới gần, chạm lên chóp mũi của cô, “Em nói xem anh muốn gì? Anh đang đau lòng, em cũng nên an ủi anh đi chứ?”

Một người đàn ông như anh cần phải an ủi sao, anh cũng không phải người có số phận hẩm hiu, cũng không phải nhân vật nữ chính éo le trên chương trình lúc 8 giờ, cũng không phải là người có trái tim yếu ớt gì, mà có muốn an ủi, cũng không phải an ủi kiểu này, Nhất Hạnh nói thầm trong lòng một lúc, nhưng rốt cũng cũng không nói ra miệng, nhìn thấy gương mặt tuấn tú càng ngày càng lại gần, còn cười đầy mờ ám, “Bộp” Cô đứng phắt lên từ sofa, “Em đi ngủ.”

Còn chưa bước được bước nào, tay anh đã ôm lấy thắt lưng cô, dùng lực nhưng lại nhẹ nhàng, ôm ngang Nhất Hạnh vào trong ngực, sau đó bước đi như bay, trong chốc lát đã đi lên lầu, sau đó “Rầm” một tiếng, đá văng cửa mở ra.

Nhất Hạnh bị một trận hoa đầu chóng mặt, không kịp phản ứng gì, đã bị anh đặt dưới người, hơi thở phả lên tai, khó chịu ngứa ngáy. Đương nhiên cô không để anh dễ dàng muốn làm gì thì làm, cố gắng đẩy anh ra, “Lâm Tử Diễn, Lâm Tử Diễn, anh...” Ở chỗ của người ta, cô cũng không dám kêu to, mà cho dù cô kêu to, không chừng cũng không có ai tới cứu cô.

Anh mắt nhắm tai ngơ, làm như không nghe thấy, cúi người cắn nhẹ vành tai cô, vừa cắn vừa phát ra tiếng cười trầm thấp. Nụ hôn ẩm ướt trượt từ vành tai lưu luyến xuống khóe môi, thỉnh thoảng phủ lên môi cô, trần trọc. Cô bị hôn đến choáng váng, không nhớ cả việc mình ở đâu cũng không nhớ, bối rối đến mức không quơ tay chân bừa bãi, quýnh quýnh đến mức đập tay lên đầu giường, cơn đau truyền đến mới khiến cô tỉnh táo lại. Rốt cục cô dùng sức, “Bịch” xô anh qua một bên mà ngồi dậy, tóc xoa tung về phía trước mặt, cô ngồi ở trên giường, muốn đi ra ngoài phải vòng qua anh, vì thế cô cẩn thận di chuyển, còn phải chú ý sắc mặt và hành động của anh.

Tốt lắm, sắc mặt bình tĩnh, cũng không nhúc nhích, chỉ ngồi ở đầu giường nhìn cô, mặt cô đỏ hồng: “Em về phòng mình ngủ, ngủ ngon.”

Tận lực vọt về phía chân giường, nhanh chóng xuống giường, nhưng mũi chân còn chưa chạm đất, phía sau truyền đến một lực mạnh, cổ tay trái chịt tóm lấy, Nhất Hạnh nghiêng người, biểu tình trên mặt anh lại ra vẻ vô tội, giật mạnh, cô lại ngã xuống trên ngực anh.

Làm sao bây giờ, hiện tại lên làm gì, cô lại thử đứng lên, nhưng âm điệu anh phát ra là lạ, còn mang theo giọng điệu vui sướng khi người khác gặp họa: “Em đừng có lộn xộn, xảy ra chuyện tự gánh lấy hậu quả.”

Trong lòng cô có không biết bao nhiêu là uất ức, cam chịu mà nuốt xuống cơn giận, tức đến mức không nói nên lời, sớm biết thế, lúc trước đã không đồng ý, có sợ đi một mình cũng phải về, có phải bò về cũng phải bò, thì đã không phải lâm vào cảnh này, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cũng không có khả năng kêu bà nội Lâm Tử Diễn hay là dì Ngô.

Anh chỉnh lại hai cánh tay mình, vòng qua ôm lấy eo cô thật an ổn. Chưa từng mất mặt như vậy trong đời, mặt Nhất Hạnh đã sớm nóng lên như nước sôi.

Dù sao cũng sắp “tiêu” Nhất Hạnh thâm suy nghĩ, cố gắng thoát khỏi móng vuốt sói.

Cũng không biết cô đèn lên anh thế nào, lại nghe thấy anh “Ai” xuýt xoa một tiếng, cô vội nắm tay lại, nhìn anh nghi hoặc.

“Hôm nay sao em lại không ngoan thế, còn hắt canh vào anh...”

Cô cũng không phải cố ý, nhưng mà canh cá tuy là mới múc ra, nhưng cũng không phải quá nóng, nhưng nhìn mặt anh cứ như là bỏng rất nặng, khiến cho cô cảm thấy như thể mình đã phạm phải tội lớn, dường như không thể trốn tránh nữa, cô đành phải hỏi một câu: “Vậy anh có bị phỏng không?”

Trên người anh mặc áo ngủ, nghe cô hỏi, lại bày ra vẻ mặt như mèo nhỏ tội nghiệp, “Rất nóng.” Nói xong lập tức bắt lấy tay cô, nhấn lên lưng mình, “Không tin em xem đi.”

Cô biết anh cố ý, tư thế hai người lúc này không được đứng đắn, đêm hôm khuya khoắt, quần áo xộc xệch, còn lôi kéo muốn cởi ra, cô quyết tâm phải rời khỏi phòng ngủ này ngay.

Nhưng sao cô ngờ được Lâm Tử Diễn vừa thấy cô có động tĩnh, ngăn tay lại, vị trí hai người trong chớp mắt thay đổi, hai ba giây đã cởi hết nút áo còn lại trên áo ngủ của cô, động tác lưu loát liền mạch.

Nhất Hạnh trợn mắt há hốc miệng, Lâm Tử Diễn sử dụng một lúc cả môi và tay, ngay cả một tia phản kháng cô cũng không có. Môi của anh đi lên, buộc cô hé miệng, một bàn tay ấn lên vai trái của cô, vuốt ve một đường đi xuống.

Nhất Hạnh cố gắng kháng cự, nhưng cũng không ngăn được động tác của anh, tay của anh lướt từ cằm cô xuống, dừng ở lưng chừng, giống như một con báo đang rình mồi, chờ thời cơ mà phát động.

Bởi vì cô không đẩy nổi anh, đành phải nhắm chặt hai mắt, nghiêng mặt đi, chỉ nghe được tiếng tim đập của chính mình, từng nhịp từng nhịp mạnh, giống như là muốn phá tan cả lồng ngực, hai tay siết lấy drap giường, bày ra bộ dạng sắp sửa hi sinh. Anh phủ lên người cô, thở nhẹ, cô mở mắt ra, thấy anh đang nhìn cô, trên mặt không thể hiện biểu tình gì, cứ duy trì mãi tư thế như vậy, tầm mắt thẳng tắp của anh chìm vào đáy mắt của cô, đôi mắt không nhìn thấy đáy kia của anh như mất đi một vài tia sáng rực rỡ thường ngày.

Tay cô chậm rãi buông drap giường ra, có lẽ tim đập quá nhanh lên lồng ngực nhói đau.

“Tử Diễn...”

Anh nghiêng người, “Đi ngủ sớm đi.” Nói xong thì xuống giường, tắt đèn đầu giường cho cô, sau đó lại đi ra khỏi phòng khép cửa lại.

Sau nửa đêm, cô ngủ không được yên ổn. Rạng sáng mới miễn cưỡng ngủ được một chút, lúc tỉnh lại còn rất sớm, mặc quần áo rồi ra khỏi phòng ngủ, thì gặp ngay dì Ngô.

“Dì Ngô.”

“A, dậy rồi sao?” trong tay dì Ngô là một cái túi nhựa trong suốt, bên trong là những hạt nhỏ màu xám.

“Đây là cái gì?” Nhất Hạnh nhìn cái túi nhỏ.

“Thức ăn cho cá.”

“Thức ăn cho cá? Trong nhà có nuôi cá vàng sao?” Cô ở đây cả đêm hôm qua có thấy con cá nào đâu.

“Nuôi ở thư phòng, chỗ của Tử Diễm, mỗi ngày đều nhìn tới vài lần, hồi trước nó luôn ngai phiền hà, không hiểu sao năm ngoái lại quyết định nuôi, đi ra ngoài một chuyến lại thì mang theo hai hai con cá vàng, nuôi bể kính ở thư phòng.”

“Con đi xem thử không?” dì Ngô đẩy cửa thư phòng, quay đầu hỏi Nhất Hạnh.

“Vâng.”

Là hai con cá vàng có vây màu ngân đỏ, bể kính được trang trí hòn non bộ và bèo trông đẹp mắt, hai con cá vàng nhàn nhã bơi lội. Năm trước lúc sinh nhật cô, anh tặng cô hai bịch cá vàng, nhưng cô lại không lấy, đưa lại cho anh: “Anh nuôi cho em, nuôi cho tốt, sau này em sẽ kiểm tra.”

Sau này khi tới nhà riêng của anh, cô cũng không thấy hai con cá đó đâu, cũng không để ý, hóa ra là nuôi ở đây.

Lúc trước cô còn học ở đại học cũng nuôi cá vàng, mỗi ngày đều thay nước, nhưng cũng chỉ nuôi được mấy tháng là lại chết. Cá vàng rất khó nuôi, nhưng hai con này cũng đã hơn một năm, cô cúi đầu nhìn hai con cá, hỏi: “Dì Ngô, hai con cá này nuôi được một năm rồi ạ?”

“Thật ra cũng không phải, đây là hai con mới nuôi sau này, lúc trước cũng nuôi hai con, nhưng được nửa năm đã chết, sau đó Tử Diễm lại mua hai con khác, giống hai con cũ như đúc.”

(Kat: *che đầu* đừng ném đá ta, ném đá tác giả ấy, làm mọi người hi vọng hụt =.=!!!)

Chương 38

Đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng cửa mở, đúng là Lâm Tử Diễm, còn đang mặc áo ngủ, vì mới rời giường nên tóc hơi rối.

Cô xoay người nghiêng đầu, nhìn anh mỉm cười, lại vẫy tay với anh, nhất thời anh ngây người, nhưng cũng đi tới gần cô: “Gì vậy?”

Cô chỉ hai con cá vàng đang nhàn nhã bơi lội, “Không phải nói là để anh nuôi sao, sao lại để dì Ngô cho ăn?”

Anh vuốt tóc: “Anh bận, cả ngày vạ việc.”

Dì Ngô vừa cho cá ăn, vừa nói là đã chuẩn bị điểm tâm, nói cả hai xuống lầu ăn.

Anh trở lại phòng ngủ thay đổi quần áo, thay đổi một bộ âu phục màu đen, ăn điểm tâm xong thì ra cửa, mặc thêm cái áo khoác dài mùa đông hiệu Canali màu nắng nhạt, tuy cả người bao trọn trong sự tương phản màu sắc, nhưng thoát nhìn lại toát lên vẻ đẹp không tầm thường.

Anh đưa cô đi làm, lúc tới gần công ty, đột nhiên anh nói: “Hay là làm theo lời bà nội anh nói đi? Không cần đính hôn, một thời gian nữa thì kết hôn luôn, em thấy thế nào?”

Tối hôm qua nghe bà nội anh nói trực tiếp kết hôn, qua cả lúc, cô cũng không biết trả lời thế nào, đành trầm mặc. Thật ra đính hôn hay không, cô cũng không thật sự để ý, dù sao, đây chỉ là hình thức. Mà nếu quả thực không đính hôn mà trực tiếp kết hôn, lại cảm thấy dường như quá nhanh, trên thực tế bọn họ chính thức bên nhau cũng chưa được bao lâu.

“Vậy... nếu không đính hôn... Khi nào chúng ta kết hôn?” Cô muốn biết ý nghĩ của anh, cũng muốn biết anh xác định thời gian có quá ngắn hay không.

“À, hóa ra em gấp như vậy, nếu như vậy, chúng ta đi đăng ký thật sớm đi.”

.....

Cô hoàn toàn không biết trả lời thế nào, chỉ muốn hỏi một chút, lại bị vu khống cho cái tội danh mới, cũng không biết là ai gấp hơn ai.

“Tuần sau, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, thuận tiện bàn bạc, trước tiên chọn một ngày tốt, để anh đỡ phải lo lắng.”

“Anh có lo lắng gì à?”

“Lúc nào anh chả lo lắng mọi chuyện, cứ tính như vậy trước đã, tuần sau em có ngày được nghỉ, chọn ngày đó luôn đi.”

Gần đây, dường như cô đều không nói được với anh điều gì, mà anh căn bản cũng không cho cô cơ hội phản đối, xe dừng lại không xa Ích Dương, cô bước xuống xe, càng nghĩ càng vẫn cảm thấy quá nhanh, “Nhưng mà, Tử Diên, em cảm thấy quá nhanh.”

Anh liếc mắt nhìn cô dò xét: “Hiện tại đang lưu hành trào lưu né tránh hôn nhân, nhưng sớm hay muộn cũng phải kết hôn thôi... hơn nữa, không phải em bị lạ giường sao, kết hôn sớm để sớm thích ứng.” Nói xong lại tỏ ra vẻ nghiêm trang khó thấy, biểu tình cũng nghiêm túc: “Nhanh đi làm đi, anh còn có việc gấp phải đi rồi.”

Cô đứng tại chỗ sững sốt, mà xe của anh đã nhanh như chớp chạy lướt ra ngoài.

Qua vài ngày cô đi tới bệnh viện lấy thuốc cho bà nội, bởi vì mấy hôm trước trời lạnh, bà nội cô bị ho khan, vì thế tìm một vị trung y quen biết, kê một vài thang thuốc đông y về.

Tan tầm, Nhất Hạnh đi xe tắc xi đến bệnh viện nội thành, hành lang tràn ngập mùi hương khử trùng, ý tá, bệnh nhân qua lại tới lui.

Cô đi tới phòng thuốc đông y, cầm theo đơn thuốc, đi xuyên qua hành lang, mơ hồ phát hiện một bóng dáng quen thuộc phía trước, là một cô gái, mái tóc đen dài, đầu đội một cái mũ thêu, người hơi cúi, bước chân thật chậm.

Lúc quay người, vừa lúc người đó nhìn lại, đúng là Diệp Hàm.

Hai người cùng nhìn nhau, yên lặng trong chốc lát, lại không ngờ rằng Diệp Hàm lại đi về phía cô, lúc tới gần, cô mới phát hiện sắc mặt của cô ta tái nhợt.

“Tìm chỗ nói chuyện đi.” Diệp Hàm cố nở một nụ cười, trong nụ cười mang theo một phần xấu hổ khó nhận thấy, sau khi ra lấy thuốc, hai người vẫn chưa ra khỏi bệnh viện, tìm một chỗ yên lặng nói chuyện.

Đó là khu nghỉ ngơi trong bệnh viện, có một con đường gấp khúc, bốn phía đều là cỏ, theo thời tiết hiện tại, không còn giữ được vẻ tươi tắn mọi ngày.

Hai người ngồi xuống một cái ghế dài bằng gỗ, cách đó không xa là một vài cây chuối tây, tán dài rũ xuống, uốn cong, từ đỉnh cây phiến tán xuống, tuy đang là mùa đông lạnh, nhưng cũng xum xuê không ít.

Cô và Diệp Hàm, cũng coi như từng là tình địch, gặp gỡ nhau cũng chỉ vài lần, cũng chưa thể nói là quen biết nhiều, hôm nay ngẫu nhiên gặp lại, cũng chưa từng nghĩ tới cô ta sẽ đánh tiếng muốn nói chuyện cùng cô, cho nên dù ngồi xuống cùng nhau, nhưng cũng trầm mặc tới nửa ngày.

“Chuyện lúc trước, thật có lỗi.” Diệp Hàm áy náy nói.

Lần cuối họ gặp nhau là ở nhà hàng nọ, sau đó không gặp lại. Chuyện đã qua cũng được mấy tháng, tuy Diệp Hàm từng lừa gạt cô, nhưng thật sự ấn tượng của Nhất Hạnh với cô ta cũng không ghét bỏ nhiều. Nay gặp ở bệnh viện, trong lòng quả thực là có nhiều nghi hoặc, bởi vì liếc mắt nhìn một cái, thần sắc của cô ta quả thực không tốt.

(Kat: giải thích hộ Cố Tô Lan – mẹ “ruột” luôn bị mẹ “ghẻ” là Kat ta cắt bớt phần cảm nghĩ – thật ra Diệp Hàm không có kết hôn với Dương ca, giấy kết hôn cũng là giả. Nên mới nói là Diệp Hàm lừa gạt áh)

Đối với chuyện lúc trước, thật ra cô cũng không có ý trách móc, trên thực tế, về sau, cô chậm rãi hiểu được, cho dù không có Diệp Hàm, chung quy cô và Hứa Diệc Dương không thể bên nhau. Cô vẫn thường không bình tĩnh suy xét, Hứa Diệc Dương đối với cô, chỉ là mối tình đầu khắc khổ đã khắc sâu trong lòng, bởi vì

mối tình đầu khó quên, cho nên mãi ngủ đông trong cơ thể mà tác quái, mà cô cũng không có dũng khí làm mọi việc hoàn toàn rõ ràng, cho nên nỗi đau ấy mới có cơ hội trốn trong lòng mình, quấy nhiễu làm tổn thương bản thân. Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông, cô đã chìm trong u mê quá lâu, đáp ánh rõ ràng ở phía trước, nhưng cô vẫn không tìm thấy, cho nên mãi vẫn cứ không ngừng bồi hồi tưởng niệm.

Hiện tại nghĩ tới, lúc trước đồng ý ở lại bên cạnh Hứa Diệc Dương, có lẽ bởi vì vẫn bị mê hoặc, cho nên không thấy rõ tâm tư của mình. Mỗi người đều giống nhau, luôn có một khát vọng từ lâu, sẽ lưu lại bóng dáng trong lòng, nếu một lần nữa lại xuất hiện trước mắt, nhất thời khó có thể phân biệt đến tận cùng đó là niềm vui sướng trong nháy mắt hay là hạnh phúc lâu dài. Mà cô, cũng giống vậy, không thể thoát ly cái thói quen đó. Thật ra, bản thân cô cũng nên cảm ơn Diệp Hàm, nếu không phải có sự xuất hiện của cô ta, cô cũng không biết khi nào mới nhìn rõ tâm tình của bản thân.

Cô và Hứa Diệc Dương, thật ra nên bỏ qua. Cho dù, cô không thể gặp gỡ Lâm Tử Diễm, người bên cạnh cô cũng không thể là Hứa Diệc Dương, chuyện của cô và Hứa Diệc Dương chấm dứt chỉ còn là vấn đề của thời gian, Diệp Hàm xuất hiện, dù sao cũng vừa vặn cho cô một cơ hội thanh tỉnh.

“Cô không cần cảm thấy có lỗi với tôi, cô không có gì sai ngoại trừ việc tát tôi một cái, cô cũng đừng nên áy náy tự trách, tôi và anh ấy... Không thể ở bên nhau.” Sau năm năm, Hứa Diệc Dương theo kịp bước chân cô, chỉ bởi vì cô vẫn dừng lại một chỗ. Quay đầu, cô cười thật thản nhiên, “Chúng ta không có tư cách nói đúng sai trong chuyện tình cảm, cho nên cô không cần nói xin lỗi tôi, hơn nữa hiện tại tôi rất vui vẻ.” Lời tiếp theo, cô không nói ra mà giữ lại trong lòng: Bởi vì có Tử Diễm.

Ra cửa bệnh viện, tâm tình cô rất tốt, những lời vừa rồi, có lẽ đã giấu trong lòng rất lâu, nhưng lại không có cơ hội nói ra, nay gần từng tiếng mà thổ lộ ra, nhưng thật ra lại có cảm giác như sau cơn mưa, ánh sáng mặt trời lại ấm áp chiếu xuống, mọi lo lắng và áp lực, hòa toàn biến mất.

Di động trong túi phát ra tiếng nhạc, cô đứng ngay cửa bệnh viện nghe máy.

“Em đi đâu thế, buổi tối có rảnh không?”

Điện thoại di động dán ngay bên tai, thanh âm của anh truyền đến, giống như là người đang ở gần ngay trước mắt, khóe miệng cô không để ý mà mỉm cười: “Đi bệnh viện lấy thuốc Đông y cho bà, buổi tối có việc gì sao?”

Hình như anh đang lái xe, trong di động mơ hồ có tiếng rì rào của động cơ, “Không có gì, lễ đầy tháng con của Tứ ca, em đi với anh, hiện tại em ở đâu?”

“Còn ngay tại cửa bệnh viện.”

“Vậy em đứng đó chờ, anh tới đón em.”

Cúp máy, sau đó đứng ở bệnh viện chờ, anh tới rất nhanh, không tới 10 phút, xe đã đứng ở cửa bệnh viện.

Xe chạy được một lúc, Nhất Hạnh đột nhiên nhớ ra, nếu là lễ đầy tháng của trẻ con, nhất định phải chuẩn bị quà mừng, không biết anh có chuẩn bị gì chưa, bèn hỏi: “Anh có quà mừng cho lễ đầy tháng chưa?”

Anh cũng không ngờ tới, mấy ngày nay bận rộn công việc, buổi sáng nhận điện thoại của lão Tứ, buổi chiều phải lo xong mọi công việc, sau đó cứ đi thẳng tới, chuyện quà tặng quả thật là đã quên, nhìn thoáng qua thời gian, cũng còn kịp, vội quay xe, đi tới trung tâm thương mại.

Bởi vì đã là năm sáu giờ chiều, khác trong trung tâm cũng đã giảm bớt, hai người đi vài vòng, cũng không biết nên mua cái gì. Nếu gửi tiền thì rất tâm thương, mà nếu mua mấy món đồ chơi linh tinh hay quần áo lại quá đơn giản.

Lâm Tử Diễm dừng bước hỏi: “Nhất Hạnh, tặng cái gì?”

Đến tiệc mừng ngày đầy tháng của con nít, đây là lần đầu tiên cô đi, huống chi chủ nhà cũng không phải là người có gia cảnh bình thường, suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói về tính toán: “Có lẽ, nên tặng ngọc bội, năm nay là năm Ngưu, nên tặng ngọc bội theo con giáp, anh thấy được không?”

Anh gật gù đầu: “Ừ, tặng ngọc bội đi.”

Vì thế đi về khu bán ngọc bội, người bán hàng rất là nhiệt tình, cố gắng giới thiệu: “Xin hỏi là tặng cho người khác hay mua để đeo?”

“Là tặng cho trẻ con đầy tháng, xin hỏi có ngọc bội cầm tinh theo con giáp không?”

“Có.” Người bán hàng lấy từ bên trong quầy bày lên tủ thủy tinh vài loại ngọc bội cầm tinh, đủ các loại ngọc, đủ mọi kích thước, tạo hình, bày ra đầy trong tủ kính.

Nhất Hạnh tự mình chọn một miếng ngọc tình con trâu, quay qua thấy anh cũng tỏ vẻ tập trung tinh thần, tìm qua lớp thủy tinh.

“Lấy cái này.”

“Lấy cái này.” Hai người đồng thanh nói.

Người bán hàng lấy ra, một con trâu nhỏ và một con hổ nhỏ.

Cô ngạc nhiên, “Tử Diễm, con người ta tuổi trâu, không phải cầm tinh con hổ.”

“Ừ, anh biết.”

“Vậy anh còn lấy con hổ làm gì?”

Anh không để ý tới cô, chọn thêm một lát, đánh giá không có gì không vừa ý nữa, anh bảo người bán hàng gói lại con hổ anh chọn và con trâu mà cô chọn.

Trở về trong xe, cô đem con hổ nhỏ để lên lòng bàn tay tinh tế xem xét, một con hổ nhỏ tròn vo, nhìn như thật, rất đáng yêu, “Anh mua con hổ nhỏ làm gì.”

“Anh dùng.”

“Anh đâu phải cầm tinh con hổ.”

“Anh lưu trữ.” (Kat: á, hiểu ý anh roài nhá!)

“Em biết anh cầm tinh con gì à?”

Đều là người lớn cả, sao cô không biết anh cầm tinh con gì, cố ý nhìn anh: “Em biết, anh cầm tinh con khỉ, là Ngộ Không.”

Anh “Hứ” một tiếng, “Thôi đi, lại còn giễu cợt anh, anh là Ngộ Không, vậy em là cái gì? Bạch Cốt Tinh, Nhện Tinh, Thiếp Phiến công chúa (bà la sát)? Hay là em gái Ngưu Ma Vương...”

.....

.....

20. Chương 39+40

Chương 39

Tuy nói Nhất Hạnh đã quen với việc anh có liên quan tới xã hội đen, trên thực tế chính là coi anh là bạn của xã hội đen, nhưng mà tới “nhà xã hội đen” thì đây là lần đầu Nhất Hạnh đến. Là một biệt thự nhỏ ven hồ, không gian thanh tịnh, nếu như là mùa xuân, nhất định là non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình.

Bởi vì không có quá nhiều người, chỉ toàn là người quen, cho nên cũng không phải là tiệc gì lớn, chỉ là một tiệc chiêu đãi trong nhà, phòng khách dưới lầu vô cùng náo nhiệt, từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười.

Nhất Hạnh và Lâm Tử Diễm cùng đi vào, liền có người reo lên, âm điệu âm dương quái khí: “A, bát ca, bát ca, ở đây.”

Hóa ra là lão Thất, lần trước ở nhà hàng Nhật Bản đến giờ vẫn không quên trêu đùa kiểu này. Cái từ “Bát ca” này chỉ là do Nhất Hạnh đoán, vốn tưởng đã quên, không ngờ hô, nay lại bị lôi ra nói, lần trước Lâm Tử Diễm nghe mình bị gọi là “bát ca”, tức giận tới rung cả phổi, thế mà cứ nhè anh mà thao thao “bát ca”, huống chi anh cũng không phải lão Bát, nghe giọng điệu của lão Thất, thật cứ như thanh âm chói tai khi gõ bong bong vào đáy nồi.

“Muốn ăn đòn à.” Bước tới vài bước, làm bộ muốn đánh người, khiến cho lão Thất càng không ngừng nhìn về phía Nhất Hạnh, ánh mắt cầu cứu.

Nhất Hạnh cũng thấy buồn cười, dù sao nhìn vẫn giống như xã hội đen, nhưng lại cũng giống như một đám con nít to đầu.

Vì thế nói một câu: “Tử Diễm, tặng quà.”

Thu nắm tay lại, lấy hộp quà màu đỏ từ tay Nhất Hạnh, mang tới đưa cho lão Tứ: “Này, tặng con cậu, quà rất tốt đó.”

Lão Tứ cười tiếp nhận: “Cậu thật là có lòng, thật khó thấy.” Nói xong lại nhìn về phía Nhất Hạnh, “Khách khí rồi.”

Một miếng ngọc bội thật ra cũng không quá giá trị, bạn của Lâm Tử Diễm, huống chi thân phận cũng không phải là bình thường, trong ấn tượng Nhất Hạnh, giới xã hội đen luôn có tiền của, nói thật ra, mảnh ngọc bội kia cũng không là gì đối với họ, chủ yếu là tấm lòng.

Từ cầu thang uốn vọng xuống tiếng ồn, là một cô gái trẻ, mặt hình trái táo, dáng vẻ mượt mà đáng yêu, đôi mắt trắng đen rõ ràng, con ngươi đen nhánh, chậm rãi đi từ trên lầu xuống, tươi cười nhìn xuống.

Lão Tứ tiến tới vài bước, cất giọng trách cứ mà cũng yêu chiều: “Sao lại mặc ít như vậy, bị cảm thì làm sao.”

Cô gái vẫn cười như trước: “Nóng chết.”

Lão Thất đứng ở bên cạnh Nhất Hạnh, cào tóc, “Hoàng hậu cây hương, trời đang vào đông.”

Cô gái kia trừng mắt liếc sang một cái, ánh mắt bắn tới như mũi tên: “Anh là con cóc xấu mồm.”

“Được rồi, được rồi, đừng đấu võ mồm, Tử Diễm cũng đã tới, đi ăn cơm thôi.” Lão Tứ xua tay, lại vẫy cô gái lại gần, nhìn về phía Nhất Hạnh: “Đó là bà xã Tử Diễm.”

Đây là lần đầu tiên có người ngoài gọi là “bà xã Tử Diễm”, mặt cô đỏ lên, chỉ có thể nghe thấy thanh âm mềm mại của cô gái truyền đến, hai ba bước đã để trước mặt cô, kéo tay cô: “Xin chào, em là Lí Lê, trong nhà chỉ có một mình em, rốt cuộc cũng có người đồng cảnh với em, à, đúng rồi, chị có đói bụng không, như thấy này, lúc ăn cơm ngồi cạnh nhau đi, được không, tứ ca cũng không cho em ra ngoài, em sắp buồn chết.”

Lúc này mới hiểu được hóa ra cô gái này là vợ của Tứ ca, tuổi cũng không hề nhỏ, nhưng thật sự nhìn không ra, cho dù đã làm vợ người ta, làm mẹ rồi mà trên người vẫn thoáng nét như trẻ con.

Nhất Hạnh để cô kéo khủy tay, cười: “Được thôi.”

Trong nhà mời đầu bếp nhà hàng lớn, bày biện không khác nào trong khách sạn, một bàn lớn mọi người cười vui vẻ, không khí thân thiện.

Ăn cơm xong là đến tiết mục giải trí, Nhất Hạnh còn tưởng là đánh bài, nhưng bài bạc gì, hóa ra mọi người vây lại đánh cờ vua, thật không ngờ. Một lát sau cô lại bị Lí Lê kéo lên trên sô pha, hai người tận hưởng sự nhàn hạ vô sự, gần tới năm mới, mọi nơi đều vui vẻ. Mở tivi, xem hài kịch, nhiều năm rồi, trước kia cũng không thường xem, mỗi lần xem lại có cảm giác khác nhau, cách đó không xa cánh mày râu tụ tập đánh cờ, mà ở gần chỗ hai cô gái ngồi coi hài kịch, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười, thanh âm như chuông bạc, lay động, ngắt quãng một lúc, chợt phát ra tiếng trẻ con vang vọng.

Tivi còn đang xem dở, bảo mẫu từ trên lầu đi xuống, trong lòng ôm một đứa trẻ, thì ra là bé con tỉnh ngủ nên khóc quấy, đành bế bé xuống dưới.

Lí Lê vẫn còn tính khí trẻ con, nhận lấy đứa bé trong tay bảo mẫu, đặt ở trong lòng đựng đứa vài cái, đứa bé vẫn nhăn mặt khóc, “Dì Lí, vì sao nó thích khóc thế.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hằn đầy nếp nhăn, lông mày nhều chặt, cô ấy vô cùng buồn rầu, lại chuyển cho Nhất Hạnh: “Chị à, chị ôm nó hộ em, con nít thật phiền phức.”

Nhất Hạnh đón lấy đứa bé từ tay Lí Lê, đứa bé khóc rất dữ, cái miệng nhỏ nhắn mở to, khuôn mặt nhỏ cũng đỏ au. Mặc dù Nhất Hạnh thích con nít, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm, gặp phải đứa bé khóc dữ như vậy, cũng không biết phải làm gì, đành hỏi: “Có phải nó đói bụng.”

Lí Lê trả lời: “Vừa mới ăn rồi.”

“Hay là đói lắm rồi?”

“Không có.”

Nhất Hạnh chỉ đơn giản đứng lên, nghĩ có lẽ không khí trong phòng không tốt, hoặc là ồn ào, vì thế ôm đứa bé nhẹ nhàng đựng đứa, đi ra khỏi phòng khách đến chỗ có vẻ yên ắng hơn.

Chờ lúc đứa bé ngừng khóc, Nhất Hạnh cũng toát hết mồ hôi, cúi đầu cẩn thận nhìn, cậu bé này hình dáng rất giống Lí Lê, mắt mũi thanh tú. Đôi mắt đen trong vắt như bảo thạch đang lảng lảng nhìn Nhất Hạnh, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, đáng yêu đến không nói lên lời. Chờ lúc cô quay trở lại phòng khách thì hội cờ vua đã giải tán, mọi người đang chia tốp ba tốp năm ngồi tán gẫu trên sô pha.

Cô ôm đứa bé trở về, không nghe thấy tiếng đứa trẻ khóc, Lí Lê tỏ ra kinh ngạc: “Chị, chỉ rất lợi hại, có thể trị được đứa nhóc chúa hay khóc này, trong nhà không có ai trị được nó, nó mà quấy lên, ngay cả dì Lí cũng không có biện pháp, chưa từng gặp qua đứa con nít nào âm ỹ như thế.” Tới gần thì thấy đứa bé híp mắt, giống như buồn ngủ, nên cô ôm đứa nhỏ giao cho bảo mẫu.

Dời tầm mắt tìm Lâm Tử Diễm, anh đang ngồi ở đối diện cô, khoe miệng mỉm cười thật tươi, nhìn qua có vẻ đang rất vui, vẫy tay gọi cô, cô đến ngồi cạnh anh: “Có chuyện gì vui vậy?”

Giống như là ngại nhiều người, anh kéo cô lại gần một chút, kề sát vào tai cô nói: “Nếu em thích, chúng ta cũng sinh một đứa.”

Âm lượng không lớn, chắc chỉ có hai người bọn họ nghe được, nhưng rất cuộc là anh quá coi thường bạn mình, nhất là lão Thất kia, không biết khi nào đã thần không biết quỷ không hay đến ngồi cạnh họ, ngồi nghe Lâm Tử Diễm nói một cách thưởng thức, nửa ngày sau mới đi tới kết luận, thanh âm to dị thường: “Bát ca, em đây tin tưởng anh, anh và “bát tẩu” nhất định là con cháu đầy đàn, năm nào cũng đậm ấm.”

Quanh mình chính đại bị trêu chọc, Nhất Hạnh xấu hổ tới mức đứng ngồi không yên, mặt đỏ bừng bừng, quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, bị cánh tay dài của anh duỗi ra, ôm cô lại về phía anh, nhìn cô thẹn thùng, anh cũng không để ý, đảo mắt nhìn qua: “Sao, cậu hâm mộ à?”

Lão Thất vôi xua tay, “Bát ca, em đâu chỉ hâm mộ, chỉ tiếc là em không có năng lực như anh, nhìn xem, tên anh và tên chị dâu ghép lại nghe thật tốt, nhìn qua đã biết, đảm bảo chỉ cần ba năm là ôm đầy ta, em còn đang chờ làm cha nuôi của con anh.”

Ngay cả lão Tam cũng cười: “Lão Thất, cậu cũng lớn gan nhỉ, không sợ Tử Diễm triệt cậu.”

“Bát ca, anh đừng nóng a, em cũng đâu nói sai, xem đi, tên của anh với tên của chị dâu không phải vừa vặn thành câu: ‘sinh con nối dõi, hạnh phúc cả đời’ sao?”

Nhất Hạnh bị Lâm Tử Diễm ôm, đầu óc quay quay, “sinh con nối dõi, hạnh phúc cả đời, vì sao nghe qua.. giống.... nuôi heo đẻ.

Cứ như thế đùa tiếp, cũng không biết lúc nào mới có thể dừng, mọi người vốn thân thiết, mỗi người một câu, cứ thế trêu chọc, nhưng may có Lí Lê nói thay cô. “Thật là con cóc không phun được ngà voi, chị à, chị không cần nghe tên ấy nói hươu nói vượn, tên ấy chỉ như có, chỉ biết ồm ộp nói bậy.”

“Ôi chao, cây hương, cô nói cái gì đấy.”

“Nói anh đấy, thế nào.”

“Tứ ca.”

“Tứ ca.”

....

“Hừ, đàn ông tốt không chấp phụ nữ.”

“Hừ, phụ nữ tốt không tranh cãi với đàn ông.”

Trơ mắt nhìn hai người đá qua đá lại mỗi người một câu, khó trách làn trước cô gái tóc quăn kia nói Lão Thất và Lí Lê hay cãi nhau, lúc này, xem ra quả nhiên là như thế. Những người khác sớm đã không thèm xem vào, chỉ có hai người kia một câu không thêm dấu đá, lại trở lại trạng thái định thần, chỉ có cô, có vài điều muốn nói, dù sao hai người kia cãi nhau cũng do Lí Lê nói hộ cô, tuy rằng Lão Thất chỉ trêu chọc cô mà không có ác ý, nhưng mà bất đắc dĩ có một vòng tay đang ôm chặt cô, nhúc nhích một tí cũng không được.

Chương 40

Hai người dính lấy nhau một lúc, rồi cũng tự động giãn ra, Lí Lê quay đầu nhìn Nhất Hạnh, vô cùng phần chân: “Chị, sau này nếu chị sinh con gái, chúng ta đính ước cho bọn trẻ nhé, nghe nói kết thông gia cho bọn trẻ rất hay.” Lời này giống như là trong bụng cô đang có một đứa bé, chỉ chờ đến ngày sinh ra là được, ngay cả Lâm Tử Diễn cũng phì cười, nhưng không ai nhận ra bởi thanh âm quá nhỏ, mới nghe còn tưởng là tiếng cầu nhày, những người khác cũng cười ghen, Lí Lê còn hỏi: “Chị cảm thấy thế nào, nếu chị sinh con trai, thì để chúng nó làm anh em kết bái, chờ cho tới khi chị và Bát ca sinh con gái, lại đính ước kết thông gia.” Vừa nói vừa nhìn Lâm Tử Diễn: “Bát ca, anh thấy sao?”

Lần đầu tiên, Lâm Tử Diễn bị gọi là Bát ca mà mặt vẫn tươi cười, sáng lạn, căn bản không thêm để ý tới cô đang đỏ bừng hai gò má, nói chuyện đầy hứng thú: “Chà, ý này được.”

Ngay cả ngẩng đầu Nhất Hạnh cũng không dám, vừa tức vừa thẹn, lời của anh với Lí Lê không phải là quá rõ ràng sao, nói chuyện sinh con mà xem như đang đi nặn tượng, tưởng sinh con dễ như vậy sao, nhào nặn, uốn nắn là được chắc, vả lại, bọn họ cũng chưa kết hôn, làm sao mà sinh con.

Cũng không biết cô đã đem mình biến thành cột rơm cháy như thế nào, lúc trở lại xe, trên gương mặt của cô vẫn còn cảm giác nóng bừng, đang vào mùa đông, thế là mở cửa kính xe ra, nhưng vẫn không làm tiêu tan hết cái nóng.

Anh nói chuyện với cô, câu được câu không, trong lòng cô tràn lên một nỗi cảm tức, cũng không thêm để ý anh, nghiêng mặt qua một bên, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ xe.

Mãi cho đến khi cảm thấy anh nhét cái gì vào lòng bàn tay mình, cô mới quay đầu lại, mở lòng bàn tay ra, hóa ra là ngọc bội hổ con đã mua ban chiều, chưa kịp hỏi, anh đã nói: “Em lấy đi, không đủ anh lại mua thêm.” Nét cười trên mặt sáng khoái cực kỳ, trong mắt ánh lên vẻ gian xảo.

Rốt cục cô hiểu ra, hóa ra mua ngọc bội là có ý như vậy, thật sự là coi cô như heo mẹ, khó trách lão Thất nói tên của anh quả rất đúng nghĩa, Tử Diễn, Tử Diễn chính là sinh con nối dõi, một đứa là đủ rồi, còn muốn vào đứa, mà phải đợi cô đồng ý mới có thể, vậy mà dám một mình tự ý, cũng không quan tâm tới mặt mũi của cô.

Mảnh ngọc bội cầm trong tay, quả thật là loại ngọc tốt, có cảm giác lành lạnh trong lòng bàn tay, rất là thoải mái. Nhưng mà ngại tình cảnh mới vừa rồi, trong lòng lại dè dặt, cầm ngọc bội trả lại cho anh: “Em không cần, anh lấy lại đi.” Giọng đầy hờn dỗi.

Trên mặt anh ý cười không hề tiêu tán dù chỉ một giây, “Đó là để cho con gái của anh.” Vừa nghe, càng cảm thấy tức giận, thật lưu manh, hoa ngôn xảo ngữ, lúc thì nói con, lúc thì nói con gái, cô giận không thêm để ý tới anh.

Thấy cô không hề có động tĩnh, anh kéo cửa kính xe xuống, anh mới vươn tay kéo tay cô: “Nhất Hạnh, Nhất Hạnh, Ôi... Sao em không để ý tới anh?”

“Nhìn anh vừa lái xe, vừa vói tay an ủi em, rất nguy hiểm đó, sao em không để ý tới anh...”

“Trời, em thật sự không để ý tới anh à... Tống Nhất Hạnh, nói chuyện với em, em quay mặt lại cho anh...”

“Tống Nhất Hạnh, quay đầu lại anh dạy bảo lại em, là ai nói muốn giúp chồng dạy con, chưa kết hôn mà đã không để ý tới anh...”

“Haiz, Tống Nhất Hạnh...”

Thật vất vả mới đến khu phía dưới chung cư, cô đã sớm muốn đau hết cả cụng, quai hàm cũng có vẻ hơi đau, nhưng vẫn không muốn cười trước mặt anh, xe dừng liền vội xuống, cầm lấy túi xách bỏ chạy, ngay cả câu tạm biệt cũng không nói, chỉ sợ bản thân vừa nói ra sẽ bật cười, cho nên vừa bỏ đi vừa che miệng.

Anh chưa kịp xuống xe, nhìn thấy cô bỏ đi, còn vươn tay ôm lấy mặt, biết là cô đang để ý những lời nói lúc tiệc mừng, hoặc là mọi người trêu chọc quá đáng về chuyện sinh con, khiến cô bị chọc giận tới khóc, vội vàng cầm chìa khóa xe chạy theo cô, ngay cả kêu cô cũng không kịp lên tiếng, lúc đuổi theo cô, khi Nhất Hạnh đi tới lầu ba, nghĩ là anh đi rồi, cho nên cô mới nhịn không được mà nhỏ giọng cười.

Vừa định sải chân bước tiếp, cả người đã bị giật lại, thuận thế ngã vào trong lòng anh. Nét cười trên mặt còn chưa tắt hết, hai người đối mặt nhau, một người cười, một người nét mặt trông kỳ quái. Một lúc sau, rốt cục anh hiểu ra, dùng thêm lực ở hai tay, vây ép cô ở chỗ góc rẽ hành lang khá sáng sủa, cười không hề tốt đẹp gì, mặt áp sát lại, môi gần như ngậm lấy vành tai của cô, thanh âm khàn khàn tê tê: “Tống Nhất Hạnh, tốt lắm, em thật lớn gan.”

Quá gần gũi, dường như là hai người đang dán lấy nhau, ngay cả hơi thở của nhau cũng cảm thấy, Nhất Hạnh đẩy anh, trong lòng lặng lẽ thầm oán: Chẳng lẽ ngay cả cười cô cũng không được.

Sớm đoán ra động tác của cô, càng đẩy, anh càng ép lại gần, phía dưới tầng lầu tối đen, tay anh thừa dịp cô không chú ý, trượt xuống thắt lưng cô, nghe được tiếng hít vào mạnh của cô.

“Còn để ý tới anh không, còn dám cười anh không hả.”

Âm thanh yếu ớt như bị nghẹn lại: “Lâm Tử Diễm, anh tránh ra.”

“Phải cho em một bài học, không nghe lời sẽ bị phạt.”

“Anh muốn gì?”

“Phạm sai lầm thì phải sửa, thầy giáo cũng đã dạy, biết sai để sửa mới là trẻ ngoan, em có biết sửa đổi không?” Càng dựa lại gần, tay và môi ngày càng có hạnh kiểm xấu.

Mở miệng tính nói: “Em vốn vậy.” Đành lại biến thành “Em sửa.” mặc dù trong đầu cô vẫn còn mơ hồ, cô có sai gì đâu.

Đầu của anh chôn ở cần cổ của cô, nghe thấy cô đáp lại, chỉ “Ừ” một tiếng mơ hồ không rõ.

“Lâm Tử Diễm, anh tránh ra một chút.”

....

“Lâm Tử Diễm, anh làm gì vậy?”

“Lâm Tử Diễm, anh nói chuyện không có đạo lý gì cả.”

“Lâm Tử Diễm, anh tránh ra.”

Lúc anh tránh ra thì cô đang thở hồng hộc, biết cô sợ nhột, còn đưa tay chọc trên lưng eo cô. Cô phải hít vào một hơi thật lớn mới không phát ra tiếng cười, hành lang vẫn yên tĩnh, nhưng lỡ may gặp người quen thì làm sao. Lần trước ngoài ý muốn bị người ta thấy, lúc này nói cái gì cũng không tránh được bị hàng xóm trêu chọc chê cười.

Ban đầu là chỉ gắng gượng nén cười, nhưng càng tích lũy, hai vai càng rung lên, bên cạnh sườn càng thêm bủn rủn, cả người cô tựa vào tường, cũng không quên trừng mắt nhìn anh. Thật hận không thể dùng túi sách đập cho anh vài cái, như vậy mới hóa giải được cơn tức giận trong lòng.

Một bàn tay anh bị cô đẩy ra, tay kia lại rất nhanh vươn đến, nắm nhẹ cằm của cô lại buông ra, “Á, à, sao thế, sao lại sợ nhột như vậy?”

Cô nghiêng rằng nghiêng lợi, giọng hỗn hển: “Lâm Tử Diễn, anh lưu manh.”

“Này, sao lại nói anh lưu manh, anh đang dạy dỗ em, có biết không, vợ không dạy, chồng không có tư cách, ai bảo hôm nay em gạt anh, anh là người em có thể lừa sao, anh là chồng em đó nha.”

Dù sao cô cũng không phản bác, chỉ đơn giản mím miệng, dùng ánh mắt muốn giết chết anh, trước kia sao cô không phát hiện anh lăm mồm như thế, từ sau khi ở bên cạnh anh, cô càng ngày càng không thể nói lại anh.

Được rồi, cứ liên tục cãi qua cãi lại không phải là biện pháp, dù sao cũng chỉ là anh nói nhăng nói cuội, vả lại đứng ở hành lang tối đen thế này cũng không có ý tứ, buổi tối cũng đã náo loạn một trận, cười một trận xong nên tinh thần bớt ủ rũ: “Em phải lên rồi, anh nhanh trở về đi.” Nói xong lướt qua anh: “Em đi lên.”

“Haiz, sao em có thể không quan tâm tới anh như vậy, hành lang tối đen, em để anh một mình ở đây, xảy ra chuyện ai tới cứu em?”

“Lâm Tử Diễn, một người đàn ông lớn như anh có thể xảy ra chuyện gì, mau đi về đi.” Nghe thấy anh thở dài một hơi, cũng không biết than thở cái gì, sau đó là tiếng bước chân đi xuống lầu, cô cố ý không quay đầu, nói xong trực tiếp đi lên lầu, khóa miệng khẽ nhếch, nở nụ cười.

Tối cửa ải gần cuối năm, trong công ty việc lớn việc nhỏ đều cố gắng hoàn thành, công việc một năm, rốt cục cũng tới thời gian nghỉ ngơi, phổ xá đều được trang hoàng thật đẹp, không khí vui vẻ, người đi trên đường trong lòng cũng cảm thấy vui lây.

Trường học đã cho nghỉ, ba mẹ Nhất Hạnh cũng được về nhà, trong nhà trở nên náo nhiệt. Ngày mai tức là chủ nhật, lần trước lời mà Lâm Tử Diễn nói với cô nhưng thật ra không quên, cho nên lúc ăn cơm cô có nhắc lại với ba mẹ.

Ăn cơm xong, anh gọi vào điện thoại nhà Nhất Hạnh, ba của Nhất Hạnh là người nhận điện thoại, không biết nói cái gì, ba Nhất Hạnh vui vẻ cười ha ha một lúc, bỏ điện thoại xuống mới quay lại nói với mọi người: “Ngày mai chọn giờ, ăn cơm cùng với Tử Diễn, chọn một ngày định trước.”

Nhất Vận đã lâu không về nhà, cho nên vẫn không biết chuyện của Nhất Hạnh và Tử Diễn, nghe ông Tổng nói như vậy, kêu lên: “Chị, rốt cục hai người cũng tu thành chính quả, nhưng mà chị à, thực là bội phục hai người quá đi, rõ ràng tốt đẹp như vậy, còn có tình cách chờ tới ba năm mới kết hôn.”

Nhất Hạnh đang uống nước, nghe Nhất Vận nói như vậy, lại thấy vẻ mặt em trai có vẻ rất trầm ngâm, bỗng nhiên quên mất muốn nói gì, cũng may là Nhất Vận không hỏi tiếp, cô tiếp tục uống nước, làm bộ không nghe thấy.

Buổi sáng thứ hai đi tới công ty, sửa sang lại một vài văn kiện quan trọng, hoàn thành nốt những công việc vụn vặt, buổi chiều có thể về nhà sớm, ngày mai công ty chính thức cho nghỉ đông.

Nghĩ buổi tối ăn cơm cùng với nhà họ Lâm, trong lòng không ngừng hồi hộp, được về nhà sớm, nhà mình cũng chỉ năm người, nhà họ Lâm cũng chỉ có Tử Diễn và bà nội, tổng cộng có bảy người, mà lại toàn là người quen, nhưng lúc ra khỏi công ty, cô vẫn rất lo lắng hồi hộp.

Đi tới một nhà hàng rất có tiếng trong nội thành, nhà hàng năm sao, toàn bộ nhà anh bố trí tới hơn năm mươi gian phòng, hành lang trải thảm đỏ, một bức vách lớn ở giữa đại sảnh làm trung gian, bố cục vách tường làm bằng me sứ, nửa trên màu men đỏ, bên dưới mang màu men trắng, đèn hướng dẫn kết thành chùm phía trên màu đỏ nhấp nháy, ngay cả ánh sáng và khí trời cũng nhuộm màu hồng đỏ.

Địa điểm anh ăn cơm là một phòng lấy hai, lúc nhà Nhất Hạnh tới, Tử Diễn và bà nội cũng đã tới và gọi món, cả bàn tràn đầy thức ăn, cho nên chỉ cần chờ mọi người tới đông đủ là có thể ăn.

21. Chương 41+42

Chương 41

Vào phòng, Nhất Hạnh tự dừng lại tỏ ra rất khách sáo, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ chào bà nội anh, rồi ngồi xuống phía bên phải anh, hai gò má hơi ửng hồng, nhìn anh qua khoe mắt, chỉ thấy anh nhếch khoe môi cười trộm, nhưng tư thái thì rất bình tĩnh chừng chặc. Cô cũng không hiểu nổi mình, chỉ là bàn bạc tìm một ngày đính hôn, cũng không phải kết hôn, sao lại thấy bất an đến vậy.

Người phục vụ mặc một bộ sườn xám màu đỏ bưng thêm đồ ăn vào, là những món ăn đơn giản xanh mát, người nhà Nhất Hạnh nhìn món ăn thanh đạm hài lòng, hai vị cao tuổi không thích thức ăn dầu mỡ, không nghĩ rằng anh lại biết để ý như vậy.

Trong lúc ăn cơm cũng nói qua về chuyện đính hôn, trước tiên là hai người lớn nhất, hai bà lựa ngày, lựa tới lựa lui, cuối cùng chọn là vào cuối mùa xuân, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là ý kiến của hai đương sự, cho nên cuối cùng vẫn hỏi tới Nhất Hạnh và Tử Diễm, cũng sắp qua năm mới, mặc dù đính hôn vào cuối mùa xuân, nhưng mà tính toán thời gian thì làm sớm hơn cũng có thể.

Dù sao cũng khá là nhanh, cô đã sớm không có cảm giác, huống chi nếu cô có nói, cũng chỉ sợ là vô ích.

“Vây là đầu xuân đi, cứ như vậy.” Anh đồng ý cực nhanh, căn bản cũng không thèm nhìn tới ngày lành tháng tốt, chỉ một mực gật đầu. Cũng không thèm hỏi lại cô một tiếng.

Sau hôm đó, bỗng nhiên cảm thấy rất lạ, dường như cái gì cũng biến đổi, ví dụ, mỗi khi rảnh rỗi, số lần gặp mặt ăn cơm cũng từ từ gia tăng, cũng không biết anh cũng là người biết để tâm như vậy, suy nghĩ đủ mọi lý do kéo dài thời gian đưa cô về nhà, khiến cô cứ phải nổi giận suốt.

Lúc cùng Nhất Vận đi dạo phố, tại một cửa hàng bách hóa bỗng gặp Hứa Diệc Dương, cô chỉ thần nhiên tiếp đón, gần đây tâm tình khá tốt, lại gần năm mới, mỗi ngày đều cảm thấy vui vẻ, mối quan hệ cũ đã mất đi, miệng vết lương kia cũng chậm rãi khép lại.

Ngày mai là đêm giao thừa, năm mới thoát cái sắp đến, đi cùng ba mẹ mua sắm đồ tân niên, không khí ngày một lạnh, vì mang theo khá nhiều tiền, nên hành trình mua sắm cũng thật dài, ngón tay như muốn đông cứng.

Lúc về nhà thì nhận được điện thoại của anh: “Em đang làm gì?” Gần đây hơi kì quái, mỗi khi gọi điện thoại đến, mở miệng là anh lại hỏi cô đang làm gì, số lần hỏi khá nhiều, nhưng câu trả lời của cô ít biến đổi, ngủ, ăn cơm, lên mạng, phơi nắng.

“Ăn cơm xong thì tới đây.”

Đêm giáp thừa muốn ăn bữa cơm đoàn viên, sau khi ăn cơm cô tính ở nhà coi tivi, ban đêm ra ngoài rất lạnh, với lại ra ngoài cũng không biết làm gì.

Cầm di động trên tay do dự, anh lại nói thêm một câu: “Em không đi được, anh tới đón em.”

Cô chần chờ trong chốc lát: “Để sau đi.”

Anh “Ừ” một tiếng, lại cần nhằn liên miên một lát mới cúp máy.

Lên lầu, mẹ cô hỏi: “Vừa rồi tiểu Lâm gọi?”

Cô gật đầu, không ngờ mẹ lại nói: “Ăn cơm xong con với tiểu Lâm ra ngoài chơi đi, trong nhà cũng không có gì vui.” Câu nói thật kinh người, cô còn đang suy nghĩ có nên ra ngoài không, sao lại có người thay cô quyết định rồi.

Lúc ăn bữa cơm đoàn viên mém tí là ghen, một đám người lần lượt hỏi Nhất Hạnh có đi ra ngoài mới “tiểu Lâm” hay không, giọng điệu như thể cô không thể không đi ra ngoài, tới mức cô hoài nghi liệu Lâm Tử Diễm có phải là con của nhà họ Tống hay không.

Ăn cơm xong cũng không tha cho cô, bà nội lại lần thứ mấy hỏi cô khi nào Tử Diễm tới đón cô. Cô gần như muốn khóc, buổi chiều cô đã nói “Để sau đi.” Có lẽ anh đã sớm gặt ý tưởng đó khỏi đầu, nếu anh không đến, chẳng lẽ cô phải tự gọi điện thoại cho anh nói: “Chúng ta đi chơi đi.”, đánh chết cô cũng không làm như vậy.

Cũng may chỉ ngồi một lát, anh lại gọi vào di động của cô: “Em có phải ở nhà không?”

“Không.”

“Vậy em xuống dưới đi.”

“Ừ.” Cúp máy, rốt cục có thể không cần chống chọi với bom đạn oanh tạc, cô cầm di động và ví tiền ra khỏi nhà.

Bên ngoài gió thổi rất lớn, co ro rứt người vào trong quần áo, cuốn khăn quàng quanh cổ, cô đi vội về phía cửa khu chung cư.

Xe của anh dừng ngay lối vào khu chung cư, hai bên đường đèn sáng rõ, cách một quãng thật xa đã thấy được cô. Mặc một cái áo chen màu trắng ngà, trên chae6n là một đôi giày thấp màu đen, trên cổ còn quấn một cái khăn quàng màu đậm, anh biết cô luôn sợ lạnh, mỗi khi mùa đông đến, vừa ra khỏi cửa đã hận không thể mang theo chăn cuộn lấy người. Cô đi chậm dọc theo con đường, miệng phả ra làn hơi trắng, hai tay giấu chặt vào túi áo, chóp mũi đông lạnh, giống như người tuyết với cái mũi cà rốt.

Buổi chiều anh tới nhà bác, bác và dưỡng đều có việc đi ra ngoài, trong nhà chỉ có Hứa Diệc Dương. Vốn tính tới nói cho nhà bác biết chuyện đính hôn, thấy Hứa Diệc Dương, anh lại không nói ra được. Tuy chỉ là một câu nói ngắn ngủi, nhưng lại ngại cho quan hệ ba người bọn họ lúc này, lần đầu tiên anh biết được cảm giác muốn nói nhưng lại khó xử không nói được gì.

Hai người đàn ông, lại là anh em họ, từ nhỏ đến lớn, cùng học với nhau, cùng nhau gặp rắc rối, cùng nhau bị phạt, mọi chuyện tốt xấu gì đều trải qua cùng nhau. Tuy nói chuyện tình cảm không có gì gọi là có thứ tự đến trước đến sau hay ai sai ai đúng, nhưng trong lòng anh vẫn có chút bối rối khó xử.

Nhưng vẫn là Hứa Diệc Dương mở lời, hỏi anh ngày đính hôn cụ thể. Hai người nói chuyện phiếm một lát, anh mới lên xe về khu chung cư của cô.

Bởi vì buổi chiều gọi điện, thật ra anh không xác định được cô có muốn đi ra ngoài không, nhưng vẫn nhịn không được, cho nên hỏi lại một lần, không dự đoán được là cô đồng ý rất nhanh.

Mở cửa xe vào trong ngồi, nghe anh nói: “Buổi chiều anh tới nhà bác, thuận tiện nói chuyện chúng ta đính hôn.”

Trong xe mở đĩa nhạc, giai điệu lên xuống uyển chuyển, trầm bổng, cô gật đầu, nhìn qua anh, cười cười: “Ừ.”

Lại hỏi: “Đi đâu, trên đường nhất định là rất lạnh.”

Anh trầm tư một lát, hẹn cô đi ra ngoài thật ra chỉ muốn được gặp cô, rốt cuộc muốn đi đâu, làm cái gì, thật ra anh cũng không nghĩ tới.

“Đi coi phim đi.”

Tìm một chỗ dừng xe, mấy rạp chiếu phim chỉ còn toàn những bộ phim cũ, không gian bên trong lại lạnh toát, tối như mực, mà nhìn qua cũng chỉ có vài người, thật sự không có gì là thú vị, nên cả hai đi ra, hai người đi dọc theo ngã tư đường, tản bộ không có mục đích, đi một lát, cô cũng không lên tiếng gì.

Đón nhận ánh mắt tò mò của anh, cô càng nhe răng thêm.

Anh đi tới nắm tay cô, rất lạnh, hỏi: “Lạnh lắm à?”

Mặt của cô đã bị gió lạnh thổi tới đỏ ầu, hít hít cái mũi, trong rất tội nghiệp: “Lạnh lắm.”

Anh đột nhiên kéo cô lại gần, ôm chặt vào lòng, trên mặt tản ra vẻ tươi cười: “A, khiến cho bà xã anh lạnh tới không được rồi, lạnh hồng mắt thì làm sao tìm được người thứ hai, hay chúng ta trở về đi?”

Quả thật đêm nay không nên ra ngoài, phim cũng không coi được, còn bị gió lạnh thổi lâu như vậy, cô cũng muốn về nhà lâu rồi, thật vất vả mới nghe anh nói trở về, tự nhiên liền gật đầu đáp ứng.

Ngồi ở trong xe, cô cũng không có nhìn kỹ bên ngoài, chờ đến lúc anh ngừng xe, mới phát hiện chỗ không đúng, mở cửa xe hỏi: “Lâm Tử Diễm, không phải anh nói về nhà à?”

“Thì là về nhà.”

“Đây không phải nhà của em, đây là nhà anh, anh dẫn em tới nhà anh thuê làm gì, anh mau đưa em về nhà.”

Trong mắt anh tràn đầy ý cười, nhẹ nhàng kéo tay cô, kéo cô ra khỏi xe: “Nhà của anh không phải nhà em sao, phân biệt như vậy làm gì?” Nói xong còn nhìn cô với biểu tình “em nói có phải hay không?”

“Không được, em muốn về.”

Cổ bỗng lạnh lạnh, không biết khi nào hạt tuyết lại đang rơi nhẹ, anh lại càng không buông tay: “Tuyết rơi rồi, lái xe ban đêm rất nguy hiểm, em cũng không lo lắng cho anh, một mình anh lái xe về có thể xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Để tự em về.” Lần trước ở nhà họ Lâm, tuy cuối cùng cũng không phát sinh chuyện gì, nhưng mà rốt cuộc cô cũng bối rối tới mức không dám gặp ai.

“Được rồi, em sợ cái gì, anh cũng không phải là sói, tuyết rơi rồi kìa, đứng lâu bị cảm, đi nhanh lên.”

Cô hoàn toàn không thể suy nghĩ nhiều, không biết từ chối ra sao, kiên trì như thế nào, trên mặt truyền đến cảm giác lạnh lẽo, cuối cùng khẽ cắn môi: “Vậy khi nào anh đưa em về.”

Anh nhìn sắc trời: “Chờ tuyết ngừng rơi.” Lại nhanh chóng kéo tay cô: “Đi lên thôi.”

Cuối cùng vẫn là không cam lòng đi theo anh lên lầu, vào nhà anh thuê, đầu tiên là mở rèm phủ cửa sổ sát đất, đóng chặt cửa kiếng lại, ngồi ở trên sofa nhìn bên ngoài cửa sổ, từng hạt tuyết nhỏ như trần châu rơi xuống không ngừng, càng lúc càng nhiều, từ hạt tuyết chậm rãi bay bay giữa không gian.

Thành phố này đã nhiều năm không có tuyết rơi, tuy ngạc nhiên nhưng trong lòng nghĩ tới cái câu “Chờ tuyết ngừng rơi đưa em về” của anh thì hi vọng tan thành mây khói, xem tình hình này, không thể một chút nữa là tuyết ngừng rơi được, nếu quả thật tuyết không ngừng rơi, chẳng lẽ đêm nay cô phải ở lại nơi này.

Anh đi tới thư phòng tìm gì đó, cô ngồi lại ở ghế sofa, mở vài kênh, phần lớn nội dung là tiệc mừng năm mới, phong nền chủ yếu là một màu đỏ mang không khí ăn mừng hoan hỉ, tiết mục ca hát vui nhộn, đài nào cũng từng bừng chào đón năm mới.

Sau đó cô coi tới tiết mục tiểu phẩm, ngồi một mình cười thành tiếng, anh từ trong phòng đi ra, trong tay cầm theo vật gì đó, thấy cô ngồi ở trên sofa cười vui vẻ, đi vào xem, hóa ra là tiểu phẩm hài, anh còn sợ cô chán, cho nên vào thư phòng tìm mấy đĩa phim người ta đưa anh trước đây.

Hiện tại xem ra cũng vô dụng, mấy cái đĩa trong tay bỏ xuống sofa, ngồi xuống cạnh cô, cùng cô xem tivi. Trước kia mỗi đêm giao thừa, anh đều ở nhà họ Lâm cùng với bà nội, tiết mục tivi sau giao thừa anh cũng không xem. Nhà họ Lâm cũng chỉ có bà nội, anh và dì Ngô, chỉ ba người, nhà rộng như vậy, đẹp tới mức nào cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Tiếng cười của cô vang lên bên tai lúc này, khi thanh khi nặng, anh liếc nhìn vài lần lại đem tầm mắt thu hồi lại, sợ chính mình không nhận được, cho tới nay đều bắt nạt cô, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình vô lại, thật ra một người rất cô quạnh, trần trở thắm nghĩ cô có thể ở bên cạnh mình, cho dù chỉ được nhìn cô, lòng cũng thấy hân hoan.

Quảng cáo giữa giờ, cô mới quay đầu, nhìn một đồng đĩa trên sofa, rảnh tay nên gom lại gần, nhắc lên xem rồi hỏi: “Đây là anh mua?”

“Không phải, lão Thất mang cho.”

Chương 42

Bình thường cô thích coi phim tình cảm lãng mạn, đây toàn là những phim hành động Mỹ, không hợp khẩu vị của cô, nhưng hiện tại có tiết mục sau giao thừa coi, nên cũng không cần phải xem đĩa.

Cô đổi tư thế ngồi, khiến cho mớ đĩa phim trên đùi rớt xuống, cô ngồi cúi người xuống nhặt, lúc ngẩng lên vô tình đập trán vào cạnh sofa, lực đập có vẻ mạnh, hơi đau: “A”, cô hít vào một hơi, một tay nhặt đĩa phim, một tay xoa lên thái dương, nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái.

Bỗng nhiên bị anh túm lấy ngã xuống lại sofa, vừa định la lối anh thì anh lại vén tóc mái cô lên: “Yên nào, để anh xem bị va trúng thế nào.”

Cô lại cảm thấy ngượng ngùng, khoảng cách gần như vậy, cảm giác vô cùng gần gũi, hơn nữa một anh đang vòng giữ lấy lưng cô, khiến cho cô không đứng lên được, đành rút lại phía sau: “Không sao, không sao mà.”

Nhưng anh không hề buông tay, mặt càng sát lại gần, hơi thở ấm áp tràn ngập bốn phía, trong lòng cô ngày càng hồi hộp.

“Ngẩng đầu lên.”

Cô ngẩng đầu, cũng không dám mở to mắt nhìn anh.

Giây tiếp theo, anh đã hôn cô, hai tay vòng qua ôm chặt thắt lưng cô, ngay cả thanh âm bối rối cũng bị anh nuốt mất. Cô vốn đang ngồi rất chệnh vênh, bị anh áp tới liền mất trọng tâm, thân mình ngã thẳng ra phía sau, mà anh cũng không giữ chặt cô, thế nên cả hai thuận thế ngã xuống trên sofa.

“Bốp” một tiếng, cái gáy của cô vừa khéo đập vào tay vịn sofa, bị đập trúng cô choáng váng hoa mắt, ngay cả nước mắt cũng mém chút là trào ra.

Anh ngậy người một lúc, rốt cục nở nụ cười, vươn tay ra sau xoa gáy cho cô: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Sao có thể la cô, muốn trách cũng phải trách anh. Đang nghĩ nên phản biện lại thế nào, đột nhiên tay anh lại rất ngang nhiên kéo khóa áo khoác của cô xuống.

Ngay cả giọng nói của cô cũng run lên, sẽ không giống như lần trước chứ, sao cô lại bị bắt nạt rồi, “Lâm Tử Diễn, anh đang làm gì?”

Giọng của anh chậm rãi lại có vẻ suy tư: “À, sinh con.”

“Sinh con.” Cô hơi ngẩn người, đã vậy còn lặp lại lời nói của anh, mãi đến khi tiếng cười rầu rĩ của anh truyền đến, cô mới kéo lại quần áo mình: “Không phải anh phải đưa em về sao?”

“Tuyệt ngừng rơi sẽ đưa em về, tuyệt không ngừng thì không đi đâu cả.” Roẹt một tiếng, khóa kéo áo khoác lại bị kéo xuống.

Hai ba cái áo khoác bị cởi xuống, làn môi nóng ập đến, hơn nữa sau va chạm ban nãy đầu cô vẫn còn choáng váng, toàn bộ thân thể đều trở nên mềm mại không sức lực.

Mãi cho đến khi thân thể chạm vào chăn mềm, mới biết được đã bị mang vào phòng ngủ. Môi anh chưa từng rời đi, vẫn âu yếm trên cô, hơi thở của hai người hòa quyện, môi có cảm giác tê tê, gáy nóng bừng, cô chỉ có thể thở gấp, ánh mắt mê ly. Một nửa sức nặng của anh đều đè nặng trên cô, hai tay cô chẳng còn chút sức lực nào, lại càng không thể giãy dụa gì.

Tay của anh trườn vào trong áo len, móc khóa nội y của cô bị mở, lòng bàn tay anh chậm rãi vuốt ve trên da thịt trần trụi của cô, đốt lên lửa nhiệt, ngay cả trong thân thể cũng bốc lên từng làn sóng nhiệt bừng bừng, chung quanh đều tràn ngập hơi thở của anh, cô nghiêng đầu trên gối, trên môi, trên gáy, vành tai đều lưu lại dấu hôn của anh, từng chút từng chút một, nóng bỏng lan tràn.

Thật ra cô vốn là người bảo thủ, nghĩ hai người còn chưa kết hôn, trong lòng còn ngượng ngùng, thừa dịp có khoảng không để thở, cô ấp úng nói: “Tử Diễn, chúng ta, chúng ta còn chưa...”

Hai chữ “kết hôn” còn chưa nói ra, môi lại bị chặn lại, còn bị cắn một cái thật mạnh, bàn tay từ sau lưng luồn qua trước ngực, cô bị vuốt ve đến mức thở dồn dập, trong đầu mờ mịt, không còn sức lực gì, đành tùy ý anh muốn làm gì thì làm. (Kat: vâng, thế là xong!)

Lúc thời điểm “thăng thần thành thật” đến, làn da sau gáy của cô ửng đỏ, mặt vùi vào trong gối, tay nắm chặt chăn, không có dũng khí nhìn anh. Sao lại có thể như vậy, bản thân cô cũng không hiểu rõ, nhưng có người lại có ý định không cho cô miên man suy nghĩ, thân hình ấm áp từ phía sau dịch lại, hơi thở phả nhẹ vào vai cô, một tay anh vươn qua kéo cô lại vào lòng mình, thân mình cô khẽ run, căn bản không muốn quay người lại, trong lòng cũng rối bời, hận rằng không thể đẩy được anh ra, những nụ hôn nhẹ nhàng rải xuống phía sau, vừa tê tê vừa nhột, khiến cô khó chịu.

Trên trán đổ chút mồ hôi, ngoại trừ việc hít thở cô cũng không có thêm động tác nào, lòng bàn tay anh bắt đầu dao động, phủ lên đường cong trước ngực cô, khiến cô đột nhiên mở bừng mắt, cắn môi, muốn nói gì đó, tay anh lại lướt xuống, môi cũng theo cần cổ đi xuống, dừng lại ở nơi lòng bàn tay vừa chạm vào.

Cảm giác mê mang bị một cơn đau đánh tan, ý thức bị kéo ngược trở lại, cô đau đến không nói ra lời, anh phủ trên người cô, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp, lại có điểm kinh hoàng, vuốt nhẹ cái trán đầy mồ hôi của cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy, rất đau sao?”

Cô hít một hơi: “Không được, ... anh tránh ra.” Sao có thể đau tới như vậy, như thể bị xé thành bốn, năm mảnh, cô đau tới mức không thể nhúc nhích, vươn tay đặt trên vai anh, muốn đẩy anh ra, thân mình bỗng giật lên, cơn đau lại lan tràn.

Cô đành phải duy trì tư thế như vậy, nhìn thấy vẻ mặt của anh, thấy mặt mày anh nhăn nhó, lộ ra vẻ thống khổ không chịu nổi, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra, hai người đông cứng trong chốc lát, cảm giác không khỏe trên thân thể cô chưa biến mất, nhưng cảm giác đau đớn đã không còn mãnh liệt nữa.

Anh cũng không hề cử động, ôm cô, lại hỏi một câu: “Em còn đau không?” Thoáng nhìn thái dương anh nhỏ từng giọt mồ hôi, cô cắn môi lắc đầu, lại ngay tức khắc vùi mặt vào một bên gối.

Thấy cô gật đầu, anh mới cẩn thận cúi xuống âu yếm.

Giống như hòa mình trên mặt biển, từng đợt sóng triều quay cuồng, lên xuống nhấp nhô, chân tay giao quẩn, cô cảm thấy tay chân nhúc nhối, toàn thân mỗi một không chịu nổi, cuối cùng mơ màng chìm vào giấc ngủ. (Kat: ngủ hay là.... Ngất nhỉ? He he)

Không nghĩ rằng lúc tỉnh lại, lại là lúc nửa đêm, là bị cảm giác nóng làm cho thức tỉnh, ngay cả việc hít thở cũng khó khăn, bốn phía tối om, mới phát hiện cả người bị chôn trong chăn, trên lưng còn có tay của người nào đó, thật vất vả mới nhô được đầu ra ngoài, hít sâu một ngụm không khí, bên tai truyền đến tiếng lẩm bẩm của người nào đó, trước mắt lại tối sầm, chặn lại bị cuốn lên, cô thật sự là bị ngộp, cố gắng kéo lớp chăn trước mặt xuống.

Anh bị đánh thức: “Em lộn xộn cái gì?”

Cô bị ngộp tới mức khóc không ra nước mắt, trong đầu chỉ có một mục đích, đó là mở tung chăn vứt ra thật xa: “Rất ngộp, em thiếu không khí.”

Yên lặng một lát, đột nhiên trên người có cảm giác lạnh, anh lại trườn lên người cô, “Ngộp? Anh hô hấp nhân tạo cho em.” Nói xong ép xuống, hôn lên môi cô.

Thật ra cô không có ý này, “Ừm, ừm” loạn cả lên, nói không được gì, anh hôn đã đời thì ôm lấy cô hạ lệnh: “Không được nhúc nhích, ngủ.”

Ngày kế tiếp tỉnh lại, là lúc gần chín giờ, tỉnh dậy nhưng cũng không dám lộn xộn, tận tới khi xác định phía sau không có hơi thở của anh mới chậm rãi ngồi dậy, độ ẩm chợt giảm xuống, vén rèm cửa sổ mới phát hiện, tuyết rơi cả một đêm, từng bông tuyết nhỏ vẫn cứ xoay tròn giữa không trung. Trên cửa sổ kết một tầng băng mỏng, trên mặt kính cũng tích lũy một lớp tuyết dày.

Đợt tuyết gần đây nhất ở thành phố này là khi cô học trung học, khi đó đang ngồi trong phòng học để thi, lúc làm bài ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy ngoài cửa sổ tuyết rơi dày đặc. Thi xong rồi trở lại khu phòng ở, khu phòng ở ngay hành lang có lát gạch men sứ cũng bị kết thành băng, đi trên đó rất dễ ngã, thỉnh thoảng có bạn học “Ồi” một tiếng đã ngã ngồi xuống đất, sau đó là từng tràng cười nhẹ.

Nụ cười hồi tưởng của cô đột nhiên khựng lại trên má, cả đêm không về, ngay cả điện thoại cũng không gọi về, nghĩ vậy liền luống cuống chân tay mặc quần áo rời khỏi giường.

Không biết anh có ra ngoài hay không, làm sao đi ra ngoài bây giờ, tối hôm qua ở trong bóng đêm, nhìn không thấy đối phương còn thể miễn cưỡng nói chuyện. Lúc này đi ra ngoài, lại giữa ban ngày thì không biết đối mặt thế nào, trong lòng rất ngượng ngùng, mặc quần áo xong vẫn ngồi ở mép giường, suy tư việc đi ra ngoài thì mở miệng thế nào.

Lúc anh thức dậy cô còn chưa tỉnh, vùi mình giữa chăn mềm. Đêm qua anh không khống chế được bản thân, cuối cùng cũng không dừng lại được, nhưng được ôm cô ngủ, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy an ổn như vậy, ra khỏi phòng tắm còn tính ngẩng cô ngủ, không ngờ đã thấy cô ăn mặc chỉnh tề, ngơ ngác ngồi ở mép giường, như đang ngẫm nghĩ điều gì.

Hắng giọng: “Tỉnh rồi.”

Cô đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hơi ngập ngừng, nửa ngầu mới nói: “Ừ.”

Đi ra khỏi phòng ngủ, tới phòng tắm rửa mặt, tuyết vẫn rơi nhiều, nhưng dù sao ngày hôm nay cũng là ngày đầu năm mới, không biết trở về như thế nào đây.

Thanh âm của anh lạnh lạnh: “Nhà em gọi tới nói, ngoài trời tuyết lớn quá, buổi sáng đừng về, buổi chiều để anh đưa em về.”

Cô “Ừm” một tiếng, lại càng xấu hổ hơn, rửa mặt xong đành đi tới ban công ngắm tuyết.

Không biết anh đang làm cái gì, một lúc sau mới hỏi cô: “Em có đói bụng không?”

Cô cũng không đói bụng, nên lắc đầu, lại hỏi; “Anh đói bụng à?”

Anh cào cào tóc mình: “Ừ.”

“Trong phòng bếp có gì không, em nấu cho.” Vừa nói vừa đi tới phòng bếp, trong tủ lạnh không có gì, chỉ tìm được một ít gạo, xem ra chỉ có thể nấu cháo.

“Tử Diên, chỉ có gạo, nấu cháo được không?”

“Vậy gọi đồ ăn bên ngoài đi.”

Đã hơn mười giờ, hướng hồ bây giờ không thể đi ra ngoài, bên ngoài gió tuyết lớn như thế, thời tiết cũng không tốt, đành nói: “Ăn trước một chút, dù sao cũng phải về, đừng kêu đồ ăn vậy.”

Thật ra anh không có ý kiến gì, căn nhà này vốn chỉ là nhà anh thuê, đương nhiên trong nhà không có đồ ăn, cô đi tới phòng bếp vo gạo nấu cháo, cũng không biết gạo này đã để bao lâu, nấu ăn có khó nuốt hay không.

Lúc đưa cháo cho anh, chỉ mới húp một miếng, anh đã nhú mày, cô cũng nếm thử một ngụm, cảm thấy không có gì không đúng, “Sao vậy, rất khó ăn?”

Anh lại húp một miếng, nói: “Đừng nhìn anh, anh sẽ ăn không vô.”

Anh có ý gì chứ, tay của cô buông thông, cái gì mà nói là đừng nhìn anh, anh sẽ không ăn được, chẳng lẽ anh nhìn thấy cô ăn cháo sẽ buồn nôn không ăn được sao, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu.

Anh dò xét liếc nhìn cô, thấy cô rã văng lời nhưng lại mang dáng vẻ phẫn nộ, mãi cho đến khi ăn xong cháo mới tới gần cô nói một câu: “Sau này lúc ăn cơm đừng nhìn anh, anh sẽ muốn ăn em, biết không?”

Cô đang mở nước ấm rửa chén, nghe xong tay run lên, chột nước đang mở bị bật lớn, lập tức bọt nước văng khắp nơi, quay đầu thì thấy anh đang cười gian tà, trừng mắt nhìn anh, người gì mà suốt ngày chỉ biết nói chuyện lung tung.

Lúc đi ra ngoài, ngoài đường đã được dọn bớt tuyết, đủ cho xe chạy. Hai người đi xuống lầu, mang theo một cái ô, gió thổi bông tuyết bay chung quanh, mặt đường tuy thoáng, nhưng anh vẫn rất cẩn thận, dọc theo đường đi đều thả chậm tốc độ.

Đến nhà cô, cũng mất hơn nửa giờ, che ô đưa cô lên lầu, nghĩ rằng năm mới, mọi người đều thích náo nhiệt, bèn dò hỏi: “Anh có đi lên không?”

“Không được, anh phải về với bà nội, em đi lên đi.”

Trở về nhà, bốn ánh mắt rà soát nhìn dán lấy cô, hận không thể lấy khăn che mặt mà chạy đi thật xa, tối hôm qua không trở về, cũng không biết người trong nhà nghĩ như thế nào, đầu tiên là cười ha ha: “Ba, mẹ, bà nội, con đã về.”

Còn có người cố tình hỏi cô: “A, chị, hóa ra tối hôm qua chị không có về nhà.” Cũng không phải cố ý, bởi vì tối hôm qua ngủ không có nghe thấy động tĩnh gì, cho nên Nhất Vận lợi dụng chuyện chị mình về trễ để trêu.

“Đã ăn gì chưa?” Mẹ cô hỏi.

“Không có.”

“Nhất Vận, vào bếp bưng thức ăn ra.” Bà nội cũng lên tiếng đúng lúc.

Ăn cơm, đi tắm rửa, trong phòng tắm ngập hơi nước, lau màn sương trắng trên gương, phát hiện phía dưới xương quai xanh có dấu đỏ, quả thực vừa xấu hổ vừa giận muốn chết, âm thầm hạ quyết tâm lần sau nhất định không để cho Lâm Tử Diễn muốn làm gì thì làm.

(Kat: hô hô, cuối cùng cái ngày chị Hạnh bị anh Diễn ăn không còn mảnh xương đã tới. Ta hạnh phúc quá, có ai hạnh phúc mãn nguyện như ta lúc này không *tự thấy mình thật quờn*)

22. Chương 43+44

Chương 43

Tuyết vẫn rơi nhiều ngày sau, năm mới cũng chỉ có thể đứng ở trong nhà, may mắn ước chừng một tuần sau tuyết ngừng rơi thì trời rất đẹp, Lí Xu gọi điện thoại, là vì chuyện văn kiện lần trước, muốn mời Nhất Hạnh ăn cơm, nhưng bởi vì công việc bận rộn, cho nên vẫn chưa có dịp.

Năm mới vừa qua, tuyết đọng bên ngoài đã tan hết, mang theo túi sách ra ngoài, đập vào mắt là một cảnh tượng hơi tiêu điều, giống như là cảm giác trống vắng khi mắt đã quen với tuyết.

Các quán ăn bắt đầu náo nhiệt, trên đường mọi người rộn ràng qua lại, tới nhà hàng ăn cua, có rất nhiều thực khách, thật vật vả mới đợi được một chỗ ngồi, mà Lí Xu lại có biệt danh là “Chủ cua”, cho nên cứ nhất định chờ bằng được món cua, thật ra khi cô ăn cũng chẳng thấy hương vị gì đặc biệt, bởi vì đang rất đói, mà lại không giống như ăn bánh bao, cắn một phát là được, phải ngồi gở mai cua, chậm rãi lấy thịt ra, ăn từ từ mới cảm giác được chút ít hương vị, chỉ tiếc là hơn phân nửa đã bị Lí Xu tiêu diệt sạch sẽ, mà lại nói tiếp thì bữa cơm này chỉ có Lí Xu vui vẻ mà thôi, sau khi ngón gắp hết món cua trên bàn mới lưu luyến rời tay khỏi bàn ăn, còn nói sau này phải thường xuyên đến ăn. Nhất Hạnh lại không cho là đúng, sau này đi ăn cua, nhất định cô phải ăn no trước.

Sau khi ăn xong đi dạo phố, mọi người đều tản bộ, dọc theo con đường, dạo qua nhiều cửa hàng, mua được không ít đồ. Lí Xu càng mua sắm càng hăng, hưng phấn bùng bùng, chỉ có Nhất Hạnh là kêu khổ cả ngày, lại không thể trở về, đành chịu đựng bàn chân đau nhức mà đi tiếp, nhìn Lí Xu không giảm đi sự hưng trí, mới hiểu được tâm tư của người phụ nữ trong bài hát nọ, đó là một câu: “Phụ nữ tội gì bỏ qua tuổi thanh xuân.”

Tuy nói khí hậu vẫn còn lạnh, nhưng dòng thời trang mùa xuân đã lên giá, rất nhiều mẫu mã, sắc thái, màu sắc mới mẻ độc đáo trưng bày trong tủ kính, muôn màu rực rỡ, khiến người ta không tự chủ được mà dừng lại ngắm.

Lí Xu lôi kéo cô, ngón tay chỉ vào một cái áo gió bên trong tủ kính: “Nhất Hạnh, nhìn kìa, cái áo đó thế nào?”

“Ừ, rất được, cậu thích không, vào xem đi?” Cũng đúng lúc cô muốn được nghỉ ngơi một chút, cho nên cũng muốn vào trong cửa hàng.

“Ông trời của tôi, cậu thật là sang, biết đây là loại mặt hàng gì không, mua một cái, mình có nước uống nước lọc một tháng.”

Thật ra cô không thông thạo về các thương hiệu, chỉ biết vài hãng, mà cũng là nghe người ta nói lại mới nhớ, nếu thật sự cầm tới trước mắt, không chừng nửa ngày cũng không nhận ra nó là hiệu gì. Lại nghe vừa rồi Lí Xu nói, biết cửa hàng này không phải là nơi người bình thường có thể vào, cũng vội vàng chuẩn bị lui ra.

“Tổng tiểu thư.” Là một giọng nữ, chủ cửa hàng, đang đứng trong cửa hàng, thấy Nhất Hạnh đứng ở cửa, lên tiếng gọi, giọng điệu vừa khách khí lại nhiệt tình.

Nhìn có chút quen mặt, cũng không nhớ là đã gặp ở đâu, bày ra một nụ cười lễ phép, bà chủ đi tới trước, “Tổng tiểu thư, đã lâu không thấy cô, mời vào xem qua, lần trước cô và Lâm tiên sinh ghé qua đây cũng được một năm rồi, chúng tôi mới có hàng mới về, nếu Tổng tiểu thư có hứng thú xin mời vào chọn vài món, chúng tôi sẽ nói người đưa lại cho cô.

Lúc này mới nhớ, đây chính là cửa hàng mà lúc cô đi cùng Lâm Tử Diễn tới lễ đính hôn của bạn anh. Thật ra cô tính đi, dạo này cô không cần mua thêm quần áo, vả lại cô cũng không phải là loại tiểu thư nhà giàu, cửa hàng lớn như vậy không thích hợp để cô vào, vừa định tìm cơ rời đi, Lí Xu lại kéo cô đi vào, còn thì thầm: “Hóa ra cậu có quen biết, thật là cơ hội tốt, vào xem, bình thường mình không có can đảm tiến vào.”

Nói xong giúp cô đi vào trong cửa hàng, không hổ là thương hiệu nổi tiếng, món hàng khéo léo không thể soi mói về mặt chất lượng, ngay cả kiểu dáng cũng là duy nhất, cô chỉ coi lướt qua rồi ngồi lại trên ghế sofa nghỉ ngơi, nhưng Lí Xu thì lại có sức khỏe quá tốt, kiên nhẫn xem qua từng món đồ một.

“Tổng tiểu thư không thích sao?”

Không ai không thích mặc quần áo đẹp, nhưng mà hôm nay thật sự cô không có hứng thú, lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi một lát xem sao.”

Cũng may trong cửa hàng lại có khách nào, bà chủ mỉm cười với Nhất Hạnh, lại quay lại tiếp đón khách, “Dư tiểu thư, quần áo cô đặt lần trước đã có.”

“Tốt qua, gói lại cho tôi.”

Nhất Hạnh vốn không chú ý tới mọi người, lúc nhìn về phía quầy tiếp khách chỉ thấy hai bóng dáng, một người cao gầy, một người mảnh mai, mãi tới khi đối phương quay đầu cô mới nhìn kỹ, mới hơi giật mình, đúng là cô gái mặc váy xanh lần trước, cô gái xinh đẹp cao gầy thấy Nhất Hạnh cũng có chút kinh ngạc, cười hơi yếu ớt: “Xin chào, chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Theo lệ thường cô đáp một tiếng: “Xin chào.” Gặp một lần, có thể chào hỏi.

Lí Xu kêu cô: “Nhất Hạnh, đến đây xem cái này thế nào.” Cô đứng dậy đi về phía Lí Xu, các cô ấy thì tính tiền, kiểm hàng, thanh âm nói chuyện không lớn, nhưng cô lại là người thính tai, nên nghe loáng thoáng một giọng nữ lạ, như trêu ghẹo, “Mua quần áo mới để hẹn hò với Lâm công tử à?” Sau đó là tiếng cười hi hi.

Trong lòng cô bỗng có cảm giác có cái gì rơi “bịch” xuống, theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại, cảm thấy bản thân có gì đó không bình thường, người ta chỉ nhắc tới họ Lâm, mà đâu chỉ có “người đó” họ Lâm, nhất định là cô qua mặt mỗi nên suy đoán lung tung không đầu không đuôi, nếu để cho Lâm Tử Diễn biết, chắc chắn sẽ bị anh dạy cho một trận, lần trước trong bữa tiệc rượu anh đã nói không biết người ta, hôm nay cô lại còn hoài nghi, gõ gõ đầu, quyết định dọn dẹp sạch sẽ mớ hỗn độn trong đầu.

Vì không có tâm tình đi ở lại đây quá lâu, cảm thấy không khí trong căn phòng xinh đẹp này không ngọt ngào, thân thể cũng không thoải mái, nói với Lí Xu vài câu, lại cười cười với bà chủ, sau đó rời khỏi, lúc đi ra là lúc bàn chân vẫn còn mỏi nhừ.

Mới đi ra phố, nhưng lại bỗng nhiên không thoải mái cả người, bụng quặn lên, đau đớn bỗng nhiên ủa tới. Lí Xu thấy sắc mặt cô không tốt, vội vàng hỏi, Nhất Hạnh chỉ còn biết cảm thấy đau, đứng tại chỗ, ôm bụng, “Không có việc gì, bụng hơi không thoải mái, nghỉ ngơi một lát chắc không sao.”

Ngừng lại một lát thì phát hiện không được, càng lúc càng đau hơn, sắc mặt càng lúc càng tái hơn, cảm giác quặn đau càng ngày càng tích lũy lại, cổ họng cô đau xót, nhìn thấy thùng rác ở phía không xa, miễn cưỡng đi qua đó, “Ọc” một tiếng thì nôn ra.

Cảnh tượng đó làm Lí Xu sợ hãi, đưa khăn tay qua, kích động hỏi: “Nhất Hạnh, làm sao vậy?” Cô lắc đầu, không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa định trả lời lại bắt đầu ói tiếp.

Góc phố này không giống những nơi vừa đi qua, là một đoạn đường yên lặng, ngay cả xe hơi cũng không thấy tới một chiếc, Lí Xu chộp lấy túi hàng của Nhất Hạnh, “Cậu ở đây, mình đi kêu xe taxi, mình sẽ lập tức quay lại, cậu không được đi đâu, mình đưa cậu đi bệnh viện.”

Lí Xu chạy ra con phố cũ, trong tay còn xách theo cả mớ túi xách chiến lợi phẩm, thấy xe taxi mới phát hiện trên người không đủ tiền, cô đã tiêu hết toàn bộ, ngay cả đôi giày cao gót kia cũng đã mượn tiền Nhất Hạnh mua gần hết, nếu như đi bệnh viện thì không có tiền, đầu cô bắt đầu rối rắm. Lúc đào vớ túi sách cả nửa ngày không kiếm ra điện thoại, cô mới nhớ ra lúc mình đi dạo phố luôn bị làm phiền nên theo thói quen là không mang đi động.

Vừa hay ngẩng đầu lên, theo khóe mắt thoáng thấy một dáng người quen thuộc, nước xa không cứu được lửa gần, cô cũng bất chấp cái gì gọi là hình tượng, ngoác miệng gọi thật to, thấy đối phương không có phản ứng, vội lấy điện thoại của Nhất Hạnh ra gọi, “Alo, Hứa tổng, tôi là Lí Xu, tôi ở đối diện đường chỗ anh đang đứng, Nhất Hạnh không khỏe, anh có thể cho tôi mượn tiền viện phí không, tôi phải đưa cô ấy tới bệnh viện.”

Bên kia lập tức trả lời: “Cô nói cho tôi địa điểm, tôi tới ngay.”

“Tôi ở ngay phố đối diện, anh cứ đi về phía bên trái sẽ thấy tôi.”

Cúp máy, Hứa Diệc Dương chạy tới cực nhanh, thấy Lí Xu thì hỏi: “Nhất Hạnh ở đâu?”

“Ở bên kia.”

“Tôi đi lấy xe, cô hãy đi trước, tôi lập tức lại đây.”

Nhất Hạnh nôn ra thêm vài lần, bụng mơ hồ trống rỗng, nhưng càng lúc càng đau, ngay cả mồ hôi cũng toát hết ra, phải ngồi xổm xuống, đứng lên không nổi.

Nghe thấy tiếng Lí Xu gọi mình, cô ngẩng đầu nhìn thì thấy bên cạnh còn có Hứa Diệc Dương, nhưng bởi vì quá khó chịu, cho nên cũng không có tâm tình mà giật mình, Hứa Diệc Dương tới bên cạnh Nhất Hạnh, giúp cô đứng lên, “Em bị sao vậy?”

Cô lấy khăn tay che miệng, “Bụng em rất khó chịu.”

“Lên xe, anh đưa em đi tới bệnh viện.” Nói xong giúp cô ngồi vào trong xe.

Tới bệnh viện kiểm tra mới biết cô bị ngộ độc thức ăn, thật ra là do hô, nay cô đi ăn cua, nhưng nếu là do ăn cua thì tại sao Lí Xu ăn nhiều hơn cô lại không sao, mà chỉ có cô bị nôn nữa. Bác sĩ hỏi kỹ hơn mới biết, thì ra lúc đi dạo phố cô có uống một ly trà, cô chỉ biết rằng ăn cua xong không được ăn quả hồng, chứ không biết sau khi vừa ăn cua thì không nên uống trà, cô còn tưởng rằng vị không tốt, nên không phản ứng như người bị ngộ độc bình thường, may mắn là không ảnh hưởng quá nhiều tới sức khỏe.

Đã sớm nôn hết tất cả, người cũng không còn sức lực, sắc mặt trắng bệch, nằm yên trên giường bệnh, bình dịch truyền đang nhỏ từng giọt, chuyện vừa rồi khiến Lí Xu sợ hãi, chỉ muốn ăn một bữa ngon, sao lại trở thành bị ngộ độc, cứ tự trách mình mê hải sản, đòi ăn cua, nếu ăn cái khác thì đã không xảy ra chuyện gì.

Nhất Hạnh cười cũng không tươi nổi, nhưng vẫn an ủi: “Không sao, không sao, chỉ trách mình ham ăn uống, may mà cậu không uống trà.” Thấy sắc trời đã tối muộn, cô lại thúc giục bạn mình mau về nhà.

Hứa Diệc Dương từ bên ngoài tiến vào, nhìn Nhất Hạnh, “Hiện tại thế nào?” Mặt mày hơi căng thẳng, thần sắc cũng không tự nhiên.

“Ừm, tốt hơn nhiều, cảm ơn.” Lúc nhìn thấy anh, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, sao anh có thể xuất hiện cùng với Lí Xu, ngay cả lúc tới bệnh viện, thủ tục đăng ký đều do anh làm, trong lòng cô băn khoăn, cảm

thấy thật làm phiền anh, lại thấy anh cau mày, giống như không vui, trong lòng cô lại cảm thấy ngượng ngùng, chần chừ một chút rồi nói: “Hai người về đi, tôi không sao rồi, ba mẹ tôi cũng sắp tới đây rồi.”

Chương 44

Lí Xu đứng lên, nhưng Hứa Diệc Dương lại không có động tĩnh gì, Nhất Hạnh nhìn anh: “Còn phải chờ lâu, hai người về đi.”

Lúc đó Hứa Diệc Dương mới đi vài bước về phía Nhất Hạnh, “Lần sau chú ý hơn.” Nói xong đi ra ngoài với Lí Xu.

Ba mẹ Nhất Hạnh không lâu sau thì đến, nhận được điện thoại từ bệnh viện, không biết xảy ra chuyện gì nên gấp gấp chạy tới, đến nơi mới biết chỉ là hơi ngộ độc thức ăn mới an tâm.

Dịch truyền chỉ còn lại một ít, mọi chuyện đã không còn gì đáng ngại, ngay cả ba của Nhất Hạnh cũng bị cô giục đi về, ở lại với Nhất Hạnh chỉ còn mẹ cô, may mắn là chỉ còn ít nên túi dịch truyền cuối cùng cũng sắp được dời đi.

Nhưng không ngờ Lâm Tử Diễn lại tới, vừa vào cửa tiếng trách mắng đã ập tới, “Em lại ăn cái gì?” Nói xong đột nhiên quay đầu, thanh âm nhỏ nhẹ, “Dì.”

Bà Tổng cười cười: “Dì đi ra ngoài một chút.”

“Gọi di động cho em cũng không có người bắt máy.” Túi của cô Lí Xu cầm, lúc truyền dịch cũng không chú ý đến điện thoại cho nên không biết anh gọi đến.

“Em không chú ý, túi ở bên kia.” Vươn tay phải ra khỏi chăn, chỉ chỉ, bởi vì phải ấn mạnh để tiêm truyền dịch cho nên toàn bộ mu bàn tay phải đều thâm tím.

Anh hít mạnh một hơi, nếu không phải gặp Dư Thâm Tĩnh, anh cũng không biết cô đang ở bệnh viện, trông lòng không phải không giận, bạn gái bị bệnh, anh lại là người cuối cùng biết, cho nên vừa vào cửa khẩu khí hơi nóng nảy, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, mới giãn chân mày, lấy chăn phủ tên tay phải của cô, “Em ăn cái gì?”

“Cua.”

“Cua là cái có thể ăn nhiều sao, bụng yếu còn tham ăn.”

“Vấn đề không phải là con cua, là do em uống trà... Ăn cua không thể uống, em không biết.”

“Ngốc, thường thức cũng không biết.”

Những chi tiết nhỏ về thường thức như vậy có mấy người biết, chẳng qua cô không may mắn, cho nên mới trúng độc, cô đã bị như vậy, anh không an ủi thì thôi, còn ra vẻ dạy dỗ cô, đã biết anh thần thông quảng đại, cái gì cũng biết, ăn một lần sợ tới già, lần sau tránh là được rồi, nói lí nhí, “Vậy anh biết à?... Em chỉ biết ăn cua thì không thể ăn quả hồng.”

Anh hơi khựng lại, “Ồ... anh cũng không biết, hiện tại đã biết.”

Cô tức hộc máu, không thèm để ý tới anh, chờ mẹ cô vào sẽ tìm cách đuổi anh đi, anh lại vươn tay chạm vào cô, xem xét kỹ mặt cô, “Chao ôi, gầy quá, sau này phải tẩm bổ.” Mặt anh cũng càng lúc càng tối gần, cô hoảng hốt: “Mẹ, mẹ ơi.”

“Sao vậy?” Bà Tổng từ bên ngoài đi vào.

Thần sắc Lâm Tử Diễn rất thần nhiên, “Dì, truyền dịch xong rồi, vậy để con đưa hai người về.”

Rút kim tiêm, lấy thuốc rồi lên xe của anh về nhà, bà Tổng cân nhắc thời gian Lâm Tử Diễn đến bệnh viện, chắc là còn chưa ăn cơm chiều, cho nên lúc xuống xe thì nhân tiện nói: “Tử Diễn, lên ăn cơm chiều rồi hãy về.”

Anh cũng không từ chối, thấy cả người cô tiêu tụy, vội giúp cô đi lên lầu. Cơm chiều đã làm xong, chỉ còn chờ mọi người trở về ăn, lần đầu tiên Nhất Hạnh hiểu rõ cái gì gọi là đói đến nổi ngực dán vào lưng, bụng

đã lép xẹp từ lâu, vất vả lắm mới có đồ ăn ngon trước mặt, tuy rằng bụng còn hơi khó chịu, nhưng đói bụng cũng đâu dễ chịu là bao.

Bỗng nhiên có một chén cháo trắng đầy đến trước mắt, ánh mắt người nào đó đầy vẻ trách móc: “Em ăn cháo.”

Cô không thắng được ánh mắt của anh, lại không thể có được ánh mắt hung hăng oán hận trong tivi hay tiểu thuyết, đành phải cúi đầu chịu thua, uất ức là uống nước cháo nhạt nhẽo.

Uống xong rồi trong lòng vẫn buồn bã rầu rĩ, đơn giản là vì ánh mắt và giọng điệu của anh đều cảm thấy có vẻ rất khó chịu. Uống xong cháo cô lên phòng ngủ nghỉ ngơi, cách cửa phòng còn có thể nghe thấy thanh âm nói chuyện ngoài không khách, cũng không biết mọi người nói chuyện bao lâu, cô đã nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, cửa phòng bị mở ra, khẽ mở mắt nhìn, là anh đang hơi cúi người xuống, “Anh đi đây.”

Cô vẫn còn buồn ngủ, “Ừ” một tiếng, trong lúc mông lung lại như nghe thấy anh nói: “Lần sau anh mang em đi ăn tôm hùm.” Giọng nói nhẹ nhàng nghe không giống như là anh, cô còn tưởng mình nằm mơ, lại “Ừ” đại một tiếng.

Vài ngày sau anh lại gọi điện thoại hỏi cô: “Bụng em tốt hơn chưa? Hôm nay mang em đi ăn cơm.” Cô cũng không nhớ có thật hôm đó anh nói dẫn cô đi ăn tôm hùm hay không.

Mãi đến lúc vào nhà hàng, nhìn món ăn trên thực đơn, cô mới ngạc nhiên lại vui vẻ mà hỏi: “Ồ, anh dẫn em đi ăn tôm hùm à.”

Anh lại hỏi lại: “Không phải anh đã nói với em rồi sao, em quên à?”

Cô lắc đầu, thật sự là đã quên cũng không giám nói, gần đây anh càng ngày càng hung dữ, cô tự biết mình không nên đụng tới anh, vẫn tốt nhất ngậm miệng lại.

Lúc gọi món cô không gọi vị tôm có vị chua, mấy ngày nay ở nhà cô toàn ăn món nhạt, mỗi bữa cơm không phải ăn cháo thì là húp canh nhạt, khiến cô giống như dân chạy nạn, hôm nay có cơ hội tốt, phải ăn no một bữa. Nhưng anh lại không cho, nói là ăn nhạt thôi, cay quá sẽ kích thích tràng vị, cô cũng đành nghe theo, cuối cùng gọi những món tôm không có vị quá cay, gọi một tô, màu đỏ rực, thơm ngào ngạt, bên trên còn phủ một lớp rau thơm tươi ngon, quả thật là hương sắc hoàn hảo. Lúc món ăn được bưng lên, cô vui vẻ nhìn anh cười, cầm đũa đưa cho anh, “Không sao, không sao, bụng em đã được điều dưỡng tốt.”

Vị của tôm cay ngọt, cô cũng thích đồ ngọt, huống hồ vị chua ở đây còn kém xa ở vùng Tứ Xuyên Hồ Nam, bốn năm đại học, thường được Đỗ Y dạy dỗ, cho nên vị tôm chua hôm nay, cũng chỉ xem là rất nhỏ, không có gì đáng kể. Nhưng mà một nửa tôm còn chưa tiêu diệt hết, cô đã no căng, buông đũa, tựa lưng vào ghế ngồi, hạ mệnh lệnh: “Lâm Tử Diễm, còn lại đều là của anh, anh phụ trách tiêu diệt toàn bộ.”

Anh uống miếng nước, “Anh ăn tới hổng hóc thì làm sao, sau này ai nuôi em?” Bỏ ly nước xuống lại thay đổi cách nói: “Cũng được, anh ăn nhiều mới khỏe, có thể kiếm được nhiều tiền nuôi em.”

Môi của cô bị vị cay làm cho đỏ hồng, hai sườn má cũng hồng hồng, khi nói chuyện với anh sóng mắt khẽ chuyển, nhìn trong suốt như ngọc, chống tay đỡ lấy cằm, nghiêng đầu tựa vào bàn, ánh mắt hơi cụp xuống, đáng vẻ nhìn thật dịu dàng tươi trẻ.

Tâm tình tốt đến không tả nổi, cô trêu ghẹo với anh, “Lâm Tử Diễm, thật ra em rất dễ nuôi, anh xem, em không mê hàng hiệu, ăn cũng ít, nhưng mà...” Lại khẽ đảo mắt, “Nhưng mà em cũng không cần anh nuôi, em tự nuôi bản thân, em là người phụ nữ hiện đại độc lập.”

“À, em rất lợi hại, vậy đổi thành em nuôi anh?”

“Không được, anh ăn ngon, mặc đẹp, em không nuôi nổi anh, dù em có bán cả mình cũng chỉ có thể nuôi anh vài ngày, hơn nữa một người đàn ông như anh, sao lại để cho em nuôi, để cho phụ nữ nuôi chỉ có thể là...”

Đột nhiên hít một hơi, ba chữ “tiểu bạch kiểm” thoáng chốc bị nuốt lại vào bụng, may mà cô nhanh miệng, nói nhỏ đi, anh cũng không chú ý, nếu thật sự bị anh nghe được, cũng không biết sẽ có sắc mặt gì, lần trước nói anh giống mèo anh đã điên lên, lần này nói anh giống tiểu bạch kiểm, thật sự cô không dám tưởng tượng ra, chỉ sợ anh nghe được sẽ đánh cho cô một trận, vì vậy vội lảng sang chủ đề khác.

Nhất Hạnh đã sớm ăn không nổi, Lâm Tử Diễm cũng chỉ vừa ăn vừa nói một chút, rốt cũng không ăn hết, ngồi nghỉ ngơi một lúc lâu mới tính tiền, đi ra bãi đỗ xe, hai người vừa đi bên lề đường vừa cò kè mặc cả.

“Hôm nay anh mời em, lần sau em cũng phải mời anh ăn cơm.”

“Anh là đại gia, em bàn cùng, không có tiền, vậy, mời anh ăn bánh bao được không?”

“Không được, anh không muốn ăn.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì.”

“Thôi đi, nếu vậy lần sau em nấu cơm cho anh ăn.”

“Nấu cháo cho anh húp được không?”

“A, Tống Nhất Hạnh, càng ngày càng lớn gan, không được, có khi nào anh lại chịu lỗ vốn chứ!”

“A... Anh làm gì...” Hai người đang ở chỗ tối trong bãi đỗ xe, Lâm Tử Diễm đưa tay tóm lấy cô, cắn lên môi cô như trừng phạt.

.....

Hôn xong rồi còn khiêu khích, “Chà, có vị cay cay ngọt ngọt, vị tôm hùm hôm nay rất ngon.”

Nhất Hạnh đẩy anh ra, trừng mắt. Người nào đó hiển nhiên là chưa cảm thấy thỏa mãn, từ môi lướt xuống dưới, lại chuyển hướng về phía vành tai, lưu luyến về phía gáy của cô, càng hôn càng không ổn, hơi thở hai người càng nặng nề, anh đành phải ngừng lại, kéo cô đi về phía xe.

23. Chương 45+46

Chương 45

.

Qua nguyên tiêu là thời gian đi làm trở lại, ở nhà nhiều ngày, tính chây lười đã thành thói, cứ nghĩ tới ngày mai lại quay lại cuộc sống đi làm như cũ, thì bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ xương cốt nhức mỏi, khó chịu.

Sợ ngày mai dậy không nổi, cho nên muốn hôm nay nghỉ sớm, nhưng còn chưa tới giờ cơm chiều đã bị Lâm Tử Diễm bắt cóc, không nói hai lời đã đi xe tới, đầu tiên là gọi điện thoại, sau đó lên lầu, thấy cô còn lẳng nhăng ở trong phòng, thì chỉ đơn giản chào hỏi ba mẹ Nhất Hạnh rồi tóm lấy cô kéo đi.

Cô cảm thấy không cam lòng, sao lại biết chọn thời điểm thế, lần trước là giao thừa, lần này lại là nguyên tiêu, biết là đi đến nhà mà anh thuê, cho nên trong lòng lại càng mâu thuẫn, lại sợ sẽ như lần trước, đi lại không cho về nhà, vả lại, ngày mai cô còn phải đi làm.

Xe ngừng lại trước siêu thị, anh quay đầu hỏi cô: “Ăn cái gì có thể béo?”

“Sao anh lại hỏi vậy?”

“Anh muốn nuôi cho em béo lên.”

Cô suy nghĩ: “Trứng cá muối, tổ yến, vây cá, nhân sâm, anh đi mua đi.”

Anh gật gù: “Thật sự có thể ăn mà béo ra?”

Đầu chỉ có ăn mà béo, tuyệt đối có thể khiến cho cô mỗi ngày phun máu mũi vì quá béo, “Không phải anh sợ em ăn sạt nghiệp của anh, về sau không có tiền nuôi em chứ?”

Anh nói cô đi theo mình, hai người cùng đi về phía lối vào siêu thị, “Mắc cười, một trăm người như em anh cũng nuôi đủ.” Đột nhiên lại nhìn qua cô, “Ồ mà, không phải lần trước em nói em là người phụ nữ hiện đại độc lập, không cần anh nuôi à?”

Cô đứng tại chỗ, ghen hờn, vô cùng hối hận, tình nguyện cắn đứt lưỡi của mình, nhưng cuối cùng chẳng làm gì thêm.

“Sao lại không đi?” Anh quay đầu kéo cô, “Đi mua thức ăn cho gia súc.”

“Thức ăn gia súc?” Cô nhún mày không hiểu.

“Ừ, thức ăn cho heo.” Anh vừa cười vừa nói: “Không phải là muốn anh nuôi em sao, không mua thức ăn gia súc cho em thì mua gì?”

Hai người đứng ở cầu thang siêu thị, cô cắn răng trừng mắt với anh, trong lòng bỗng bùng phát một ham muốn giận giữ đó là đẩy anh ngã xuống, cuối cùng vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Cô đẩy xe lấy hàng đi một mình ở phía trước, không muốn nói chuyện với anh, đi vài vòng cũng không biết mua cái gì.

Anh đều đi sau cô cười trộm, thỉnh thoảng nắm tay đưa lên che miệng, thấy cô càng đi nhanh không thèm quay đầu, rốt cục anh tóm chặt lấy cô, “Không thèm để ý tới anh? Giận à? Vậy em lấy gối đập anh.”

Gối mềm nhũn, đập cũng không đau, cạnh tay phải là đồ dùng giặt quần áo, một loạt các hộp xà phòng được sắp xếp ngay ngắn, cô thuận tay cầm lấy hai hộp ném về phía anh, anh chụp được, đặt trở lại, “Sao em lại ném thật chứ, ném chết mất anh thì sao, sau này lấy ai quần em?”

Dứt lời lại kéo cô về phía khu đồ ăn: “Không phải em nợ anh một bữa cơm sao, đi mua đồ ăn, buổi tối ăn cái gì?”

Cô nhìn lướt qua, chọn một phần đồ chay tươi mới, nhìn thoáng qua khu thủy sản, nhớ lần trước dì Ngô nói anh thích ăn cá, dừng bước, nhưng nghĩ tới vừa rồi anh trêu chọc cô, lại đẩy xe về hướng ngược lại.

Do dự tới mãi khi tính tiền, cuối cùng giao xe hàng cho anh, quay trở lại quầy thủy sản.

Mang một túi lớn đồ ăn trở về nhà anh thuê, cất đồ ăn vào tủ lạnh, mới bắt đầu nấu cơm, ngày hôm qua lúc nói chuyện phiếm với Đỗ Y cô cố ý hỏi cách làm canh cá chua ngọt, cha của Đỗ Y là người Tứ Xuyên, đa số các món ăn đều là mỹ thực, món ăn này trước kia cô ấy vẫn thường làm, mỗi lần đều khiến cho cả phòng ăn ngon miệng tới mức không muốn buông đũa.

Làm sạch cá, rửa rau dưa, lúc nấu anh mới phát hiện không có đủ gia vị, căn bản không thể nấu được hương vị như của Đỗ Y nấu, cũng không thể bỏ dở nửa chừng, đành phải cố gắng nấu được gần như hương vị của canh cá chua ngọt. Sào qua rau dưa, sau đó nấu canh, lúc bưng canh cá lên bàn cũng hơi xấu hổ mà nói: “Tử Diễm, canh cá không đủ gia vị, cho nên có khả năng là hương vị không ngon lắm.”

Cởi tạp dề, lấy cơm cho anh, nhìn anh lấy đũa chọt chọt cá, lại gấp lên một miếng thịt bò. “Anh ném thử.” Lại cười ha ha, “Được rồi, ngon hơn cháo, ít nhất sau này anh sẽ không chết đói.”

Trước kia cô cũng từng nấu cho anh ăn, hơn phân nửa là cơm chiên trứng, hoặc là cháo hoa, hôm nay mới chân chính nấu một món canh cho anh, thấy anh không nói khó ăn, thở phào nhẹ nhõm, “Lần sau em lại làm nữa.”

Anh chỉ lo ăn cơm, thanh âm không tập trung, “Ừ.”

Đột nhiên lấy đôi đũa quơ về phía đầu cá, dọc theo sườn cá lấy ra hai cái xương cá nhỏ, thần bí nói: “Nhà dì Ngô có một lời dạy, có nguyện vọng gì thì hỏi nó, sau đó đem nó nhún trên bàn mười lần, nếu có thể đứng thẳng thì nguyện vọng có thể thành sự thật, chúng ta cũng thử xem.”

“Anh muốn hỏi nó cái gì?”

Anh cầm lấy xương cá, nhún nhún trên mặt bàn, một lần, hai lần, năm lần, bảy lần... cũng không nói cho cô biết anh có nguyện vọng gì, tới lần thứ mười mới thả xương cá trở lại mặt bàn, cái xương đứng thẳng, anh mới lấy khăn tay lau tay, cười nói: “Xem ra nguyện vọng của anh có thể trở thành sự thật.”

Cô cầm lấy một cái xương khác, ngập ngừng một lát, cũng làm theo anh, xương ra nhún được mười lần nhưng cuối cùng lại không đứng thẳng được, cô hơi thất vọng, ngược lên lại nhận được ánh mắt của anh nhìn qua, anh nói: “Chỉ là nói đùa, không thể tin.” Cũng không hỏi là cô có nguyện vọng gì.

Ăn cơm xong, dọn dẹp, lau rửa mọi thứ, cô cũng chuẩn bị trở về, không thì ngày mai làm sao mà đi làm, đi nói với anh, không thấy anh trả lời, đi mở cửa cũng không thể mở được, cô đứng ở cửa, “Lâm Tử Diễm, vì sao cửa không thể mở?”

“Mở không được?” anh đứng dậy đi tới cửa, thử mở, cũng không mở được, “Khóa mất rồi, không thể mở, vậy đừng về.”

“Không được, ngày mai em còn phải đi làm.”

“Em ở đây ngày mai cũng đi làm được.”

“Anh gọi điện thoại kêu người mở khóa đến.”

“Đã trễ thế này, thợ mở khóa đã nghỉ từ lâu, em đừng có làm phiền người ta. Được rồi, gọi điện thoại để ngày mai tới, hôm nay cứ ở lại đây vậy.”

“Ngày mai em phải dậy sớm, thợ mở khóa không đến thì làm sao?”

“Thợ mở khóa đều quen dậy sớm, yên tâm, ngày mai nhất định em có thể ra ngoài, tự đi lấy áo ngủ ở phòng ngủ mà mặc đi.”

Nhìn tình cảnh này cô cũng biết, có thể trở về đêm nay là vô vọng, đứng ở cửa lớn một lát, anh lại nói: “Làm sao vậy, đi tắm rửa rồi ngủ, ngày mai anh đưa em đi làm.”

Lòng cô bối rối, cuối cùng đành chịu thua, quên đi, nhiều lời vô ích, tức giận trừng mắt với anh một cái, hăm hăm đi vào phòng tắm hạ hỏa.

Tắm rửa sạch sẽ xong đi ra, tóc vẫn còn ướt sũng, lấy khăn mặt lau tạm đứng ở cửa phòng ngủ lại không dám đẩy cửa, chỉ một phòng ngủ, cô ngủ, anh ngủ ở đâu? Cô không muốn ngủ chung, chỉ cần nghỉ tối, hai tai đã đổ lên.

“Em đứng đây làm gì?” Cửa phòng ngủ mở ra, anh kéo cô vào trong, “Không phải nói ngày mai phải đi làm sao, đi ngủ đi.” Nói xong đóng cửa đi ra ngoài.

Thấy anh đi ra ngoài, tâm tình cô bình tĩnh lại đôi chút, có vẻ anh muốn ngủ sô pha, xóc chăn nằm xuống, cơn buồn ngủ cũng nhanh tới, chỉ một lát đã mất đi hơn nửa phần tri giác, cách qua cánh cửa mơ hồ nghe thấy tiếng nước róc rách.

Giữa lúc buồn ngủ mông lung, cảm giác trên mặt nhột, trên cổ cũng vậy, cô bị cảm giác nước nhiều làm cho mở mắt ra, rõ ràng là Lâm Tử Diễm, không biết khi nào đang nằm ở bên cạnh cô, một cánh tay vòng qua hông cô.

Cô trừng mắt: “Không phải anh ngủ ở sô pha sao?”

“Có giường sao anh phải ngủ ở sô pha.”

Được rồi, ai muốn ngủ thì ngủ, dù gì cũng là giường của anh, cô đã trong trạng thái không có khí lực tranh cãi gì. Nhắm mắt lại, anh lại hôn cô, cắn môi của cô, lúc mạnh lúc nhẹ, trên môi bắt đầu truyền tới cảm giác đau đớn, cô đẩy anh, “Không cho anh đụng vào em.”

Anh nhìn thẳng cô vài giây: “Ừ.”

Nhưng khi cô nhắm mắt lại, anh lại càng giở trò, không làm theo lời nói, tay mò vào trong nội y của cô, cố định cô ngay phía dưới người mình.

“Anh đã đồng ý không đụng vào em.” Cô chọc chọc anh.

“Chỉ nói là không cho đụng chứ không nói không cho âu yếm.” Thanh âm và hơi thở đều bị chặn lại, sự thật chứng minh, nói đạo lý với lang sói là không thể được, cuối cùng, cảm giác buồn ngủ biến mất, chỉ còn ngập tràn ý thức của cảm quan, từng đợt như sóng triều đánh lại, lúc ý thức tan rã, cô cắn chặt môi, lần đầu tiên đưa tay ôm lấy anh.

Cả một đêm, gần như là tỉnh ngủ, ngủ lại tỉnh, ngày hôm sau nếu anh không kêu cô, nhất định cô sẽ là người đầu tiên ở công ty đến muộn, lòng như lửa đốt trở về nhà, sửa sang lại rồi đi làm, trên đường có cảm

giác là lạ, anh đi rồi, mới đột nhiên phát hiện, hóa ra là do anh cố ý, cửa vốn chẳng có vấn đề gì, buổi sáng cũng không có thợ sửa khóa nào đến, tất cả đều là quỷ kế của anh. Nghĩ lại mà phát tức, rõ ràng đã đề phòng trốn tránh, vậy mà cuối cùng đều vẫn bị mắc mưu.

Chương 46

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, thời gian rảnh của Nhất Hạnh dường như bị Lâm Tử Diễn và bà nội của anh chia nhau, lúc anh rảnh rồi nhất định sẽ mang theo cô, lúc anh có việc ở công ty thì cô sẽ phụ trách việc ở bên cạnh bà nội anh cho hết thời gian, uống trà hay là nói chuyện, luân lưu thời gian như vậy cho đến hết ngày, nói dài cũng không dài, tính ngắn cũng chẳng ngắn, thời gian đính hôn là cuối mùa xuân, tháng Tư, nhắm tính thì cũng gần tới.

Mặc dù không phải kết hôn, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, có một khoảng thời gian không gặp anh, gần đây tới nhà họ Lâm thấy anh thì lại cảm thấy luống cuống chân tay, còn tưởng rằng đó là hội chứng sợ hãi trước hôn nhân, đứng ở trong phòng khách nhìn anh cười cười, lại cảm thấy bản thân mình thật khờ, nhủ thầm trong lòng, cũng chẳng phải việc gì gấp gáp hay có yêu cầu gì ca xa, có gì phải lo lắng, có gì phải sợ.

Nghe bà nội anh nói, thời gian gần đây công ty bận rộn, anh cũng không có thời gian rảnh về nhà, có đôi khi trở về đã là lúc nửa đêm. Anh chưa bao giờ nói chuyện công việc với cô, ngoại trừ biết được tên của công ty anh là “khoa học kỹ thuật Duyên Viễn” và chức vụ của anh, những thứ khác đều không biết, dạo gần đây thấy anh đi làm về, vẻ mặt nghiêm trọng, mới biết chắc anh đang có việc lo nghĩ.

Gần sáu giờ, bên ngoài truyền đến tiếng xe tới gần, không lâu sau thì anh mở cửa, thấy cô ngồi ở trên sofa phòng khách thì hơi ngạc nhiên, cởi áo khoác nói: “Em ở đây à, buổi tối ở lại ăn cơm đi, ăn cơm xong anh đưa em về, gần đây anh có việc, anh lên lầu trước.”

Cô gật đầu, nhìn anh đi lên trên lầu, trên mặt anh nét mệt nhọc vẫn còn lưu lại, dường như cả người cũng hơi gần đi, trong lòng cô lo lắng, cũng không biết công ty anh đã xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không.

Ngồi trở lại sofa, cô hỏi bà nội anh, “Bà nội, công ty của Tử Diễn gần đây xảy ra chuyện gì vậy?” Ngay cả bà nội cũng không biết, lắc đầu thở dài, “Nó cũng không nói với bà, con đừng thấy nó thường ngày vui vẻ, nhưng tính tình lại quật cường, xảy ra chuyện gì cũng không bao giờ nói với người khác. Trước đây nó không có tính như vậy, có lẽ bởi vì chuyện của ba mẹ nó, năm đó nó mới mười tuổi, đứa trẻ nhỏ như vậy biết được tin tức máy bay chở ba mẹ mình gặp rủi ro, vậy mà vẫn vui trong lòng bà, không khóc một tiếng. Có lúc sốt vào ban đêm, bốn mươi độ, như thiêu cả người, mà cái thân mình nhỏ bé chỉ co ro trên giường lớn, không rên ra một tiếng. Lúc đó bà rất lo lắng, sợ rằng nó chỉ là một đứa nhỏ như vậy thì khó mà thừa nhận. Nhưng từ sau khi nó khỏi bệnh, vẫn giống như trước đây, mỗi ngày đến trường đi học, chiều lại học, một thời gian sau cũng không biết khi nào thì hình thành cái tính cách hiện tại. Thật ra bà cũng biết, nó không nói, chỉ vì không muốn người khác phải lo lắng, nhưng cái gì nó cũng giấu ở trong lòng lại càng làm cho bà lo lắng. Nhất Hạnh, khi có dịp, con thử hỏi nó xem, rốt cuộc công ty có chuyện gì, sao gần đây nó cứ bề bộn công việc như thế.”

Nhất Hạnh lại gật đầu, ngồi yên một chỗ, nhưng trong lòng không hề yên tĩnh, đột nhiên rất muốn lên lầu gặp anh.

Một lúc sau, cô đứng ở trước cửa thư phòng do dự, mạo muội gõ cửa, cũng không biết có quấy rầy công việc của anh không.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng không gõ cửa, dù sao anh cũng sẽ xuống dưới, nhưng chưa kịp xoay người, cửa thư phòng đã mở ra, cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên, anh đã hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cô đáp ứng: “Không có việc gì, anh cứ làm việc đi.”

“Sao em không vào?”

“Anh đang làm việc.”

Anh hé miệng mỉm cười, nắm lấy cổ tay cô, đưa cô vào trong thư phòng: “Ồ trong này với anh.”

Cô cần nhắc có nên hỏi chuyện công ty của anh hay không, lập tức nhìn về phía anh, trong lúc suy tư lại bất giác hạ tầm mắt xuống, lúc hỏi chuyện cũng cẩn thận mà nói: “Tử Diễm, gần đây công ty anh có chuyện gì vậy?”

“À, không có việc gì, gần đây tư liệu bên trong bị tiết lộ.”

Việc tư liệu bên trong bị tiết lộ, sao có thể xem là việc nhỏ, nhẹ thì lỗ vốn, nặng thì phá sản, cô kinh ngạc tới mức há hốc miệng thở hắt ra, giọng nói vô cùng lo lắng: “Vậy hiện tại thế nào?”

“Đừng lo lắng, trong khoảng thời gian này sẽ xử lý mọi chuyện, không xảy ra chuyện gì lớn, chỉ là có chút phiền phức.” Nói xong thấy cô vẫn nhũn mày, ném bút trở lại hộp đựng, ngoắc tay nói cô tới gần, chuyển đề tài: “Ở dưới nhà em nói chuyện gì với bà mà lâu vậy?”

Nhất Hạnh cười cười: “Bà nội nói tính tình anh không tốt, muốn em phải dạy dỗ lại anh.”

“Bây nào, tính tình anh rất tốt.” Anh đứng lên tới gần cô: “Được rồi, vậy em nói xem chuẩn bị dạy dỗ anh thế nào?”

Cô lui lại vài bước chân, “Tính tình anh tốt, vậy em không thêm dạy anh.” Vẫn đứng trong góc sáng của phòng, anh không chịu lui lại, khoảng cách rất gần, thậm chí cô có thể thấy rõ bóng mình trong mắt anh, cô khẽ đẩy anh: “Tử Diễm, dì Ngô nói ăn cơm chiều, em đi xuống trước.”

Một thời gian sau, dường như càng ngày anh càng nhiều việc, lần trước chính tai nghe anh nói không có chuyện gì lớn, cô còn tin, mãi đến khi Ích Dương cũng nghe nói “khoa học kỹ thuật Duyên Viễn” bị bán mất thông tin cơ mật ra ngoài mới cảm thấy sự tình không đơn giản như anh nói, vì thế cô gọi điện thoại cho anh, trong điện thoại anh vẫn nói như vậy, để cho cô không lo lắng, nói rằng mọi chuyện đều đã được giải quyết, chỉ cần chờ đợi một thời gian sẽ ổn thỏa.

Thật ra cô biết anh đang an ủi cô, không muốn cô lo lắng, anh cố gắng ép cho giọng điệu của mình thật bình thường, nhưng cô vẫn nhận ra một vài tia lo âu lẫn trong đó. Cúp máy, trong lòng cũng hiểu được rằng, cô lo lắng quá cũng không giúp gì được cho anh, nếu anh không muốn cô lo lắng, cô cũng chỉ hi vọng mọi chuyện sớm ổn thỏa, cũng cố gắng không quấy rầy anh.

Gần đây cô cũng đang bận rộn với một dự án thiết kế quảng cáo, còn tham dự vào công tác tuyển người mẫu, vốn cũng không phải là công việc của cô, nhưng bởi vì yêu cầu về người mẫu trong quảng cáo lần này khá cao, cho nên lúc tuyển người mẫu, nhân viên các phòng đều phải tham dự.

Hai ngày tuyển chọn, những người mẫu ứng cử đều không đủ tư cách, ngày kia phải quay quảng cáo chụp ảnh, mọi người đều lo lắng, không ngờ ngày hôm sau đạo diễn nói là đã chọn được người thích hợp, lúc gặp được, Nhất Hạnh lại hơi kinh ngạc, tính sơ hai lần trước, thì đây là lần thứ ba cô gặp người này, cho nên cô cũng khá ấn tượng, chính là cô gái mặc váy xanh, tên là Dư Thâm Tĩnh. Nghe trợ lý đạo diễn nói, cô ấy có tài có mạo, lại lịch sâu xa, không chỉ trong nhà có tiền, mà nghe nói còn là thân thích của cán bộ cấp cao.

Trong lúc chụp hình quảng cáo, Nhất Hạnh mới biết được Dư Thâm Tĩnh là cháu ngoại của thị trưởng, mẹ cô ta là viện trưởng viện pháp luật, ba là chủ một tập đoàn, không chỉ là một gia đình phú quý mà còn thuộc dòng dõi thư hương. Mà cô ta mới du học về từ nước Anh không lâu, lúc ở nước ngoài cũng từng chụp hình quảng cáo, sau khi về nước cũng có hứng thú nhất thời, bắt đầu bước vào sự nghiệp người mẫu.

Quay quảng cáo chụp ảnh gần hai tuần lễ, Nhất Hạnh sẽ ngẫu nhiên ở công ty gặp Dư Thâm Tĩnh, xuất phát từ lễ phép, gặp mặt đều phải mỉm cười chào nhau, sau đó thì lướt qua.

Lưu Ý Khuynh còn trộm nói cho vài việc, nói đáng về người mẫu xinh đẹp kia có tư lái lạnh lùng, đó là “người đẹp băng giá” trong truyền thuyết. Nhất Hạnh nghe xong cười: “Có lẽ người ta bề ngoài lạnh lùng, bên trong lại nhiệt tình.” Nói xong, Lưu Ý Khuynh lắc đầu nguây nguây không tin. Tuy nói thế, nhưng Nhất Hạnh cũng nhận định, tiểu thư Dư Thâm Tĩnh này quả thật không nhiều lời, về mặt và tư thái tự nhiên, hào phóng, nhưng lại lộ ra một nét lạnh lùng ngạo nghễ.

Sau hai tuần, thật vất vả mới có thời gian nghỉ ngơi, Nhất Hạnh mới lấy di động, tính nhẩm, đã một tuần không nhận được điện thoại của Lâm Tử Diễm. Cô biết anh đang bận rộn, cho nên vì không muốn quấy rầy anh, cô cũng không liên lạc. Nay có thời gian rồi, nhìn di động, trong lòng lại không tránh khỏi lo lắng cho chuyện công ty của anh, cũng không biết hiện tại mọi việc giải quyết thế nào.

Đầu ngón tay chạm vào bàn phím, chần chừ, rồi lại ngẩn người nhìn vào màn hình, một lát thì bỗng nhiên di động trong tay rung lên, nhìn lại thì vừa đúng là Lâm Tử Diễn gọi tới, nhấn phím nghe, mở miệng đã hỏi ngay chuyện của công ty anh, nghe anh nói mới thả lỏng bớt, anh nói là có người giúp, nên mọi chuyện đã được giải quyết, trong điện thoại anh nói rất vui vẻ, còn nói là sẽ cùng nhau ăn mừng. Cô nghe xong cười khê, anh không phiền não, cô cũng không phải cả ngày lo lắng, thật may mắn.

Tan tầm, cô đi xe tới nhà hàng Dương Châu, còn sớm nên anh chưa tới, cô chọn một chỗ ngồi chờ anh. Bởi vì nhàm chán, nên cứ chăm chú nhìn về phía cửa, hơn 10 phút, anh mới đến, cả người khoác âu phục, thân hình cao to, thấy cô ngồi ở bên cửa sổ nhìn quanh, anh vừa vào đã thấy ngay cô trong tầm mắt mình, ánh mắt anh sáng lên, cả hai không hẹn mà mỉm cười.

Người ta thường nói, một ngày không gặp ngỡ như chia cách ba mùa, cùng lắm thì cô và anh cũng chỉ mới cách xa nhau hai mấy mùa, không gặp thì không nói, đến khi gặp lại, nỗi nhớ nhung chồng chất trong lòng bắt đầu trào ra, trong nháy mắt khi nhìn thấy anh, mới cảm thấy bảy ngày này thật quá dài.

Đột nhiên anh quay đầu, phía sau thấp thoáng bóng người cùng anh đi tới. Nhất Hạnh hơi kinh ngạc, lại nhanh chóng khôi phục, đi cùng anh chính là Dư Thâm Tĩnh, mặc dù không phải là nghi ngờ, nhưng lần trước anh còn nói là anh không biết Dư Thâm Tĩnh, sao hôm nay nhìn cả hai nói chuyện, lại có vẻ như quen biết đã lâu.

Lâm Tử Diễn vừa cười vừa đi tới, nói: “Nhất Hạnh, đây là Dư tiểu thư, xe cô ấy đang đi thì bị hư, gặp được anh, anh còn nợ cô ấy một lần giúp đỡ, nên lên bữa cơm này làm thù lao.”

Nhất Hạnh gật đầu, “Ừm, em cũng biết Dư tiểu thư.” Lại đứng lên nói: “Xin chào.”

Nghe Nhất Hạnh nói quen biết, anh tò mò, “Hai người sao lại biết nhau?”

“Tôi từng gặp Tổng tiểu thư tại sự kiện chụp hình quảng cáo của công ty cô ấy vài lần.” Dứt lời, Dư Thâm Tĩnh ngồi xuống chỗ đối diện Nhất Hạnh.

Lâm Tử Diễn “À.” một tiếng, kéo ghế ngồi xuống cạnh Nhất Hạnh, cầm thực đơn đưa cho cô và Dư Thâm Tĩnh, hỏi: “Em muốn ăn cái gì?”

Nhất Hạnh nhìn thoáng qua thực đơn: “Dư tiểu thư là khác, mời Dư tiểu thư chọn trước.”

Khóe miệng Dư Thâm Tĩnh nổi lên ý cười nhẹ, tùy ý chọn vài món, động tác đều rất quy cũ, rất cuộc vãn là phong thái của người có xuất thân gia thế không tầm thường.

Điện thoại anh vang lên, đi vài bước lại quay lại, nhìn Nhất Hạnh nói: “Lần trước có phải anh lấy điện thoại của em gọi cho Trương thư ký?”

Cô gật đầu, hình như là lúc cô bị bệnh, anh dùng điện thoại của cô gọi, lúc ấy cô đang ăn cháo nhớ mang máng là anh gọi cho Trương thư ký, gác đĩa lại hỏi: “Có lẽ vậy, sao thế?”

“Điện thoại anh lại hết pin, cho anh mượn di động, mới nói được hai câu thôi, cũng chẳng biết chuyện gì, anh phải gọi lại.”

Cô lấy di động trong túi đưa cho anh, nhìn anh đi tới chỗ yên tĩnh hơn.

Trên bàn cơm chỉ còn lại cô và Dư Thâm Tĩnh, hai người vốn không thân quen, cho nên cũng không biết nói chuyện gì, Lâm Tử Diễn vừa đi, không khí đã tĩnh lặng xuống, chỉ còn lại hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, Nhất Hạnh bỗng cảm thấy không khí có chút xấu hổ ngưng ngừng, không ngờ Dư Thâm Tĩnh lại đột nhiên cười nói một câu: “Tổng tiểu thư, tình cảm của hai người thật tốt.”

24. Chương 47+48

Chương 47

Cô ngẩn ra, lại lập tức cười nói: “Vâng.” Thật ra cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, bên cạnh Tử Diễm, không phải là loại tình cảm oanh liệt, cũng không thể xem là ngọt ngào, giống như ngay từ đầu, tất cả đều là tự nhiên, bản thân cũng cảm thấy như một thói quen.

Lâm Tử Diễm gọi điện thoại xong trở về, thấy cả hai người cười yếu ớt nhìn nhau, hỏi một câu: “Hai người đang nói gì vậy?”

Dư Thâm Tình cười thản nhiên, “À, đang nói chuyện tôi về nhà như thế nào.”

“Tôi đưa cô trở về, coi như trả ơn, một bữa cơm và lộ trình đưa về hoàn toàn miễn phí, thế nào?”

“Tổng tiểu thư ở đâu?” Dư Thâm Tình nhìn về phía Nhất Hạnh.

“Phía đông.”

“Tôi ở phía tây, Tử Diễm cũng ở phía tây thì phải, xem nào, trước tiên đưa Tổng tiểu thư về nhà, rồi đưa tôi về, nếu không lộ trình rất vòng vo, thế nào?”

“Tổng tiểu thư, cô thấy thế nào?” Lại hỏi Nhất Hạnh.

Cô không có ý kiến gì, thật sự nếu không như vậy thì hơi rắc rối, hướng chỉ mấy ngày nay anh đã quá bận rộn, nghĩ rằng bớt đi một đoạn đường thì anh có thể được nghỉ ngơi sớm, nên gật đầu.

Lúc ngồi vào xe, cô cũng không nói chuyện gì, nhưng ngẫu nhiên Dư Thâm Tình và anh lại có chủ đề để trò chuyện.

“Chuyện lần này xin cảm ơn Cục trưởng La, lần khác rảnh rồi, nhất định mời Cục trưởng La đi ăn cơm, đương nhiên, cũng cảm ơn Dư tiểu thư.”

Trong không gian xe kín mít vang lên thanh âm của Dư Thâm Tình, “Không khách khí, đương nhiên là có thể giúp được thì tôi sẽ giúp.”

“À, đúng rồi, hôm trước cậu cũng nhắc tới, nói là hôm nào rảnh, cậu ấy còn muốn bàn luận thế cờ với anh.”

“Ồ, việc này có gì đâu, hôm nào cũng được, chỉ cần Cục trưởng La rảnh, tôi nhất định đến, chỉ có điều mọi người đều biết thế cờ của Cục trưởng La thâm sâu, tôi nào dám múa búa trước cửa Lỗ Ban.”

“Cậu cũng chỉ luyện từ nghiệp dư, lúc trước mới tiếp xúc còn cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng không biết sao, càng sa vào càng nghiện, cũng vào hội chơi cờ, hô hào mọi người đánh cờ với cậu ấy.”

....

Nhất Hạnh nghe xong mới hiểu ra, hóa ra lúc trước Tử Diễm nói có người hỗ trợ, đó chính là cậu của Dư Thâm Tình, Cục trưởng La, khó trách anh nói còn nợ Dư Thâm Tình.

Xuống xe, anh cũng không có nhiều thời gian dừng lại, trên xe cũng còn có Dư Thâm Tình, cho nên cô chỉ nói một câu “sớm về để còn nghỉ ngơi” rồi mở cửa ra khỏi xe.

Chủ nhật cô ra ngoài, lúc đi qua một quán trà, xa xa truyền đến giọng nói quen thuộc, bởi vì không nghe rõ, nên chần chờ một lát, mới đi tới trước mặt người nọ, hóa ra là Lí Lê.

Cô và Lí Lê đã lâu không gặp, khó được trùng hợp gặp mặt trên đường như vậy. Bên cạnh Lí Lê còn có một cô gái, xem ra vẫn còn nhỏ, cô bé này tinh thần phấn chấn sôi nổi, tính cách cũng thoải mái, thấy Nhất Hạnh cũng theo lời Lí Lê chào hỏi Nhất Hạnh.

Ba người đi cùng nhau một đoạn, bên cạnh có quán trà, nên mọi người đi vào, vừa nghỉ ngơi vừa nói chuyện phiếm.

Mùi hương trà lượn lờ, hương thơm tỏa ra bốn phía, đại sảnh của quán trà u nhã, ánh sáng chan hòa, bố trí cổ kính.

Bồi bàn bưng trà lên, Lí Lê rất khát nên cầm lấy một chén trà đất nung uống ngay một hớp lớn, uống xong bị nóng đến lè lưỡi, khiến cho Nhất Hạnh và cô bé đều mỉm cười.

Lấy khăn tay lau miệng, Lí Lê mới nói, “Chị Nhất Hạnh, mấy hôm trước là sinh nhật Cục trưởng La, sao chị không đi cùng Bát ca?”

Mấy hôm trước? Sinh nhật Cục trưởng La? Nhất Hạnh buồn bực, chuyện này cô cũng không biết thì làm sao mà đi? Nên lắc đầu: “Tôi không biết.”

Lí Lê thở dài, có vẻ hối hận: “Tứ ca nói Bát ca cũng sẽ đi, em còn nghĩ nhất định anh ấy sẽ mang theo chị, cho nên em mới đi với Tứ ca, ngờ đâu chị không tới, haiz, nếu biết trước chị không đi, em cũng không đi, những người khác em không biết, nên rất chán, sau này nhất định không đi tiệc rượu hội họp với Tứ ca nữa, ngoài uống rượu ra vẫn chỉ có uống rượu, chẳng có gì hay ho cả.”

Uống một ngụm trà lại nhìn Nhất Hạnh hỏi: “Chị Nhất Hạnh, sao chị lại không biết, Bát ca cũng đi, nhưng về sau lại không biết chạy đi đâu?”

Nói xong bỗng nhiên ghen lời, như là ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn lại thấy thần sắc Nhất Hạnh thay đổi, liền bỏ chén trà ra, nắm lấy khăn tay, mãi vẫn chưa nói thêm gì.

“À, Tử Diễm cũng biết tôi không thích những nơi nhiều người như vậy, vả lại hôm đó tôi cũng có việc, nếu có biết cũng không đi được.” Nhất Hạnh cười cười, lại hỏi: “Nhưng chắc cũng có phải nữ khác chứ, cô không nói chuyện giết thời gian với họ sao?”

“Có, nhưng không nhiều, em không thích nói chuyện với người lạ, mà mấy người này không phải vợ của viên chức cũng là tiểu thư nhà giàu, một đám người tự cao tự đại, tự coi mình là nữ vương, em lười nói chuyện với bọn họ.” Nói xong lại bày ra một cái mặt quỷ, “Hừ” một tiếng, chọc mọi người cười một trận.

“Còn có một cô gái nhìn rất được, nghe nói là thân thích của Cục trưởng, lạnh như băng bắc cực, từ đầu đến cuối chỉ nói chuyện với Bát ca, đáng vẻ rất đáng ghét, nghĩ tới mình xinh đẹp thì tự cho mình giỏi.” Ngừng một chút, giọng lại càng trở nên căm phẫn, “Chị Nhất Hạnh, lần sau chị nhất định phải nhớ, nên dán nhãn chủ quyền lên Bát ca, đi đâu chị cũng có thể biết, Bát ca là người của chị, người khác muốn cướp cũng không được.”

Nhất Hạnh dờ người, nghe Lí Lê miêu tả, cô biết ngay người đó nhất định là Dư Thâm Tĩnh, nhưng không đoán được hóa ra Dư Thâm Tĩnh thật sự có ý như vậy. Thật ra ngay từ lần đầu gặp mặt, Nhất Hạnh đã cảm thấy Dư Thâm Tĩnh nhìn mình với ánh mắt lạ, cho dù lần trước khi cùng nhau ăn cơm cô ta nói tình cảm của cô và Tử Diễm tốt, nhưng khi nghĩ lại, có cảm giác như cô ta chỉ thử mà thôi. Hóa ra, cô còn tưởng là do tính cách nên cô ta có vẻ lạnh lùng như vậy, nhưng đêm đó lúc ở trong xe, cô cũng thoáng nhìn ta những nụ cười của cô ta, nay lại nghe Lí Lê nói vậy, lại càng hiểu ra được thêm vài phần.

Lí Lê nói hàm ý, nếu không nhìn ra tâm tư của Dư Thâm Tĩnh đã không nói câu cuối. Nhất Hạnh lên tiếng trả lời, tuy rằng trong lòng trầm xuống, sắc mặt vẫn bình thường, “Ừm, lần sau tôi gặp Tử Diễm, sẽ dán nhãn cho anh ấy.”

Nói xong nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, trà thấm vào vị giác, tỏa ra vị chất, mãi vẫn không tan vị, uống một ngụm đã không thể uống tiếp được nữa.

Không thể nói rõ cảm xúc hiện tại trong lòng, vừa hỗn loạn lại bình tĩnh, xem ra, Dư Thâm Tĩnh có thể coi tình địch, một tình địch có gia thế tài mạo.

Lúc chưa ở bên cạnh Tử Diễm, ngẫu nhiên nghe người ta nói anh ta người lăng nhăng, cũng từng trêu đùa anh: “Sau này ai làm bạn gái của anh nhất định là rất mệt, bởi vì có nhiều tình địch.” Nhớ rõ lúc đó anh nhìn cô đắm chiêu, phụng phịu nói: “Ai nói với em anh nhiều bạn gái.” Sau đó lại rất nhanh vui đùa mà nói: “Nếu em là bạn gái của anh, anh cam đoan một tình địch em cũng không có.” Đương nhiên là cô không tin, cười anh nói xạo.

Cô cũng tự hiểu, cho dù hiện tại ở bên cạnh anh, cô cũng biết thật ra là bản thân mình trào cao tới anh. Lấy thân phận của anh, làm gì tìm không được chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, vây quanh anh không thiếu người có năng lực lại có nhan sắc, ai cũng tốt hơn so với cô, cho dù anh tránh né, cũng khó miễn cưỡng người khác chủ động yêu thích anh.

Lúc mới nghe thì hơi lo lắng kinh ngạc, nhưng suy nghĩ lại, cũng hiểu được chuyện xuất hiện tình địch là chuyện bình thường. Trên đường về nhà, lòng lại bình tĩnh lên rất nhiều, không có gì cần khẩn trương, bởi

rối, cũng chỉ là một cô gái thích anh mà thôi, không phải cô chưa từng trải qua chuyện này, bình đến tướng chặn, nước đến đất dẫu, huống chi hiện tại Dư Thâm Tĩnh cũng chỉ có biểu hiện tốt với anh, cũng không thể nói lên điều gì rõ ràng, đương nhiên cô sẽ không xúc động ngay lập tức chất vấn. Đương nhiên, quan trọng hơn là, phải nên tin tưởng anh.

Bình thường khi liên hệ gặp mặt, đều do anh gọi cho cô hoặc trực tiếp tới đón cô, cho nên lúc tan tầm cô cũng không có ý thức chủ động liên hệ với anh, lúc Lí Xu hỏi cô: “Sao gần đây Lâm công tử nhà cậu không thường gọi điện thoại tới hỏi thăm nữa.”, Nhất Hạnh mới phát hiện cũng đã một tuần kể từ sau bữa cơm lần trước. Đạo trước là do anh có việc, cho nên ít gặp nhau, lần trước cùng ăn cơm, nghe anh nói chuyện của công đã có kết quả, theo lý thuyết, anh cũng có thời gian rảnh hơn, nghe Lí Xu nhắc vậy, cũng có chút buồn bực.

Quảng cáo của Dư Thâm Tĩnh đã vào phần hậu kì, từ lần gặp Lí Lê, biết được tâm tư của Dư Thâm Tĩnh, Nhất Hạnh liền tận lực tránh gặp gỡ cô ta. Đối với tâm tư của Dư Thâm Tĩnh, Nhất Hạnh vốn không để tâm, nay đã biết, nếu hai người gặp nhau sẽ khoảng khắc trong truyền thuyết “đối mặt tình địch, oán giận ngập tràn”, nên khi biết tỏ mọi việc, trong lúc tiếp xúc lẫn nhau khó tránh khỏi tâm lý không tốt, Nhất Hạnh thà rằng không nhìn thấy, cũng không muốn gặp mặt rồi lại khó xử.

Phần quảng cáo rất thành công, ngày kết thúc công việc, ngoài dự liệu, Dư Thâm Tĩnh mời khách, hẹn đạo diễn và tô nhân viên công tác cùng nhau liên hoan, lúc tan tầm trợ lý tới nhắn tin cho Nhất Hạnh, nói là Dư tiểu thư mời cơm. Không phải Nhất Hạnh không phải sợ hãi gì, chỉ không nghĩ tới Dư Thâm Tĩnh lại mời cả mình, nhưng cô nghĩ thật sự không cần, cuối cùng từ chối một cách nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau đi làm, thần sắc Lí Xu có vẻ nghi hoặc, nói là tối hôm qua lúc kết thúc cuộc tụ họp Dư Thâm Tĩnh lên một chiếc xe thể thao rời đi, vừa nói vừa quan sát sắc mặt Nhất Hạnh. Rõ ràng là đang thử, cô mơ hồ hiểu được, nên mới ngẩng đầu lên chờ Lí Xu nói tiếp.

Lí Xu thấy rốt cục cô cũng ngẩng đầu lên, mới nói thêm, “Hình như là xe của Lâm công tử nhà cậu.”

Cô ngừng lại chút, nhìn chằm chằm vào Lí Xu, lâu sau mới nói: “À, Dư Thâm Tĩnh là bạn của Tử Diễm, có thể là vừa mới gặp.”

Lí Xu vỗ vỗ vai Nhất Hạnh, “Ai, mình cũng nghĩ vậy, Lâm công tử nhà cậu yêu cậu sâu đậm như thế, sao có thể lãng nhãng.”

Trên mặt cô cười cười, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo, lúc tan tầm cõi lòng vô cùng bất an, ức chế không được sự miễn cưỡng, muốn gọi điện hỏi anh, nhưng lại không biết mở miệng nói thế nào, cũng không thể hỏi quan hệ giữa anh và Dư Thâm Tĩnh là gì, nhưng hai người bên cạnh nhau điều tối thiểu cần có là cần phải tin tưởng, cô không thể vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm lớn chuyện, huống chi Dư Thâm Tĩnh cũng chỉ là ngồi trên xe của anh mà thôi.

Còn chưa đến nhà ga giao thông công cộng, di động lại vang lên, lấy ra thì thấy là anh, vội vàng nghe máy.

“Em ở đâu?”

“Cách nhà ga không xa.”

“À, em đi thẳng tới Thẩm Hoài, chúng ta cùng nhau ăn cơm, anh còn một số việc, không thể tới đón em, lát nữa anh tới.”

Cô nhanh chóng nói “Được.”, cũng không nhiều lời ngắt máy đi Thẩm Hoài.

Chương 48

.

Thẩm Hoài là một phu khó có nhiều cửa hiệu lâu đời, kinh doanh các món cháo, hương vị xưa nay nổi tiếng đặc sắc. Mỗi ngày lưu lượng khách tới đây rất đông, trong quán luôn có những bộ bàn ghế bằng gỗ, trang trí cũng theo phong cách mang hương vị xưa cũ.

Gặp mặt, trong lòng Nhất Hạnh mới đột nhiên giật mình, mới một tuần không gặp, trên mặt anh nét mệt mỏi không hề giảm đi, ngược lại còn thêm tiêu tụy, trong lòng mơ hồ nôn nóng, sao còn có thể tỏ ra phần chần chừ được đây. Trong lòng cô nghi hoặc, không phải nói là chuyện công ty đã không có gì đáng ngại sao, phải có thời gian nghỉ ngơi hơn chứ?

Lúc gọi cháo, cô mới hỏi, “Tử Diễm, gần đây anh vẫn bận lắm sao?”

Nghe vậy, anh cười cười, “Bình thường.” Nhìn lướt qua thực đơn, lại nhìn cô chăm chú, đến mức khiến cho cô không tự nhiên, theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn chính mình, không thấy gì không thích hợp cả, “Sao vậy?”

“Sao em lại nhăn tâm thế chứ?”

“Hả... Em làm sao chứ?” Cô càng cảm thấy mơ hồ, sao lại nói cô nhăn tâm cơ chứ?

“Để anh một mình lâu như vậy, em cũng không thèm gọi điện thoại hỏi han quan tâm anh...” Cũng không biết anh nhìn về phía nào, tựa như đang nhìn cô, lại giống như là không phải. Ngón tay anh day day thái dương, nhíu mày, đột nhiên thở dài, chỉ về phía vị trí ngực trái của cô: “Nơi đó có anh không vậy?”

Về mặt nặng nề, giọng điệu rầu rĩ thê lương, sau đó chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Bỗng nhiên cô ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của anh, trong lòng chần chừ, biểu tình vừa nghi hoặc lại kinh ngạc, trong mắt ngập nước, nhất thời cô không biết trả lời như thế nào, im lặng trầm mặc, trái tim cứ nhảy mạnh lên từng nhịp.

“Sao vẫn ngốc như vậy, anh đùa thôi.” Người phục vụ mang cháo lên, bát cháo bốc lên mùi hương hải sản, làn khói trắng nhẹ nhàng trôi qua, cô vẫn ngồi yên, bộ dạng vẫn như người lạc trong sương mù.

Anh vươn tay huých nhẹ cô: “Mau ăn, nuôi em béo đâu có dễ.”

Điện thoại của anh vang lên liên tục, giống như là đang nghe hội báo, bởi vì hơn phân nửa thời gian anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng “Ừ.” Một tiếng, nhưng khi ngắt máy thần sắc lại càng trầm mặc. Anh chỉ ăn hơn phân nửa bát cháo, đã buông muỗng, cắt điện thoại đi, anh không cầm lại muỗng, chỉ ngồi tựa vào ghế, nhìn cô từ tốn ăn cháo.

Cô sờ thành bát cháo của anh: “Đã nguội rồi, hay là kêu chén khác, được không?”

“Không cần, anh không ăn, em ăn luôn đi.”

Nhất Hạnh ngập ngừng, “Nhưng em ăn không nổi.” Cô đã ăn gần hai bát, mà anh lại không ăn gì, cố tình bắt cô ăn hai bát, mà một bát cháo ở đây rất nhiều, hai bát đủ để ăn no cả ngày, anh lại còn nhìn chăm chăm cô ăn, khiến cô không cảm thấy tự nhiên.

Anh bất động, cũng không trả lời, giống như là thất thần, Nhất Hạnh buông muỗng.

“Sao lại không ăn?” Anh nhìn xuống bát cháo trước mặt cô hỏi.

Nhất Hạnh lắc đầu, lông mi nhăn lại: “Em không chịu nổi.”

Rốt cục anh mỉm cười, chỉ rất nhẹ, lộ ra ở bên khóe miệng, đứng dậy kéo cô đi: “Vậy thôi, anh đưa em về.”

Lúc ở trong xe, anh chỉ tập trung lái, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng lúc trước, cô bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, hành vi và cử chỉ của anh không bình thường, khiến cô suy đoán, cũng chỉ có hai khả năng, một là công ty vẫn có chuyện, hai là bệnh bao tử lại tái phát. Đột nhiên nhớ tới lúc cả hai ăn cháo, chẳng lẽ thật sự là không thoải mái, giống như lần trước bà nội anh nói, anh sẽ không đem chuyện không vui của mình nói cho người khác biết, cho nên dù không thoải mái anh cũng không hề nói.

Vụng trộm đánh giá anh vài lần, tầm mắt bị anh bắt được, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Anh đau bụng à?” Xê dịch cơ thể lại gần anh, nhìn chăm chú sườn mặt, nhất định phải tìm chút dấu vết trên mặt anh.

“Không có, anh khỏe, người có vấn đề là em đó, sau này không được ăn bậy bạ, có biết không?” Sao lại đổi lại thành anh dạy dỗ giọng điệu còn nghiêm túc vậy.

“Em đã khỏi lâu rồi.” thay đổi tư thế ngồi, vừa rồi ăn khá nhiều cháo, bụng hơi tức, ngồi cũng không thoải mái, may là không cố ăn hết cháo, nếu không đêm nay cô khó mà ngủ ngon.

“Lần trước em đi bệnh viện, gọi điện thoại cho anh họ của anh à?”

Cô cảm thấy kỳ lạ, sao bỗng nhiên anh lại hỏi cô vấn đề không đầu không đuôi này: “Không có.” Trên thực tế, cô cũng không biết hôm đó làm sao Hứa Diệc Dương lại có thể xuất hiện, cũng không hỏi Lí Xu, chỉ cho là trùng hợp mà gặp.

Không chú ý tới ánh mắt anh hiện lên một tia giằng co trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Xe dừng lại dưới lầu, anh cũng đi xuống xe, “Anh đưa em đi.”

Rất cục hôm nay có chuyện gì xảy ra với anh, sao lại kì lạ như vậy, cô vừa định hỏi, đã bị anh ôm đi về phía hàng hiên, cánh tay như có như không vòng qua hông cô.

Chờ lúc tới hàng hiên, lại không đi, nơi này ánh đèn mờ nhạt, khung cảnh thanh vắng. Cô quay đầu lại, phát hiện anh đang nhìn cô, vẻ mặt khó tả, giống như cả hai người đang cách nhau cả ngàn tầng sa, phải cố gắng lắm mới phân biệt được hơi thở rất cục là của ai đang phả ra.

Cô hơi hốt hoảng, định nói gì, anh đã mở miệng trước: “Ngày kia anh đi công tác, đã lâu bà nội không gặp em, nếu em rảnh thì thay anh đến với bà.”

“Ừm, giải quyết chuyện công ty anh à?”

“Không có gì trở ngại, được rồi, em đi lên lầu đi, anh đi đây.” Thấy cô vẫn đứng lại, liền thúc dục, “Nhanh lên lầu đi.” Dứt lời vẫn đứng nhìn cô đi lên mới xoay người rời đi.

Lúc trở về, anh tăng tốc xe, cửa thủy tinh mở hơn phân nửa, gió xuân xe lạnh, không khí lạnh lẽo ban đêm ulla vào, mang theo cái lạnh ẩm ướt không thể phớt lờ.

Đã nhiều ngày mọi chuyện có vẻ phức tạp, ngay cả tâm tình của anh cũng trở nên nôn nóng. Liên tục vài tuần lễ, phải tìm người hỗ trợ, kết thúc được việc tiếp cận, việc nhỏ không đáng ngại liên tiếp phát sinh, tuy đã có phương án đề phòng nhưng vẫn mất tác dụng, chỉ còn dựa vào tính kế hiện tại, lấy tốc độ ngắn nhất thiết kế phương án mới hoàn toàn. Chuyện để lộ thông tin bên trong chưa rõ thật giả, cho tới bây giờ vẫn chưa điều tra được, phương án mới không thể biên soạn ở công ty. Mà chỉ một mình anh, chỉ sợ là thời gian quá ít.

Phía trước đèn đỏ, anh giảm tốc độ, chậm rãi dừng lại, áp phích quảng cáo trên tòa cao ốc trước mặt lọt vào tầm mắt, anh liếc nhìn, là quảng cáo nhãn kim cương, hoa tường vi màu hồng nhạt làm bối cảnh, đóa hoa nhiều tầng lớp ôm lấy nụ hoa, nơi trung tâm ấy cất chứa chiếc nhẫn, khuôn mặt tươi cười hạnh phúc trong áp phích sáng lên bên chiếc nhẫn, ánh sáng tràn ngập.

Mấy ngày trước đây, cũng tại nơi này, cũng vào khoảng thời gian này, nhưng trên xe không có cô.

Dư Thâm Tĩnh đã hỏi anh: “Mới vừa rồi quên hỏi thăm Tổng tiểu thư, lần trước tôi gặp cô ấy ở bệnh viện, bởi vì vội vàng nên không vào thăm được, không biết Tổng tiểu thư đã khỏe lại chưa?”

“Không có việc gì, cô ấy ăn uống không chú ý, nay đã tốt rồi.”

“À, hóa ra là như vậy, hôm đó tôi thấy Tổng tiểu thư cứ luôn dựa vào lòng tổng giám đốc Hứa, sắc mặt tái nhợt, có vẻ rất nghiêm trọng, tổng giám đốc Hứa ôm cô ấy đi thẳng vào phòng bệnh. Bình thường tôi không thường gặp Tổng tiểu thư ở công ty, cũng không có cơ hội hỏi, buổi tối nay lại không hiểu sao lại quên mất...”

Anh thoáng chốc trầm mặc cả nửa ngày, hôm ấy anh mượn điện thoại của cô gọi cho thư ký Trương, nhật ký cuộc gọi có hiện lên tên của Hứa Diệc Dương, anh còn nhớ rất rõ. Lúc ấy cũng không suy nghĩ gì nhiều, dù sao cô cũng làm ở Ích Dương, có liên quan cũng là chuyện bình thường, nghe lời Dư Thâm Tĩnh nói xong, mới hiểu mọi chuyện không như mình đã tưởng.

Đã trải qua mấy ngày quá mệt nhọc, lúc đó anh có chút nóng giận, lần cô bị ngộ độc thức ăn, anh vội vàng tới bệnh viện, mới biết mình là người cuối cùng biết chuyện.

Khóe môi nhếch thành nụ cười giễu, thế này là sao, cho dù thân mật với anh, cho dù đã đính hôn, lúc bị thương hay nguy hiểm người đầu tiên cô nghĩ tới cũng không phải là anh.

Sau đó lại phóng xe trở về nhà trọ, suy nghĩ rồi rầu cũng giảm, trong lòng bình ổn lạ, bởi vì rất để ý mọi chuyện, nên không sợ một chuyện nhỏ đó có thể khiến cho tâm tư bản thân bị đảo lộn.

Dạo gần đây quá nhiều việc, việc đó cũng phai nhạt theo thời gian, nhớ ra cả hai người cũng đã không gặp nhau gần tám ngày, vì thế gọi điện hẹn cô tới Thẩm Hoài ăn cơm.

Lúc ăn cháo anh chỉ nói đùa lung tung mấy câu, nhưng biểu tình của cô lại như bị chạm vào chỗ đau, chờ đợi mãi, cô vẫn chỉ im lặng. Cho nên lúc ở trên xe anh nhìn không được mà hỏi, nhưng lại không nghĩ tới cô lại nói không có.

Mấy ngày qua áp lực quá lớn, một câu nói “Không có” của cô khiến anh cảm thấy họa vô đơn chí. Đi trên con đường yên tĩnh vào nhà họ Lâm, bóng đêm phía trước mờ mịt, đèn đường không thể chiếu phủ mọi thứ, bên trong xe lại lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng anh lại lấy tay chà chà lên tóc, câu nói “Không có” cứ quanh quẩn mãi trong đầu mãi không tiêu tan.

Ngày Nhất Hạnh tới nhà họ Lâm là ngày thứ ba Lâm Tử Diễm đi công tác.

Thời tiết tháng 3 rất tốt, trong vườn hoa nhà họ Lâm đã có vài bông hoa mai khai nhụy, cành cây khẳng khiu, tuy ít lá, nhưng cũng không có cảm giác đơn điệu, từng chùm hoa một điểm vào khung cảnh sắc trắng, vàng, hồng nhạt, quả thật là cảnh xuân vô hạn.

Trên ban công lầu hai biệt thự có mấy chiếc ghế nằm, ánh mặt trời mềm nhẹ, gió xuân ấm áp, Nhất Hạnh chào hỏi dì Ngô rồi đi lên lầu, bước trên cầu thang đã nghe thấy có tiếng cười.

Bà nội Tử Diễm đang ngồi trên ghế nằm, thấy Nhất Hạnh thì cười hiền lành: “Nhất Hạnh, con tới rồi, lại đây ngồi với bà một lát, lâu rồi con không đến, bà ở đây có một mình không có ai nói chuyện phiếm, thật sự là buồn chán.”

Đi vào mới phát hiện một người đang ngồi bên một cái ghế khác, bóng dáng quen thuộc, lại nghe bà nội nói với người đó: “Bình thường cũng không đến thăm bà, sao hôm nay lại đều đến thế này?”

Hứa Diệc Dương ngẩng đầu nhìn về phía Nhất Hạnh, ánh mắt hai người giao nhau, biểu tình cứng ngắc, không ngờ lại gặp nhau ở nhà họ Lâm.

“Nhất Hạnh, đây là cháu nội bà, anh họ của Tử Diễm, hai đứa từng gặp nhau rồi, lại đây ngồi đi.”

Chỉ còn đúng một chiếc ghế đối diện chỗ anh, Nhất Hạnh hơi chần chừ, theo thường tình thì phải chào hỏi, nhưng cũng không phải là đang ở công ty, không thể kêu Hứa tổng, đành nhìn Hứa Diệc Dương gọi: “Chào anh.” Sau đó tới trước mặt anh ngồi.

Người già thường hai cô đơn, khó có được hai người trẻ tuổi bầu bạn như hôm nay, bà Lâm rất vui vẻ, nói nhiều chuyện đứt quãng, ngẫu nhiên Nhất Hạnh cũng nói thêm vài câu, chỉ có Hứa Diệc Dương từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, chỉ nghe hai người nói chuyện, thỉnh thoảng tầm mắt anh rời đi, rơi xuống phía những chùm hoa mai đang nở rộ.

Mãi nói đến quên cả chuyện phải uống thuốc. Bà Lâm muốn đứng lên, Hứa Diệc Dương đã sớm đứng dậy trước: “Bà ngoại, để con bưng lên cho, hai người cứ tán gẫu tiếp.”

Lúc đứng dậy, tầm mắt xẹt qua bàn tay trái đặt trên đùi Nhất Hạnh, ánh mắt âm trầm. Chờ lúc Hứa Diệc Dương bưng thuốc Đông y lên, Nhất Hạnh mới giật mình phát hiện vừa rồi tầm mắt anh dừng lại ở nơi nào, là cái nhẫn trên tay trái cô, cũng không ngẩng đầu lên, nhưng tay trái lại không tự giác mà rụt lại.

Ăn cơm trưa, lại ngồi trong phòng khách một lát, bà Lâm mới đồng ý cho Nhất Hạnh về, nhân lúc Hứa Diệc Dương cũng có việc phải rời đi, bà Lâm liền dặn dò: “Nhất Hạnh, để cho Diệc Dương đưa con về đi.” Cô không từ chối, gật đầu, chào tạm biệt rồi đi ra cửa với Hứa Diệc Dương, lên xe một lúc lâu cũng không nói gì.

Nặng nề một lát mới nhớ tới ngày trước gặp Diệc Hàm ở bệnh viện, liền hỏi một câu: “Dạo trước em có gặp Diệc Hàm ở bệnh viện, cô ấy không khỏe sao?”

Hứa Diệc Dương có vẻ đang kiềm hãm, nửa ngày mới lên tiếng: “Cô ấy đi Mĩ, đã lâu anh không gặp cô ấy.”

Mãi cho đến lúc xuống xe, anh mới lên tiếng lần nữa, ánh mắt sâu như biển: “Em khỏe lại chưa?”

“Vâng, đã khỏe lại rồi.” Tóc mái trên trán khẽ bay loạn, cô thuận tay vén lại, cười nhẹ: “Lần trước cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

...

“VẬY, em lên đây, tạm biệt.”

“Ừ.”

25. Chương 49+50

Chương 49

.

Dự án quảng cáo tiếp theo của Ích Dương, là quảng cáo về một nhà hàng, nhà hàng chính là ở Hải Nam, khách hàng yêu cầu phải lấy bối cảnh ở nhà hàng chính, lần này phải thực hiện được đoạn quảng cáo tốt nhất. Đương nhiên, đối với yêu cầu này, khách hàng nguyện ý cung cấp toàn bộ chi phí công tác cho nhân viên Ích Dương.

Lưu Ý Khuynh biết được thì rất hưng phấn, lúc giữa trưa ăn cơm còn nói mãi với Lí Xu, “Tôi cũng muốn đi.” Kết quả bị Lí Xu liếc một cái, phê bình thẳng thắn: “Tối phiền cô đi chắc?”

Lưu Ý Khuynh thành linh bị tạt một gáo nước lạnh, chỉ còn biết trừng mắt nhìn Lí Xu, nửa ngày mới phun ra được một câu: “Đó là vì nghe nói tổng giám đốc Hứa cũng đi, cho nên tôi... tôi hơi mơ mộng hão huyền một chút.”

“Chà, thật không, tổng giám đốc Hứa cũng đi? Đi cùng ai?” Không ngờ Lí Xu cũng rất hưng phấn, một bên dùng tay trái nắn lấy đầu Lưu Ý Khuynh, một bên cúi thấp đầu lại nói chuyện: “Chà, cô nghe ai nói, nếu đúng là vậy, tôi cũng muốn đi, biển Hải Nam, tắm nắng, thật muốn nhìn dáng người hoàn mỹ của Hứa đại nhân.”

Nhất Hạnh nhìn hai kẻ đang châu đầu vào nhau ở phía đối diện nhỏ to thì thầm, không cần đoán cũng biết nội dung cuộc nói chuyện, dường như mỗi ngày cô đều tan tằm hay ăn cơm cùng hai người này, sao có thể không hiểu họ.

Dù sao cô cũng khá miễn cảm với chủ đề của họ, nên không hề muốn tham gia với họ, nên cố gắng để cho tai mình thanh tịnh, không hề biết Lí Xu và Lưu Ý Khuynh đã chuyển sang cười lảm la lảm lét, sau đó đồng loại quay qua nhìn cô.

“Hai người sao thế?” Trực giác khiến Nhất Hạnh quay lại, có cảm giác giống như mặt mình dính cơm hay có gì không hợp lí nên đưa tay sờ soạng một vòng nhưng không phát hiện gì, nên mới ngẩng đầu hỏi, hai người đối diện chồm tới gần hỏi: “Này, Nhất Hạnh, hỏi cậu một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Lâm công tử nhà cậu với tổng giám đốc Hứa của chúng ta, dáng người ai nhìn được hơn?”

Cái này làm sao cô biết, vì thế lắc đầu: “Không biết.”

“Đừng gạt người.”

“Thật sự không biết.”

“Chị Nhất Hạnh, đáng người anh Lâm thế nào?” Lưu Ý Khuynh lắc lắc cánh tay Lí Xu.

“Chà, được rồi, thế nào, Nhất Hạnh, Lâm công tử nhà cậu đáng người thế nào, ờ, có cơ bụng sáu múi như trong truyền thuyết không?”

Bốn con mắt nhìn Nhất Hạnh, có thể nói là sáng ngời lấp lánh, sao chưa từng thấy họ có tinh thần như vậy khi họp, Nhất Hạnh quanh co suy nghĩ, cả hai lần cô đều là “mắc mưu bị lừa”, xấu hổ còn không kịp, sao có thể có gan nhìn Lâm Tử Diễn trần truồng, trong đầu vừa hiện ra hai chữ “trần truồng”, hai má cũng không tự chủ được mà nóng lên, cắn răng nói: “Không biết.”

“Đứa trẻ hư, đừng có gạt chị, chị đây là người từng trải, cái gì mà không nhìn ra, mau nói nhanh à, không thì chị đây không tha cho cậu đâu, nói mau, mấy múi cơ bụng?”

Nhất Hạnh nhăn nhó, thật sự không biết, mà những lời này chỉ có hai người này mới dám ở căn tin mà nói quang minh chính đại như vậy, hơn nữa cô chưa từng nhìn thấy Lâm Tử Diễn trần truồng, phòng tối hù, cô có thể thấy được gì, vả lại, cô cũng không sờ qua, nghĩ lại thì chỉ nhớ từ đầu tới cuối đều nóng bừng cả người như thể nổi lửa đang sôi vậy.

Đối diện với hai kẻ quyết tâm phải có đáp án, Nhất Hạnh khẽ cắn môi, hít một hơi: “Không nhìn rõ.”

“Cậu cũng chưa sờ qua?” Hừ, làm như cô giống như mấy cô nàng mê trai, cả ngày chỉ tìm cách “ăn thịt” người khác.

“Chắc chắn, thật đáng tiếc, tức muốn giẫm chân, miếng ngon trước mặt, siêu cấp đẹp trai ngay cạnh mà ngay cả một chút phàm tâm cũng không có, quên đi, Tổng Nhất Hạnh, cậu có thể tu thành Phật được đấy, ai cha, thật sự là đáng tiếc.”

Lần thứ hai có cảm giác muốn giết người, muốn giẫm chân tại chỗ, dù sao người bị ăn sạch là cô, sao lại thành như thể có chiếm tiện nghi của người khác?

“Không đúng, Tổng Nhất Hạnh, cậu nhất định sờ qua, đúng không, mình thấy vẻ mặt cậu không thật thà, sao lại nói là không, mau nói thật nha!” Ra khỏi bàn ăn, hai kẻ kia vẫn không thôi lú lú.

Cô thầm nghĩ trong lòng: “Làm ơn tha cho tôi đi.” Quả nhiên là hai người này không tin cô mà.

Lại hỏi: “Thật là không sờ qua?”

Lại hỏi tiếp: “Cũng không nhìn thấy thật?”

...

Cho đến văn phòng, rốt cục cô cũng có thể thoát khỏi chất vấn, Lí Xu kêu cô, đứng cách vài bước, nhúu nhúu mày: “Nhất Hạnh, sao mặt cậu đỏ vậy?”

“À, ăn cơm nóng quá.” Mới tháng Ba, sao có thể nóng, là do cô vừa tức vừa thẹn.

“Phải không?”

“Đúng vậy.” Làm bộ như thật sự nóng.

“Nhất Hạnh, nói thật cho chị đây nghe, không phải là cậu đang bắt măn chứ?”

“A...” Nhất Hạnh á khẩu không trả lời được, nắm chặt tay, tự trấn định, hít thở sâu, mỉm cười quay đầu lại: “Không phải.”

Hôm sau lúc đi làm lại nghe nói Hứa Diệc Dương cùng đạo diễn đi Hải Nam, đồng hành còn có thư ký Vương và trợ lý đạo diễn tiểu Trương. Lưu Ý Khuynh ngồi ở gian phòng của mình, ngửa mặt nhìn trời thở dài, cảm bút mơ màng tới bãi biển đầy mỹ nam.

Nhất Hạnh nhìn khuôn mặt thống khổ đầy khoa trương kia, mỉm cười nói: “Thời tiết này cũng không có mỹ nam tắm nắng.”

Vừa nói xong, di động reo lên, là số của Vương thư ký, Nhất Hạnh nghe máy, câu đầu tiên Vương thư ký hỏi cô là cô có biết nói tiếng Nhật không.

“Lúc trước tôi có học một ít.”

“Tốt lắm, cô mang theo chứng minh thư, chuẩn bị một ít, để sân bay.”

Nhất Hạnh nghe mà không hiểu, hỏi có biết tiếng Nhật hay không đã khó hiểu, còn lại kêu có tới sân bay là sao?

“Nhưng mà, thư ký Vương, tổng giám đốc Hứa không phải là muốn đi Hải Nam sao, vì sao...?”

“Chủ của nhà hàng kia là người Nhật Bản, tiểu Trương có việc không đi được, đạo diễn nói cô biết tiếng Nhật, lại biết việc, có thể quen việc, lần này công tác của tiểu Trương nhờ cô tiếp nhận.”

“Nhưng mà, lâu rồi tôi không nói tiếng Nhật, tôi đã gần quên, hay là đổi người khác?”

“Tiểu Tống, không sao đâu, chỉ là trao đổi giao tiếp thôi, mười giờ máy bay cất cánh, cô tính toán thời gian, hiện tại cứ tới đây đã, chúng tôi ở sân bay chờ cô, cái khác chờ cô đến sẽ tính sau.” Nói xong cúp máy.

Nhất Hạnh cảm động, còn chưa biết phản ứng ra sao, Lưu Ý Khuynh thấy vậy, gọi: “Chị Nhất Hạnh, có phải là anh Lâm?”

“Không phải, là thư ký Vương.” Nhìn đồng hồ, cũng đã qua chính giờ, từ công ty đến sân bay cũng mất nửa tiếng, nghe giọng điệu của thư ký Vương, không chấp nhận từ chối, dù sao cũng là chuyện công tác, cô là nhân viên, phải nghe mệnh lệnh của cấp trên, không kịp sửa sang nhiều, chỉ kịp nhét cái điện thoại vào túi.

“Chị Nhất Hạnh, chị tính đi đâu?” Lưu Ý Khuynh nhìn thấy Nhất Hạnh gom đồ, ngừng tay hỏi.

“Tôi đi Hải Nam, tiểu Trương có chuyện đi không được.”

Phía sau truyền đến tiếng la của Lưu Ý Khuynh: “A, sao không phải là em, em cũng muốn đi.” Túm lấy ống tay áo Nhất Hạnh, tỏ vẻ đáng thương lại hâm mộ, “Chị Nhất Hạnh, đi Hải Nam về nhất định mang quà về cho em.”

Nhất Hạnh nhìn không được cười, một bên chỉnh lại quần áo, một bên hỏi: “Được, em muốn cái gì?”

“Mang về cho em một anh chàng đẹp trai, em mang về nhà nuôi!!!”

Nhét vật phẩm cuối cùng vào túi, chuẩn bị rời đi, cô nhìn Lưu Ý Khuynh nhíu mày: “Được, chị sẽ cố gắng, bye bye.”

Ra khỏi công ty, đón taxi chạy thẳng tới sân bay, lúc tới sân bay cũng chỉ còn ít thời gian là máy bay cất cánh, cũng may vừa vào đại sảnh đã thấy bọn họ, không nói nhiều, trực tiếp đi đăng ký.

Vừa rồi nghe giọng điệu của thư ký Vương, cô rất lo lắng, không dám cự tuyệt lại sợ mình trì hoãn hành trình của mọi người, ngồi trên taxi vô cùng lo lắng, lúc lên được máy bay mới nhẹ nhàng thở ra. Cái gì cô cũng không mang theo, cũng không biết đi bao lâu, ngồi cạnh còn có Hứa Diệc Dương, anh vẫn không nói chuyện gì.

Trong cabin thật im ắng, có người xem báo, hợp đồng, cô không biết làm gì, lại không tiện quay qua hỏi thư ký Vương, đành phải cứ thế mà nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn trời xanh mây trắng.

Đáp máy bay, Hứa Diệc Dương và đạo diễn đi trước, Nhất Hạnh và thư ký Vương theo sau, rốt cục cô hỏi: “Thư ký Vương, tiếng Nhật của tôi gần như quên hết, đến lúc nói sai thì làm sao?”

“Không sao, chỉ là trao đổi thông thường, đừng quá lo lắng.”

“Khi nào chúng ta trở về?” Gần như cô không mang theo thứ gì, di động cũng không có sạc pin, cũng may lúc gần đi đã gọi điện thoại về nhà, nếu ở lại đây ba bốn ngày, chẳng lẽ cô phải mua quần áo ở đây.

“Nếu thuận lợi thì ngày mai về.”

Ra sân bay, đã có một chiếc xe đen chờ sẵn, đi vào khách sạn nội thành, phòng đã được chuẩn bị tốt, chủ nhà hàng là một người trung niên, đang chờ ngay ở đại sảnh, lúc gặp mặt, Nhất Hạnh rất kích động, đứng ở phía sau Hứa Diệc Dương suy tư có nên nói: “ ” hay không. Thư ký Vương nói ông chủ người Nhật Bản này cũng đã đến Trung Quốc nửa năm, nói được chút tiếng Trung, nhà hàng được xây dựng cũng khá lâu,

bởi vì trợ lý của ông chủ phải về nhà, cho nên để ngừa việc không tiện giao tiếp, Ích Dương đã phái tiểu Trương đi cùng, không ngờ tiểu Trương lại xảy ra chuyện, nên đổi thành Nhất Hạnh.

Tiếng Trung của ông chủ người Nhật không tốt lắm, xoay người cười nói: “Chào mọi người.”

May mắn chỉ là trao đổi thông thường, hơn nữa ông chủ người Nhật cũng hiểu những từ tiếng Trung đơn giản, đối với Nhất Hạnh mà nói, coi như là sợ bóng sợ gió một lúc, trao đổi trong chốc lát, quyết định ngày mai đi chọn cạnh ở nhà hàng.

Khách sạn ở gần biển, đứng ở trước cửa sổ trong phòng nhìn ra là mặt biển mênh mông vô bờ trải dài theo trời xanh, bởi vì không phải là mùa hạ, cho nên du khách trên bờ cát không nhiều, xa xa nhìn lại, dải bờ cát trắng, nước biển ủa vào, đập vào mắt hình thành một độ cong mềm mại.

Nhất Hạnh ngồi ở mép giường, nghĩ Lâm Tử Diễm đi công tác cũng đã bốn ngày, cũng không biết gần đây anh bận thế nào, di động chỉ còn chút pin, không biết có thể duy trì được bao lâu, dù sao mai cũng trở về, chờ lúc về gọi điện cho anh.

Cơm chiều không ăn ở khách sạn, bốn người đi ra ngoài ăn tiệc hải sản, lại là cá và tôm, trong nhà hàng có rất nhiều người náo nhiệt, không khí rất tốt, đạo diễn và thư ký Vương uống rượu, uống xem ai thắng, thua thì phải kể chuyện cười. Cô không uống rượu, Hứa Diệc Dương cũng không hiểu sao không uống, nhìn đạo diễn và thư ký Vương uống năm sáu ly, từ từ kể từng chuyện cười, khiến mọi người cười không dứt. Lúc trở về, đột nhiên nghe thấy tiếng vang “Đùng đùng”, ngẩng đầu nhìn, trong trời đêm phóng lên chùm pháo hoa, chỉ tiếc là quá ngắn ngủi, thư ký Vương nói: “Nếu là kì nghỉ phép, nhất định là pháo hoa đầy trời, khiến người xem hoa cả mắt.”

Hứa Diệc Dương cũng vẫn chưa nói gì, lúc trở về khách sạn, mới thản nhiên nói một câu “Nghỉ ngơi sớm” như thể bạn bè bình thường quan tâm nhau.

Chương 50

Sáng sớm hôm sau xuất phát, nhà hàng cách nội thành mười phút đi xe, mặc dù không phải là khu náo nhiệt, nhưng khung cảnh tươi mát, cảnh trí hợp lòng người, nên vẫn có thể xem là một nơi đẹp.

Bên trong và bên ngoài nhà hàng đều được chọn lấy cảnh, ngay cả những món ăn đặc sắc cũng được giới thiệu sơ qua, ngoại trừ nói chuyện cùng ông chủ người Nhật, Nhất Hạnh cũng giúp đỡ đạo diễn xử lý công việc và ghi chép lại, nhưng nội dung công tác cũng không nhiều lắm, đến khi chấm dứt mọi việc cũng đã là buổi chiều. Vốn chuẩn bị trở về công ty, nhưng ông chủ người Nhật vô cùng nhiệt tình, mời họ ở lại ngày mai mới rời đi, cho nên cuối cùng thành ra lại không đi, lại ở lại một ngày.

Mặc dù Nhất Hạnh muốn sớm trở về, nhưng nhiều người cùng đi, cô cũng không thể tự về theo ý mình, may mắn chỉ ở lại một ngày.

Sáng sớm ngày kế tiếp xuất phát đi đảo Ngô Chi, đã nhiều ngày nay trời quang mây tạnh, khí hậu ôn hòa, sóng gió cũng không lớn, thích hợp đi du ngoạn đảo, nhưng vì thời tiết mấy ngày trước nên du khách ít.

Nhất Hạnh không thể tả được cảm giác hiện tại, có đôi khi nhìn trong TV thấy chân trời hòa cùng sắc biển xanh, cảm thấy cảnh sắc thật đẹp, đón gió biển, nhất định là trong lòng rất thanh thản, không còn phiền não. Nay tự mình trải nghiệm, nhìn về phía chân trời biển rộng, sắc trời xanh trắng, tâm tình bỗng thoải mái hẳn lên.

Đạo diễn nói sẽ tới cầu Tình Nhân, cầu Tình Nhân là cảnh đẹp nhất trên đảo, thảo luận một lát, vài người bèn đi bộ tới đó.

Đứng ở trên cầu, nhìn xuống dưới, có thể trông thấy hình dáng rặng san hô, giữa dòng nước biển khe đưa nhẹ, rất đáng yêu, Nhất Hạnh nghỉ chân một lúc, mới lưu luyến rời đi.

Lúc xoay người, từ khóe mắt chợt thấy, ở một nơi cách đó không xa có một vật thể nho nhỏ phát sáng dưới ánh mặt trời, tới gần nhặt lên, thì ra là một vòng cổ bạch kim, nhìn khéo léo tinh xảo, đính kèm một viên kim cương tinh tú.

Hứa Diệc Dương thấy cô dừng lại, ngồi xổm xuống nhìn cái gì đó, bèn lại gần: “Sao thế?”

Nhất Hạnh xòe tay: “À, không có gì, nhặt được dây chuyền.”

Trên cầu ngoài bọn họ ra không còn ai, Hứa Diệc Dương nói: “Chờ ở đây đi, có lẽ sẽ có người quay lại tìm.”

Vương thư ký quay lại hỏi chuyện gì, Hứa Diệc Dương nói lại, Vương thư ký bèn cùng đạo diễn trở về khách sạn.

Trên cầu chỉ còn lại hai người, không tìm thấy đề tài, nên cũng không nói gì, trên thực tế hay ngày qua, ngoài trừ chuyện công việc, hai người họ cũng không nói chuyện gì với nhau, thuần túy chỉ là quan hệ thủ trưởng và cấp dưới.

Sau khi chia tay, qua một quãng thời gian, trong lòng Nhất Hạnh đã thản nhiên trở lại, thật ra cô và Hứa Diệc Dương thích hợp làm bạn hơn.

Đợi hơn nửa giờ mới thấy bóng dáng một cô gái trẻ từ xa đi tới, dáng vẻ hoang mang lo lắng, vừa đi vừa nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Nhất Hạnh và Hứa Diệc Dương, cô gái lễ phép tới gần hỏi: “Xin lỗi, hai anh chị có thấy một sợi dây chuyền quanh đây?”

Cũng không chờ hai người lên tiếng, lại tiếp tục miêu tả: “Là chuỗi hạt, mặt dây hình thoi.”

Nhìn trán cô gái đổ đầy mồ hôi, Nhất Hạnh xòe lòng bàn tay, đưa tới trước mắt cô gái: “Có phải cái này không?”

Cô gái vui sướng, nhận dây chuyền trong tay Nhất Hạnh, liên tục nói lời cảm ơn, lúc gần đi còn không quên bắt tay hẹn ngày gặp lại.

Trả lại dây chuyền cho người bị mất, hai người trở lại khách sạn, đạo diễn và thư ký Vương đã chờ ở đại sảnh, thoáng sửa sang lại hành lý, bốn người ngồi xe đi tới sân bay.

Từ đảo Hải Nam trở về tới nơi đã tới muộn, về nhà thân thể cũng đã mệt mỏi, nên ngủ sớm, ngày hôm sau tỉnh lại bỗng nhiên nhớ tới lại quên gọi điện thoại cho Lâm Tử Diễm, anh đi công tác ở Anh cũng một tuần rồi, không biết đã về chưa.

Điện thoại của cô sau khi tới Hải Nam đã hết pin, tối qua về nhà đã ngủ liền, cũng quên sạc điện, buổi sáng tỉnh lại nhớ tới phải gọi điện, nhưng lại không khởi động được máy. Tới công ty, cả buổi sáng phải sạc điện, nhất định giờ nghỉ trưa phải gọi cho anh, lần trước đi ăn cháo ở Thẩm Hoài, cô biết anh hay nói đùa với mình, nhưng mặc kệ là anh nói thế nào, sau khi ngẫm lại, cô cũng thấy thật sự mình không chủ động liên hệ cho anh hay nhắn tin trò chuyện với anh, cô đã quen với việc anh gọi tới, có lẽ theo như anh thấy, cô không tỏ ra quan tâm tới anh, nghe anh nói như thế, cô cũng cảm thấy mình không tốt, dường như đối với anh rất lạnh lùng, sao có thể giống như sắp đính hôn.

Điện thoại còn chưa đầy pin, trang web trên máy tính của Lưu Ý Khuynh khiến cô giật mình, cây bút trên tay trượt xuống rơi “cách” một tiếng dưới chân bàn làm việc mà cô cũng không phát hiện, chỉ nhìn chăm chăm trang web trên màn hình, chăm chú nhìn hình ảnh và bài viết.

Bối cảnh là Paris, hai người trong hình đứng rất gần, tư thái thân mật, Dư Thâm Tĩnh mặt đỏ trắng như tuyết, đội mũ vành, vành nón che một nửa khuôn mặt, khoảng cách chụp hơi xa, nhưng vẫn nhìn rõ sườn khuôn mặt, người mặc quần áo đen bên cạnh rõ ràng là Lâm Tử Diễm.

Nhất Hạnh bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt, hốt hoảng trở lại vị trí, suy nghĩ rối loạn về hình ảnh vừa thấy, trong lòng nhớ lại lần trước anh nói anh phải đi công tác, vậy mà ở Paris, trông như thể anh đi du ngoạn.

Sau khi Dư Thâm Tĩnh quay quảng cáo xong, Nhất Hạnh không gặp lại cô ta, cô không phải là người nhiều chuyện, lại bận rộn công việc, không có thời gian rồi chú ý tin tức giải trí. Nếu không phải nhìn thấy trang web trên máy tính của Lưu Ý Khuynh, cô cũng sẽ không thấy cái tiêu đề “Người mẫu mới nổi Dư Thâm Tĩnh, hẹn hò lãng mạn nơi Paris” này.

Đèn báo điện thoại sạc đầy pin lóe lên, cô chớp lấy, lật tức nhấn nút, dường như là lần đầu tiên chủ động gọi cho anh, đã thuộc lòng dãy số, cô trực tiếp nhấn số gọi đi, đưa máy lên tai, còn chưa nói được gì, trong điện thoại truyền đến âm thanh “tút tut” báo hiệu máy đã tắt nguồn.

Buông di động, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, chậm rãi tự an ủi mình, tin đồn không nhất định là thật, di động tắt nguồn có thể là do hết pin.

Lưu Ý Khuynh mang tư liệu, ngồi lại ghế, trước khi đi mở đại một trang web, lúc trở về nhìn lại mới không khỏi giật mình, nghiêng đầu nhìn trộm về phía Nhất Hạnh, vội vàng đóng trang web lại.

Sắp xếp văn kiện, cô ấy đứng dậy: “Chị Nhất Hạnh, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Nhất Hạnh rời mắt khỏi văn kiện nhìn lên: “À, được.” Trên văn bản còn chưa làm gì, sau khi nhìn thấy bức ảnh kia, một chữ cô cũng không thể nạp vào đầu.

Tin tức tình cảm của ngôi sao, không cần nhiều thời gian, mọi người đã biết, việc mờ ám còn bị lưu truyền, huống hồ là chuyện đăng tin trên Internet.

Mọi người trong công ty đều biết Dư Thâm Tĩnh và Lâm Tử Diễm, một người là người mẫu quay quảng cáo mới đây, một người là ông chủ của Khoa học kỹ thuật Duyên Viễn, rất ưu ái mối quan hệ của Nhất Hạnh và Lâm Tử Diễm, mọi người sợ ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai, nên ai cũng thối thuờc nhìn Nhất Hạnh đầy tâm tình.

Lúc tan tầm, cô đi một mình, tìm cho mình một buổi chiều để trấn định, hiệu suất công tác không cao, tinh thần lại trì trệ.

Đi qua đại sảnh dưới lầu thì nghe có người gọi mình, dừng bước quay lại liền thấy Dư Thâm Tĩnh đứng lên từ sofa khu vực nghỉ ngơi bên trái đại sảnh: “Tổng tiểu thư, chờ chút.” Tư thấy thanh lịch, tóc quần mềm rũ phía trước ngực, hấp dẫn và quyến rũ không tả được.

Lời đồn buổi sáng ào ào hiện ra trong tâm trí, Nhất Hạnh đứng thẳng người, lễ phép hỏi lại: “Xin chào, Dư tiểu thư, có việc gì?”

Dư Thâm Tĩnh cầm lấy một túi xách tinh mỹ trên sofa đưa cho Nhất Hạnh: “Đây là quà tôi chọn cho cô ở Anh, tôi có việc muốn nói với đạo diễn, thuận tiện chờ cô, cũng không biết cô có thích hay không, là tôi và Tử Diễm cùng nhau chọn.”

Thấy Nhất Hạnh chậm chạp không nhận, lại hỏi: “Cô không vui sao?”

Trong thang máy có vài nhân viên đi ra, lặng lẽ nhìn hai người, trên mặt Dư Thâm Tĩnh lộ ra nụ cười thản nhiên, cứ cương quyết cũng không tốt, Nhất Hạnh nhận lấy cái túi: “Cảm ơn, không có chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

“Nếu Tổng tiểu thư không ngại, tôi đưa cô đi.”

“Không cần phiền tới Dư tiểu thư.”

“Không cần khách khí, lần trước Tử Diễm cũng nói với tôi chỗ này không tiện gọi xe, đi cùng nhau đi, Tổng tiểu thư.”

Gót giày nhỏ như dẫm nát trên sàn gạch men trơn bóng, từng tiếng vang lên thanh thúy rung động, dường như là tiếng vang lòng lòng Nhất Hạnh vậy.

Dư Thâm Tĩnh quay đầu cười mập mờ: “À, đúng rồi, Tổng tiểu thư, cô có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên?”

26. Chương 51+52

Chương 51

Vấn đề đột nhiên tới, Nhất Hạnh giật mình, yêu từ cái nhìn đầu tiên, sao lại hỏi vấn đề như vậy? Trái tim đập bình bịch thật mạnh, lập tức trấn tĩnh lại, cô chưa rõ ràng bất kì chuyện gì, chỉ dựa vào một tấm hình chụp từ một trang web vớ vẩn không thể khiến cô để cho mình không đúng mực.

Cười yếu ớt trả lời: “Tôi tin.”

Bên cạnh người truyền đến tiếng cười: “Thật khéo, tôi cũng tin, trên đời này có nhiều chuyện khó nói rõ ràng, nhất là tình cảm, Tổng tiểu thư, cô nói có phải hay không?”

Lúc này Nhất Hạnh không trả lời. Dư Thâm Tĩnh đi lấy xe, nói với Nhất Hạnh: “Xin chờ tôi ở đây một lát.”

Hứa Diệc Dương từ trong đại sảnh đi ra, nhìn thấy Nhất Hạnh đứng một mình ở hàng hiên, trầm mặc, biểu tình mơ hồ, có vẻ ngơ ngác, ngây ngốc. Tiến lại gần có thể thấy mặt cô lúc trắng lúc xanh.

Anh đứng ở phía sau cô một lát, con ngươi âm trầm, lần trước đưa cô tới bệnh viện, anh đều luôn giúp đỡ cô, nhìn cô đau đớn đến trắng bệch, lòng anh cũng căng thẳng không ít. Đó là lần đầu tiên sau khi chia tay, anh gần cô tới vậy, tuy rằng khoảng cách gần thế, nhưng anh lại có thể cảm nhận được sự xa cách của cô, cô bước đi cũng không xong, nhưng vẫn cố chấp gắng gượng đứng thẳng người, không muốn dựa vào lòng anh.

Trong lòng anh buồn bực, nhưng lại càng mất mát, muốn ôm cô, an ủi cô, lại phát hiện mình đã không còn tư cách để làm thế. Lần đi Hải Nam, thật ra cũng không nhất thiết cần cô phải đi, lúc thư ký Vương nhắc tới, anh cũng do dự, cuối cùng lại đồng ý. Không ai biết, thật ra anh còn nuôi hi vọng, chẳng sợ chỉ có hai ngày, ít nhất trong hai ngày đó, anh có thể ích kỉ vì mình. Mỗi ngày anh đều có thể thấy cô, mỗi ngày lại có thêm kỉ niệm về cô. Tình cảm của cô, anh không thể trộm đi, cũng không thể tiêu hủy, có lẽ thời gian đã an bài để họ bỏ qua nhau, cho nên anh chỉ có thể nhìn tình cảm của cô từng chút một hướng về phía Tử Diễm. Nửa giờ ở vịnh Tình Nhân đó, là thời gian nhẹ nhàng nhất trong nửa năm lại đây của anh, rõ ràng nơi đó là vịnh Tình Nhân, nhưng cả hai lại không còn bên nhau, chỉ còn lại quan hệ bạn bè, hoặc gần gũi hơn là quan hệ nhà thông gia.

Lấy lại bình tĩnh, thấy cô vẫn đứng bất động, mới lại gần thêm vài bước: “Sao còn chưa về?”

Nhất Hạnh đột nhiên lấy lại tinh thần, như là bị người khác ngắt quãng suy nghĩ: “À, em chờ một lát nữa sẽ đi.”

Nói xong lại quay đầu, ánh mắt phóng ra xam nhìn về bãi đỗ xe, Hứa Diệc Dương đi vài bước lại quay đầu: “Em không khỏe thì anh đưa em về.”

Nhất Hạnh không nói, xe thể thao màu đỏ của Dư Thâm Tĩnh chậm rãi đi tới, sắc thái hoa mỹ, có lẽ vì trong lòng cô rối loạn, lại hơi có vẻ ghét bỏ, thâm nghĩ tìm cơ tránh xa cô ta, nghe được lời nói của Hứa Diệc Dương, cô khẽ cắn môi nhìn anh: “Được, anh đợi em một chút.”

Dứt lời đi về phía chiếc xe màu đỏ, cửa kính xe hạ xuống: “Dư tiểu thư, thật ngại, tôi còn một số việc chưa làm xong, phiền cô rồi.”

Dư Thâm Tĩnh đeo kính râm, nghe vậy cười cười: “À, không sao, hẹn gặp lại”

Lúc xe thể thao màu đỏ đi rồi, cô mới mờ mịt đi về phía trước, lời nói đi cùng Hứa Diệc Dương lúc trước đã sớm quên, mãi đến khi anh đưa xe tới trước mặt, mở cửa cho cô, cô mới tỉnh táo trở lại, lên xe ngồi cũng chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc mờ mịt.

Trở về nhà, lúc ăn cơm trong lòng không yên, cầm đũa trên tay, nhìn chằm chằm bàn ăn đến gần người, bà nội gọi vô, miệng truyền đến cảm giác cay nồng, hóa ra là cô ăn phải gừng, chỉ dám ngước đầu lên, cười giả lả giải thích là hôm nay quá mệt mỏi. Ăn không ngon miệng, cô buông bát đũa không ăn nữa. Tắm gội xong, tóc còn chưa sấy đã lên giường, gió xuân se lạnh, ban đêm vẫn lạnh lẽo như trước.

Cầm di động ở đầu giường, gọi số của anh, nhạc chờ vang lên, nghe anh “alo” một tiếng, trong lòng lo sợ không yên, không biết lấy dũng khí nào để hỏi.

Ngập ngừng nửa ngày mới hỏi một câu: “Anh về khi nào?”

“Buổi chiều, vừa về không lâu.”

Không biết anh đang làm gì, chỉ nghe thanh âm lật mở trang giấy loạt xoạt, cô chần chờ hỏi: “Anh còn bận việc?”

Anh “Ừ” một tiếng, “Ngày mai có hội nghị quan trọng, còn phải xử lý một văn kiện nữa.”

Tin đồn ở Paris ghen ở yết hầu, cô nuốt nước bọt, theo thói quen cần môi: “Sao anh lại gặp Dư tiểu thư?”

“Là trùng hợp thôi, à, đúng rồi, quà em đã nhận được chưa, là cái túi xách màu tím.”

Là món quà buổi chiều Dư Thâm Tĩnh đưa cho cô, Nhất Hạnh thoáng nhìn qua cái túi xách trên bàn, “Nhận rồi.”

“Em có thích không?”

Tầm mắt của cô chuyển phương hướng, nhỏ giọng quanh co: “Ừ.” Thật ra cô không mở ra coi, Dư Thâm Tĩnh nói là cả hai cùng chọn, cô không biết món quà này là cô ta đưa hay anh đưa, còn cuộc nói chuyện kia nữa, hàm chứa tuyên cáo gì chẳng?

“Aiz, anh còn sợ em không thích.”

Cô không nói gì, lại nghe vẳng tới tiếng bước chân của anh, giống như là đang tìm cái gì đó, một lát lại an tĩnh trở lại, bận rộn gì đó.

...

Cô đổi bên tai nghe, “Vậy anh làm việc tiếp đi, em cúp máy.”

“Ừ, không có việc gì thì ngủ sớm đi, anh còn chút chuyện phải xử lý.”

Cúp máy, cô cuộn người trong chăn, cảm thấy lạnh, tóc còn chưa khô, hơi cảm thấy đau đầu, trở mình vài lần, mệt mỏi, lại không hề buồn ngủ...

Đi công tác, quà tặng, tin đồn, ảnh chụp... Còn vẻ ngạo nghễ của Dư Thâm Tĩnh.

Nhắm mắt lại, ở trong lòng mình tự nhủ, chỉ là do mẫn cảm, không tốt, anh nói là do trùng hợp, không thể hoài nghi, không thể không tin tưởng, tin tức giải trí từ lời đồn đại lúc nào chả có, ai có thể biết đó là tin thật hay tin giả.

Nhà họ Lâm lâu hai.

Trong thư phòng chỉ mở duy nhất một ngọn đèn tường, bên trong nửa sáng nửa tối, khép văn kiện lại, anh đứng lên khỏi ghế, đi về phía cửa sổ buông rèm, nhần nhần thái dương, mặt mày rớt cục cũng bớt căng thẳng.

Ban đầu còn nghĩ rằng chuyện của công ty đã không còn gì trở ngại, ai ngờ bộ phận mấu chốt lại bại lộ, lúc đi Anh một tuần, tìm được đàn anh trước đây hỗ trợ, liên tục làm việc mấy ngày đêm, mới hoàn thành được bộ phận mới. Vừa đáp máy bay cũng không hề trì hoãn, trực tiếp trở về nhà, làm việc thêm vài giờ trong thư phòng, mới hoàn tất.

Việc này anh không nói cho ai, ngoại trừ một vài người bạn, ngay cả bà nội và cô cũng không biết. Rất mất sức, nói ra cũng chỉ khiến mọi người lo lắng. Trở lại bàn làm việc, cả người thả sâu vào ghế dựa, nhìn chằm chằm vào văn kiện, nghĩ tới hội nghị ngày mai, chỉ cần phương án mới được thông qua, mọi chuyện có thể khôi phục như thường.

Lão Thất gọi điện thoại cho anh, nói là chủ nhật này đi giao du, lão Thất này, thật có thời gian rảnh, cả đầu không nghĩ tới ăn thì đi du ngoạn, giáp du, đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như đứa trẻ chạy tới chạy lui. Chuyện công ty đã giải quyết, tâm tình anh tốt, mặc dù trong điện thoại chê cười lão Thất, nói giao du là trò trẻ con, nhưng rốt cục vẫn đồng ý, còn hỏi thời gian cụ thể.

Lão Thất lại phản bác lại anh, nói không phải trò trẻ con sao còn dự, chặc chặc vài tiếng rồi lại nói là buổi sáng tám giờ, trước khi cúp máy còn nói với anh một câu nhớ đi cùng bất tẩu.

Còn phải nhắc anh sao, đương nhiên anh sẽ mang cô tới, hơn mười ngày không gặp mặt, trong lòng rất nhớ, lúc ở Anh cũng bị đàn anh trên chọc là có bảo bối, ngày ngày xa cách không chịu được. Nếu có thể, anh cũng muốn đem cô ngày ngày ôm ở trong lòng, ngẩng mặt cúi đầu, liếc mắt một cái có thể thấy được ngay. Tuần trước, công việc bận tới mức chẳng phân biệt ngày đêm, lúc vô cùng mệt mỏi, muốn nghe thanh âm

của cô, nhưng lại không ai nghe máy, anh bận bịu việc, cũng không biết cô ở bên kia đang là ban ngày hay ban đêm, chỉ nghĩ rằng có thể là cô đang ngủ nên không nghe thấy.

Sớm gọi điện thoại qua, buổi sáng chủ nhật anh đi đón cô, mặc áo khoác đơn giản đứng ở dưới lầu, nhìn thấy cô từ hàng hiên đi ra, không nén nổi nụ cười trên môi.

“Sao lại gầy như vậy?” Anh nhìn cô, hơi bất mãn.

“Không có, sao mà gầy.” Cô cười hơi gượng, thấy anh cười, nghi hoặc mấy ngày nay nhất thời được xua tan.

Lên xe, cô hỏi: “Đi đâu?”

“Lão Thất nói đi giao du, cũng không biết là đi câu cá hay cắm trại nướng thịt, nếu không tốt, chúng ta sẽ đi về.”

Tìm chỗ đỗ xe, lão Thất và mọi người đã có mặt, đã dọn xong đồ nướng, thấy bọn họ, mọi người kêu lên, “Ái chà, hai người đến trễ nhất.”

Đợi cả hai đến gần, lại chỉ mấy xâu thịt và rau dưa, “Này, đây là nhiệm vụ của hai người, tới trễ nên nhận nhiệm vụ nướng cho mọi thứ chín đi.” Quay đầu nhìn Nhất Hạnh, “Bát tẩu, chị đừng làm, trừng phạt này đều là dành cho bát ca.”

Cách đó không xa trên cổ có người gọi cô: “Chị Nhất Hạnh, chị Nhất Hạnh, ở bên này.” Lí Lê đội nón trắng, ngồi ở trên cổ ngoác cô.

Cô nhìn một bàn thịt tươi và rau dưa, có chút do dự.

Lão Thất khuyến khích cô: “Đừng giúp đỡ bát ca, chỗ của phụ nữ ở bên kia.” Nói xong chỉ về phía Lí Lê.

Lâm Tử Diễn nhìn cô: “Em qua bên kia đi.”

Lí Lê thúc giục cô: “Chị Nhất Hạnh, sao còn chưa qua đây?”

Cô cười cười, không nhìn anh, đi vòng qua chỗ Lí Lê, chỉ còn lại anh đứng cạnh vĩ nướng, nhìn cô, thần sắc chột đời, lẩm bẩm: “Sao lại đi thật chứ, bắt anh làm thật à?”

Lão Thất đưa cho anh một cái quạt, ngồi xếp bằng xuống, mang mấy xâu thịt thả lên vĩ nướng, cười nham hiểm vài tiếng: “Lâm đại ca à, còn có việc cho anh đó.”

Anh cũng đành cầm xiên thịt, thỉnh thoảng lật tới lật lui, chỉ chốc lát đã lại nghe tiếng lão Thất, “A, được rồi, đã chín, lại đổi xiên khác.”

Xiên thịt phát ra thanh âm lách tách, chỉ một lát sau đã biến thành màu đen.

Chương 52

“Trời ơi, vứt cái này đi.”

“Làm sao mà đen như vậy.”

“Cháy xém.”

“Được rồi, Bát ca, ngài giờ cao đánh khê đi. Ngài còn nướng như vậy nữa thì hôm nay chúng ta ai nấy đều khỏi cần ăn.”

“Hơ, lão Thất, ngài có khả năng kích động não nhiệt nha.” Cách đó không xa có âm thanh xa lạ truyền đến.

Lão Thất đang bận rộn chú ý vào món đồ ăn kia nên chỉ ngoảnh đầu nhìn thoáng qua: “Ha, Ngũ ca, hôm nay có trận gió lạnh nào mà cũng thổi ca tới đây.”

“Sao vậy, mọi người có thể tới, chỉ ta không thể tới.” Lão Ngũ đến gần nhìn, ngoác miệng cười nói: “Thậm chí còn nướng thứ gì vậy, đen hết cả rồi.”

“Đều là kiệt tác của Bát ca chúng ta, món nướng thành than.”

Hai người bắt tay xong thì mới phát hiện bên cạnh lão Ngũ còn có một vị mỹ nhân đang đứng. Làn da trắng nõn, con ngươi nhạt màu, cô mặc một bộ quần áo màu trắng chỉnh tề động lòng người.

“Chào Thất ca, Bát ca.” Âm thanh trong vắt.

“Em qua bên kia ngồi chung với bọn họ.” Lão Ngũ nhìn sang khu vực của phụ nữ cách đó không xa mà nói với tiểu mỹ nữ kia. Tiểu mỹ nữ gật đầu mà đi sang đó.

Còn lại mấy người đàn ông vây quanh bếp nướng nói chuyện phiếm từ việc này sang việc khác.

“Ngũ ca, Hải Nam chơi thế nào?”

“Có thể có chuyện gì chơi, còn không phải là vì ta đúng tay vào mới xong sao?”

“Tiểu mỹ nữ kia cũng do Hải Nam biết?”

“Làm sao?”

“Tôi nói này Ngũ ca, tiểu mỹ nhân kia là anh lừa tới, đúng chứ.”

“Đi, đi, đừng nói bậy, người ta vẫn còn là học sinh.”

“Thì ra là phần tử trí thức. Khá đó, Ngũ ca, thật tinh mắt.”

. . .

Đang nói thì tiểu mỹ nhân kia đột nhiên quay trở về ngồi ở bên cạnh lão Ngũ, vui vẻ cười cợt: “Ngũ ca, thật là khéo, anh đoán xem em thấy ai ?”

“Ai?”

“Người nhặt được vòng cổ của em.”

Ngón tay thon thả của tiểu mỹ nhân vươn ra, chỉ đúng vào lưng Nhất Hạnh: “Là chị ấy, vòng cổ của em bị rơi trên cầu Tình Nhân là do chị ấy nhặt được.”

Lão Ngũ theo hướng tiểu mỹ nhân chỉ mà cười vài tiếng: “Thật đúng là khéo.” Nói xong liền quay đầu lại nhìn Lâm Tử Diễm.

Tiểu mỹ nhân vuốt vuốt mái tóc xuống: “Vâng, chị ấy và bạn trai dạo trên cầu tình nhân hơn nửa giờ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt Lâm Tử Diễm liền bắt đầu mất tự nhiên. Lão Thất và lão Ngũ cũng không biết Lâm Tử Diễm có công tác nên không đi cùng Nhất Hạnh. Hôm đó lão Ngũ cũng không đi cùng tiểu mỹ nhân để tìm vòng cổ, cho nên căn bản không nghĩ đến người cùng Nhất Hạnh trên cầu Tình Nhân thật ra cũng không phải Lâm Tử Diễm.

Xâu thịt trên bếp nướng lại bốc lên mùi khét nồng nặc một lần nữa, lão Thất vội vàng gấp ra: “Bát ca, hôm nay vẫn còn chưa có thịt ăn. Thế này lại nướng cháy nữa rồi.”

Lâm Tử Diễm ra vẻ không liên qua mà hỏi một câu: “A, cô ta cùng bạn trai đứng đó?”

“Đúng vậy, vóc người cao cao.” Cô bé liếc nhìn Lâm Tử Diễm, đột nhiên lại nói: “Hình như có điểm giống như anh.”

Vừa nói thế thì lão Thất và lão Ngũ mới phát giác có điều bất thường. Mặc dù không biết nội tình, nhưng cũng hiểu bạn trai Nhất Hạnh trong lời nói của tiểu mỹ nhân nhất định không phải là Lâm Tử Diễm. Đánh giá sắc mặt của Lâm Tử Diễm, lão Ngũ vội vàng đưa mắt ra hiệu cho tiểu mỹ nhân bên cạnh.

Nhưng không ngờ Lâm Tử Diễm lại thay đổi vẻ mặt, cuối cùng lại cười mà hỏi tiểu mỹ nhân kia: “Em nói nhìn thấy ở đâu?”

“Cầu tình nhân, tại Hải Nam, rất đẹp. Nhưng mà Ngũ ca không đi cùng em. Em đi một mình.”

Lão Ngũ đứng lên vội lôi kéo tiểu mỹ nhân: “Đi, em qua bên kia chơi đi, ngồi ở đây không tiện, đi nhanh, đi nhanh đi.” Tiểu mỹ nhân miệng méo xệch, không tình nguyện đứng lên đi về phía bãi cỏ.

Lâm Tử Diễm không lên tiếng, sắc mặt có hơi u ám. Lão Ngũ ở một bên pha trà: “Tiểu cô nương mắt kém, nhất định là nhận lầm người rồi nói vớ nói vẩn.”

Nhất định là làm bằng hữu vài năm nên bọn họ cũng đều quen thuộc tính cách của Lâm Tử Diễm. Hôm nay thấy anh sa sầm mặt không nói lời nào nên cũng lo lắng. Không nghĩ sau một lát anh cười chế nhạo lật lại miếng thịt trên xiên nướng rồi quay sang gọi to một tiếng: “Lại đây ăn đi.”

Người đều vây quanh chỗ nướng, Lý Lê đưa mắt nhìn thấy xương thịt đều đen sì liền kêu lên: “Trời ạ, nướng thịt thế nào mà đen cả vậy.”

Lâm Tử Diễm ngẩng đầu lên, cười cười: “Đều là tôi làm đen.”

Nhất Hạnh “Phi” một cái mà cười thành tiếng, Lý Lê và tiểu mỹ nhân kia cũng nở nụ cười. Nét mặt ba nam nhân đang ngồi thì mặc dù cũng cười, có điều có vẻ quái dị.

Còn chưa tới chiều thì bầu trời mây đen dày đặc, rồi bắt đầu mưa. Dã ngoại ở vùng hoang vu nên cũng không có chỗ núp mưa. Vì vậy ai nấy đều thu thập đồ đạc rồi lên đường trở về.

Ngồi trong xe, Nhất Hạnh cũng hơi kỳ quái. Tự anh nói câu kia “Đó đều là do tôi làm đen” sau này đúng là đôi câu vài lời cũng không thêm nói nữa. Nét mặt cũng không thể hiện gì, nhàn nhạt nhưng lại không giống bình thường.

Trời mưa bắt đầu to, những giọt nước mưa đập vào cửa sổ xe phát ra tiếng kêu lộp bộp. Cần gạt nước chạy tới chạy lui gạt những vệt nước dọc theo tấm kính trước tùy ý chảy xuôi.

“Sao em không mang theo?”

“Ách, mang cái gì?” Nhất Hạnh nghi hoặc. Đã lâu như vậy anh không nói lời nào, vừa nói thì lại không hiểu ra sao cả.

“Vòng tay.”

“Vòng tay? . . . Em không có vòng tay.”

Anh không nói lời nào, xe chạy nhanh vào nội thành về phía nhà cô.

“Trước lúc đi công tác anh gọi điện thoại cho em, tại sao không tiếp?”

“A, điện thoại di động của em không có điện.” Nhất định là lúc ở Hải Nam, điện thoại di động của cô hai ngày liền không có điện .

“Em đi công tác ở Hải Nam?”

Nhất Hạnh sau khi nghe xong, đột nhiên quay sang bên cạnh nhìn anh. Anh vừa mới từ Anh quốc trở về, cô cũng không hề nói mà làm sao anh biết nhanh như vậy. Cô sững sốt một hồi mới đáp: “Ừ.”

Người đi trên đường ít dần, lớp nhựa đường trông có vẻ dài vô tận. Anh lái xe thật sự nhanh, không nói lời nào. Có vẻ như không kiên nhẫn nên ba mươi phút chạy xe mà chỉ vền vẹn dùng một nửa.

Đến dưới nhà ở tiểu khu, từ trong xe anh đưa cây dù cho cô: “Vào đi.” Anh xoa xoa thái dương, xe bắn lên một đám bọt nước rồi nhanh chóng biến mất ở trong mưa.

Mấy ngày nay thời tiết thay đổi quá lớn. Gần đây bà nội luôn luôn không khỏe, cả nhà sắc thuốc đông y. Là phương thuốc từ nhà cô đưa tới, nói là thích hợp với việc điều trị từ từ.

Trở về Lâm gia, bà nội ngồi ở ghế sa lon phòng khách, Bạch Từ đang rót thuốc sắc màu nâu vào bát làm tỏa ra mùi thuốc nồng nặc. Thấy anh đi từ bên ngoài vào, bà lấy mắt kiếng gọi anh: “Tử Diễm, còn có nửa tháng là ngày cháu và Nhất Hạnh đính hôn. Cháu đã nói cho Nhất Hạnh đến lúc nào chuẩn bị gì chưa.”

“Tùy tiện để lúc nào chả được.” Nói xong một câu, anh liền đi lên lầu. Không chế không nổi nên càng nghĩ càng tức giận. Đi công tác mà cần phải đến cầu tình nhân, bạn trai trong mắt người khác không phải chính mình mà là anh ta. Đi Anh quốc chọn được vòng tay. Cô nói là thích thì anh thật sự cho là cô thích. Trong lúc vô tình hỏi thì mới biết được lúc đầu căn bản cô cũng không hủy nó. Không thích thì nói dối, thậm chí không muốn hủy đi. Chẳng bao lâu sau, một người đàn ông như anh mà cũng lại trở nên lòng dạ hẹp hòi

như thế. Không muốn nhìn thấy cô và nam nhân khác ở chung một chỗ, chẳng sợ người kia là Hứa Diệc Dương, là anh họ của mình. Chỉ một chút biến động nhỏ mà anh cũng hoảng hốt, bởi vì anh biết cho tới nay đều là chính mình bắt buộc cô giao cho mình. Bắt cô mềm lòng, nhưng cũng ngại cô mềm lòng. Anh không hề nắm chắc, bởi yêu quá sâu nên không dừng bước được. Anh không khỏi thanh minh cứ luôn kéo cô đi về phía trước. Ở chung lâu như vậy, anh cũng không biết rốt cuộc đối với mình thì cô có tình cảm gì. Cô đồng ý ở chung một chỗ với mình, đồng ý đính hôn với mình có phải chỉ là bởi vì muốn trốn tránh sự mê loạn khi đó không. Ở trước mặt cô, anh không dám nói yêu. Anh yêu cô, nhưng cũng không biết cô có yêu hay không. Có cô bên người, anh liền an ủi chính mình cho dù không thích cũng không có vấn đề gì. Cứ ở với nhau thật dài thật lâu cả đời, một ngày nào đó có lẽ cô sẽ yêu mình. Anh không biết cơ hội như vậy mong manh đến đâu, trong lòng vẫn luôn cố chấp là đợi ba năm không sao cả, dù lâu đến đâu anh cũng chờ.

Đính hôn rồi anh cho là sẽ tới lượt mình. Hôm nay nghe chuyện của cô và anh mình, biết trong lòng của cô có anh trai, cô và anh ấy ở chung một chỗ thì anh liền sợ. Có câu thành ngữ, gọi là tình cũ không rủ cũng đến.

Bóp điều thuốc lá, sợi thuốc dưới chân trải đầy trên thảm. Tình cảm của anh giống như sợi thuốc lại giống như tro tàn, chân thật lại hoảng sợ.

Công ty đã làm việc bình thường, khi đi làm anh cũng chẳng có tâm tình. Ném tài liệu rồi ra khỏi công ty, anh không có mục đích cứ lái xe không biết chạy đến đâu nữa.

Xuống xe đi vài bước, đến chỗ rẽ đúng là sân chơi. Trên các phương tiện giải trí có trẻ em cũng có người lớn, có cả tiếng kêu sợ hãi lẫn tiếng cười vui.

“Lâm Tử Diễm.” Quay đầu lại anh nhìn thấy Dư Thâm Tĩnh. Cô đeo kính màu hồng đội mũ rộng vành, mái tóc quần xòa xuống trên hai vai, cũng che đi hơn phân nửa khuôn mặt.

“Làm sao anh lại tới nơi này?” Cô hỏi.

“Tôi đi ngang qua.”

Từ phía sau Dư Thâm Tĩnh đột nhiên lộ ra một cái đầu nhỏ, là một cô bé khoảng sáu bảy tuổi. Một tay nó tóm lấy vạt áo cô để lộ ra một nửa gương mặt mịn màng tươi cười.

“Là con của chị tôi, tiểu Đạt đến đây, chào đi.”

Cô bé chớp chớp mắt nhìn: “Chào anh.”

“Xin chào.” Anh và cô bé chào hỏi nhau.

“Trong nhà không có ai, không muốn chơi ở nhà nên nó nói muốn đi ra sân chơi. Tôi liền mang theo nó đi ra ngoài.”

“Anh đi một mình sao?” Tiếng của cô bé vang lên.

Anh cười cười: “Đúng vậy, nhưng mà cháu hẳn là nên gọi bằng chú.”

Cô bé lắc đầu: “Anh đi một mình mà không sợ cô đơn sao, anh chơi với em đi. Hôm nay em chơi cùng anh.”

“Tiểu Đạt lại đây, chú còn có chuyện cần làm.” Dư Thâm Tĩnh có hơi xấu hổ bèn lên tiếng ngăn lại.

Trên mặt cô bé lộ vẻ mất mát: “Mọi người đều thích để cháu ở nhà một mình. Cháu và anh cũng thế, đều là một mình. Anh, không nên nghe dì nói, hôm nay em và anh cùng chơi, có được không?”

Thấy trên mặt cô bé đầy vẻ chờ mong, anh cũng không đành lòng chột nói ra: “Vây được rồi, hôm nay chú và cháu cùng nhau chơi.”

Cô bé sau khi nghe xong liền đi ra từ phía sau Dư Thâm Tĩnh. Một tay đã bị Dư Thâm Tĩnh nắm, tay kia liền vươn tới tóm lấy mấy ngón tay của Lâm Tử Diễm.

Gần như chơi đùa tất cả phương tiện có trong sân chơi. Bánh xe cao chọc trời, xe vượt núi, thuyền hải tặc . . . Cô bé rất vui vẻ không ngừng cười khanh khách. Chơi đến nửa ngày, cơn giận lúc trước cũng không còn, anh bế cô bé từ trên bánh xe cao chọc trời xuống. Cô bé ôm cổ anh thì thầm mấy

câu. Trong lòng anh hoan hỉ, thật ra anh cũng thích trẻ con. Lần trước anh đã bảo cô sinh con cái. Không phải nói đùa, anh vẫn luôn muốn sinh được con gái, lớn lên giống cô. Mỗi ngày đều ôm, cưng chiều nó.

27. Chương 53+54

Chương 53

Chơi xong, cô bé nói đã đói bụng, lôi kéo tay anh không thôi, muốn đi ăn KFC, hôm nay anh cũng không làm gì, liền đồng ý.

Chập tối, trong KFC rất đông người, chọn chỗ ngồi xong, cô bé liền ăn khoai tây chiên, trông rất ngon miệng.

Dư Thâm Tĩnh lấy khăn tay lau bàn tay đầy mỡ thay cô bé, nhìn về phía anh nói: “Đúng rồi, lần trước chọn đồ ở Anh, không biết Tổng tiểu thư có thích hay không, tôi cảm thấy vòng tay kia rất thích hợp với tổng tiểu thư, lần trước đi “Ích dương”, Tổng tiểu thư không mở ra coi, tôi còn sợ cô không vừa ý.”

Anh cười cười, nói dối: “Cô ấy nói thích.”

“Tổng tiểu thư nói thích thì tôi an tâm, vốn đêm đó chuẩn bị tiễn Tổng tiểu thư một đoạn, nhưng Tổng tiểu thư nói còn có chuyện chưa làm xong, nên lên xe Hứa tổng đi rồi.”

Anh nhú mi, không nói gì.

“À, đúng rồi, lần trước ở Anh quốc, không cẩn thận bị chụp ảnh, sau khi về nước tôi mới biết được, những người đó viết bậy thôi, lúc người đại diện nói cho tôi biết, tôi liền nghĩ ngộ nhờ Tổng tiểu thư hiểu lầm làm sao bây giờ, Tử Diễm, tổng tiểu thư hẳn là sẽ không hiểu lầm chứ.”

“Ảnh gì?” Anh không biết.

“Chuyện tin đồn trong làng giải trí.” Dư Thâm Tĩnh cười yếu ớt đáp, rồi nhắc lại tiêu đề, “Người mẫu mới Dư Thâm Tĩnh, hẹn hò lãng mạn trên đường phố Paris.” Bất đắc dĩ thở dài, “Không có cách nào, người trong nghề này thường gặp chuyện hiểu lầm, Tổng Tiểu Thư không hiểu lầm chứ?”

Hồi lâu, anh mới nói: “Không có gì.” Cơn giận trong lòng thật vất vả mới áp chế lại bắt đầu nổi lên. Bị đăng tin xấu, thậm chí ngay cả hỏi cô ấy cũng không hỏi qua mình, lại nói gì hiểu lầm, hay là thấy không cần thiết, cảm thấy không quan trọng, cho nên không nói với anh. Tổng tử Diễm nản lòng nghĩ lại lời nói của Dư Thâm Tĩnh, còn có chuyện chưa làm xong, ngồi xe hẳn rồi đi, càng nghĩ càng hỗn loạn. Cô là điểm yếu nhất của anh, công ty gặp chuyện lớn như vậy, anh vẫn gặp nguy không loạn, mà giờ một chuyện nhỏ của cô ấy, cũng khiến anh bối rối rồi.

“Dì ơi, cháu không ăn nữa.” giọng nói dịu dàng của cô bé vang lên, “Chú ơi, chúng ta trở về đi.”

Nhảy từ trên ghế xuống, đi vài bước rồi quay đầu lại kéo ngón tay anh, lộ ra những chiếc răng nanh nhỏ nhắn, cười rất đáng yêu. Anh theo suy nghĩ trở lại, đứng lên, một trái một phải nắm tay cô bé đi ra ngoài cửa.

Lúc chia tay cô bé luyến tiếc, nắm lấy tay anh: “Chú ơi, chừng nào thì chúng ta lại đi chơi.”

Dư Thâm Tĩnh che miệng cười: “Tử Diễm, mị lực của anh thật lớn, tiểu Đạt, chú Lâm bề bộn nhiều việc, không thể cùng con đi chơi.” Cô bé buông tay, trông mong nhìn anh: “Chú à, lần sau chúng ta gặp lại, chú phải nhớ cháu đó, không được quên cháu đó.”

Anh bị lời nói con nít chọc cười, sờ đầu cô bé: “Sẽ không đâu.”

Đến nhà xe, anh tựa lưng vào ghế ngồi, cảm thấy suy sụp, vẫn mong chờ cô quay đầu nghĩ tới mình, sau khi đánh hôn nghĩ về sau sẽ sum vầy đoàn tụ. Mà công việc cứ đến liên tục, mỗi việc đều làm cho anh tâm phiền ý loạn, không có người tin tưởng anh cũng sợ hãi, sợ hãi có một ngày cô đột nhiên rời đi, một lần

nữa trở lại bên anh họ. Ở với mình, cô luôn yên lặng không nói, anh không nhìn ra tình yêu của cô, không biết làm sao bây giờ, vắt hết óc muốn đem cô đặt ở bên cạnh mình, cứ như thế càng ngày càng trói buộc cô, anh dùng thời gian trói buộc cô, cô dùng tình cảm trói buộc anh, sau khi từ Anh quốc trở về, những chuyện rất nhỏ xảy ra, anh cũng hiểu được là lát mềm thì buộc chặt.

Chiều túi xách xinh đẹp để trong ngăn tủ vài ngày, lúc lấy quần áo vô tình nhìn thấy, do dự một lúc, rốt cục cô lấy ra, phát hiện một chiếc hộp tinh xảo, buộc bởi cánh nơ màu tím.

Mở nắp hộp ra xem thì đúng là một chiếc vòng phỉ thúy màu xanh biếc, bề mặt nhẵn bóng vừa thấy đã biết là ngọc loại tốt. Nhất Hạnh thở dài một tiếng, bây giờ mới nhớ vì sao ngày đó anh lại hỏi mình không mang vòng tay. Đến bây giờ cô mới mở ra, cách đây vài ngày, đêm đó anh hỏi mình có thích hay không, trong lòng cô còn buồn, chỉ “thích” một tiếng xem như trả lời. Cầm chiếc vòng trong tay, có cảm giác thật ấm áp, nhíu mày, ngày đó cô chú ý thấy sắc mặt anh không tốt, không biết anh tức giận không?

Bà nội ở bên ngoài gọi vài lần, cô còn ngồi trầm tư ở mép giường, cho đến khi bà nội mở cửa phòng ngủ, mới tỉnh lại, cất vòng tay đi ra ngoài ăn cơm.

Buổi trưa nấu cơm bà nội nói muối ăn không no, buổi chiều, cô tới siêu thị mua đồ. Ra tiểu khu, qua đường cái, có một siêu thị cách đó không xa, trong góc có bán báo, mỗi khi đi qua, cô có thói quen coi liếc mắt một cái. Ở bên ngoài là một xấp báo chí, kinh tế báo, tình hình chính trị, thời báo, báo giải trí đợi chút.

Báo giải trí trang báo bị cong góc, cô mở ra, liên tục mấy tấm ảnh đập vào mắt, tuần nam mỹ nữ, còn có một đứa nhỏ. Mấy tấm là cô gái đeo kính che diện mạo, thì cô không biết, nam mặc đồ tối, bóng dáng cao ngất thon dài, đứng bên cạnh, chụp không rõ ràng, nhưng cũng đủ biết, ngoại trừ đứa bé, người kia chính là Lâm Tử Diễn.

Chẳng lẽ lại là tin đồn, cô cầm tờ báo xem, tiêu đề màu đen thật to viết “Lâm tổng kim ốc tàng kiều, một nhà ba người hạnh phúc đi chơi”, cô xem ảnh, thấy Lâm Tử Diễn ôm cô bé, nó ôm cổ anh ghé sát tai nói gì rất thân thiết.

Cô gái thì cô không biết, hình như hơi giống Dư Thâm Tinh, lại không giống, cô đứng ở đầu gió, tóc thổi vào trong mắt, cô cũng không lấy ra, cố gắng áp chế cảm xúc xem hết tờ báo.

Lúc ra khỏi nhà cô không mang di động, cô không có cách nào liên lạc với anh, đây là lần thứ ba, mỗi lần càng thêm lợi hại, cho dù tin anh, cô cũng không thể không hỏi. Trong lòng thầm muốn biết đáp án, không có lửa làm sao có khói, vô duyên vô sao lại có chuyện xấu. Mấy hôm nay bọn họ rất ít liên lạc, ở với nhau hai lần, dù anh cười cô cũng phát hiện trong lòng anh có điều phiền muộn, cô không biết vì sao anh lại như vậy, ngoài công việc ở công ty thì cô có điều gì khiến anh lo âu, thậm chí bất an như vậy. Một nhà ba người, lại kim ốc tàng kiều giải thích thế nào đây.

Xách đồ từ siêu thị về, trên tay chảy máu cũng không cảm thấy đau, bà nội nhìn gói to kính ngạc, mấy thứ dặn mua đều không có, cô không nghe rõ bà nói gì, trở về phòng, xách túi chuẩn bị đến nhà họ Lâm. Cô biết anh ở đó, buổi sáng bà nội anh và bà nội cô có nói chuyện điện thoại nên biết..

Ngồi trên xe taxi, mà tim cô đập thật nhanh, gặp mặt, nhất định phải để hỏi cho ra lẽ.

Cánh cửa điêu khắc màu đen mở ra, dì Ngô ra đón cô, bà Lâm đang nghỉ ngơi trong phòng.

Dì Ngô bưng chén đĩa nói: “Nhất hạnh, lâu rồi không tới, Tử Diễn ở thư phòng, vừa rồi mới xuống dưới, chắc giờ lại lên rồi, cháu lên thư phòng tìm cậu ấy đi.”

Cô gật đầu, rồi đi lên, đến cửa thư phòng, cửa hờ khép, để lại thật một khe hở, cô đứng ở cửa, cẩn thận nghĩ, phải hỏi anh như thế nào.

Trong phòng truyền ra âm thanh, hình như là nói điện thoại, anh nói nhỏ, so với vài hôm trước thì tốt lắm, có vẻ tâm tình anh tốt lắm.

Cô đứng ở cửa trong chốc lát, chờ anh gọi xong, sẽ gõ cửa.

Điện thoại nói được không lâu, đột nhiên nghe được tiếng anh cười, hơi to, không biết gặp chuyện vui gì.

Cô bước đi, nghe thấy tiếng anh cười, sau đó là một câu, thân thể đột nhiên cứng đờ, anh nói rõ ràng “Anh cũng yêu em” .

Cũng như mưa đá tháng mười hai, tiến tới mà không phòngbị, tay rơi xuống, trái tim đập nhanh hơn, thân thể cũng không điều khiển được, chân đứng yên, tư duy cũng đình trệ , từ từ mới nhận thấy được trong cơ thể có một cơn đau ập tới.

Anh cũng yêu em, cho tới bây giờ cô vẫn chưa nghe anh nói qua, mà nay được nghe, cũng là đối với người khác. Cô không rõ, anh yêu người khác, nhưng tại sao đính hôn cùng với mình, hai người không yêu nhau, dựa vào cái gì lại kết hôn, dựa vào cái gì sẽ hạnh phúc. Chỉ một câu nói như vậy liền phá hủy cô.

Cổ họng khô khốc, đầu cũng bắt đầu đau, cô không có dũng khí đẩy cửa ra, nhát gan cũng tốt, yếu đuối cũng tốt, cho dù anh yêu người khác, cho dù chuyện xấu trở thành sự thật, cô cũng không muốn tại thời khắc này giáp mặt anh. Nếu mở cửa ra, chờ đợi cô là những vết thương tức khắc hình thành, cô sợ mình không chịu nổi, vịn vách tường, từng bước một đi xuống lầu, bước chân nhẹ nhàng, bước xuống cầu thang không tiếng động.

Cô không muốn ở lại đây, cô cần thời gian, cần nơi để bảo vệ mình, anh yêu người khác sớm muộn gì cũng có ngày chân tướng rõ ràng, cô biết đến lúc đó cũng chẳng trách được. Nhưng ngay lúc này cô dù thế nào cô cũng không muốn chính miệng anh nói ra. Trong lòng cố gắng lặp lại , dù là ngày mai cũng sẽ tốt hơn hiện tại , ít nhất khi đối mặt cũng sẽ không đau nhiều .

Cô lảo đảo đi ra ngoài, Dì ngô hỏi: “Sao không ở lại lâu thêm chút nữa ?”

Cô lắc đầu, không biết lấy lý do gì, giọng nói nghèn nghẹn, dừng một chút mới nói: “Công ty có việc ạ .”

Ra khỏi cửa sắt, một mình đi trong lúc mờ mịt, quên gọi xe, cô lê từng bước trên phố, sắc trời dần tối, mà cô cũng không biết, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến câu nói kia “Anh cũng yêu em”, mũi cay cay ,trong lòng rất đau, cô nghĩ mình sẽ khóc, sờ sờ khóe mắt, thế nhưng không có nước mắt.

Gió nổi lên, làm tóc rối, áo khoác mỏng manh không chắn khỏi cơn lạnh, cô chật vật như vậy, không thể về nhà, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra mình không thích hợp, vô luận như thế nào, cô không muốn làm người khác lo lắng. Một người thương tâm, cũng tốt hơn hai người lo lắng. Trên đường người đi đường dần dần trở nên rất thưa thớt, cô không biết mình muốn đi đâu, đi đến đâu cũng thấy hình bóng anh, đi đến đâu cũng nghĩ đến câu nói “anh cũng yêu em”.

Chương 54

Dừng bước, nhìn vào công ty thấy lầu một còn sáng đèn. Trong đại sảnh chỉ còn bảo vệ, cô đứng lặng trong chốc lát, rồi máy móc đi vào.

Không vào thang máy, chậm rãi nhìn, mười hai tầng, cô chết lặng, toàn thân khí lực như bị rút hết, di động ở trong túi rung lên, cô cũng không phát giác. Đến văn phòng, toàn bộ tầng trệt đều tối đen, cô thở phì phò, nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt, hô hấp cũng nặng nhọc, toàn thân như nhũn ra, phải chống tay vào tường mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Cửa ban công khóa, cô vào không được, một mình đứng ở hành lang tối đen, nước mắt khóc.

Có tiếng bước chân truyền đến, nước mắt cô vẫn còn lưu lại trên mặt, đột nhiên bị một âm thanh đó làm cả kinh ngẩn đầu lên. Không có ánh sáng, cô không thể nhìn rõ được là ai, trực giác mách bảo là nên rời đi, lúc vừa xoay người thì nghe thấy tiếng Hứa Diệc Dương ở ngay đằng sau cô:” Làm sao vậy?”

Cô dừng bước, lắc đầu, không khóc nữa:” Không có, em quên vài thứ.”

Anh không tin, do dự vài giây, xoay người cô lại, mắt đã quen với bóng tối, có thể thấy được rõ ràng nước mắt còn đọng trên khóe mắt cô:” Vì sao khóc?”

Cô chỉ lắc đầu, không muốn nói, cũng không thể nói với anh, lại mới đi mười hai tầng lầu còn đang thở phì phò, tay nắm chặt trong túi.

Anh muốn thay cô lau nước mắt nhưng trong tay không có khăn, lệ trong mắt cô rơi từng giọt từng giọt ướt đầm, sáng quắc. Cho dù chia tay, anh vẫn hy vọng cô được hạnh phúc, lúc này nhìn cô rơi lệ, trong lòng lại thấy rối rắm.

Với tay, nhưng không ngờ cô lại vội lùi bước, kinh hoàng nhìn anh, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Trong mắt anh một mảnh đen tối, nắm chặt tay, tiến lên vài bước, chần chờ lại kiên định ôm cô vào lòng, chẳng sợ dù một giây cũng tốt.

Người Nhất Hạnh cứng lại, không dự đoán được hành động của Hứa Diệc Dương, liền tức khắc liền đẩy ra anh, thần sắc phức tạp thối lui từng bước.

Lâm Tử Diễm đứng ở cửa vào tòa nhà, tránh mình ở một góc khuất gần đó, lạnh lùng nhìn phía trước.

Nói chuyện điện thoại xong đi khỏi thư phòng, dì Ngô liền hỏi anh, đã nói chi tiết chuyện đính hôn với Nhất Hạnh chưa. Anh buồn bực lắc đầu, thì ra cô mới vừa tới. Hỏi dì Ngô cô ở đâu, mới biết cô vừa rời đi. Dì Ngô bảo với cô anh đang ở thư phòng, sau đó thấy cô đi xuống lầu, thần sắc có chút cấp bách, hỏi nguyên nhân, cô chỉ nói là công ty tăng ca.

Anh đứng ở trong phòng khách, đột nhiên nhớ tới lúc này nói chuyện điện thoại, cửa thư phòng chỉ khép hờ, cô ở ngoài cửa, không biết có nghe hay không.

Anh kinh hoàng, sợ cô hiểu lầm, đều không phải là cô tưởng như vậy, mới vừa rời nhận điện thoại là cô nhóc gặp ở sân chơi, trên điện thoại không xưng rõ đối tượng, mà cô bé lại mềm mại nói với anh, “Anh ơi, em yêu anh”. Anh có tâm tình vui vẻ, ha ha nở nụ cười, suy nghĩ, cũng đáp, “Anh cũng yêu em”.

Anh không biết cô có nghe thấy hay không, chuyện dễ dàng hiểu lầm nhất cũng chỉ có thể là vậy, tính cách của cô anh biết rõ, vĩnh viễn chỉ biết trốn tránh. Mặc dù nghe dì Ngô nói là bởi vì công ty tăng ca mới rời đi, nhưng vẫn thấy không yên lòng, huống chi hôm nay là cuối tuần, trời đã tối, làm sao có thể tăng ca? Vừa nghĩ vậy liền cảm thấy không thích hợp, chỉ sợ cô là nghe được câu nói kia nhất thời bối rối lung tung tìm lấy cớ.

Ngay cả cơm chiều anh cũng không ăn, cầm cái chìa khóa xe, nói một tiếng liền lái xe đi Ích Dương.

Đại sảnh công ty chỉ còn người bảo vệ, anh biết cô làm việc ở tầng trệt, đi thang máy, trước đó gọi tới nhà cô, mọi người nói là cô không có trở về, gọi điện thoại cho cô, không ai tiếp, xem như việc vô ích. Anh không xác định cô rốt cuộc có nhận được điện thoại hay không, rốt cuộc có đến công ty hay không, hay chỉ là nghe dì Ngô nói như vậy, mới trực tiếp lái xe đến “Ích dương”.

Đi lên tầng trệt. Anh đứng ở tại chỗ, không thấy rõ là có người, nhưng lại nghe đến rõ ràng tiếng thở dốc, dồn dập có chút mê loạn. Tiếng thở thật quen thuộc tuy anh chỉ nghe qua hai lần. Đó là lúc ở nhà trọ anh khi đó anh ôm cô, cô bị ôm chặt không thở nổi, mới phát ra những thanh âm như vậy.

Hai mắt đã quen với bóng tối thì thấy hai bóng người, một nam một nữ đang ôm nhau, của anh họ của anh, ôm trong lòng cô gái của anh, hai người đứng quay mặt lại với anh, nhìn không thấy biểu tình trên mặt, chỉ thấy hai người thân mật ôm nhau.

Một phút, hai phút, tay anh đặt lên bức tường bên cạnh, nắm thành nắm, lại không thể đưa tay bật công tắc điện, rõ ràng chỉ là một tiếng thở dốc truyền vào tai, nhưng lại át cả tiếng tim đập của anh. Cảm giác đau đớn mất mát và tức giận khiến người anh nóng lên như chạy bộ hàng trăm cây số. Anh sợ nhất là chuyện phát sinh trước mắt, tường thành thật vất vả trúc khởi nháy mắt đổ sụp. Anh nghĩ rằng đem cô giam lại một chỗ, thì cô có thể nguyện ý cùng mình chung sống với nhau mãi mãi, thì ra, kết quả là vẫn là chỉ là một mình đơn phương tình nguyện. Cảm giác nản lòng thoái chí vô cùng khó chịu, anh đã trải qua. Lúc cô ở bên cạnh anh, chuyện hiện tại chưa từng xảy ra trước đây. Cảm giác có được rồi lại mất đi thật đau đớn, giống như có ai bẻ đi một mảnh xương sườn, chặt đứt đi vậy, chỉ có thể chịu đựng, đến khi anh không còn nhận được, thì chỉ có chết đi cùng với trái tim đã chết của mình.

Anh lạnh lùng, rốt cuộc là chính mình tự mình đa tình, trong mắt tình mịch nặng nề, tối nghĩa khôn cùng. Hai người đã tách ra, anh không ấn nút mở đèn, “tạch” một tiếng mở bật lửa, một ánh lửa màu lam nhạt bùng lên nơi hành lang tối đen.

Cô nghe thấy thanh âm rất nhỏ vang lên, chợt phía trước có ánh sáng lóe lên.

Gương mặt anh ẩn trong tối, không nói lời nào, lạnh lùng nhìn cô, bàn tay xoay vắn chiếc bật lửa, ánh mắt của cô chưa chạm đến anh, câu nói vừa rồi từng bước khoét sâu vào lòng cô thành một lỗ hổng.

Dáng vẻ cô thật chật vật, bởi vì đã khóc rất nhiều. Ánh mắt sưng đỏ, dù nhiều ngày như vậy nhưng vẫn lộ ra, tóc tai cũng rối bù. Sắc mặt tái nhợt nhìn thấy anh đứng đó không xa, ngay cả hô hấp cũng đau đến cực điểm.

Hứa Diệc Dương đứng bên cạnh, ngăn người ra trong giây lát rồi xoay người lại, điều chỉnh ngữ khí: “Từ Diễm, đừng hiểu lầm.”

Anh cắt cái bật lửa, nhấn công tắc đèn trên vách tường, ánh sáng chiếu rọi toàn bộ hành lang, thần sắc ba người đều thu vào trong đáy mắt.

Anh cười cười, nhìn bọn họ, lại đem ánh mắt nhìn về hướng cô, bên môi tràn ra một chút cười lạnh, khuôn mặt tao nhã tự đáy lạnh lùng: “Tôi đã biết.”

Trong mắt anh chợt lóe lên một tia đau đớn, trong ngực ẩn ẩn phập phồng, nói với Hứa Diệc Dương: “Anh, em còn có chút việc, phiền anh đưa cô ấy về.”

Đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn làm cô khôi phục lại ý thức, nhìn bóng dáng anh xoay người biến mất, cả người cô phát run. Cô biết anh hiểu lầm, chẳng sợ anh không thương cô, cô cũng không muốn anh hiểu lầm. Anh vào thang máy đi xuống, cô vội chạy ấn nút thang máy đi xuống lầu. Phía trước vắng như tờ, xe của anh đã sớm không còn, cô không trụ vững được, chân mềm nhũn muốn té xỉu.

Cô vẫn luôn tin anh, nhưng anh lại không tin cô, cùng anh cùng một chỗ thời điểm, cô chưa từng có đã làm cái gì giáo nhân hiểu lầm chuyện tình. Cho dù cô cùng Hứa Diệc Dương mỗi ngày đều gặp mặt, thậm chí đi công tác, cô cũng cẩn thủ đúng mực. Anh nói đi nơi nào, cô sẽ đi nơi đó, anh nói làm cái gì, cô sẽ làm cái đó, cô không biết bộc lộ tình cảm ra ngoài, nhưng trong lòng luôn có anh. Đến khi cô dần dần cảm thấy mãn nguyện sung sướng thì một câu nói của anh đã đẩy cô xuống địa ngục, thậm chí cô không kịp thừa nhận. Chuyện đính hôn, cô vẫn nghĩ là anh thực sự tự nguyện, nay mới biết được đó cũng chỉ là lời nói dối.

Hứa Diệc Dương đỡ cô lên xe, cô nhẹ nhàng tránh ra, chuyện cô và anh, cô không muốn có nhiều người xen vào.

“Anh đưa em trở về.”

“Không cần, cảm ơn.”

Hứa Diệc Dương vẫn đi theo cô, đi được một đoạn đường thật dài, rốt cục cô cũng phải quay đầu lại nói với anh: “Em không sao, em về một mình cũng được, anh cũng trở về đi.”

Ngồi xe taxi về nhà, bóng đèn hành lang hồng cả rồi, tối đen như mực, cái gì cô cũng nhìn không thấy, chỉ có thể dò dẫm từng bước đi lên. Cẩn chặt rằng, cái gì cũng không muốn nghĩ, đi đến lầu 5, toàn thân đều là mồ hôi, dựa vào cửa mới có thể đứng vững, trong lồng ngực như có ngàn cân đè nặng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Liên tục mấy ngày, hai người đều không có liên lạc. Mấy ngày nay, cô luôn mất ngủ, ngủ không được, loay hoay cuộn mình, toàn thân cao thấp mọi chỗ đều ê ẩm đau nhức, đau cô cũng phải đứng dậy đi qua đi lại.

Ban ngày kiên trì đi làm, buổi tối trở về luôn ăn không ngon, bà nội gấp đồ ăn cho cô, cô cố gắng ăn vài miếng rồi lại ới hết. Từ buồng vệ sinh đi ra, sắc mặt xanh trắng, tắm rửa sạch liền đem nhốt bản thân trong phòng ngủ.

Bà nội tiến vào, sờ trán cô, hỏi cô làm sao không thoải mái. Cô lắc đầu, không phải thân thể không thoải mái, mà là tâm rất đau, đau chịu không nổi.

Tấm lịch bàn ở đầu giường được dùng bút đỏ đánh dấu năm ngày. Màu đỏ ấy trước kia là niềm vui sướng, nay đập vào mắt, chỉ thấy ghê người. Ngay cả nhìn cô cũng không dám nhìn, còn mười ngày nữa, là ngày rất tốt để đính hôn. Mười ngày, ở trong lòng cô mặc niệm, không dài cũng không ngắn, chỉ là trải qua những sự việc vừa rồi, chỉ sợ đối với cô một ngày cũng là quá sức dài.

Chuyện này cô không nói với ai cả, cho dù mọi người đều biết, cũng không có khả năng thay đổi được gì. Sự thật là anh không yêu cô, mà nếu hai người đã không yêu nhau, vậy có sao lại phải cùng chung sống với nhau?

Từng lời bà nội lọt vào lỗ tai, cô cười khỏ, lắc đầu, vừa rồi cô ói nhiều vậy, bà nội bắn khoăn như thế, cô không phải là bất ngờ lắm.

“Một thời gian dài Tiểu Lâm chưa có tới, không phải là các con đã cãi nhau chứ? Bà thấy gần đây các con cũng không có nói chuyện điện thoại.” Bà nội cầm lịch đầu giường xem ngày.

Cô ợ run trong chốc lát, bọn họ không có cãi nhau, nhưng hậu quả còn hơn cả cãi nhau.

“Khi nào thì gọi cho Tiểu Lâm đến nhà chơi một lần? Chưa thấy qua ai giống các con, càng gần đính hôn ngược lại càng không thấy mặt.” Bà nội mặc dù oán trách cô, vẻ mặt lại là ý cười.

“Còn vài ngày nữa là ngày đính hôn, lúc đó sẽ nói ba mẹ con cố gắng xin được nghỉ phép, sớm trở về, tuy nói là đính hôn, nhưng cũng có nhiều chuyện rườm rà, bây giờ mà chuẩn bị trễ, sợ đến lúc đó cũng không kịp hoặc sẽ thiếu xót cái gì.”

Đầu cô choáng váng, cái gì cũng không có nghe đi vào, thẳng đến bà nội vỗ vỗ cô, mới định thần lại, không biết nói như thế nào, từ chối đã lâu chỉ có thể nói như vậy:” Bà nội, chúng con cãi nhau.”

“Cãi nhau?” Bà nội nghe xong cũng không tỏ ý nghi ngờ, ngược lại cười cười, “Người trẻ tuổi cãi nhau là chuyện thường, hai người mỗi người nhường nhau một chút là được. Thế là Tiểu Lâm chọc giận người tức giận, hay là người chọc Tiểu Lâm tức giận?”

Cô lại lắc đầu, bà nội nở nụ cười:” Có điều gì muốn nói ra mà đặt ở trong lòng, ai cũng không biết, con cùng Tiểu Lâm đều kín đáo úp úp mở mở, không nói làm sao biết thế nào mới tốt. Nhất Hạnh, con nghe lời bà nói, gọi điện thoại cho tiểu Lâm, nói chuyện đàng hoàng với nhau đi. Chuyện gì không vui ngày mai tất sẽ qua thôi.”

Cô không nghĩ làm cho bà nội lo lắng, chỉ có gật đầu đáp ứng. Chỉ là bọn họ trong tình huống này không thể một hai câu là giải thích được, cô lại trốn tránh nhiều ngày như vậy, đau khổ nhiều ngày như vậy, cuối cùng vẫn cần đối mặt. Quả thực là nếu không đối mặt làm sao có thể giải quyết?

Ngày hôm sau thời điểm tan tầm, lấy dừng khí thật lớn mới nhấn dây số của anh, nhưng gọi mấy lần đều khóa máy. Gọi điện thoại đến nhà, dì Ngô nói không có, mấy ngày đều không về, ngược lại hỏi có phải có chuyện gì xảy không. Cô sợ bà nội lo lắng, liền nói dối nói không có việc gì.

Do dự trong chốc lát, gọi điện thoại cho Lí Lê, anh cùng tứ ca cảm tình vốn tốt, có lẽ tứ ca biết anh ở nơi nào. Lí Lê thay cô hỏi tứ ca, nói là anh ở Đông Phương.

Cô ngồi xe taxi đi đến “Đông Phương”, lên lầu hai, tới chỗ cũ của bọn họ, đứng lưỡng lự ngoài cánh cửa màu nâu. Đột nhiên có người nhảy ra chặn đường, phảng phất mùi rượu, đứng nhìn cô vài lần hỏi: “Cô tìm ai?”

Nhất Hạnh cắn môi:” Lâm Tử Diễn có ở đây hay không?”

Người nọ “À” Một tiếng, phát ra vài tiếng mơ hồ không rõ cười: “Cô tìm anh ta à, anh ấy đang ở trong, vào đi.” Nói xong nắm lấy vai Nhất Hạnh, Nhất Hạnh sợ hãi lui ra phía sau vài bước, ánh mắt nhìn người nọ lộ vẻ kinh hoàng.

Người nọ đẩy ra cửa gian phòng, quay đầu hướng cô kêu:” Cô có vào hay không?”

Trong gian phòng có tiếng náo loạn, thanh âm rất lớn, có đánh bài, có uống rượu nói chuyện phiếm, tiếng đàn ông thô lỗ cùng tiếng cười đùa của những cô gái trẻ xen lẫn vào nhau, có người cầm mic hát những bài tình ca mệnh mông, âm nhạc trong phòng làm người ta phấn chấn.

Nhất Hạnh đi vào, Lâm Tử Diễn cũng không thấy ở gian bên ngoài này, thì người nọ đi tới, liếc mắt ý nói gian bên trong.

Bên trong phòng không khóa, cô khẽ đẩy hờ cửa. Ánh sáng mờ ảo, nhưng liếc mắt một cái cô liền thấy anh, ngồi giữa năm người đàn ông khác, trên bàn rất nhiều rượu, ngồi bên cạnh anh một cô bé mắt to tóc ngắn,

mỉm cười nói với anh cái gì xong lại ám muội cười khúc khích. Mà anh ngồi trên ghế sofa hút thuốc, không thấy rõ sắc mặt.

Trong lòng cô chợt đau nhói, có người đẩy cô đi vào, kêu:” Lâm Tử Diễm, tìm được anh rồi.”

Anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt lóe sáng, dụi thuốc lá, đi tới trước mặt cô, sắc mặt có chút trầm ngâm: “Em tới đây làm gì?”

Cô cúi đầu, cố kiềm nén cảm xúc bản thân : “Chúng ta cần nói chuyện.”

Anh ném tàn thuốc ra phía sau, giọng điệu bình thản:” Nói chuyện gì?”

28. Chương 55+56

Chương 55

Có người thấy tình hình của bọn họ bèn lên tiếng trêu chọc, không ngờ anh chàng trẻ tuổi vừa mới dẫn theo Nhất Hạnh đi vào tiến đến gần rồi nói đến khó nghe: “Lâm công tử, tiểu cô nương này tìm mãi mới tới được đây. Còn có thể nói những điều gì đây, nếu không phải là những chuyện tình cảm nam nữ.” Hắn quay đầu về phía những người còn lại huýt sáo một tiếng “Tôi nói rồi, các cô gái này ai nấy đều kẻ trước ngã thì người sau xông lên xông tới chỗ cậu. Cậu cố gắng mà hưởng thụ!”

Hắn nâng chén, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nhất Hạnh: “Ai, Lâm công tử, tớ nói là cô bạn gái của cậu tớ nhìn thấy rất dễ thương. Thế nào, giới thiệu cho tớ chứ.” Vừa nói hắn vừa vươn tay ra như muốn quàng quanh eo Nhất Hạnh.

Nàng vẫn còn chưa kịp né tránh đã thấy Lâm Tử Diễm sầm mặt, một tay kéo nàng đến bên cạnh rồi lạnh giọng nói với anh chàng kia: “Triệu Liên, cậu chú ý một chút cho tớ.”

Triệu Liên uống quá nhiều rượu, thấy Lâm Tử Diễm biến sắc thì ngượng ngùng cười khan: “Che chở như vậy, nói không chừng là Lâm công tử của chúng ta đã động lòng rồi. Nhưng phải làm sao bây giờ, ai, không phải cậu muốn đính hôn sao. Vậy vị hôn thê trong nhà cậu thì làm sao bây giờ. Có nhiều thật không dễ dàng nha, nghe nói cậu phải mất bao công sức mới đoạt được từ anh trai mình, vậy mà liền lạnh nhạt được rồi . . .”

Nhất Hạnh đứng ở bên cạnh người Lâm Tử Diễm bỗng nhiên lui ra phía sau vài bước. Triệu Liên còn chưa nói xong thì Lâm Tử Diễm đã đánh tới một quyền: ” Mẹ nó, mày cút ra ngoài cho tao, chớ có ở đây nói hươu nói vượn.”

Triệu Liên vốn đang say, bây giờ lại đột nhiên trúng một quyền thì mất đồ đồng đọc: “Mẹ kiếp, tao nói hươu nói vượn cái gì.” Hắn vừa lấy tay áo xoa xoa khoe miệng, vừa nhìn về phía đối diện. Sắc mặt Nhất Hạnh đã gần trắng bệch, sắc mặt Lâm Tử Diễm cũng tối sầm làm cho người ta sợ hãi. Trong nháy mắt Triệu Liên liền hiểu rõ ràng điều gì, nhếch mép cười một tiếng: “Anh em ai chẳng biết, từ nhỏ mày đã thích đoạt đồ của anh mình. Hiện tại ngay cả bạn gái cũng đoạt luôn.” Nói xong thì bĩu môi trề miệng, nửa cố tình nửa vô ý nhìn về hướng Nhất Hạnh.

Có tiếng “Bốp bốp bốp” lẫn tiếng thủy tinh vỡ. Nhất Hạnh còn chưa nhìn rõ thì Triệu Liên đã liên tục lại trúng vài quyền ngã lộn xuống đất sừng sững mặt sừng mũi. Bên cạnh có người chạy tới kéo ra, tiếng cãi nhau xen lẫn tiếng âm nhạc. Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền vội vàng chạy vào. Nhất Hạnh bị chen lấn vào trong góc nên cũng không nhìn thấy cái gì, cũng không nhìn thấy anh ta, chỉ nghe được một tiếng kêu rên.

Cô thấy thật đau lòng, lời Triệu Liên vừa nói vỗ vào mặt như văng vẳng bên tai cô mới chầm chọc làm sao. Bởi vì là vất vả tâm tư mới đoạt được, bởi vì chỉ là do một thói quen từ nhỏ đến lớn cho nên khi vừa chiếm được liền không còn có hứng thú. Cho nên mới tự nhiên nói ra câu “Anh cũng yêu em” với người khác.

Một tiếng rên kia khi nghe được làm cô kinh hãi. Nhưng lúc này cô tình nguyện người phát ra tiếng rên là chính mình. Thể xác bị thương thì còn từ từ chữa trị cho đến khi khỏi, vết thương trong lòng thì cô không biết mình sẽ cần bao nhiêu thời gian mới có thể chữa khỏi đây.

Chỉ nghe thấy một tiếng cổ nén lại: “Tất cả đều đi ra ngoài cho tôi.” Đám người tản mát đi, người trong phòng thuê riêng đều đi ra ngoài, chỉ còn Nhất Hạnh và Lâm Tử Diễm.

Nhất Hạnh đứng ở góc nhìn anh đi tới, mặc dù vừa đánh nhau nhưng anh lại không bị tổn thương sợi lông nào.

Một đôi mắt ngăm đen chăm chú nhìn thẳng vào cô, một hồi lâu anh mới từ từ vươn tay. Nhưng tay của anh không chạm được vào cô, Nhất Hạnh đã lui lại.

Đôi mắt lộ vẻ buồn rầu, cánh tay lơ lửng giữa không thu về, anh ép cô ngẩng đầu nhìn mình rồi khẽ nhếch mép mỉm cười, như là tự giễu: “Em tin chứ?”

Nhất Hạnh ngẩng đầu lên nhìn anh, chịu đựng những trận tim đập loạn nhịp. Cô đã quá mệt mỏi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa. Giữa tin hay không và yêu hay không có thể có rất nhiều mối liên lạc.

Cô đã từng tin anh như thế, bởi vì bọn họ thích lẫn nhau. Mà đêm đó, ánh mắt của anh rõ ràng nói cho mình, anh không tin cô. Có lẽ bởi vì vốn cũng không yêu, cho nên cũng không quan trọng nữa.

“Tôi có tin hay không thì có thể có ý nghĩa gì?” Cô đẩy anh ra. Thật ra hôm nay tới nơi này tìm anh rồi cụ thể muốn những thứ gì thì căn bản là cô vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận. Nhưng cho dù như thế nào thì cô sẽ nói cho anh, đêm đó tại công ty cũng không phải như anh suy nghĩ. Nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ căn bản không cần phải nói chuyện rồi.

Cô đi qua bên cạnh người anh ra ngoài, đi được vài bước lại quay trở về. Rút chiếc nhẫn từ ngón áp út tay trái trả lại cho anh. Cô không ngẩng đầu, trong lòng đau đớn chết lặng. Cô sợ chính mình không nhận được mà ngẩng đầu sẽ bị thấy đang rơi lệ. Anh ấy không thuộc về cô, nhẫn cũng không thuộc về cô. Một ngày nào đó, anh sẽ đem nhẫn giao cho một thiếu nữ khác, giao cho người mà anh ấy yêu, nhưng chẳng phải là cô.

Ra khỏi “Đông Phương” dưới cơn mưa xuân vừa bắt đầu, mưa rả rích dày đặc mà trong lòng thiếu đi một thứ gì đó. Trên ngón tay cũng bớt đi một thứ nên cô không còn loại cảm giác mà nó truyền sự ngọt ngào từ đầu ngón tay lên đến trái tim.

Trong phòng thuê riêng chưa từng yên lặng như thế, chỉ có một mình anh. Lưng tựa vào cửa, trong lòng bàn tay là cái nhẫn mà cô vừa gỡ xuống. Nó truyền đến cảm xúc lạnh lùng. Anh nắm chặt tay phải, vừa rồi lúc đánh nhau anh bị mảnh thủy tinh làm bị thương. Vết thương ở trong lòng bàn tay, nhẫn để lên vết thương, những giọt máu như hạt châu đỏ bầm lặn dọc theo ngón tay nhỏ xuống đất.

Đêm đó từ “Ích dương” trở về, đập vỡ điện thoại di động, cả đêm cũng không về nhà. Mấy người uống suốt đêm tại “Đông Phương”. Chất rượu nóng bỏng như vậy mà anh cứ uống chén nọ tiếp theo chén kia, cảm giác đốt cháy họng đến phát đau. Anh chưa từng uống rượu như thế, đêm đó không ngừng uống, chỉ hy vọng mình có thể say. Say đến mức có thể lăn ra ngủ một giấc, có lẽ khi tỉnh ngủ, tỉnh rượu thì sẽ thấy không hề có chuyện gì.

Chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, anh hay là cô thì chỉ hơn mười ngày nữa là bọn họ sẽ đính hôn, sau này còn có thể kết hôn. Đến khi kết hôn rồi thì bọn họ liền luôn bên nhau, không bao giờ anh sẽ phải lo lắng như vậy nữa.

Anh xiết chặt chiếc nhẫn trong tay phải, chất lỏng thấm ướt lòng bàn tay rồi rơi xuống. Cảm giác đau đớn truyền đến, nhưng anh không buồn nhìn mà cũng không để ý. Anh tình nguyện để vết thương lớn hơn nữa khiến càng đau, có lẽ như vậy anh liền có thể xem nhẹ nỗi buồn ập đến trước việc cô hờ hững rồi đi.

Ông chủ Lý đứng bên ngoài phòng thuê riêng dò xét vài lần, hần một mực tựa lưng vào cửa mà không có bất cứ động tĩnh gì. Chỉ đứng yên đó, không ai thấy được vẻ mặt của hắn giờ phút này.

Cũng không biết rốt cuộc là anh đứng bao lâu nữa. Sau khi hoàng hôn bao trùm tứ phía, rốt cục anh xoay người lại với vết máu loang lổ trong lòng bàn tay. Chiếc nhẫn vẫn luôn cầm ở trong tay cũng dính vết máu. Anh lau khô chiếc nhẫn, nhìn kỹ hồi lâu rồi lại để vào túi áo.

Khi trở lại nhà họ Lâm đã là nửa đêm, chỉ còn đèn tường bên ngoài tòa nhà là sáng. Anh dừng xe lại, đi lên lầu với vẻ mặt chán nản. Anh vào phòng ngủ, đứng hồi lâu ở phía trước cửa sổ. Anh móc nhẫn ra rồi ném xuống.

Thời gian đính hôn càng ngày càng gần, hai người cùng không còn có liên lạc. Người nhà cũng phát hiện điều khác thường. Bà hỏi Nhất Hạnh, Nhất Hạnh chỉ lắc đầu mà cũng không nguyện nói nhiều lời.

Hai bậc trưởng thượng bèn gọi điện thoại cho nhau, suy đoán bởi vì là lúc trước cãi nhau thì hai người hãy còn hòa thuận. Vì vậy liền lên hẹn thời gian chuẩn bị làm người hoà giải một chuyến.

Ăn xong cơm trưa, bà nói Nhất Hạnh cùng đi mua đồ. Lúc lên xe taxi thì mới biết phải đi Lâm trạch. Cô không muốn đi, cũng không dám đi, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ ngập ngừng nói được một câu: “Thôi.” Sau khi nghe xong bà hơi tức giận, ngay cả trong giọng nói cũng có một chút trách cứ.

Vào tới Lâm trạch, cô chỉ muốn được nhanh chóng trở về. Còn có gì mà nói nữa đâu. Lần trước cô đem nhẫn trả lại cho anh, cho dù anh có giữ lại thì chiếc nhẫn đó với chính mình mà nói, một ngày nào đó cũng sẽ trở nên không hề có ý nghĩa.

Bà nội Lâm nói anh ở trên lầu, hai người già bèn thúc giục Nhất Hạnh đi tới đó. Cô thật sự không muốn, sợ hãi phải nghe những lời kia. Do dự hồi lâu mới lên lầu, cửa thư phòng không đóng, anh đang quay lưng lại phía cô, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô xoay người muốn rời đi thì anh lên tiếng: “Vào đi.”

Bể cá trong thư phòng đã không thấy. Cái bể nổi bật như vậy trước kia nuôi hai con cá vàng, hôm nay biến mất ngay cả một tí dấu vết cũng không có.

Cô cúi đầu không nói lời nào. Anh xoay người lại, một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chuyện đính hôn coi như hết.” Về rất bình tĩnh, đôi mắt đen sẫm sâu không thấy đáy. Từ đầu tới đuôi là chính anh ép buộc cô, không hề suy nghĩ cho cô rốt cuộc là không thích yêu. Nếu như cô một mực không quên được, không từ bỏ được thì ngoài buông tha ra anh còn có thể làm gì đây.

Nhất Hạnh giật mình đứng tại chỗ không cách nào nhúc nhích. Lúc vẫn còn nhẫn này mà nghĩ tới kết quả như vậy thì cô từng an ủi mình nhiều ngày, cứ tưởng rằng chính mình có thể chấp nhận. Nhưng thật không ngờ, khi nghe anh nói ra thì lại vẫn đau đớn như vậy.

“Cô đừng để ý, chuyện còn lại để tôi nói cho.” Anh không nhìn cô, cứ đi thẳng qua bên cạnh cô.

Anh đi xuống lầu, chỉ chốc lát sau từ phòng khách liền vọng đến tiếng của bà nội Lâm. Cô còn đứng ở thư phòng, không có sức để nhấc chân lấy được một bước. Cô cũng không nghe rõ phía dưới đang nói gì, chỉ mơ hồ cảm giác được trong giọng nói có xen lẫn sự tức giận.

Cô cắn môi đi xuống dưới nhà, vừa mới đi được một bước thì trước mắt tối sầm, cả người ngã từ trên cầu thang xuống.

Lâm Tử Diễm đi xuống lầu, anh giải thích cùng hai người già. Hai bà cụ sau khi nghe xong thì tức giận đến nói không ra lời, chỉ liên tục than thở.

Đột nhiên nghe thấy dì Ngô thét một tiếng chói tai, quay đầu lại mới nhìn thấy cả người cô đang lăn từ trên cầu thang xuống. Anh lập tức chạy tới vài bước liền bế cô lên.

Cô nhắm mắt trong lòng anh, nắm chặt vạt áo anh. Khi mở mắt ra thì đột nhiên rơi nước mắt, nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của anh thì cô lập tức buông lỏng tay rời ra.

Cả mấy người đều lo lắng, không biết ngã ra sao. Anh muốn đi kiểm tra, ánh mắt của cô trống rỗng nhìn lướt qua anh rồi dời đi phía khác. Đôi tay anh đang ôm cô đột nhiên mất tất cả sức lực. Anh đặt cô ở trên ghế sa lon mà cũng không nhìn cô. Hai bậc trưởng bối đi đến lo lắng hỏi ngã ra sao.

Cô lắc đầu, lại khóc nức lên, khóc không thành tiếng. Anh đứng ở phía sau, nhìn thấy nước mắt cô rớt xuống bèn lập tức xiết chặt tay, ngực mơ hồ phập phồng, nhưng cuối cùng chỉ có thể cứ liên tục xiết chặt tay rồi lại mở ra.

Không có gì đáng ngại, chỉ là trên cánh tay có một vết trầy da hơi nhuộm máu. Dì Ngô cầm rượu sát trùng sát thuốc khử trùng cho cô. Cô cúi gục đầu, có mấy sợi tóc xõa xuống che khuôn mặt đi.

Đây là lần đầu tiên, bà trách cứ anh như thế.

“Tử Diễm, chuyện đính hôn không phải nói thôi liền thôi. Cãi nhau tức giận là chuyện thường tình, các cháu cũng không phải trẻ con nữa. Làm sao có thể đem chuyện đính hôn ra làm trò đùa.”

Bà của Nhất Hạnh cũng tức giận: “Nhất Hạnh, có chuyện gì thì nói hết ra. Đính hôn là chuyện lớn, làm sao có thể nói không biết là không biết.”

Dì Ngô vừa bôi thuốc cho Nhất Hạnh cũng vừa khuyên can: “Có gì mà không thể gắng nói ra được, giận dữ cũng không phải như thế. . .”

Nước mắt cô càng rơi vào ngực mà không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu. . .

Anh đột nhiên cảm giác mình bình bại như núi đổ, trận chiến vài năm thì cuối cùng có lẽ kết thúc bằng thất bại. Có lẽ ngay từ đầu, không phải là cô cam tâm tình nguyện sống cùng mình.

Anh mặc kệ hai bà già nói đi nói lại khuyên bảo giáo huấn mà không nói một câu. Chờ bọn họ ngừng lại, thấy cô không có gì đáng ngại anh mới cầm chìa khóa xe rồi xoay người rời đi.

Chương 56

Lịch đầu giường đã đến những trang mùa thu, sau khi từ nhà họ Lâm trở về đã một tuần. Thời gian đính hôn vào ngày kia, nghe nói anh lại đi Anh công tác, chuyện đính hôn anh hủy bỏ không đề cập tới nữa, bà nội anh bởi vì tức giận sinh bệnh, mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại với bà nội của cô, rõ ràng không có chuyện gì, cũng chỉ bởi vì tin đồn không tốt của thằng cháu, bạn bè đã vài chục năm, khiến bà nội anh không khỏi cảm thấy thẹn với bạn, mỗi lần gọi điện đều hỏi thăm Nhất Hạnh.

Mới hơn nửa tháng, Nhất Hạnh gầy đi rất nhiều, cả người càng lúc càng hao gầy, ngoại trừ an ủi, bà nội cô cũng chỉ biết thở dài. Ba mẹ Nhất Hạnh còn chưa biết, buổi tối gọi điện thoại về hỏi chuyện đính hôn, chuẩn bị ngày mai cố gắng xin phép về nhà, trên điện thoại nghe được tin hủy đính hôn mà kinh ngạc.

Sau khi gác máy, sau vài giờ cả hai người từ trường học trở về.

Ba của Nhất Hạnh vốn là người tính tình ôn hòa cũng trở nên xao động, vừa vào cửa đã hỏi ngay Nhất Hạnh có chuyện gì. Mẹ Nhất Hạnh nhìn sắc mặt con gái không tốt, ngăn sự truy vấn của ba cô lại, kéo Nhất Hạnh ngồi xuống sofa, một lát sau mới ôn tồn hỏi lại.

Nhất Hạnh cố gắng gượng cười: “Con đem nhẫn trả lại cho anh ấy, con...” Còn chưa nói xong đã bị ba cô ngắt lời: “Con còn là trẻ con sao, xem đính hôn là trò chơi à, tiểu Lâm không đúng, nhưng con cũng không đúng, gọi điện thoại cho tiểu Lâm đi, hai đứa cùng bàn bạc lại.”

Nhất Hạnh đông cứng trên sofa, sắc mặt trắng bệch, ba cô định nói tiếp, bà nội cô đã vội chuyển đề tài: “Được rồi, đã trễ vậy, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Mẹ cô ở gần Nhất Hạnh nhất, cũng phát hiện con gái tâm trạng không tốt, đứng dậy nói: “Có chuyện gì ngày mai nói sau, cũng không phải là trẻ con, làm việc gì cũng phải đúng mực.” Lại nói với Nhất Hạnh: “Nhất Hạnh, nghỉ sớm đi, mẹ và ba con trở về trường học trước, ngày mai trở về, chuyện đính hôn, chờ con suy nghĩ kỹ, lại nói cho ba mẹ biết.”

Nhất Hạnh bị mẹ mang về phòng, chỉ để lại một câu “cẩn thận suy nghĩ”, lại ra khỏi cửa.

Trong phòng khác bà nội cô nói chuyện với ba mẹ cô, nói xong thì ba mẹ cô trở lại trường học, nói là ngày mai xin nghỉ phép trở về, tình cảm của Nhất Hạnh và Tử Diễm, bọn họ không tường tận, tuy rằng hai người không nói rõ, nhưng người trong nhà cũng biết là đang có mâu thuẫn lớn, nếu không cũng không đến nỗi

hủy bỏ hôn ước. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, tình cảm ba năm mặc dù không nồng thắm, người bên ngoài nhìn vào cũng ngọt ngào yêu thương, mà chuyện đính hôn đã như nước chảy thành sông. Nay lại rẽ đường, chỉ sợ là do hai người trẻ tuổi cứng đầu, ai cũng không chịu nhường bước, bỏ lỡ nhau lại hối hận không kịp. Cho nên nói đến chuyện về sau, cũng không nên cứ một mặt truy vấn, nghĩ rằng chờ một thời gian, đến khi hai người bớt cứng đầu, nói không chừng sự tình lại không có gì, không có cách nào đổi ngày đính hôn vậy làm cho hôn kỳ chậm lại, chỉ cần hai người suy nghĩ tốt, đính hôn hay không cũng không sao cả.

Nhất Hạnh đi làm, ở trong thang máy gặp Lí Xu, cô ấy kéo khuỷu tay cô, ghé vào bên tai cần nhả hỏi: “Này, cậu và Lâm công tử nhà cậu bao giờ thì bước vào điện phủ hôn nhân hả, cậu cũng không thể chần chừ như mình nhá, nếu không chờ đến khi mình kết hôn, mình sẽ không thể làm phụ dâu cho cậu đâu, mình đang chờ tiền mừng cho phụ dâu đó, Lâm công tử nhà cậu là một tiểu tài phiệt, đến lúc đó nhất định phải nhớ tiền mừng phải nhiều một chút nha.”

Trong thang máy khá nhiều người, Nhất Hạnh và Lí Xu đứng ở góc tối, thật ra không khí buổi sáng cũng không oi bức, Nhất Hạnh vừa nghe, chỉ cảm thấy sau lưng chảy mồ hôi lạnh, không gian không lớn lại có vẻ nặng nề vô cùng. Lắc đầu, tìm không được cố, đành nói lung tung qua loa để lãng tránh.

Đã nhiều ngày, cô tiêu tụy đi rất nhiều, lúc tan tầm, Lí Xu còn chế nhạo cô, hỏi liệu có phải là cô mang thai hay không. Ngay cả cười cô cũng không làm nổi, đành phải lấy cớ người không thoải mái cho cái nghỉ vấn mà Lí Xu đề ra.

Đến ngã tư, xe buýt còn chưa đến, Nhất Hạnh miễn cưỡng đứng chờ, lộ trình của Lí Xu và Nhất Hạnh ngược nhau nên cô ấy đã lên xe khác rồi đi.

Một xe thể thao màu đỏ chậm rãi giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại trước mặt Nhất Hạnh, cửa kính hạ xuống, lúc này mới nhìn rõ là Dư Thâm Tĩnh.

“Thật khéo, Tổng tiểu thư, có vội về không, lần trước cô có việc, hôm nay để tôi tiễn cô một đoạn?”

Trong cơ thể chợt tuôn trào một nỗi mệt mỏi, tin đồn, ảnh chụp, còn có câu nói kia của Lâm Tử Diễm, nhìn nét cười yếu ớt của Dư Thâm Tĩnh, trong lúc lơ đãng lại lộ ra vẻ vui sướng, Nhất Hạnh bỗng cảm thấy cổ họng đắng chát, ngoại trừ hít thở ra không làm thêm được gì. Cô không muốn đối mặt với Dư Thâm Tĩnh, ở gần cô ta, cô sẽ không khống chế được bản thân, lúc này cũng không khắc chế được mà nghĩ tới quan hệ của cô ta và anh, cô mãnh liệt từ chối: “Không được, không cần phiền hà như vậy, tôi cũng không vội lắm.”

Dư Thâm Tĩnh nghe xong, cười cười: “Nếu Tổng tiểu thư không có việc gấp, vậy chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện.”

Dứt lời mở một bên cửa xe, tìm Nhất Hạnh đập mạnh loạn nhịp, bên cạnh người đi đường tới lui vội vàng, xe như nước lũ, tiếng còi xe ngày một kêu vang.

“Tổng tiểu thư, không muốn sao?”

Người đi đường đã sớm đem tầm mắt dời về phía cả hai, Nhất Hạnh cắn môi, bước tới vài bước, ngồi vào trong xe.

Xe rẽ phải, cuối cùng quay xe, đi tới một quán cà phê tĩnh lặng, Dư Thâm Tĩnh ngừng xe, lấy túi xách quay đầu nhìn Nhất Hạnh nói: “Tổng tiểu thư không ngại vào quán cà phê chứ?”

Nhất Hạnh cười có chút vô lực: “Không sao.” Quán cà phê này cô đã tới vài lần, ấn tượng sâu sắc nhất đó là lần tới cùng Diệp Hàm, mà hôm nay, lại là Dư Thâm Tĩnh, một người xem như từng là tình địch, một người cũng đã không hơn không kém một tình địch là bao.

Đi vào sau Dư Thâm Tĩnh, nhìn thấy đại sảnh bên ngoài lát gạch men sứ tinh tế phản chiếu ánh sáng nhạt, màu gạch men trắng làm nổi bật đôi giày cao gót màu đỏ của Dư Thâm Tĩnh.

Bố cục quán cà phê đã thay đổi, mỗi gian ghé được bố trí thêm tấm bình phong bằng gỗ đào, tạo thành những không gian nhỏ riêng tư.

Giữa không gian thoáng thoảng mùi cà phê, Dư Thâm Tĩnh khuấy đều thứ chất lỏng nâu mịn, ngẫu nhiên cười. Chiếc thìa màu trắng bạc chạm vào thành ly, phát ra âm thanh thanh thúy.

Thả thìa, Dư Thâm Tình mới nói: “Thứ hai trước ở Anh, tâm tình Tử Diễm không tốt, tôi nghĩ hẳn là Tổng tiểu thư biết nguyên nhân?”

“Tôi và Tử Diễm khi đi ra ngoài đều rất cẩn thận, bị chụp ảnh cũng là chuyện ngoài ý muốn, lúc đó là ở nội thành, vốn có người đại diện thu xếp nên sẽ không bị lộ ra, nhưng không hiểu sao lại bị đăng lên... Nhưng thật ra đăng lên cũng tốt...”

“Lần trước đi Anh, Tử Diễm có nói chuyện với tôi qua điện thoại... Tổng tiểu thư là người thông minh, có một số việc nhất định phải nói rành mạch, có đôi khi, quá rõ ràng, ngược lại lại không tốt, không biết Tổng tiểu thư có nghĩ như vậy không?”

Nhất Hạnh chỉ cảm thấy trong lòng mình bùng lên một cơn bão lửa, có cái gì đó trong cơ thể rách toạc ra, đau đớn mơ hồ, máu tươi thấm đẫm.

Lúc lên xe, Nhất Hạnh biết, Dư Thâm Tình đưa mình tới quán cà phê, đơn giản chỉ là muốn nói chuyện liên quan đến cô ta và Tử Diễm, Nhất Hạnh cúi đầu, bên môi dặt theo nét cười ỉu rù, thanh âm nghèn nghẹt: “Quá rõ ràng, quả là không tốt...” Tựa như cô và Tử Diễm, nếu không nghe câu nói kia của anh, chẳng sợ anh thật sự không thương cô, chỉ cần cô không biết, cô vẫn cam tâm tiếp tục, chỉ tiếc, trước mắt, cô và anh đã muốn dần dần rời xa nhau.

“Tổng tiểu thư, cô ở bên cạnh Tử Diễm, có thể giúp anh ấy được bao nhiêu? Sự nghiệp của Tử Diễm, tôi nghĩ tôi giúp anh ấy được hơn cô nhiều...”

Đã sớm đoán được mọi chuyện, vì sao khi nghe vào tai vẫn đau tận xương tủy, cả người bủn rủn, tay cô bám chặt vào ghế dựa, đầu ngón tay trắng bệch, mỗi một đợt hít thở, giống như đang xé thêm vào miệng vết thương toàn thân.

“Tôi hiểu được...” Không hề động tới cà phê, trên vách tường dài, treo một chiếc đồng hồ hình tròn, kim đồng hồ theo một vòng quay, phát ra thanh âm “tích tắc” âm vang.

Trong mắt cô không có nước mắt, nhưng cũng mơ hồ không có vết tích bất kì điều gì, hình ảnh chiếc đồng hồ trên tường vắn vẹo, có người đi về phía cô, giống như là Lâm Tử Diễm,

Cô chỉ kinh ngạc nhìn phía trước, tầm mắt không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mặt. Có người cầm tay phải của cô, khuôn mặt thanh lệ của Dư Thâm Tình bỗng trở nên khi gần khi xa.

“Dư tiểu thư thật có tinh thần, đang hàn huyên với vị hôn thê của tôi chuyện gì, hình như không phải là chuyện gì vui thì phải?”

Nhất Hạnh giật mình, chính là thanh âm quen thuộc từ trước tới nay, tay phải của cô bị nắm chặt, mà người nắm tay cô chính là Lâm Tử Diễm.

Một lúc sau không khí vẫn có vẻ hốt hoảng, nói không ra lời, trên mặt Dư Thâm Tình hiện lên vẻ xấu hổ, Nhất Hạnh muốn mở miệng nói cái gì đó, thế nhưng chỉ cúi đầu gọi một tiếng: “Tử Diễm.”

Anh nhướn mày, càng nắm chặt tay cô.

“Tử Diễm, chúng tôi chỉ tán gẫu thôi mà.” Không biết Lâm Tử Diễm đến từ khi nào, mặc dù Dư Thâm Tình có chút bối rối, vẫn trấn định tự nhiên nói.

“À, hóa ra là vậy, không hổ là Dư tiểu thư, hứng thú dạt dào, ở quán cà phê đàm luận với vị hôn thê của tôi tin đồn về chúng ta, nhưng mà tôi vẫn cho rằng chuyện đồn nhảm sao có thể tin, à mà quên, tôi cảm thấy câu nói vừa rồi của Dư tiểu thư rất hay, có một số việc không cần nhất định phải nói rành mạch, có đôi khi, quá rõ ràng, ngược lại lại không tốt, không biết Dư tiểu thư có cho là như vậy không...”

“Dạo gần đây trí nhớ không tốt lắm, tuần trước ở Anh, hình như tôi không có gặp Dư tiểu thư, còn nữa, gần đây Duyên Viên vận hành tốt, chúng tôi còn có công việc, xin đi trước, nếu Dư tiểu thư có nhã hứng, lần khác tôi giới thiệu cho cô một quán cà phê khác, nơi đó cà phê có hương vị rất ngon.” Dứt lời liền ôm Nhất Hạnh đi ra cửa.

Mãi cho đến khi ra khỏi quán cà phê, lên xe, Nhất Hạnh vẫn không nói chuyện, quá mức khiếp sợ, không dám tin tưởng.

Anh buông tay cô ra, cố gắng khắc chế cảm xúc bản thân, ánh mắt trầm xuống: “Sao em lại ngốc vậy, người ta nói cái gì em cũng tin sao?”

Cô không nói lời nào, nhìn anh, bỗng nhiên rơi đầy nước mắt.

Rốt cuộc anh không khống chế được, đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, anh rất đau lòng, người mà anh yêu thương, không muốn bắt nạt lại bị người khác lừa gạt, bắt nạt.

Cô bị nhấn ở trong lòng anh, không nói gì, nhưng nước mắt không ngừng lại. Anh chưa từng thấy cô khóc nhiều như vậy, sau chuyện hôm trước, anh đi Anh, vài ngày sau mới biết cái tin “kim ốc tàng kiều, một nhà ba người” được đưa tin, bình thường anh có việc, cho dù rảnh rỗi, cũng không chú ý tới tin tức giải trí, trước kia không ở bên cô, anh không hề dính dáng đến những tin tức loại này, sau khi ở bên cạnh cô, lại càng không thể xảy ra, tin đồn với Dư Thâm Tĩnh hai lần trước đều là ngẫu nhiên, ngay cả chính anh cũng không nghĩ đến.

Anh thật sự đau lòng, cho dù nói ra những lời này, nhưng vẫn rất xót xa, người khác thế nào cũng được, nhưng cũng không bằng một mình cô. Ở Anh, ngay cả đàn anh cũng khuyên anh, yêu một người, cũng không chỉ đem cô đặt ở trong lòng, không nếm thử, vĩnh viễn sẽ không biết yêu sâu đậm bao nhiêu. Bà nội và dì Ngô nói vài chuyện, anh đi Anh, một người một chỗ, suy nghĩ rất nhiều, trong đầu chỉ trần ngập hình bóng của cô.

Thật ra anh đã trở về từ hôm qua, cô không hề biết, nửa đêm hôm qua anh lái xe, ở dưới lầu nhà cô tới bình minh mới rời đi. Phòng ngủ của cô tối đen một mảnh, ngay cả nhìn vào rèm cửa sổ của cô cũng biến thành một cảm giác dày vò.

Lúc giữa trưa, Hứa Diệc Dương gọi điện thoại cho anh, hẹn gặp tại một nơi gần Ích Dương, hai người gặp nhau ở đó.

Hứa Diệc Dương đi tới nhà họ Lâm thăm bà ngoại, mới biết không hiểu sao hai người lại có mâu thuẫn, ngay cả chuyện giải trừ hôn ước cũng nói ra. Anh hông biết có phải do chuyện ở hàng hiên hôm trước không, tối đó anh mất đi cảm xúc, nhìn thấy cô khóc nên rối loạn không đúng mực, thật không ngờ Tử Diễm lại ở đó, nhìn tình hình, mặc dù anh đã giải thích, trong mắt Tử Diễm, chỉ sợ cậu ấy xem là đang che giấu.

Ở quán cà phê không lâu, Hứa Diệc Dương chỉ nói mấy câu.

“Đi Hải Nam công tác, chỉ là chuyện công việc.”

“Chuyện ở hành lang, không có chuyện gì phát sinh cả.”

“Nếu không tin cô ấy, dựa vào cái gì yêu cô ấy.”

“Nếu thật sự cô ấy còn yêu anh, em nghĩ anh sẽ để cho cô ấy ở cạnh em lâu như vậy?”

Nói rành mạch một hồi, Hứa Diệc Dương đi mất, anh ngồi lại quán cà phê một lúc lâu, trên mặt lộ vẻ tự giễu, có người giải sự bế tắc trong lòng anh, anh lại càng nhất gan, như vậy anh còn tư cách gì trở về tìm cô.

Chuẩn bị rời đi lại ngoài ý muốn nhìn thấy Dư Thâm Tĩnh, đi phía sau là cô, anh không biết cô và Dư Thâm Tĩnh là bạn bè thế nào lại cùng nhau ra quán cà phê.

Nếu lúc đó anh bỏ đi, có lẽ sẽ vĩnh viễn không biết sự thất, thật may mắn, anh đã ở lại.

Anh nói cô ngốc, nhưng anh cũng ngốc không kém, ngu muội, tay chân loạn xạ mới có thể biến mối quan hệ của bọn họ trở nên tệ như vậy.

Anh thắt dây an toàn cho cô, do dự một lát, cuối cùng vẫn lái xe về nhà trọ của anh, trở về rồi nói chuyện sau.

Cô ngồi ở bên cạnh anh, không nói một câu, vài lần anh nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy gương mặt cô tràn ngập dấu vết của nước mắt.

Anh nắm lấy tay cô, cô vẫn không tránh ra, trở về nhà trọ, anh sợ cô vẫn khóc, vào cửa liền ôm lấy cô.

Cô bị ôm thật chặt, thân mình cứng đờ, nước mắt lại chảy ra.

Anh không buông tay, thật lâu sau mới chậm rãi nói, như là đã trải qua suy tư sâu sắc: “Những tin đồn đó là giả... Nhất Hạnh... Là do anh không tốt...”

“Cô ta còn nói với em chuyện gì?” Anh lo lắng, không biết Dư Thâm Tĩnh có thể còn nói với cô điều gì, cho tới nay anh mới hiểu được, hóa ra bọn họ luôn bị kẹt trong một vùng bùn.

Cô chôn mình trong lồng ngực anh, khôi phục lại chút thần trí, chưa từng nghĩ rằng Dư Thâm Tĩnh lại nói dối, cô vẫn đều nghĩ rằng anh thật sự đã thích người khác.

“Không được tin bừa lời người khác, nếu quả thực anh có quan hệ gì với cô ta, sao có thể chờ tới bây giờ.”

Lại ngừng lại một lúc, anh mới buông cô ra, cúi đầu nói một câu: “Nhất Hạnh, chúng ta kết hôn đi.” Nói xong câu chủ chốt lại không dám nhìn cô, đối mặt với sự trầm mặc của cô, vai anh hơn sụp xuống, kỳ vọng lớn bao nhiêu, cũng có thể thất vọng bấy nhiêu.

Nhất Hạnh ngẩng đầu, anh đã quay lưng đi, nhìn bóng dáng của anh, trái tim cô co rút đau đớn.

Lời nói ra nghẹn ngào trong tiếng khóc: “Anh thích người khác.”

Anh quay lại, tỏ ra kinh ngạc, nhìn cô: “Ai nói?” Lúc này mới nhớ tới lời nói với cô nhóc hôm trước, lại ôm lấy cô: “Có là nói đùa với con nít, được rồi, không được khóc, anh thu hồi lại toàn bộ lời nói, Nhất Hạnh, anh nhận sai, chúng ta kết hôn được không?”

Cô bị nhấn vào trong ngực anh, vẫn nghĩ tới câu nói kết hôn của anh, nước mắt lại lộp bộp rơi xuống, anh không chịu được nhìn cô khóc, bế ngang cô lên, theo bản năng cô ôm gáy anh, ngoan ngoãn chôn đầu vào hõm vai anh.

Anh biết gần đây thân thể cô không khỏe, mới một tuần không gặp, đã gầy đi thật nhiều, sắc mặt tái nhợt, không có vẻ hồng hào, nên ôm cô về phòng ngủ: “Không khóc nữa, ngủ đi, những chuyện khác để mai nói sau, không được suy nghĩ bấy bọ, đều là do anh không tốt, anh sẽ giải thích, có biết hay không?”

Ra khỏi phòng ngủ, anh gọi điện thoại cho hai nhà, nói chuyện đính hôn, ba mẹ Nhất Hạnh vốn bực bội, sau khi nghe Lâm Tử Diễm giải thích, cũng bình tĩnh lại.

Anh trở lại phòng ngủ, cô còn chưa ngủ, ôm gối ngồi ở mép giường, nhìn cô ngẩn người, đôi mắt sưng lên anh lại ảo não tự trách mình, đi từng bước lại gần, tất cả là do anh không tốt.

Anh ôm cô vào lòng, nhìn thẳng vào mắt cô: “Ngủ cho tốt, ngày mai tỉnh lại, em muốn như thế nào cũng được, được không?”

Cả một đêm, anh luôn ôm cô không dám cử động, biết rằng dạo này cô quá mệt mỏi, lúc ngủ luôn cau mày. Anh nắm tay cô, chiếc nhẫn đã ném đi, anh tìm lại, đeo lại cho cô, cô rụt tay, anh liền nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Ngày hôm sau, cô tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt của anh, dường như chưa từng rời đi, trên ngón tay có cảm giác cắn, mới phát hiện chiếc nhẫn không biết khi nào đã trở lại trên tay.

Anh nắm lấy vai cô, ánh mắt lộ vẻ chua xót: “Nhất Hạnh, anh nhận lỗi, kết hôn với anh được không, trừng phạt thế nào cũng được?”

Trong lòng cô tim đập bình bịch, vừa muốn khóc lại muốn cười: “Anh không tin em...”

“Không phải anh không tin em, anh rất lo lắng.” Ngập ngừng, anh bỗng nhiên ôm lấy cô, hơi thở ôn hòa phả bên tai cô, nói hai câu.

Cô run sợ đã lâu, nước mắt rơm rớm, anh lại bắt đắc dĩ cố chấp lặp lại câu nói: “Không đính hôn, chúng ta kết hôn, được không?”

29. Chương 57+58(end)

Chương 57

Ăn cơm trưa xong, thời gian nghỉ ngơi buổi trưa có chỉ chốc lát nên Nhất Hạnh gục trên mặt bàn mà nghỉ. Vào hè nên thời tiết nóng bức khác thường. Mùa hè vừa đến, cô liền bắt đầu mệt mỏi, không muốn ăn, sụt cân, cả ngày đều buồn ngủ.

Trong khoảng nữ cũng không có mấy người nên rất yên tĩnh.

Lưu Ý Khuynh từ bên ngoài đi vào, dù trời nóng mà vẫn cầm một chén nước đường nóng bỏng tu ừng ực. Uống xong ôm bụng lớn tiếng kêu đau, Nhất Hạnh rất đồng tình với chị. Cũng là lực bất tòng tâm, đau bụng theo chu kỳ sinh lý này là nỗi khổ của nữ nhân.

Hết giờ làm, cô tiện đường ghé qua hiệu thuốc, gần đây để bốc hỏa nên mua vài gói thuốc thanh nhiệt hạ hỏa để về nhà pha nước uống.

Lúc về đến nhà, anh cũng đã về. Mọi khi đều là cô về nhà trước, áng chừng chờ làm xong cơm thì anh cũng về nhà. Lúc chưa kết hôn thì không biết, kết hôn rồi mới phát hiện không phải giống như lúc đầu là anh kiêng ăn. Không, quả thực là kén ăn.

Cô hay làm các món ăn thông thường, anh ăn không lâu liền kêu như bị vẽ suy dinh dưỡng, là cô không để ý đến anh. Mấy hôm sau anh liền mang về nhà vài quyển sách dạy nấu ăn đầy cộp, đưa cho cô: “Đây, Nhất Hạnh, sau này lúc rảnh thử làm đi.”

Cô lật lật vài trang rồi gần như là trở mắt đứng nhìn, những món ăn này đều phải là đầu bếp có năng lực mới làm được. Cô chỉ là bà chủ nhỏ nhỏ của một gia đình con con thì lấy đâu ra bản lĩnh cao như vậy để nấu nướng những món ăn này cơ chứ.

Tuy là nói như vậy, nhưng cô vẫn thử làm mấy lần, mấy món làm ra đều luôn kém rất nhiều rất nhiều. Anh ăn mấy lần đều lắc đầu thẳng thừng. Đến cuối cùng, cô như sắp phát hỏa bèn quyết định không để ý tới anh, dúm mấy quyển sách dạy nấu ăn kia vào góc trong cùng của tủ bát. Đến khi anh hỏi thì nghiêng rằng nghiêng lợi: “Em không làm được, muốn ăn thì anh ra nhà hàng xịn mà ăn.”

Anh nghe xong lại cũng không nói thêm gì. Trái lại, lại khôi phục chế độ ăn uống ở nhà trước kia. Chuyện sách dạy nấu ăn sau này cũng không hề nhắc tới nữa.

Mọi việc như thế nên sau khi kết hôn Nhất Hạnh đã sớm tổng kết ra một quy luật. Đó chính là, Lâm Tử Diên là mềm nắn rắn buông.

Cô thay dép lê vào nhà, anh đang ngồi ở trên ghế sa lon, nửa người tựa vào lưng ghế sa lông.

Bỏ túi xuống, cô đến gần anh: “Hôm nay làm sao anh lại về sớm thế?”

Anh nhìn cô: “Chồng em hôm nay tiếp khách đánh golf một ngày, bây giờ hết hơi rồi.”

Cô chế nhạo: “Anh có tiền, vận động có ích với thể xác và làm tinh thần khỏe mạnh.”

Anh cũng không buồn cử động, miễn cưỡng đáp: “Ừ, vận động đích xác có ích với thể xác và làm tinh thần khỏe mạnh.” Dứt lời đột nhiên kéo cô xuống. Nhất Hạnh bị sức kéo của anh lôi tuột đến ghế sa lon. Còn chưa kịp phản ứng lại liền bị ôm lấy.

Người nào đó bắt đầu thò móng vuốt sói vào trong quần áo vợ, theo đường cong nhấn nhai eo lưng mà vuốt ve rồi hôn nhiệt tình.

Từ sau khi kết hôn với người nào đó, lá gan Nhất Hạnh càng lúc càng lớn. Tay phải duỗi ra mà lấy sức nhéo một cái. Chỉ nghe anh kêu “ái” một tiếng, mặt mày nhăn nhó: “Em dám nhéo anh?”

Làm sao mà cô không dám, trông điệu bộ thể kia mà còn nói chính mình đánh golf cả ngày. Cái dạng này giống như là ngủ cả ngày, thật như hùm như hổ. Cô đi làm cả ngày nên thấy đói bụng. Cô cũng không tin người vận động suốt một ngày mà cũng không đói bụng.

Người nào đó không chịu buông tha cứ kiên trì không ngừng, Nhất Hạnh thừa dịp lấy hơi bèn hỏi: “Lâm Tử Diễm, anh không mệt à?”

“Khà, anh mệt chết đi. Nhưng mà anh nghĩ càng mệt hơn thì càng dễ ngủ hơn.”

Nhất Hạnh phản đối không có hiệu quả, liền bị người nào đó ăn sống nuốt tươi, ăn sạch sẽ. Đáng thương cho cô ngủ một giấc kết quả bị cái đói đánh thức, không thể làm gì khác hơn là nửa đêm lồm cồm dậy nấu ăn gì đó. Ăn một mình mà không gọi anh. Nhưng đúng lúc đang ăn cật lực thì anh thần không biết quỷ không hay đứng ở bên cạnh cô làm cô sợ đến ba hồn bảy vía lên mây cả. Thừa dịp cô đang khiếp đảm, anh cầm lấy món trên tay cô, vẻ mặt trách móc: “Thật là ác, em muốn anh chết đói à.”

Vì vậy hai người ngồi lý trên ghế sa lon ở phòng khách ăn uống hồi lâu. Ăn xong rồi lại bị anh vồ lấy lời về trên giường tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau Nhất Hạnh dậy thật sớm, được ngày nghỉ ngơi thật không dễ có. Cô đơn giản rửa mặt rồi ra ngoài.

Lúc chuẩn bị về nhà thì cô nhận được cuộc điện thoại lạ, là giọng nữ nhưng cô không nhận ra. Người đó hẹn cô gặp mặt tại Tinh Ba Khắc. Mặc dù không biết là chuyện gì nhưng Nhất Hạnh vẫn đến gặp.

Tại bàn ở phía trước Starbucks quả nhiên là vị mỹ nữ mà cô chưa từng gặp qua, tóc dài xõa vai đang đau khổ động lòng người. Thấy Nhất Hạnh liền đứng dậy nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ giống như mưa xuân tháng ba, tí ta tí tách: “Tổng tiểu thư, xin chào.”

Nhất Hạnh ngồi xuống, gọi một ly cà phê: “Chào cô, xin hỏi hôm nay hẹn tôi đến đây có chuyện gì?”

Mỹ nữ bắt đầu tự giới thiệu: “Tôi họ Chu, hôm nay hẹn Tổng tiểu thư đến thật sự là vạn bất đắc dĩ.”

A. . .

Nhất Hạnh linh cảm không chừng lại là món nợ đào hoa của Lâm Tử Diễm. Sau khi kết hôn, bởi vì chuyện của Dư Thâm Tinh mà Lý Xu đã nhiều lần dẫn dõ cô, nói là tuyệt không thể sơ ý. Một khi đã kết hôn với nam nhân thì sớm muộn sẽ sinh ra bề ngoài một mối. Tướng mạo Lâm công tử nhà cô thì người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Cho dù anh không chủ động thì nữ nhân khác cũng mơ ước vị trí bà chủ Lâm của cô. Nhất Hạnh nghe rất cẩn thận, liên tục gật đầu. Kết hôn hơn nửa năm mà cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có đồn đại gì, trừ công ty có chuyện phải làm thêm thì gần như anh đều là đúng giờ tan việc. Biểu hiện khá tốt, rất có phong thái mô phạm của một ông chồng.

“Tổng tiểu thư, tôi và Lâm tổng. . .” Mỹ nữ bắt đầu tự thuật.

Nhất Hạnh thăm than, cũng là món nợ phong lưu. Cà phê rất thơm, nhưng cô cũng không muốn uống.

“Tôi rất yêu Lâm tổng, tôi không thể rời khỏi Lâm tổng. . .”

“Tổng tiểu thư, tôi cũng là vạn bất đắc dĩ mới tới tìm cô. Xin nhất định phải giúp tôi?”

“A, cô rất yêu anh ấy. Vậy anh ấy yêu cô sao?” Cô tò mò muốn hỏi một câu.

Mỹ nữ hiển nhiên hơi cứng người lại, lập tức bắt đầu rơi lệ: “Tôi yêu anh ấy, anh cũng nói yêu tôi. Nhưng. . . Tôi không có cách nào, thật sự không có cách nào. . .”

Nhất Hạnh nhíu mày: “Làm sao lại không có cách nào ?”

Mỹ nữ khóc đến làm người ta thương hại, thấy vậy Nhất Hạnh không đành lòng mà suy nghĩ xem có nên ... dừng lại như vậy hay không.

“Tôi. . . Tôi mang thai. . . Cho nên, không có cách nào mới đến tìm Tổng tiểu thư.”

A, thì ra là thế, mang thai.

Nhất Hạnh rất bình tĩnh: “Chúc mừng cô, Chu tiểu thư, mang thai là chuyện tốt, đừng khóc. Hẳn là cô nên hài lòng mới đúng. . .”

“Nhưng, đã một tháng tôi không có nhìn thấy Lâm tổng .”

“Nói như vậy là anh ấy trốn cô? Nên hôm nay Chu tiểu thư hẹn tôi tới đây rồi cuộc là vì chuyện gì?” Ly cà phê khẽ run lên. Tinh Ba Khắc mở điều hòa, để nhiệt độ thích hợp mà Nhất Hạnh lại cảm giác cả người nóng bừng.

“Tôi biết như vậy không tốt, nhưng hiện tại tôi mang thai. Lâm tổng trước kia nói qua là anh ấy rất thích trẻ con. Cho nên, tôi nghĩ sinh một đứa, trẻ con không thể là con riêng.” Mỹ nữ mở to đôi mắt ngập nước nhìn Nhất Hạnh, nhìn đầy cầu khẩn. Thấy vậy Nhất Hạnh rất đồng tình.

Con cái không thể là con riêng, rất thông minh, thay vì nói cho cô là muốn cô ly hôn Lâm Tử Diễm.

Nhất Hạnh cười cười, đứng dậy: “Thật xin lỗi, Chu tiểu thư, tôi đi toilet một lát. Làm phiền cô chờ tôi một lúc ở chỗ này.”

Đứng dậy đi toilet, vốc nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, rất nóng rất bỏng. Cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, từ danh bạ tìm tên một người nào đó.

Lúc này, anh hẳn là vẫn còn đang ngủ bù.

Điện thoại di động vang lên một hồi mới được nhận, âm thanh của anh vẫn còn mang theo một chút buồn ngủ.

“Lâm Tử Diễm, đến ngay Starbucks ở đường xx. Lập tức tới đây, nếu tới chậm thì tôi và anh ly hôn.” “Bụp” một tiếng cúp điện thoại, từ nhà tới đây hẳn là không tới hai mươi phút đồng hồ. Nhất Hạnh trở về chỗ ngồi, vừa đếm thời gian, vừa nghe mỹ nữ tiếp tục kể chuyện.

Thật sự rất không đành lòng, nhìn mỹ nữ khóc thương tâm như vậy, nhưng trong bụng đang mang thai nên Nhất Hạnh lấy vài cái khăn giấy đưa qua. Mỹ nữ có vẻ đúng là hết sức kinh ngạc.

Nhất Hạnh bình thản mềm mỏng nói: “Phụ nữ có thai khóc nhiều sẽ không tốt.”

Thấy mỹ nữ dừng khóc, Nhất Hạnh mới lại hỏi: “Hai người biết nhau như thế nào?”

“Trong một lần tiệc rượu.”

“A. . .”

. . .

Khi Lâm Tử Diễm từ nhà chạy tới thì ở bên ngoài ánh nắng đã trở nên hết sức chói chang. Trong lúc buồn ngủ mông lung chỉ nghe cô nói “Tôi muốn ly hôn với anh” thì cơn buồn ngủ của anh lập tức tan biến. Anh vội thay quần áo liền đánh xe lại đây.

Thấy cô đang ngồi cùng nữ nhân khác nói chuyện phiếm, có vẻ cũng không có thay đổi gì thì sải vài bước đi đến: “Em vừa mới nói gì, ly cái gì?”

Chu tiểu thư ngồi một bên vội vàng vàng đứng lên, mặt mày kinh ngạc và sợ hãi, lập tức yếu điệu chào một tiếng: “Lâm tổng.”

“A, là như vậy, Chu tiểu thư nói tìm anh có chút việc. Hai người chịu khó nói chuyện đi, tôi về trước.” Lướt qua anh, cô cầm ví xoay người, nhưng đi vài bước lại quay lại mà bổ sung: “A, còn nữa, Tử Diễm. Chu tiểu thư nói cô ấy mang thai, đứa bé không thể là con riêng.”

Dứt lời cô liền đi ra ngoài, còn anh một mình đứng ngây ở nơi này, mang thai gì, con tư sinh nào.

“Lâm tổng, em . . .” Chu tiểu thư khốn khổ nhìn Lâm Tử Diễm.

Hắn nghiêng đầu hướng nhìn ra ngoài cửa một hồi lâu cho đến khi không nhìn thấy bóng cô nữa.

Quay đầu lại, anh vẫn đứng ở lối đi nhìn Chu tiểu thư kia vài giây: “Ai, tôi muốn nói mình không nhận ra cô?”

Chu tiểu thư lập tức khóc như mưa: “Lâm tổng, ngài không nhớ rõ, buổi tối hôm đó . . .”

Buổi tối hôm nào, nhớ cái gì, anh hoàn toàn không hiểu ra sao.

“Lâm tổng, nhưng em . . . em có thai.”

Anh yên lặng vài giây: “A, chúc mừng cô.” Nói dứt lời thì anh chuẩn bị rời đi.

“Lâm tổng, đứa con là của anh . . .” Mắt thấy anh muốn rời đi, mỹ nữ rốt cục mở miệng nói ra.

Có lẽ đầu tiên là anh bị hăm dọa sợ mất mật, nửa ngày mới phản ứng lại: “Vợ của tôi cũng không mang thai, làm sao mà tôi có thể sẽ có con.”

Anh cũng không muốn giải thích nhiều hơn. Người đứng trước mắt thì một chút ấn tượng anh cũng không hề có. Đột nhiên anh nhớ ra câu nói cuối cùng của Nhất Hạnh về ly hôn thì liền biết lại là hiểu lầm .

Anh dừng một chút: “Chu tiểu thư?”

Mỹ nữ gật đầu mà không ngừng ràn rụa.

“Nhất định là cô nghĩ nhầm rồi, thật ngại quá, tôi đi trước.”

Ra khỏi Starbucks, ngay cả lái xe anh cũng không để ý. Cầm điện thoại di động liền gọi cho cô. Không ai tiếp làm anh tức đến gần như lửa xém lông mày. Cũng không biết cô đi đâu, anh vừa lái xe vừa nhìn quanh hai bên đường. Xe chạy nhanh qua một con phố mới thấy cô ngồi một mình trên ghế. Ánh mắt vô hồn không biết nhìn về phía nào.

Chương 58

Anh nhẹ nhàng thở ra, ngừng xe, bước ra thuận thế kéo cô.

Nhất Hạnh bất động, ngẩng đầu nhìn anh, méo máo nói: “Chúc mừng anh, Lâm Tử Diễm, tôi muốn ly hôn với anh.”

Anh vừa biết vừa rời vị Chu tiểu thư kia nói gì với cô, nay nghe cô nói muốn ly hôn, lập tức rống lên, gắt cô: “Em nói cái gì?”

Cô cũng không tránh ra, anh vươn bàn tay to nắm cổ tay cô đến đau, trông lòng cô oán hận, lặp lại: “Tôi muốn ly hôn với anh.”

“Lên xe, về nhà nói sau.” Sợ cô phản kháng mạnh hơn, lại sợ làm cô đau, anh lôi cô vào trong xe, lại khóa toàn bộ cửa xe lại.

10 phút sau trở về nhà trọ, mở cửa xe kéo cô ra, về nhà phải nói chuyện lại cho rõ.

Dọc theo đường đi, cô luôn cúi đầu, không nói lời nào, cũng không nhìn anh, đến cửa nhà trọ, đột nhiên nói một câu: “Ly hôn.”

“Em dám?” Anh cũng phát giận, thấy cô xoay người muốn đi, lại ôm lấy cô bế ngang lên, cửa đã mở, ngay cả giấy anh cũng không chờ ra, trực tiếp ôm cô vào phòng ngủ, cô ở trong lòng anh hết giấy dựa lại đánh đắm không ngừng.

Nghe cô nói ly hôn tới vài lần, anh tức giận tới mức ngực thở phập phồng, vào phòng ngủ liền ném cô xuống giường.

Nhất Hạnh bị chấn động, đầu óc hơi rối loạn, cả nửa ngày cũng không quay người lại, nằm trên giường, vô cùng uất ức, nếu trước kia không kết hôn với anh, mọi chuyện có lẽ đã khác, nước mắt lại “lộp bộp” rơi xuống.

Anh đứng cạnh giường, từ trên nhìn xuống cô đang nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, lát sau lại thấy hai vai cô run run, cúi xuống nhìn lại thấy trên mặt cô đầy nước mắt, hốt hoảng ngồi xuống, lấy khăn tay lau mặt cho cô, “Em ngã đau sao, đau thế nào?”

Nhất Hạnh chôn mặt trong chăn, khóc thút thít, nói ra một câu đứt quãng: “Tôi muốn ly hôn với anh... tôi đã mang thai... anh còn bạo lực với tôi...”

Anh ngây người, hơn nửa ngày mới phản ứng lại với lời nói mang thai của cô, đột nhiên vươn tay, vén quần áo của cô, đưa tay xoa bụng của cô: “Thật sao, khi nào, đã bao lâu?”

Cô xoay người, đẩy tay anh ra, cuộn người lại bên giường. Ngày hôm qua lúc Lưu Ý Khuyên kêu đau bụng, lúc tan tầm cô mới đột nhiên nhớ ra mình cũng đã lâu chưa tới kỳ, kinh nguyệt của cô luôn không đều, mỗi lần cô cũng không nhớ rõ thời gian, giờ phát hiện hình như thời gian trôi qua đã khá lâu, cô không xác định rõ, đi tới hiệu thuốc mua que thử thai.

Lúc khuya khoắt, thừa dịp anh ngủ vụng trộm chạy tới phòng vệ sinh, thử xong thì phát hiện kết quả là hai vạch hồng, cô cũng không nói cho anh, chuẩn bị hôm sau đi bệnh viện kiểm tra, chờ xác định mới nói cho anh, ai ngờ lại gặp cái cô Chu tiểu thư gì đó, cũng nói là cũng đã có thai, cô ngồi ở Starbucks, mới nghe cũng không tức giận mấy, chỉ cảm thấy sao mà khéo thế, ngồi một lúc, tức giận trong lòng lại ngày một tăng.

Rất tức giận, cho nên cô dựa theo gia quy, cô Chu tiểu thư này tự nhiên xuất hiện, một chút chuẩn bị cô cũng không có, bởi vì trước kia từng có bài học, sau khi kết hôn anh thường giáo dục cô, còn dính thêm vài điều gia quy, trong đó có một điều nói rằng về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải nói thẳng trước mặt, tránh hiểu lầm.

Thật ra, nói tiếp, thì coi như cô làm theo gia quy, vì trong lòng quá tức giận nên mới muốn nói ly hôn, hơn nữa anh còn dám khiến cho cô phải đau lòng suy nghĩ.

Tay anh lại mò tới, người cũng trèo lại lên giường, giọng điệu đáng thương: “Được rồi, được rồi, Chu tiểu thư kia anh thật sự không biết, sao anh lại có thể sinh con với người phụ nữ khác, không phải anh có em sao, để anh gọi điện cho Trương thư ký, kêu cậu ấy đi điều tra Chu tiểu thư kia, tại sao lại xuất hiện, chắc thuần túy là châm ngòi tình cảm của chúng ta.”

Một bàn tay vòng qua, sờ sờ mặt của cô, có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, không được khóc, em lại không tin anh, anh cũng tức giận, ai bảo em đòi ly hôn với anh, khi kết hôn đã hứa không ly hôn, có biết không, sau này không nên nói những lời như vậy.”

Cô bị anh ôm lấy, vốn đã ngủ ít, gặp chuyện bực bội, cảm giác mệt mỏi khó chịu, nghe anh không ngừng giải thích bên tai, lòng cũng mềm đi, thật ra không phải cô không tin anh, nhưng thật tức giận vì sao mỗi lần đều như vậy, nghĩ như vậy lại rầu rĩ nói: “Vì sao luôn luôn xảy ra chuyện như vậy?”

Anh nghe xong, càng tỏ ra vô tội: “Việc này không phải lỗi tại anh, hiện tại anh là mẫu người chồng lý tưởng, lòng anh trong sạch, vẫn luôn thủ thân như ngọc, sao em lại không tin tưởng anh, thật vất vả anh mới cưới được em về, sao còn có thể đi treo hoa ghẹo nguyệt?”

Nghe vậy cô vừa muốn khóc lại muốn cười, oán thầm anh tự kỷ, trong lòng cũng hết giận hơn phân nửa.

Anh lại gần hơn, ôm sát cô vào lòng, sờ lên khóe mắt, không có vết ẩm, thở phào nhẹ nhõm, lại vụng trộm hôn cô: “Sau này không được tức giận, cũng không cho khóc nhè.”

Luôn tức giận, hay khóc nhè, nói thế nào cũng là quyền lợi của cô: “Đó là chuyện của em, không cần anh lo.”

“Không được, khóc xấu mất con gái của anh thì sao?”

Luôn miệng nói con gái, mới mấy tháng, sao anh biết đó là con gái, thân người bị anh xoay lại, đối mặt cùng anh.

Cô cụp mắt không nhìn anh: “Sao anh biết là con gái.”

Anh lặng im một chút, đột nhiên tay trái vòng qua sau lưng cô, trượt xuống, dừng lại tại một nơi: “À, người ta nói mông nhỏ không sinh...”

Trong phòng ngủ đột nhiên im lặng, hai người không nói gì thêm, một lúc sau, mới nghe Nhất Hạnh nói: “Lâm Tử Diên, cho anh hai lựa chọn, một, ly hôn, hai, ngủ thư phòng một tháng...”

Vô tình chọc giận bà xã, người nào đó bắt đầu chính sách dụ dỗ: “Nhất Hạnh, anh thu hồi.”

“Không được, anh chọn đi.”

“Anh chọn cái thứ ba.”

“Có thể, theo em đi bệnh viện.”

“Em đi bệnh viện làm gì, không thoải mái ở đâu sao?” Người nào đó đã bị bà xô đẩy ra ngoài mép giường.

“Không phải anh muốn chọn cái thứ ba sao, vậy theo em tới bệnh viện, em muốn đi lưu sản.”

....

“Một tháng quá dài, một tuần được không?”

“Không được.”

“Hai tuần.”

...

“Ba tuần.”

Vì thế, người nào đó bởi vì một câu nói đùa mà bắt đầu cuộc sống bi thảm ở thư phòng.

Ngày vui ngắn chẳng được lâu, người nào đó lay lắt ở thư phòng hai tuần, hơn nữa sau khi thư ký Trương xác định chuyện Chu tiểu thư ngày đó chỉ là chuyện giả dối, đã một mình cãi lệnh, mặt dày quay lại phòng ngủ.

Nhất Hạnh lấy đầu gối đập anh: “Anh trở về thư phòng.” Bị người nào đó ôm chặt không thể động đậy, đánh chết cũng không trả lại thư phòng, lại bắt đầu hướng dẫn từng bước: “Được rồi, anh trở về phòng ngủ sớm là vì tốt cho em, em xem, hiện tại em không tiện, anh phải chăm sóc cho em, lỡ may nửa đêm em khát nước hay đói bụng, cũng không có người đến giúp, lúc đó anh sẽ giúp em, được rồi, đi ngủ sớm đi.” Hoàn toàn không nhìn biểu tình của bà xã, tắt đèn lại ôm cô ngủ.

Lúc được ba tháng, anh gạt cô tới Ích Dương thay cô xin nghỉ sinh con, thật ra theo quy định, chỉ được nghỉ sinh con trước mười lăm ngày, anh biết rõ thời điểm, cũng từng nghĩ muốn thay cô xin từ chức, lại sợ cô tức giận, cuối cùng chỉ xin cho cô nghỉ dài hạn.

Lúc bốn tháng, cô bị anh đưa tới nhà họ Lâm, lúc trước cô bị nôn nghén rất nhiều, mặc dù đã có thai, cả người cũng không béo lên được, ngược lại còn gầy đi. Anh lo lắng, ngay cả đi làm cũng không đi, theo dì Ngô chạy đông chạy tây trong nhà bếp, mỗi ngày nấu đủ loại thuốc bổ.

Nhất Hạnh không muốn ăn, mỗi ngày còn bị anh bắt uống thuốc bổ, kết quả càng uống càng nôn, khiến hai mắt cô nước mắt lưng tròng, chỉ thiếu nước kéo góc áo anh cầu xin.

Lúc năm tháng, bụng của cô ngày một lớn, bắt đầu có cảm giác máy thai, anh càng hưng phấn hơn cô, mỗi buổi tối đều cầm một cuốn sách, đọc cho bụng của cô nghe, nói là dưỡng thai. Cô thấy thật phiền, thậm chí nghĩ đá anh xuống khỏi giường, nhưng mà anh vẫn không giảm hứng thú, “tụng” tới khi cô ngủ. Cô không hiểu anh đọc cái gì, sau này nhìn qua cuốn sách, mới biết là truyện Hoàng tử nhỏ bản tiếng Pháp. Đọc được một tuần, cô lại cảm thấy thành thói quen, buổi tối cũng cảm thấy tiếng “tụng kinh” kia cũng thật dễ nghe.

Lúc đi làm sản kiểm, kiểm tra thì phát hiện đứa trẻ nằm ngược, bác sĩ đề nghị cô nên chống ngược người, trở về nhà họ Lâm, đem ghế sofa chuyển đến bên tường, mỗi ngày anh đều nhìn chăm chăm cô. Vấn đề thường nói phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định, sau vài tuần cô chống ngược, mệt thở hồng hộc, ngay cả đứng lên cũng không có sức lực, người nào đó trước kia từng nói mục tiêu là giúp chồng dạy con đều đã quên sạch, chỉ biết trừng mắt căm giận nhìn anh: “Sau này em không muốn sinh nữa.”

Dự tính ngày sinh còn một tháng, bụng quá lớn, đi đường luôn cảm thấy mệt. Buổi tối ngủ anh vẫn ôm cô, trước kia tay gác ở trên lưng, hiện tại tay đặt ở trên bụng.

Cách ngày sinh còn nửa tháng, mấy buổi tối gần đây cô thường mất ngủ, cũng không rõ nguyên nhân, lăn qua lộn lại không ngủ được. Buổi sáng uống sữa lại ói ra, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, đói bụng cả ngày, buổi tối lại ăn rất được, gấp đôi bình thường. Cũng không biết là do ăn nhiều hay không mà bụng cô có cảm giác trướng đau, ánh mắt nặng nề, bốn phía tối tăm, nhẹ nhàng xoa bụng, muốn giảm bớt cơn đau co rút.

Nghiêng người, phía dưới bụng lại đau đớn, cô nhíu mày, còn cách ngày sinh nhiều ngày như vậy, mãi đến khi trán toát đầy mồ hôi, cơn đau tăng dần, cô mới cảm thấy không thích hợp, cắn răng nắm tay anh.

“Sao vậy?” Đèn đầu giường sáng lên, thấy đầu cô đầy mồ hôi, vẻ mặt anh kích động.

Cô cắn răng nói được một câu: “Đau bụng.”

Lúc này anh khoác áo cho cô, cô càng lúc càng đau, anh ôm lấy cô, lúc ra khỏi cửa còn kinh động đến cả bà nội và dì Ngô, nhưng anh quá lo lắng, sợ không kịp nên lái xe tới bệnh viện trước.

Tới bệnh viện, anh chờ ở bên ngoài phòng sinh, đêm khuya, trong bệnh viện thật tĩnh lặng, ngẫu nhiên có vài y tá qua lại, lơ đãng liếc nhìn anh. Lúc này anh mới phát hiện bản thân chỉ mặc áo ngủ và dép đi trong nhà, nhìn thật chật vật. Sau đó bà nội và dì Ngô cũng tới, lúc rạng sáng bác sĩ mới đi ra, nói là một đứa con trai. Anh nghe xong, mặt hơi suy sụp, anh một lòng muốn con gái cơ mà, đi vào phòng bệnh, cô còn ngủ, anh khoác áo, tựa vào đầu giường cô đang ngủ.

Hôm sau cô tỉnh lại, thấy đáng vẻ chật vật của anh, không kiềm chế được cười, khe động miệng vết thương lại đau muốn khóc.

Anh nhìn cô: “Nhất Hạnh, lâu sau chúng ta sinh con gái nhé.”

“Không.” Cô lắc đầu, đau như vậy không muốn sinh nữa.

“Không được, nhất định phải sinh.” Anh bắt đầu xấu tính.

Cô mặc kệ anh, kiên quyết không muốn: “Em không sinh, muốn sinh thì anh tự sinh lấy...”

Anh buồn rầu, một lát sau lại vui vẻ cười lên, còn nhiều thời gian như vậy, anh không tin không có cơ hội, dù sao, nhất định anh phải có một cô con gái.

~ Chính văn hoàn ~

30. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại – Hai chú ếch con

Đó lần đầu tiên anh gặp cô, mười tuổi, vẫn còn là một cô nhóc. Trường học cho nghỉ hè, anh theo bà nội đi du lịch, lộ trình rất xa, ngồi xe thật lâu, đến nơi thì đã gần buổi trưa.

Là một cái sân rộng lớn, xa xa liền nghe được âm thanh vui cười đùa giỡn, tiếng cười khắp nơi. Vào sân, đập vào mắt là một gốc cây hòe cao lớn trắng kiện, cây lá xanh tươi, hòa hợp với màu trắng của hoa, cùng nhiều loại hoa khác.

Trên nhánh cây cao buông xuống sợi dây thừng, hình ảnh một cô bé mặc áo váy trắng đang ngồi trên bàn đu dây liền rơi vào đáy mắt.

Âm thanh của bà nội từ phía trước truyền đến: “Cùng đến chơi với các bạn đi.”

Anh gật đầu, nhưng lại không có tham gia vào cuộc náo nhiệt kia.

Có tiếng trẻ con trong trẻo vang lên: “Nhất Hạnh, bạn tới chơi cùng đi.”

Trên bàn đu dây cô bé ngẩng đầu lên, con người trong trẻo, thanh âm mềm mại: “Mình không chơi.” Tầm mắt xẹt qua anh, mặt mày rạng rỡ, nở rộ nụ cười hiền lành.

Cành cây lắc lư, lá cây che phủ, đóa hoa màu trắng bị gió thổi rơi xuống, nhẹ nhàng mấy phần, rơi xuống ở trên váy màu trắng của cô, cô đem tầm mắt thu trở về, chậm rãi cúi đầu, mặt đóa hoa trên váy.

Từ xa có bạn nhỏ đến bên cạnh: “Bạn muốn cùng mọi người chơi chung không?”

Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, chính giữa sân là một cái giếng, anh bắt đầu tiến lại gần, liền thấy bọn họ vây quanh chơi đùa gần miệng giếng. Trò chơi rất đơn giản, chỉ cần đi một vòng quanh miệng giếng, trên đường đi chân mà chạm mặt đất thì là thua.

Như vậy anh bắt đầu tham gia trò chơi, đều là trò chơi của trẻ con mê thích, một đám đã sớm quên lời dặn dò của người lớn. Giếng nước kia mặc dù đã cạn nước, nhưng dù sao nó cũng sâu mấy thước, không cần thận rơi xuống khó tránh khỏi trầy da.

Giếng nước thực cũ, mặt đất cũng loang lổ chịu không nổi, cái đáy thậm chí còn mọc chút rêu xanh, anh chơi vài vòng, liền thấy không có hứng thú, lui xuống dưới không tham gia, chỉ ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ vui đùa reo vang.

“Tổng Nhất Hạnh, bạn tới chơi chung đi.”

“Tổng Nhất Hạnh, bạn là người nhất gan.”

Có cậu nhóc nghịch ngợm, thỉnh thoảng làm bộ mặt quỷ, hướng về bàn đu dây vui cười.

Cô thoáng cúi đầu, như đang ngẫm nghĩ, trong chốc lát, rời khỏi bàn đu dây đi đến.

Hai chân bước lên miệng giếng, đứng lên đi một vòng thật cẩn thận, anh cũng đứng lên, dần dần đến gần, ngẫu nhiên nghe được âm thanh đùa dai “Ồi trời, ôi trời”.

Có người vươn tay ra, ý đồ kéo váy của cô, cô cả kinh, chân phải bước lệch đi ra ngoài, cả người thẳng tắp rơi xuống.

Không ai có phản ứng, ngay cả chính anh cũng chưa kịp phản ứng, liền theo trực giác vươn tay ra giữ chặt cô, lòng bàn chân trượt phải rêu xanh, nửa thân thể ngã xuống, “Rầm” thoáng một cái, ngã ngay xuống dưới, đáy giếng toàn là bùn nhuyễn, may mắn không tụt quá sâu, ngã xuống chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, hai người đứng lên, quần áo trên người đều lay dính bùn đất, mặt xám mày tro.

Phía trên đám nhóc rất cực tưng táo lại, vội vàng chạy đi kêu người lớn.

Cô nghiêng mặt đi đến nhìn kỹ anh, chỉ chỉ cánh tay anh, hỏi: “Bạn có đau hay không?”

Thế này mới phát giác trên cánh tay có vết trầy da nhỏ, ẩn ẩn toát ra chút tơ máu, là một đứa con trai, một chút trầy da tính cái gì, lắc đầu: “Không đau.”

Nghe thấy người lớn tới rồi lại gấp rút đi lấy cây thang gỗ.

Hai đứa trẻ ở lại dưới đáy giếng, hai đứa nhóc bắt đầu nói chuyện.

“Chúng ta như vậy, giống ếch ngồi đáy giếng không, mấy ngày liền có khi có không gặp ai.”

Anh “Ừ” một tiếng xem như đồng ý, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy duy nhất bầu trời hình tròn.

Hoàn hồn lại nghe thấy tiếng cười của cô bé: “Bạn tên là gì?”

“Lâm Mộc Thiên.”

Người lớn đem cây thang gỗ dài để vào trong giếng, hai đứa nhỏ theo đáy giếng đi lên, không có bị thương, coi như là sợ bóng sợ gió một hồi. Bọn trẻ tự biết vui đùa thái quá, bị kinh sợ, mặt dù không nói lời nào, nhưng biểu tình ngượng ngùng.

Lần đó trở về sau, trong nhà liền chuyển đi, sức khỏe bà nội khi tốt khi yếu, cho nên đã cách mười mấy năm, anh vẫn không có gặp lại cô.

Công ty vừa mới thành lập được một thời gian, không thể thiếu tiệc chiêu đãi khách, bên người lúc nào cũng có phụ nữ theo cùng, đến một lần rồi lại đi, dung nhan mỗi người đều kiêu diễm lay động lòng người.

Quan hệ xã giao nhiều, anh chỉ thờ ơ lạnh nhạt, cũng có ngẫu nhiên sinh ra hảo cảm nam nữ, nhưng chính là thấy vài lần gặp mặt, trong lòng liền hơi hơi sinh ra cảm giác từ chối

Có một lần tiếp đãi tiệc, mọi người toàn công ty cùng chúc mừng công việc thành công, bốn phận của anh luôn luôn là uống rượu, đêm đó uống cũng hơi nhiều, tiệc tan một mình lái xe trở về, hồi lâu cũng không đến nơi, trong lòng liền mất bình tĩnh, mở cửa kính xe ra hít thở không khí mới mẻ, mới phát hiện chính mình lại đem xe chạy đến nơi không biết tên, bốn phía chỉ toàn một màu đen nhánh, cũng không phải là đường cái, mà là một đường nhỏ yên lặng, mùa hạ vào ban đêm, lại vẫn có thể nghe được tiếng côn trùng kêu.

Ánh trăng mỏng như tơ, anh đơn giản ngừng xe nghỉ ngơi, lúc say rượu ý nghĩ không ngừng hiện ra râm rĩ, dạt dào hình ảnh cây hòe, váy màu trắng, giếng nước khô cạn, bầu trời ban ngày, lộn xộn, khi đứt đoạn khi liên tục, khiến chính mình đau đầu.

Một đêm đó anh không có lái xe trở về, ngủ lại trong xe cả đêm, ngày thứ hai tỉnh dậy, nhìn đường lộ hồi lâu, trong lòng lại đột nhiên kinh ngạc, phương hướng này, đúng là năm đó bà nội dẫn anh đi du lịch trên đường lộ.

Mới đầu cũng là không tin, nói ra coi như là cười chê, vừa gặp đã yêu, vẫn là lúc còn rất nhỏ, nhỏ tuổi như vậy, làm sao có thể biết được cái gọi là tình yêu.

Vẫn mơ hồ, cũng không nhận rõ cảm giác quán quanh chính mình, cũng từng nghĩ tới giải thoát, thử đi yêu một người, đều nói có cảm tình là có thể bồi dưỡng, hiện tại không thương, có lẽ về sau liền yêu, thử rồi mới phát hiện, đúng là thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ), hóa ra là do bóng dáng nhỏ sớm đã ở trong lòng, rắc rối khó gỡ sớm đã đem toàn bộ trái tim khép chặt.

Chỉ tiếc, cách lâu như vậy, anh vẫn không tìm được cô. Lúc cô đơn một mình cũng từng nghĩ, dù sao thời gian cũng đã qua lâu như vậy, cho rằng có một ngày, bọn họ đi ngang qua nhau, có lẽ cũng sẽ không thể nhận ra đối phương.

Cho nên đánh mất một chút ý niệm trong đầu, làm chính mình có thể miễn cưỡng buông tha quá khứ, nhưng giờ đây cô lại đứng ngay trước mặt anh, khuôn mặt vẫn chưa thay đổi, vẫn là một đôi mắt to trong suốt.

Một khắc kia tâm trạng liền sinh vui mừng, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cô ấy, chỉ tiếc, cô ấy không còn nhớ rõ anh. Thời điểm đó chính anh tự nhận mình là Lâm Thiên Mộc, hiện tại chính anh lại xưng là Lâm Tử Diễn, cũng đúng, mười mấy năm không thấy, anh nhớ rõ cô, dựa vào cái gì yêu cầu cô cũng nhớ rõ anh.

Nói cho chính mình cứ như vậy từ từ chậm rãi rồi sẽ đến, từ xa lạ một chút rồi trở nên quen thuộc, tìm ba năm, đợi ba năm, mỗi lần gặp mặt, đều khắc chế chính mình càng phát ra ánh mắt mãnh liệt, nhưng mỗi lần gặp mặt, ánh mắt cô ấy đều như xưa, điềm đạm bình yên.

Anh chưa bao giờ có kiên nhẫn đối với người khác, chỉ là kiên nhẫn của anh đều dành cho cô.

Một người đến một lúc nào đó cũng sẽ nghĩ, đến tốt cùng kết quả sao lại như thế này, không bằng buông tha đi. Thế nhưng gặp mặt một lần rồi lại không thể quên, càng ngày lòng tham càng không đáy, càng ngày càng không thể buông tha, nhìn chính mình từng bước đi về phía trước, cho dù phía trước không có con đường cũng không màng chỉ biết liều mình mà xông tới.

Lần sinh nhật cô, muốn mua quà tặng cô, đang cầm hai con cá vàng đi trên đường, nghe thấy có đứa nhỏ trêu ghẹo, đọc hai câu thơ, nghe xong trong lòng xúc động, sau khi trở về tra xét, mới biết nguyên câu là như vậy:

“Trâm vàng son đỏ dạo chơi ngày xuân, gia thế sơ quen biết.

Có chút ngượng ngùng nhưng ngày thơ đáng yêu, lại càng tô vẽ cho nét đẹp non nà.

Gần đây thoáng nhìn nhưng lại không nói gì, thế nhưng hàng lông mày khẽ tụ.

Không hiểu sao mỗi một ngày lại u sầu, nhớ tới cảnh hoa cũ lại cúi đầu.”

(Nỗi lòng giai nhân -

Kim tiên chu đạn hi xuân nhật, môn hộ sơ tương thức.

Vị năng tu sáp dẫn kiều si, khước lập phong tiền tán phát sản ngưng chi.

Cận lai miết kiến đô vô ngữ, dẫn giác song mi tụ.

Bất tri hà nhật thủy công sầu, ký thử na hồi hoa hạ nhất đề đầu.”

Kat: hự hự, ta ngu tiếng Trung nhớ, tạm edit theo ý mệnh thoai, ai bít bài này chỉ ta edit lại ik, òa òa)

Xem xong rồi bất đắc dĩ cười khổ, mặc dù viết là cô gái ôm ấp tình cảm, nhưng hai câu cuối cùng dường như lại để miêu tả chính anh.

Không biết gì ngày thủy công sâu, ghi nhớ kia hồi hoa tiếp theo cúi đầu.

Suy cho cùng từ khi mới bắt đầu anh đã lặng lẽ vùi tình yêu của mình vào trong đất, mười mấy năm chậm rãi mọc rễ nảy mầm, chỉ còn chờ ngày nở hoa, từ đó về sau trở nên rực rỡ sắc màu.

Đã là một đời người thì không thể không có những hồi ức tốt đẹp, trong chớp mắt liền thấy khuôn mặt quen thuộc, hoa hòe trải đầy sân, bộ váy màu trắng, bàn đu dây, lòng bàn tay trắng nõn, cánh hoa lúa thưa.

31. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại – Trong cuộc đời

Vẫn chưa từng nghĩ tới, nếu trong cuộc đời, tôi không gặp Tử Diễm, cuộc sống của tôi sẽ có cảnh tượng thế nào.

Phí vài năm thời gian, cũng sẽ có một ngày, có lẽ sẽ gặp một người đàn ông tốt nào đó, kết hôn sinh con, từ đó thoát ly cuộc sống độc thân.

Rốt cuộc cả đời có thể yêu bao nhiêu người, tôi từng hỏi rất nhiều người, có người nói rất ít, có người lại nói rất nhiều, khác nhau chỉ tại vì không thể chọn được người mình yêu nhất. Bởi vì từng đau xót, qua một quãng thời gian rất dài, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ bản thân có yêu Hứa Diệc Dương hay không, một lần lún xuống, không thể tự kiềm chế. Tử Diễm luôn nói tôi khờ, mỗi khi nghe được, tôi luôn tức giận, cho nên lại một lần bỏ qua anh mất thế lương của anh khi nói chuyện.

Hứa Diệc Dương rời khỏi tôi năm năm, tôi đứng lại một chỗ nghỉ chân, dừng lại năm năm. Quay lại với Hứa Diệc Dương, tôi lại một lần nữa nghĩ bản thân đã được thanh thản, nhưng tôi lại không ngờ, trong năm năm đó, Tử Diễm đã sớm đuổi theo bước chân của tôi, có lẽ bởi vì trong ba năm qua, tôi đã sớm biến tình yêu thành thói quen, mà tôi vẫn luôn hồ đồ, chưa từng nhận ra.

Mới đầu vẫn còn mơ hồ, khi ở bên cạnh Tử Diễm, mỗi người đều đã có hiềm lắm. Thật lâu sau này tôi mới hiểu được, cái người luôn có ánh mắt và giọng điệu ái muội này, những động tác thân mật đó, gần như là yêu chiều, tất cả là bởi vì Tử Diễm dùng phương thức đó nhân nhượng tôi, dễ dàng tha thứ cho tôi, mà tôi lại mãi cũng không nhìn ra.

Bà nội từng nói ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, tất cả mọi người đều nhận ra tình cảm của tôi và Tử Diễm, cũng chỉ có tôi mãi trì hoãn với tình cảm vậy quanh mình. Sau này tôi mới biết được, thật ra Tử Diễm vẫn luôn chờ đợi tôi ở một nơi nào đó, mở rộng lòng, tình lặng chờ đợi ba năm, chỉ chờ tôi một ngày nào đó xoay người sang, nhìn thấy được anh ở một góc sáng chờ đợi.

Lúc nghe anh chính miệng nói ra câu “Anh cũng yêu em.”, tôi mới biết được, hóa ra mình yêu Tử Diễm, yêu đến tận xương tủy, cho dù chỉ là một hiểu lầm. Trong thư phòng anh nói lời giải trừ hôn ước với tôi, chúng tôi cách nhau rất gần, nhưng lại mơ hồ nhìn không rõ hình bóng anh. Tôi chưa từng chủ động nắm tay anh, lúc ngã xuống cũng chỉ có thể túm lấy ống tay áo của anh.

Tôi không biết khi đó tôi đã hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo, tôi không thể nghe được bất kì điều gì, quên tất cả mọi thứ, chỉ nhớ rõ hơi thở của anh, tiếng cười của anh, nhớ anh từng nói về sau sẽ nuôi tôi.

Lúc còn nhỏ, có người nói, tên của tôi rất đơn giản, lại đầy ý nghĩa, Nhất Hạnh, cả đời may mắn, cả đời hạnh phúc. Tôi nghĩ tôi cũng đủ may mắn, bởi vì khi tôi tuyệt vọng nhất anh lại trở lại bên tôi. Mà tôi, rốt cục cũng có thể không cần thay đổi thói quen, thói quen mà tôi vẫn luôn gìn giữ.

Thói quen quay người lại là có thể nhìn thấy anh, thói quen nhẹ nhàng yêu anh. Thật ra tôi vẫn luôn nợ anh một câu, anh từng nói với tôi, nhưng tôi lại chưa bao giờ nói với anh.

Ngày kết hôn, bạn anh thay phiên nhau chuốc say anh, lần đầu tiên trong đời, anh uống say mềm, lúc anh ngủ say, tôi lặng lẽ nói câu đó với anh.

Đột nhiên anh tỉnh lại, nhìn mắt tôi, nở nụ cười, khoe miệng hằn rõ nét cười, giọng nói cô đơn lại vui vẻ, anh nói, anh còn nghĩ bản thân sẽ không đợi được câu nói này.

Anh đang cười, nhưng tôi lại muốn khóc, chuyện đính hôn, anh nói mọi chuyện là do anh không tốt, nhưng tôi biết, cũng là do tôi không tốt nữa.

Lúc đeo nhẫn, anh nói với tôi, hứa không bao giờ tháo ra khỏi tay, tôi gật đầu cười với anh. Trước khi kết hôn, bà nội anh nói tôi biết, đêm đó ở nhà họ Lâm, anh nhảy vào bể bơi tìm lại chiếc nhẫn đã mất. Cho nên tôi biết, vật này rất quan trọng, tôi từng tháo ra một lần, nhưng đời này, trừ khi anh không cần tôi, mặc kệ như thế nào, tôi cũng không tái phạm sai lầm như vậy.

Lúc hôn lễ chấm dứt, Hứa Diệc Dương nói chúc tôi hạnh phúc, tôi cười cảm ơn, tôi nhất định hạnh phúc, bởi vì trong cuộc đời, tôi gặp được Tử Diễm.

Phiên ngoại – Thói quen

Người nào đó có hai thói quen lớn, thói quen thứ nhất là buổi tối khi ngủ thích trùm chăn, thói quen thứ hai là người nào đó buổi tối thích ôm vợ trùm chăn ngủ. Nhưng vợ của ai đó không thích, thật sự không chịu đựng được, thường thừa dịp người nào đó ngủ say sử dụng chiêu “đổi gối đầu thành vợ” thoát khỏi vòng tay của ai đó. Người nào đó phát hiện thì vô cùng buồn bực, vì thế vắt hết óc nghĩ ta một kế hoạch.

Một buổi tối nọ, người nào đó thanh thoi ngồi trên sofa, vẻ mặt thần bí: “Bà xã, lại đây.”

“Ừ, chuyện gì?”

“Coi phim với anh.”

Công việc của vợ còn chưa lo xong, hưởng chi là xem phim, không có gì hay để làm cùng, vì thế từ chối.

“Không xem phim, vậy chơi với anh đi.”

“Chơi trò gì?” Vợ hỏi.

Người nào đó híп khoe mắt, ngoắc ngoắc ngón tay, tới khi vợ tới cạnh, mới kéo vợ xuống, hạ xuống những nụ hôn nóng bỏng. Bà xã vất vả giẫy người khỏi móng vuốt sói của người nào đó: “Lâm Tử Diễm, em xem phim với anh.”

Người nào đó cười ha ha: “Tốt.”

Nhìn một lát, bà xã cảm thấy không đúng hỏi: “Ông xã, đây là phim gì?”

Người nào đó thần nhiên trả lời: “Phim kinh dị.”

Người nào đó nghe bà xã hít vào.

Bà xã lại hỏi: “Phim nước nào?”

Người nào đó nhìn bà xã, vẻ mặt cười xấu xa: “Nhật Bản.”

Sau đó là hai tiếng kêu sợ hãi sắc nhọn, một tiếng từ bộ phim vắng ra, còn một tiếng từ phía bà xã của ai đó.

Bà xã dục rời đi, người nào đó kiên quyết không đồng ý, ngậm mở lớn âm thanh, vì thế khiến cho cả căn nhà trọ tràn ngập tiếng kêu quỷ quái.

Người nào đó xem phim, theo bản năng cười, bà xã của người nào đó bị người nào đó giam cầm trong lồng ngực, theo bản năng hét chói tai theo tiết tấu.

Nửa đêm, bà xã của ai đó không phụ sự mong đợi của ai đó gặp ác mộng.

“Tử Diễm.”

Người nào đó rất thanh tỉnh: “Ừ?”

“Em gặp ác mộng.”

“À.” Người nào đó xích lại, “Lại đây, ngoan.” Bà xã ngoan ngoãn chui vào trong lòng người nào đó, và ai đó vẽ mặt cười đắc ý vô cùng.

Phiên ngoại – Tắm rửa

Vào một ngày hè chói chang nắng gắt, người nào đó đi tiếp khách đánh golf cả ngày, về nhà liền vọt vào phòng tắm.

“A.”

“A.”

Bà xã của người nào đó thét chói tai, cầm lấy vòi hoa sen.

Người nào đó cũng thét chói tai: “Bà xã, sao em lại phun nước vào anh.”

Bà xã nói: “Anh lưu manh, em đang tắm.” Nói xong đẩy người nào đó ra khỏi phòng tắm.

Người nào đó buồn bực, sờ khuôn mặt bị ướt sũng của mình, hít vào, ánh mắt chợt lóe lên, không biết sống chết vọt vào phòng tắm.

Bà xã giận dữ: “Lâm Tử Diễm, anh đi ra ngoài cho em.”

Người nào đó vẫn tiếp tục cởi quần áo: “Anh là lưu manh, anh sợ ai?”

Phiên ngoại – Tự hỏi

Người nào đó cảm giác cuộc sống tân hôn của mình không có sự phối hợp, vì thế buồn bực tâm sự với cậu em vợ.

Người nào đó hỏi: “Làm sao để một cô gái để ý tới mình.”

Phản ứng đầu tiên của cậu em vợ: “Anh có bồ nhí?”

Người nào đó bất mãn: “Tôi là người như vậy sao?”

Cậu em vợ thành thật trả lời: “Ừ.”

Người nào đó phát điên, tự nói phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Vì tránh hiểu lầm, người nào đó thành thật nói: “Tôi cảm thấy chị cậu không cần tôi.”

Cậu em vợ hỏi: “Sao có thể?”

Người nào đó bắt đầu kể khổ: “Lúc đi dạo cô ấy không cho tôi đi theo, xem phim thì đi cùng bạn, lúc ngủ cũng không cho tôi ôm...”

...

Chà, người nào đó và cậu em vợ đang cùng lâm vào sự tự hỏi.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-rat-nhieu>